TRADUCERI SPIRITUALE 2023

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de traduceri din limba engleză publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro şi pe YouTube, în anul 2023.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2024

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

Traduceri din channeling, experienţe parapsihice şi nondualitate

de Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de traduceri din limba engleză publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro şi pe YouTube, în anul 2023

SUMAR

SPIRITELE ÎN DIALOG CU NOI – extrase din channeling

Substratul nondual al existenţei - Erin Lyons channeling (video) 3

"Visul, călătoria, eternitatea şi Dumnezeu" - Sara Landon channeling (carte)..... 14

Dimensiunea a cincea (nonduală) - Sara Landon channeling (video) 25

EXPERIENŢE PARAPSIHICE – subtitrări de videoclipuri

Traiul pur adamic: fără hrană, apă, somn – experienţa lui Nargis 36

Caroline & Eben : Conştiinţa stă la baza Existenţei 76

NONDUALITATE – subtitrări de videoclipuri

„Sper să mori curând" – de Richard Sylvester

1. Introducere ~ Preliminarii ~ Trezirea: Să vezi că nu există nimeni 101

2. Eliberarea: Să vezi că "Eu" sunt Totul ~ Să fii trezit şi să fii adormit ~ Sper să mori curând 106

3. Limbajul ~ Mintea ~ Experienţele spirituale..... 110

4. A fi o persoană ~ Marea mantră ~Comportamentul impecabil al iluminaţilor .. 114

5. Contracţia şi localizarea ~ Moartea şi religia 119

6. O viaţă ruinată ~ Emoţiile naturale şi emoţiile nevrotice ~ Terapia şi meditaţia ~ Paradisul este Acum 123

7. Avatarul whiskey-ului (supliment)..... 128

Simcha Lev - Aparentul corp fizic 130

Viaţa în stare pură – nondualitate cu Ágnes..... 138

Tu eşti viaţa. Minunare copilărească – nondualitate cu Ágnes 140
Ágnes în dialog nondualist cu Atiq..... 143
Traduceri din Jed McKenna (carte)
Scurte citate neconţinute în capitolele traduse..... 152
Visând la California 156
Idei nobile 162
It'a all about Oz, baby 170
Nici sfânt, nici înţelept 173
Ucide-l pe Buddha 176
Cine ar putea să judece?! 183
Scopul cursei este doar să faci o cursă 188
Întâlnire cu Anna Brown – "Sunt treaz/trează" 198
U.G.Krishnamurti: "Nu-s decât un câine care latră" 224
Traduceri din David Carse (carte audio)..... 231
Scurte citate neconţinute în capitolele traduse..... 232
Cap.33 Natraj 235
Cap.38 O povară imposibilă 244
Cap.41 Vedere periferică 250
Cap.44 Cum se poate descrie Asta? 257
Cap.45 Foarte ciudat 262
Cap.47 O lume magică 267
Cap.48 Totul este bine 270
Shunyamurti: Cine este eu? Recunoaşterea care pune capăt karmei 273
Simcha Lev - Răspunsuri nondualiste 282
Sindhu Menon - Doar perfecţiune, chiar şi în haos 291
Andreas Müller - "Oarbă şi sălbatică" 293
Lisa Cairns: Iubirea în trezirea nondual 305
Ce-ar fi dacă tot ceea ce ai crezut vreodată se dovedeşte a fi neadevărat?! – cu Emerson 312
Tim Cliss - "Vorbind cu nimeni" 325

Surse nondualiste româneşti

RSS Nondualitatea... ! (Noutăţi din surse în limba română) 331

Substratul nondual al existenţei - Erin Lyons channeling

Erin Lyons este o tânără medium talentat, fiind de mic copil sensibilă la realitatea metafizică. Erin este un canal pentru înţelepciunea şi energia divină, permiţând unor înalte entităţi spirituale să comunice prin ea. Iat-o aici servind în direct ca intermediar între întrebările profunde ale gazdei emisiunii "Next Level Soul", Alex Ferrari, şi entităţi înalte ce formează un Consiliu al înţelepţilor, răspunzând în numele Sursei Divine. Multe răspunsuri rezonează cu NONDUALISMUL.

[…]

- *Alex: În regulă. Să trecem la treabă. Anunţă-mă când eşti gata.*
- Erin: Bine. Sunt gata.
- *Mulţumesc.*

...

- Da, suntem aici, suntem aici, suntem aici, dragii noştri, suntem încântaţi să fim aici cu voi în acest moment de acum.

Care este scopul final al existenţei, atât pentru univers, cât şi pentru fiinţele umane?

- Vă mulţumesc foarte mult pentru că faceţi asta. Am câteva întrebări pentru voi. Prima întrebare este: care este scopul suprem al existenţei, atât pentru univers, cât şi pentru fiinţele umane?

- Dorim să ţineţi minte acest răspuns, pe care să-l duceţi cu voi, şi anume: Celebrarea creaţiei – asta îi tot spunem lui Erin. Bucuria creaţiei. Suntem creatori şi ne place să creăm şi acesta este scopul existenţei. Oamenilor le place să creadă că se află aici ca o pedeapsă sau că Pământul este o închisoare, dar adevărul este că sufletul vostru, care este un fragment fractalic din Ceea ce suntem, iubeşte călătoria creaţiei, ce întotdeauna conduce în cercuri înapoi la Noi, înapoi la Tot-ceea-ce-există. Deci scopul vostru principal, primul scop – căci scopul este multidimensional, aveţi multe niveluri de atins în cadrul unei anumite

încarnări – dar primul scop este întotdeauna acela de a crea, ceea ce bucură sufletul.

De ce există suferinţă şi rău în lume?

- De ce există suferinţă şi rău în lume şi ce rol joacă acestea în marea schemă a lucrurilor?

- În calitate de conştiinţă-Sursă, ne numim pe noi înşine Tot-ceea-ce-există, deoarece suntem tot ceea ce există, iar în cadrul acestei Fiinţări există variate frecvenţe vibraţionale. Pur şi simplu, frecvenţe. Există frecvenţe vibraţionale mai înalte, aspecte mai înalte a ceea ce suntem; şi există frecvenţe vibraţionale mai joase a ceea ce suntem, pe care le numim porţiunile inferioare a ceea ce suntem. Iar răul şi suferinţa înseamnă, pur şi simplu, că sufletul se află la un nivel de conştiinţă care experimentează frecvenţele vibraţionale mai joase din Tot-ceea-ce-există. Este o parte din experienţa, şi o vom numi chiar experimentul pe care îl realizăm în cadrul capacităţii Noastre infinite de a ne auto-experimenta.

Cum putem atinge adevărata fericire şi pacea lăuntrică în viaţă?

- Cum putem noi, ca fiinţe umane, să obţinem adevărata fericire şi pace lăuntrică în viaţă?

Adevărata fericire apare când accepţi ceea ce se petrece în momentul prezent şi preţuieşti această experienţă pentru viaţa ta. Vedeţi, Noi suntem Sursa care se experimentează pe sine. Şi, prin urmare, voi sunteţi o parte a acestei experienţe. Noi experimentăm ceea ce suntem prin voi şi prin călătoriile voastre individuale. Iar asta include atât ceea ce aţi numi emoţii şi experienţe de vibraţie înaltă, cât şi emoţii şi experienţe de vibraţie joasă. Din punctul nostru de vedere foarte înalt, nu judecăm niciuna dintre aceste experienţe. Oamenii resimt suferinţa, jalea şi durerea, din cauză că ei condamnă aceste experienţe, în loc să le accepte pe deplin. Iubirea necondiţionată vibrează pe frecvenţa neutralităţii. Iar neutralitatea înseamnă acceptarea totală a tot ceea ce eşti. Aceasta include atât vibraţiile înalte, cât şi vibraţiile joase.

Ce se întâmplă cu conştiinţa sau sufletul nostru după ce murim?

- Ce se întâmplă cu conştiinţa sau sufletul nostru după ce murim?

- După ce sufletul va părăsi corpul, veţi fi ghidaţi către ceea ce Noi numim Biblioteca Sufletelor, unde veţi trece în revistă încarnarea voastră actuală. Nu există niciun motiv pentru a trece în revistă încarnările anterioare. Deoarece aveţi un liber-arbitru, credinţele voastre, aşteptările voastre vor determina ce se poate întâmpla înainte de a ajunge la această Bibliotecă a Sufletelor.

- Să fie oare acesta motivul pentru care unii dintre cei care trăiesc experienţe în preajma morţii au la început o experienţă asemănătoare iadului, iar alţii, una asemănătoare raiului?

- Aşa este. Sunteţi cu toţii creatori şi creaţi fiecare aspect al realităţii voastre. Indiferent dacă acea realitate aparţine unui plan fizic sau non-fizic, realitatea se va mula întotdeauna pe percepţia voastră, deoarece voi sunteţi creatorul Eu Sunt al experienţei voastre.

Ce fac sufletele între vieţi?

- Ce fac sufletele între vieţi?

- Senzaţia de a fi între două vieţi provine din conştienţa mărginită pe care o are deocamdată specia voastră. Nu există aşa ceva, a fi între două vieţi, deoarece toate se petrec Acum. Ceea ce se întâmplă este că vă mutaţi într-o conştiinţă de dimensiune superioară, unde puteţi percepe toate încarnările voastre simultan, iar timpul nu există. Este o stare de conştiinţă în care trăiţi permanent.

Este real conceptul de soartă sau destin?

- Este real conceptul de soartă sau destin? Sau avem un liber-arbitru total pentru a ne modela viaţa?

- Pentru om, este ceva destul de greu de desluşit: „Îmi creez eu realitatea sau există un plan al sufletului? S-a semnat un acord?”. Şi am dori să spunem că ambele variante pot fi adevărate simultan – asta e ceea ce numim o dihotomie: două lucruri pot fi adevărate în acelaşi timp. Astfel, din cel mai înalt punct de vedere, pe care îl vom numi Sinele tău Suprem, Tu dirijezi mereu spectacolul; ca suflet, Tu creezi mereu. Cu toate acestea, în experienţa încarnării, apar opţiuni şi alegeri, care ar reprezenta liberul-arbitru. Şi astfel, te afli întotdeauna în situaţia de a co-crea alături de Sinele tău superior şi de Noi, stabilind împreună care posibilităţi temporale ar fi cel mai interesant de experimentat.

De ce a ales Dumnezeu sau Sursa energiei să creeze universul?

- De ce a ales Dumnezeu sau Sursa energiei să creeze universul? Şi ce principii i-au ghidat deciziile de proiectare?

- Mulţi oameni ar putea fi dezamăgiţi de răspunsul Nostru. Dar adevărul este că eram plictisiţi şi nu aveam altceva de făcut. ☺ Şi nici voi nu aveţi altceva de făcut, motiv pentru care v-am împărtăşit astăzi faptul că scopul vostru suprem este creaţia, să creaţi din propria Voastră energie şi conştiinţă infinită.

Vedeţi, Noi pluteam, eram într-un singur loc, ca să zicem aşa, pentru că eram peste tot simultan. Şi am ajuns să ne cam plictisim. Atunci am spus: Ei bine, există, dar am vrea să cunoaştem ce profunzime ar putea avea această stare, cum ar putea arăta, ce ar putea implica aceste experienţe. Vedeţi, nu ne este suficient doar să ştim că există, ci vrem să ne experimentăm fiinţarea în toate modurile posibile.

- Înseamnă deci că fiecare fiinţă vie de pe această planetă este o expresie a Energiei-Sursă cu scopul de a Se experimenta şi de a Se explora pe Sine?

- Te-ai exprimat perfect. Da, ne experimentăm la infinit pe Noi înşine, în fiecare dimensiune şi pe fiecare linie temporală.

Natura timpului şi a spaţiului

- Puteţi explica natura timpului şi a spaţiului şi cum interacţionează între ele?

- Atunci când am creat aspectele fizice şi non-fizice ale multiversului, ne-am dat seama că timpul ar putea servi drept instrument pentru a avea anumite lecţii şi experienţe care, altfel, nu ar fi fost posibile. Noi existăm în atemporalitate, deoarece conştiinţa Noastră este pretutindeni simultan. Suntem conştienţi de Noi înşine ca fiind pretutindeni simultan, pe când omul este focalizat, centrat într-o anumită realitate temporală sau expresie energetică. Şi acesta este motivul pentru care omul experimentează timpul liniar.

Iar timpul este, pur şi simplu, o măsură a distanţei: timpul de care este nevoie pentru a ajunge din punctul A în punctul B. Însă, dacă te afli simultan în punctul A şi în punctul B, atunci acel timp nu există. Aşadar, timpul este un instrument. Este ceva ce trebuie preţuit, este ceva ce oferă sufletului posibilitatea de a încetini realitatea şi de a savura cu adevărat detaliile a ceea ce-i disponibil într-o anumită dimensiune.

Cum putem accesa realităţile noastre multidimensionale?

- Aţi vorbit despre realităţile multidimensionale. Cum le putem accesa sau percepe?

- Totul se întâmplă Acum. Acesta este motivul pentru care momentul prezent este atât de sacru pentru noi şi, de asemenea, motivul pentru care ne veţi găsi întotdeauna în momentul prezent, în care trecutul, prezentul şi viitorul se coagulează pe această frecvenţă a posibilităţilor infinite.

Atunci când doriţi să vă deplasaţi în mod conştient prin timp sau să vă conectaţi la versiunile paralele şi la potenţialul vostru, trebuie mai întâi să accesaţi momentul prezent, în care nu mai sunteţi fixaţi sau ataşaţi de ceea ce s-a întâmplat deja sau a fost creat de voi. Atunci înţelegeţi că a fost creat, pur şi simplu, de la un anumit nivel de conştiinţă şi energie. Dar lăsându-vă pătrunşi de momentul prezent, vă daţi puterea de a vă translata. Aşadar, este o chestiune de a accesa momentul prezent şi de a recunoaşte că prezentul este o poartă spre infinit.

Ne co-creăm propria realitate?

- Oare ne co-creăm propria realitate? Şi dacă da, de ce ne-am crea necazuri sau încercări în viaţă?

- Ceea ce omul percepe ca fiind negativ sau o luptă, Noi considerăm că este un catalizator pentru creşterea şi expansiunea sufletului. Când judeci o experienţă etichetând-o ca rea, atunci o vei trăi ca fiind rea şi, astfel, îţi vei crea acea suferinţă. De aceea, neutralizându-ţi atenţia şi neataşându-te emoţional faţă de ceea ce se întâmplă, te vei elibera până la urmă.

Acum, cei mai mulţi oameni resping acest termen, neutralizare, pentru că pare a-i lipsi emoţia sau iubirea. Dar nu este adevărat. Această neutralitate este, de fapt, iubirea necondiţionată, pentru că aşa iubeşti fiecare aspect al Tău, fiecare lucru care se petrece în viaţa Ta. Iar prin iubirea aceasta, prin neutralitatea ei, totul se va transmuta şi se va transforma într-o realitate mai înaltă, pe care o vei trăi atunci.

Aşadar, vei percepe orice se întâmplă în realitatea ta ca şi cum Tu doreşti să se întâmple, dacă te muţi pe frecvenţa iubirii, acceptării, preţuirii a ceea ce se petrece. Iar în acest cadru perceptual, suferinţa nu poate exista.

- Asta sună frumos.

Cum putem noi, ca oameni, să ne atingem potenţialul maxim din punct de vedere spiritual?

- Cum putem noi, ca oameni, să ne atingem potenţialul maxim din punct de vedere spiritual?

- Potenţialul este infinit. Şi odată ce acceptaţi că nu există posibilitatea de a vă atinge potenţialul maxim, deoarece natura multiversului pe care l-am născut este de a fi mereu în continuă expansiune, odată ce acceptaţi că sunteţi o fiinţă care se extinde mereu, atunci nu judecaţi nivelul la care vă aflaţi, ci vă acceptaţi aşa cum sunteţi. Iar prin această acceptare, rezonaţi pe frecvenţa vibraţională care vă va catapulta într-o versiune dintr-o dimensiune superioară a Cine sunteţi.

- Deci, cu alte cuvinte, nu există un vârf al muntelui, ci este infinit.

- Aşa este. De aceea, dacă nu vă mai sforţaţi şi nu mai luptaţi să ajungeţi în vârful muntelui, vă simţiţi în pace în momentul prezent. Şi pentru că vă aflaţi în această vibraţie a bunăstării, deveniţi un magnet care va atrage şi mai multă bunăstare. Deci veţi trăi întotdeauna cea mai înaltă versiune a realităţii posibilă pentru voi, ţinând cont şi de acordurile pe care le-a consimţit sufletul.

De ce există în lume diferite religii şi credinţe?

- De ce există în lume diferite religii şi credinţe?

- Sunt diferite oportunităţi oferite sufletului ca să poată călători înapoi spre Noi.

Oamenii cred că, dacă ar putea să-i uniformizeze pe toţi, dacă ar exista o singură religie mondială, atunci toate problemele ar dispărea. Dar trebuie să înţelegeţi că reamintirea supremă după care tânjeşte sufletul este să trăiască în totala acceptare a tot ceea ce există. Iar dacă totul s-ar uniformiza, nu aţi mai avea posibilitatea de a accepta tot ceea ce sunteţi, toate posibilităţile sau potenţialităţile voastre.

În concluzie, aceste religii reprezintă diferitele Noastre expresii.

Natura conştienţei

- Puteţi oferi o perspectivă asupra naturii conştiinţei şi cum ia naştere din creierul fizic?

- Conştiinţa este, pur şi simplu, energie. Noi suntem energie, o energie care este conştientă de existenţa sa.

Iar conştiinţa există separat de creier. Creierul este un instrument pe care l-am creat drept dispozitiv care transmite diferite frecvenţe în interiorul conştiinţei. Dar conştiinţa există de sine stătător, fără creier.

Este posibilă realizarea unei societăţi utopice aici, pe Pământ?

- Este posibilă realizarea unei societăţi utopice aici, pe Pământ?

- Aceasta este direcţia spre care se îndreaptă specia voastră. Dar înainte de a ajunge acolo, trebuie să acceptaţi pe deplin tot ceea ce aţi co-creat împreună şi ceea ce creaţi în prezent. Iar această acceptare colectivă vă va translata pe frecvenţa armoniei şi iubirii, care va face posibilă o societate utopică.

- Ce rol joacă animalele şi alte forme de viaţă non-umane în Creaţia Voastră a Marelui univers?

- Ele sunt, pur şi simplu, tot Noi, care ne auto-experimentăm pe un alt nivel de conştiinţă, asta-i tot.

Cum poate omenirea să obţină o pace şi o armonie durabilă?

- Cum poate omenirea să atingă pacea şi armonia îndelungată şi să depăşească diviziunile şi conflictele cu care ne confruntăm toţi?

- Vedeţi-vă pe voi în fiecare fiinţă cu care interacţionaţi. Omului îi vine foarte uşor să se creadă separat. Din cauza convingerii că ai fi separat de reflexia ta, nu înţelegi că, aşa cum îţi tratezi şi îţi judeci reflexia, îţi faci ţie însuţi în mod automat. Preţuieşte toate fiinţele întâlnite pentru stadiul lor actual în care îşi explorează conştiinţa. Toate suntem Noi, trăind un anumit gen de experienţe. Şi toate aceste experienţe sunt considerate de Noi ca fiind foarte sacre.

Când vă uniţi în această perspectivă supremă, atunci acţionaţi cu iubire necondiţionată pentru voi înşivă şi pentru toţi ceilalţi, care sunteţi tot Voi.

Conceptul de familie de suflete

- Puteţi explica ce este o familie de suflete?

- O familie de suflete este un grup de energii care s-au desprins fractalic din Noi pentru a avea experienţe, rezonând pe aceeaşi frecvenţă de atracţie şi intenţie. Sufletele din familie se află pe un nivel de evoluţie identic sau foarte apropiat, în sensul călătoriei de revenire Acasă, la Noi.

Karma generaţională (moştenită de la părinţi)

- Puteţi să ne vorbiţi puţin despre karma generaţională?

- Karma generaţională este moştenită la nivel de ADN. ADN-ul vibrează la o anumită frecvenţă. Ca suflet, ştii că vei prelua acel tipar vibratoriu atunci când vei lua forma fizică. Karma generaţională este efectul frecvenţei la care vibrează ADN-ul. Dacă, să zicem, moşteneşti o secvenţă de ADN cu o vibraţie mai joasă, vei atrage anumite experienţe şi tipare şi reflexii ale tale în mod inconştient, până când vei deveni conştient.

- De ce anumite evenimente din viaţa noastră par să nu aibă niciun sens?

- Nimic nu este fără sens, deşi poate părea aşa. Toate lucrurile sunt reflexii vibraţionale. Cu toate acestea, ceea ce numim „vibraţia" ta este alcătuită din mai multe aspecte diferite. Astfel, uneori vibrezi la nivel înalt, trăieşti bucuria, iubirea, armonia şi fericirea şi simţi că ai devenit cu adevărat creatorul realităţii tale. Dar apoi se întâmplă ceva care pare fără noimă şi te întrebi „Ei bine, cum de am creat asta?". Însă s-ar putea să fi atras ceva din cauza unei anumite credinţe ascunse încorporate în vibraţia ta. Poate că ai văzut sau auzit ceva care a activat această vibraţie interioară, atrăgând ceva similar spre tine. Totul este atras de tine.

Este adevărată legea atracţiei şi a manifestării?

- Este adevărată legea atracţiei şi a manifestării? Şi, dacă este, cum putem să ne folosim de ea?

- Bineînţeles că este adevărată. Am dat aceste informaţii speciei voastre cu un motiv. În parte, pentru că, în realitatea spaţio-temporală în care trăiţi, trebuie să recunoaşteţi legătura dintre modul în care gândiţi şi simţiţi şi ceea ce se manifestă. Vedeţi, în alte dimensiuni asta se întâmplă în mod automat. Legătura este instantanee, aşa că acolo nu-i nevoie să învăţaţi despre legea atracţiei. Aşadar, am inventat acest termen genial, legea atracţiei, pentru a vă ajuta să navigaţi în dimensiunea în care trăiţi, aici, unde energia este mai densă şi durează mai mult timp până se materializează la exterior.

Şi vrem să explicăm în modul cel mai simplu: puteţi valorifica puterea acestei legi prin iubire. Voi căutaţi să creaţi şi să atrageţi ceva spre voi deoarece, de fapt, căutaţi experienţa iubirii, pentru că iubirea este cine şi ce sunteţi. Aşa că, atunci când îţi asumi această frecvenţă a iubirii – iubire pentru tine însuţi, iubire pentru stadiul în care te afli, iubire pentru toţi ceilalţi, iubire pentru viaţă, iubire pentru toată creaţia

– aceasta este frecvenţa care va materializa în mod automat tot ceea ce ai dori. Nu-i ceva ce trebuie să te chinui să faci – cum încearcă mulţi dintre voi să se folosească de aceste legi.

Care este relaţia dintre ştiinţă şi spiritualitate?

- Care este relaţia dintre ştiinţă şi spiritualitate? Şi cum putem face legătura între cele două?

- Ele sunt unul şi acelaşi lucru. Noi suntem Tot-ceea-ce-există. Iar în Tot-ceea-ce-există sunt nenumărate moduri de a descifra sau a traduce energia. Ceea ce este spiritual este, de asemenea, ştiinţific, iar ceea ce este ştiinţific este, de asemenea, spiritual. Toate sunt unul şi acelaşi lucru. Iar recent, am oferit informaţii unor oameni de ştiinţă de pe planeta voastră care fac paşii necesari pentru a lega piesele între ele.

- Dar de ce există această nevoie? De ce am uitat toate aceste informaţii?

- Pentru că sufletul este încântat de ocazia de a uita şi apoi de a-şi aminti. Să folosim un exemplu pe care i l-am dat lui Erin acum câteva luni. Iată ce i-am spus: dacă ai plănui o petrecere-surpriză pentru cineva, ai vrea să i-o strici?! Sau ai vrea ca acea persoană să se afle temporar într-o stare de nebăgare de seamă, astfel încât, atunci când se va pomeni dintr-o dată la petrecere, să poată simţi la apogeu bucuria şi surpriza momentului?! Exact asta face sufletul tău. Aşa că nu mai încercaţi să stricaţi nimănui surpriza! ☺

- Având în vedere progresele rapide ale tehnologiei şi inteligenţei artificiale, ce rol vor juca acestea în viziunea voastră asupra viitorului umanităţii?

- Multe progrese vor începe să iasă la iveală, pentru că acum sunteţi pregătiţi pentru ele. Vedeţi voi, conştiinţa unei civilizaţii trebuie să atingă un anumit nivel înainte ca să-i fie împărtăşite anumite tehnologii într-un mod cu adevărat avantajos. Altfel, asta poate duce la distrugere, lucru pe care, apropo, l-aţi făcut cu toţii în trecut.

Ar putea fi vorba de energie liberă, de oraşe plutitoare, de maşini zburătoare, lucruri de acest gen; dar în acest moment, obiectivul principal al sufletului vostru colectiv este să vă înălţaţi într-o vibraţie mai înaltă de iubire, care să vă ajute să folosiţi tehnologia în mod adecvat.

Cât de veche este rasa umană?

- Aţi făcut aluzie la trecut. Cât de veche este rasa umană?

- Milioane de ani. Dincolo de ceea ce se spune în textele voastre recente de istorie.

- Am trecut prin cicluri de creştere, descreştere şi distrugere, apoi iarăşi creştere şi distrugere, pas cu pas, tot mai aproape de locul în care ne aflăm astăzi?

- Da. Şi înainte să fi fost creat omul modern, au existat ceea ce ştiţi cu toţii că erau nişte fiinţe galactice, care au fost aici primele şi au co-creat între ele cu mult înainte de a crea proiectul hibrid de om modern.

Mesajul final al consiliului

- Aveţi vreun mesaj de încheiere pentru public?

- Trebuie să învăţaţi să iubiţi fiecare aspect al vostru, fiecare aspect al călătoriei voastre. Asta numim Noi „a te împăca cu propria umbră". Care înseamnă, pur şi simplu, să înveţi să accepţi părţile nevindecate ale formei tale umane prin prisma iubirii necondiţionate. Iar asta vă va scoate din conflictul interior în care mulţi dintre voi se zbat, din cauză că respingeţi părţi din voi înşivă, deoarece credeţi că Dumnezeu este perfect.

Într-adevăr, Dumnezeu este perfect, Noi suntem perfecţi. Însă perfecţiunea Noastră nu constă în respingerea unor bucăţi din Noi înşine. Ea constă în acceptarea a tot ceea ce suntem, căci fiecare versiune şi variaţiune manifestată a Sursei este perfecţiunea, este valabilă. Şi trebuie să începeţi să vă validaţi pe voi înşivă, indiferent de condiţiile şi circumstanţele pe care le exploraţi temporar, ca suflet. Numai atunci veţi putea simţi adevărata pace şi libertate.

- Vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi participat la emisiune. A fost o plăcere şi o onoare absolută să discutăm. Vă mulţumesc foarte mult.

- Mulţumim şi am terminat.

***

- Cum te simţi? ☺

- Sunt bine, impresiile încep să mă părăsească, dar am o idee generală despre ceea ce s-a spus.

- Da? Cum te simţi fizic?

- Mă simt bine. Mă simt foarte bine.

- Da, le-am pus nişte întrebări dificile. ☺ *Sunt cunoscut pentru asta. Eu nu pun întrebări uşoare. Le-am aruncat întrebări dure. Şi au răspuns foarte frumos, frumos, elegant şi profund. Aşa că, într-adevăr, este foarte frumos ceea ce faci.*

- Îţi mulţumesc. Îi aud acum cum râd şi-mi spun: „Nu există întrebări grele pentru Noi, pentru că descărcasem deja întrebările în voi înainte să ni le puneţi”. ☺

- *Înseamnă că recunosc că trişează.* ☺

- „Ei întreabă şi tot ei răspund”, îmi spun. ☺

- *Toţi avem un rol de jucat în acest filmuleţ în care ne aflăm. Eu am rolul meu, tu îl ai pe al tău. Fără mine, nu putem realiza asta şi nici fără tine. Nu în acest moment.*

- Da, este o frumoasă co-creaţie. Absolut.

Cum să trăieşti o viaţă împlinită

- *Vreau să-ţi pun câteva întrebări acum. Prima ar fi: Ce înţelegi prin a trăi o viaţă împlinită?*

- Trebuie să fii pasionat de ceva, ceva mai mare decât tine, care îţi va alimenta pofta de viaţă şi te va ajuta să treci prin dificultăţi şi necazuri. Dacă nu ai ceva mai mare decât tine, viaţa te poate doborî. Şi poate fi greu să ieşi din acele experienţe şi să mergi mai departe. Deci dacă vrei să fii împlinit, fă lucruri care-ţi aduc bucurie, adoptă un ţel principal sau o misiune sau ceva care să te facă să te trezeşti nerăbdător dimineaţa.

[...]

7 august 2022

Link video: youtube.com/watch?v=HGK5V2mzk8Y

Traducerea de mai sus este o selecţie din video-ul original “LIVE CHANNELING: The TRUTH About What is HAPPENING In Humanity's NEXT STAGE! | Erin Lyons”, publicat în 24 iunie 2023, pe canalul Next Level Soul [1]

[1] https://www.youtube.com/@NextLevelSoul

"Visul, călătoria, eternitatea şi Dumnezeu"

Selecţii din secţiunea 1 a cărţii "**The Dream, the Journey, Eternity, and God**" de medium Sara Landon, în care CONSILIUL (grup de spirite înalte) răspunde la întrebările lui Mike Dooley despre channeling, înţelepciunea înaltă, reamintirea a cine suntem şi de ce ne asistă ei în acest moment important din evoluţia omenirii.

Cine este Consiliul? Suntem chiar Noi

- Cine sunteţi şi din ce tărâm sau dimensiune veniţi? Mulţi dintre noi suntem familiarizaţi cu channeling-ul unor entităţi sau colective cunoscute sub numele de Seth (prin Jane Roberts), Ramtha (prin J.Z. Knight), Abraham (prin Esther Hicks) sau Edgar Cayce prin el însuşi. Sunteţi ca ei? Aţi avut vieţi anterioare aici, pe Pământ?

«Mai întâi de toate, voi trăiţi acum o experienţă umană în cea de-a treia dimensiune. Este o dimensiune a Conştiinţei caracterizată prin separare, în care simţiţi că aţi fi separaţi sau deconectaţi de tot restul lumii. O experienţă comună aici este că percepeţi totul în polarităţi – bine sau rău, corect sau greşit. De asemenea, v-aţi obişnuit să credeţi că sunteţi acest corp, iar orice altceva ar fi în afara voastră, separat de voi, nefăcând parte din voi.

Prin urmare, în întrebarea voastră creaţi o polaritate. Suntem aici sau suntem acolo? Şi dacă suntem acolo, unde? În ce dimensiune?

Dar pe măsură ce reveniţi la Fiinţa Totului-ce-există – ceea ce este posibil pentru fiecare dintre voi, pe măsură ce vă ridicaţi conştiinţa la starea naturală de iubire pură – vă veţi simţi într-o reală unitate cu toate lucrurile. Veţi ajunge la Unime, la conştiinţa lui Dumnezeu, şi nu vă veţi mai considera ca fiind separaţi de toate, inclusiv de Noi. Şi veţi vedea că nu aţi fost niciodată separaţi de niciunul dintre iubiţii voştri învăţători spirituali. Totul este una.

Existăm în dimensiuni fără formă ale Conştiinţei şi, prin urmare, pe o frecvenţă mai înaltă, care nu poate fi percepută cu simţurile umane limitate. Există multe dimensiuni, despre care vom mai vorbi. Ceea ce este important să ştiţi acum este că nu suntem separaţi de nimic. Noi nu suntem „aici, deci nu acolo" – şi nici voi.

Vibraţia şi nivelul de conştiinţă determină în orice moment dimensiunea pe care o experimentezi. De exemplu, cei încă aflaţi pe o vibraţie mai joasă nu se percep ca fiind iubirea pură, Unimea, unitatea, conştiinţa Divină, care au fost şi sunt dintotdeauna – totuşi, ei nu sunt

separaţi de Noi. Şi nu există vreo ierarhie; nimeni nu este mai bun decât altul.»

- Puteţi explica ce este channeling-ul?

«Channeling-ul [canalizarea] este cuvântul pe care îl folosiţi pentru a descrie procesul foarte natural de a vă conecta la Inteligenţa infinită care vă este oricând disponibilă. Deşi toată lumea are acces la acest nivel de înţelepciune, conştiinţă şi perspectivă, foarte puţini vă conectaţi cu Sursa sau la fel de bine ca Sara, ale cărei cuvinte i le auziţi acum.

Channeling-ul este ceva foarte natural. Atunci când un sportiv se simte „în zonă", s-a deschis către energia Sursei şi astfel capătă un acces mai mare la Inteligenţa lăuntrică, ce îi este întotdeauna disponibilă. Atunci când un muzician se aşază şi cântă o piesă frumoasă de muzică inspirată care, pur şi simplu, curge prin el, aceasta este o formă de canalizare. Atunci când un artist pictează o capodoperă, energia Sursei curge prin el şi prin pensula sa pe pânză; aceasta este tot o formă de canalizare. Atunci când stai de vorbă cu un prieten, într-o conversaţie frumoasă şi plină de iubire şi, dintr-o dată, cuvintele curg prin tine şi nu-ţi aminteşti ce ai spus, ci doar sentimentul de iubire, fiorii adevărului care s-a revărsat prin tine, aceasta este tot o canalizare.

Oricine dintre voi se poate conecta la Sursă – fie prin scriere automată, fie făcând lucruri care vă aduc bucurie şi vă permit să vă jucaţi şi să creaţi în moduri plăcute. Mulţi aleg să se conecteze la ghidul lor spiritual, la îngerul lor, la Consiliul lor sau la vreun alt colectiv similar de entităţi, care le este oricând disponibil. Niciunul dintre aceştia nu este separat de voi; puteţi alege pe oricare îl preferaţi.

Foarte puţini puteţi canaliza în mod intenţionat, din cauza nivelului de concentrare necesar pentru a vă ridica vibraţia până la acest nivel de Conştiinţă şi a vă deschide complet ca să-i permiteţi să curgă prin voi. Vă asigurăm, totuşi, că toţi aţi canalizat, în mod neintenţionat şi spontan, într-un fel sau altul cândva, în viaţă. Vă asigurăm, de asemenea, că puteţi învăţa să vă conectaţi în mod conştient şi intenţionat la această inteligenţă infinită şi să o canalizaţi pentru voi înşivă şi pentru ceilalţi.»

- În cazul de faţă, înţelepciunea pe care ne-o prezintă Sara vine de la voi, Consiliul, pe care l-aţi definit ca fiind un colectiv format din Sinele noastre superioare, spre deosebire, poate, de Sinele superior al unui individ, ca în exemplul cu sportivul sau artistul. Pentru a fi mai clar, când Beethoven îşi compunea muzica, exista vreun intermediar, cum ar fi Consiliul, sau era doar Sinele său superior? Isus dădea glas celei mai înalte versiuni a Sa sau unui colectiv?

«Totul este energia Sursei. Nu este nevoie să o delimităm, să o separăm sau să-i dăm un nume special. Sunteţi cu toţii extensiile a ceea ce unii dintre voi numesc Dumnezeu şi, totuşi, vă exprimaţi ca personalităţi distincte. Prin intenţia voastră despre ceea ce doriţi să se manifeste, chemaţi şi sursa respectivă.

Când începe să vă intereseze această dimensiune a Conştiinţei, în care aveţi de-a face cu indivizi şi personalităţi şi grupuri şi colective şi familii şi tot felul de entităţi, energia pe care o invocaţi se adaptează automat.

Este corect spus că colectivele se exprimă diferit prin channel-ul sau mediumul respectiv. O parte ţine de personalitatea colectivului de entităţi superioare, iar o parte ţine de personalitatea Sinelui superior al mediumului.

Când vă acordaţi la această vibraţie, ea capătă o expresie proprie, dar diferită de ceea ce majoritatea aţi recunoaşte ca o personalitate umană. Vi se pare mai expansivă, mai exaltată. Totuşi, etichetând-o într-un fel sau altul, vă îndepărtaţi de vibraţia ei şi cădeţi în mintea gânditoare [personală, egotică]. Înţelegem că o faceţi pentru a vă ajuta mintea să o înţeleagă şi să o clasifice, dar, etichetând-o, îi limitaţi expresia.

Chiar dacă înţelegem de ce este atât de important pentru minţile voastre logice să creeze nume şi asociaţii pentru a identifica diferitele energii, vă reamintim: deşi cuvintele noastre sunt importante, aceasta este, în primul rând, o experienţă vibraţională. Vibraţia este cea care provoacă transformarea.»

- Atunci, ce este personalitatea? Când vine vorba de oameni, nu-i oare aceeaşi energie divină sau Dumnezeu care curge prin vasele unice numite „eu" sau „tu", adaptată la înţelegerea persoanei despre sine şi despre viaţă, filtrată prin credinţele şi ideile sale?

«Creierul mereu interpretează experienţa oferită de simţurile fizice, iar această interpretare este ceea ce numeşti realitate. Însă energia Sursei are o frecvenţă de vibraţie atât de înaltă, încât este dificil de perceput cu simţurile fizice. Ca atare, ai tendinţa naturală de a găsi o modalitate de a identifica această energie. O modalitate este de a-i crea o personalitate unică. Este o modalitate atractivă pentru oameni şi vă permite să vă apropiaţi intim de această Energie, Conştiinţă şi Înţelepciune, lăsând-o astfel să intre în voi pentru a vă expansiona, pentru plăcerea descoperirii Sinelui şi exprimării Sinelui. Sunteţi aici pentru a experimenta ce înseamnă să fii original. Sunteţi aici pentru a experimenta ce înseamnă să ai preferinţe. Sunteţi aici pentru a experimenta multele trăsături şi

caracteristici alese de voi pe parcursul exprimării în formă fizică. Astfel, vă creaţi o personalitate.

Personalităţile voastre unice sunt creaţia voastră. V-aţi creat personalităţile ca o modalitate de a-L exprima în formă fizică pe Dumnezeul care sunteţi, şi acest lucru este perfect. Însă, cu cât vă ridicaţi mai mult conştiinţa şi vibraţia, cu cât vă aliniaţi mai mult la energia Sursei din interiorul vostru, cu atât veţi fi mai jucăuşi, mai plini de umor, mai fără griji şi mai inteligenţi, pentru că inteligenţa nu provine din memoria creierului, ci de la Inteligenţa infinită.

Deci, nivelurile superioare de Conştiinţă sunt exprimate de către unii într-un mod foarte calm şi liniştit, iar de către alţii într-un mod foarte amuzant şi jucăuş. Toate variantele sunt perfecte şi vă stau la alegere.»

- Ce ne puteţi spune despre scânteia divină care dă viaţă omului? Cine suntem şi de unde venim?

«Sunteţi un câmp de forţă al Conştiinţei care nu este limitat la o formă sau corp fizic. În trecut, v-a fost de folos să ştiţi că aveţi un spirit sau un suflet, ceea ce este corect. Unii îl numesc Sinele superior; şi este bine şi corect aşa. Aşa poate începe mintea să perceapă partea din voi aflată mai presus de simţurile fizice.

Acum sunteţi concentraţi pe un corp fizic şi, pentru că numai asta cunoaşteţi în cadrul celei de-a treia dimensiuni a Conştiinţei, este dificil să vă imaginaţi că sunteţi un câmp de forţă al Conştiinţei, cu atât mai puţin să vă identificaţi ca fiind Sursa sau lumină pură.

Şi totuşi, asta sunteţi. Sunteţi Conştiinţă. Sunteţi Sursa. Sunteţi lumină. Sunteţi ceea ce numiţi Dumnezeu. Şi din perspectiva de a fi una cu Sursa, ca acest câmp de forţă al Conştiinţei, alcătuit din particulele infinitei creaţii care îţi răspund întotdeauna ţie şi sufletului tău, aventura a început atunci când Te-ai concentrat asupra acestei experienţe umane, chemând astfel particulele infinitei creaţii să te genereze în formă fizică în acest moment precis.

În fiecare etapă a dezvoltării, ai atras de la mediul înconjurător tot ceea ce aveai nevoie. Înainte de naştere, ai atras tot ceea ce aveai nevoie din pântecul mamei tale pentru a-ţi creşte un corp fizic. Apoi o anume inteligenţă, o anume conştiinţă ţi-a permis să te dezvolţi şi să înfloreşti în manifestarea numită copil.

Ai venit din pura energie a Sursei şi încă eşti Ea şi acum. Ai venit din pura Conştiinţă şi încă eşti Ea şi acum. Ai venit din lumină pură şi încă eşti lumină pură. Ai venit din iubire pură şi încă eşti iubire pură. Şi, deşi poate păreai un bebeluş neajutorat, inteligenţa şi conştiinţa au atras la

tine tot ceea ce aveai nevoie pentru a creşte şi a te dezvolta într-un copilaş, apoi într-un copil, apoi într-un tânăr adult şi apoi într-un om matur. Aceeaşi inteligenţă şi conştiinţă formează câmpul de forţă responsabil cu regenerarea şi întinerirea continuă a celulelor organismului, zi de zi.

Ceea ce mulţi dintre voi numesc Dumnezeu, Sursa, Creatorul Divin – este energia infinită a Sursei. De-a lungul unui număr incomensurabil de ani, aţi tot focalizat local energia Sursei care sunteţi şi aţi făcut-o să evolueze în nenumărate forme diferite. Totul este energia Sursei.

Unii sugerează că actul creator prin care v-aţi separat de Sursă şi v-aţi concentrat în diferite experienţe prin tot universul ar fi un fel de involuţie – adică aţi fi un fel de îngeri căzuţi în această experienţă terestră şi că aţi avea lecţii grele de învăţat sau o karmă teribilă de corectat. Dar nimic nu este mai departe de adevăr. Vă aflaţi aici, în această experienţă umană, absolut şi fără echivoc, din propria voastră alegere, pentru că acesta este cel mai bun lucru care se poate întâmpla. *Aţi ales să fiţi aici, pe Pământ, în timpul celei mai mari transformări a conştiinţei umane care a avut loc vreodată.*

Voi, fiind acest câmp de forţă al Conştiinţei, aţi venit din Sursă şi vă veţi întoarce la Sursă, pentru că Sursa este ceea ce sunteţi. Şi cât de magnific este faptul că vă aflaţi în această mare aventură, nu-i aşa?!

Îţi poţi imagina ce înseamnă să fii multidimensional astfel: Eşti o persoană cu o viaţă minunată. Ai o casă frumoasă, o familie superbă şi un serviciu plăcut. Te bucuri de viaţa ta. Apoi, într-o zi, îţi este stârnită curiozitatea în legătură cu ceva – să zicem că ar fi vorba de un alt loc frumos din lume – fie prin inspiraţie, fie prin cercetare sau pentru că cineva ţi-a vorbit despre acel loc. Începi să-ţi focalizezi câmpul de forţă al conştiinţei către acel alt loc frumos de pe planetă. Poate că doreşti să trăieşti în acea cultură, poate că doreşti să vezi ceva acolo sau poate că doreşti să cunoşti oamenii.

Deci începi să-ţi focalizezi conştiinţa într-o altă experienţă; dar încă eşti în această formă fizică, oriunde ai fi aici, pe Pământ. Şi totuşi, o parte din tine călătoreşte acum peste mări şi ţări spre locul pe care doreşti să-l explorezi. Este independentă de tine, şi totuşi, face parte din tine. Şi, foarte probabil, niciuna din ele nu este conştientă de cealaltă. Însă, ambele aspecte ale tale aparţin aceluiaşi câmp de forţă al conştiinţei. Eşti multidimensional: îţi poţi proiecta conştiinţa în diferite experienţe. Şi cu cât trăieşti noi experienţe, aduni informaţii care te conduc la o expansiune şi mai mare şi la tot mai multe posibilităţi.

Eşti tot aceeaşi energie a Sursei, eşti tot acelaşi Dumnezeu, eşti tot aceeaşi Divinitate, eşti tot aceeaşi lumină, indiferent dacă focalizezi acest câmp de forţă asupra vieţii cotidiene sau asupra unei aventuri pe care doreşti să o ai într-un alt loc şi timp.»

- Sunteţi mai mult decât cum vă prezentaţi nouă? Aveţi propria voastră existenţă, propriile căutări, aventuri, speranţe, propriile vise dincolo de înţelegerea noastră?

«Privind de la nivelul nostru de conştiinţă, *noi suntem Visul*. Existăm pe o vibraţie în care toate potenţialităţile şi posibilităţile există simultan. La acest nivel de conştiinţă, nu există nicio întârziere în manifestare. Dorinţa şi manifestarea sunt una şi aceeaşi. Cu toate acestea, rămâne un potenţial infinit de creaţie ulterioară. Pe de altă parte, voi trăiţi experienţa timpului şi spaţiului. Vă aflaţi la un nivel de densitate a Conştiinţei unde creaţi în formă fizică, căci vă experimentaţi pe voi înşivă într-o formă fizică.

Noi nu suntem limitaţi la forma fizică; putem percepe prin voi şi putem simţi forma fizică prin voi, dar noi nu avem nicio formă. Suntem non-fizici. Şi astfel, nu apare niciodată vreo întârziere, lipsă, limitare sau separare în experienţa noastră. Existenţa noastră este precum visul, adică orice ne imaginăm apare instantaneu. Nu există tânjire, nu există aşteptare.

Când vă gândiţi la arhangheli, la maeştrii ascensionaţi, la Dumnezeu, la Isus sau la fiinţele din „Rai”, nu vă trece prin cap că ar suferi vreo lipsă. De asemenea, nu vă gândiţi nici la vreo limitare, frică, luptă sau suferinţă. Acestea nu există la nivelurile superioare de conştiinţă şi o parte din voi înţelege acest lucru. În dimensiunile superioare există doar pace, bucurie, armonie, abundenţă, bunăstare şi libertate. Dar în dimensiunile inferioare, e posibil să creaţi experienţe de lipsă, limitare, frică, luptă şi suferinţă.

Pe măsură ce vă veţi eleva *în mod intenţionat* către niveluri mai înalte de conştiinţă şi veţi deveni conştienţi că vă puteţi focaliza pe orice experienţă doriţi, continuând să existaţi în forma fizică, atunci veţi crea aşa cum creăm şi noi. Veţi crea ca un maestru, care şi sunteţi.

Cum vei experimenta ca om aceste niveluri superioare de creaţie? Mai multă pace, mai multă bucurie, mai multă armonie, mai multă abundenţă, mai multă bunăstare şi mai multă libertate. Şi vei deveni din ce în ce mai conştient de noi potenţiale pentru tine, pentru umanitate şi pentru Pământ. Nu mai ai lipsuri şi dorinţe; tot ceea ce ai nevoie apare

chiar înainte de a şti că ai nevoie. Trăieşti în flux, lăsând energia şi lumina să îţi ghideze drumul, încât totul vine la tine. Aceasta înseamnă alinierea supremă cu Adevărata Creaţie, sau creaţia impecabilă, pe care o definim ca fiind creaţia fără scopuri personale. În Creaţia Adevărată, oamenii, locurile şi circumstanţele care îţi susţin exprimarea cea mai înaltă ajung întotdeauna la timpul potrivit, iar tu doar le spui „Da!”.»

- În realitatea voastră, există o expansiune continuă, există ambiţie, se desfăşoară mereu o aventură? Poate că aceşti termeni se aplică doar la noi, în densitatea timpului, a spaţiului şi a materiei, dar există ceva similar?

«Extinderea voastră contribuie la extinderea noastră, iar extinderea noastră contribuie la a voastră. În acest fel, există o expansiune a universului la care noi toţi, în fiecare dimensiune a conştiinţei, contribuim, din ea facem parte şi de ea beneficiem.

Trăim mereu în splendoarea noastră, în strălucirea noastră, în entuziasmul nostru. Suntem întotdeauna într-o stare de inspiraţie, deoarece nu inventăm poveşti şi credinţe despre lipsuri şi nu ne considerăm limitaţi, nevrednici sau insuficient de buni.»

[...]

- Sunteţi fiinţe mult mai vaste decât vă credem noi?

«Întrebarea dacă suntem mult mai mult decât fiinţele pe care crezi că le-aţi invocat, este foarte liniară, pentru că tu te consideri o fiinţă individuală. Deşi ne manifestăm în această formă pentru a corespunde cu experienţele tale obişnuite, totuşi, suntem cu totul altceva.

Tu te identifici cu numele şi personalitatea ta. Crezi că acţiunile tale cotidiene sunt făcute de „tine”. Trăieşti realitatea prin intermediul simţurilor fizice – ce vezi, auzi, guşti, atingi şi miroşi – şi asta numeşti tu „realitate”. Simţurile fizice interpretează pentru tine ceea ce se întâmplă sau ceea ce faci sau lucrul la care eşti atent.

Noi nu trăim la acel nivel de conştiinţă. Suntem una cu întreaga creaţie în orice moment. Noi nu „acţionăm” forţat asupra realităţii, ci dansăm mereu împreună cu întreaga creaţie.

Dacă mai există şi altceva? Întotdeauna există mai mult. Întotdeauna mai este ceva.

Există multe niveluri de conştiinţă dincolo de al nostru; unele vibrează la o frecvenţă atât de înaltă, încât întrec lumina; sunt însăşi Sursa luminii. Dacă se ştie de la nivelul nostru de conştiinţă că există acest potenţial şi că face parte din cale? Desigur. Percepem noi de la acel nivel? Doar ştim că există; totuşi, nu percepem de acolo, fiindcă suntem focalizaţi pe starea noastră de conştiinţă.

Există diferite niveluri de conştiinţă. Majoritatea oamenilor experimentează cea de-a treia dimensiune, care este dimensiunea separării. Pe măsură ce vă ridicaţi vibraţia şi conştiinţa, intraţi în dimensiunea a patra, care este dimensiunea transformării, unde începeţi să înţelegeţi că vă puteţi schimba situaţiile şi condiţiile şi vă puteţi vindeca de trecut prin elevarea gândirii – astfel părăsind trecutul, părăsind vechiul, părăsind lupta şi efortul.

Mulţi dintre voi devin acum conştienţi de cea de-a cincea dimensiune, care este dimensiunea iubirii pure. Este ceea ce voi numiţi conştiinţa cristică, conştiinţa unităţii sau conştiinţa unimii. Vibraţia acestei dimensiuni este cea care creează Raiul pe Pământ, sau Noul Pământ. Iar a doua venire a lui Cristos înseamnă că vă amintiţi de acest nivel de conştiinţă; este intrarea voastră în starea de conştiinţă cristică, rămânând în acelaşi timp în formă fizică. Asta se petrece în aceste vremuri! Noi şi mulţi alţii subliniem potenţialul vostru senzaţional de a atinge această realizare, păstrându-vă forma fizică. În trecut, majoritatea fiinţelor iluminate care atingeau o astfel de stare, pur şi simplu, se înălţau şi părăseau corpul dens. Acum nu mai este nevoie, deoarece vă stă la dispoziţie calea realizării Sinelui în forma umană, rămânând ca deschizători de drumuri pentru întreaga umanitate, bucurându-vă, în acelaşi timp, de libertăţile la care aveţi dreptul prin naştere.

Mai există, de asemenea, dimensiunile a şasea, a şaptea şi a opta, care sunt realităţi fără formă. Noi locuim în aceste tărâmuri, de unde încă mai putem găsi o rezonanţă vibraţională pentru a ne conecta cu voi, mai ales cu cei care aveţi o vibraţie înaltă. Există multe alte dimensiuni ale Conştiinţei chiar şi dincolo de acestea. Dacă simţim uneori acele energii? Da. Însă vibrează la o frecvenţă atât de înaltă, încât nu pot fi înţelese decât din perspectiva noastră, care nu avem limitările minţii omeneşti.»

[...]

- Unde sau cum se încadrează Dumnezeu sau Sursa energiei în toată această ecuaţie a existenţei?

«Pe măsură ce veţi avansa în această călătorie terestră – prin nivelurile de conştiinţă ale experienţei umane – vă veţi aminti de Dumnezeul din voi şi din toţi ceilalţi şi din toate. Îţi vei aminti de Tine ca fiind Fiinţa a Tot-ceea-ce-există în toată creaţia. Asta înţelegem prin „realizare". Atunci vei dansa şi te vei juca cu întreaga creaţie ca maestrul realizat care eşti.

La nivelul de conştiinţă corespunzător celei de-a cincea dimensiuni nu încerci să repari nimic sau să forţezi ceva să se întâmple şi nu crezi în lipsă, limitare, frică sau separare. În schimb, capeţi pe deplin puterea

Demiurgului care eşti, creator în propria creaţie, amintindu-ţi cât de distractiv este să-ţi creezi realitatea în orice fel ai vrea să fie. Totul devine mult mai uşor şi mai plăcut. [...]

Următoarele niveluri superioare de conştiinţă nu sunt mai bune. Nimeni nu este mai bun pentru că se află la un nivel de conştiinţă mai înalt. Dar, oho, viaţa voastră va fi mult mai uşoară, mult mai distractivă şi mult mai fericită la nivelurile superioare de conştiinţă. De asemenea, va fi mult mai bogată şi plină de pace, bucurie, iubire, armonie, bunăstare şi libertate.»

- Aţi convenit cu noi înainte de naştere să ne întâlnim acum şi aici pentru a ne comunica adevărurile care ne lipsesc?

«Nici măcar nu a fost o convenţie; pur şi simplu, nu poate fi altfel. Când ajungeţi la nivelul nostru de conştiinţă, vă extindeţi perspectiva, vă ridicaţi nivelul de conştiinţă, ceea ce vă deschide lumi complet noi. Am fost aici tot timpul – chiar şi atunci când eraţi cuprinşi de frică, îndureraţi, când vă chinuiaţi, când sufereaţi. La densitatea dimensiunii în care vă aflaţi – şi nu o spunem ca o judecată sau fără respect – vibraţia voastră este înceată, grea. Iar în acele stări neplăcute, sunteţi foarte departe de adevărul despre voi şi noi. Folosind o analogie, voi sunteţi la baza scării, iar noi suntem în vârf. În acele stări, ne despărţeau multe trepte. Nu ne puteaţi auzi şi nici măcar simţi şi nici nu puteaţi intui adevărul despre ceea ce eraţi cu adevărat. Dar noi eram mereu prezenţi, alături de voi.

Din acest motiv, foarte mulţi oameni se simt singuri şi izolaţi, suferind adesea de cele mai dense emoţii umane: ruşinea şi lamentarea.

Ruşinea este o foarte densă emoţie umană – atunci când vă spuneţi poveşti despre ceva groaznic care s-a întâmplat când eraţi copii, sau despre o greşeală pe care aţi făcut-o, sau despre ceva ce aţi făcut cuiva sau care vi s-a făcut. Atunci când te agăţi de astfel de temeri, eşti cât se poate de departe de adevărul despre tine.

Mulţi dintre voi vă plângeţi mereu, din cauză că, pur şi simplu, aveţi o experienţa umană. Aţi fost influenţaţi de alţii şi de credinţele lor, inclusiv de credinţele religioase şi sociale. Poate credeţi că sunteţi nişte păcătoşi, sau că sunteţi aici pentru a corecta o teribilă datorie karmică, sau că sunteţi un fel de înger căzut aici pentru a suferi ori a fi pedepsit, sau pentru a îndrepta greşelile voastre, ale familiei ori ale omenirii.

Din cauza acestor influenţe, crezi că eşti aici pentru a te remedia pe tine şi această lume defectă. Crezi că te afli aici pentru a purta poveri pe umeri. Crezi că nu eşti destul de valoros – insuficient de bun. Nici nu-ţi

dai seama cât de mult suferi. Iar aceste sentimente, aceste alegeri, continuă să te ţină captiv în experienţa separării.

Când îţi aminteşti adevărul despre cine eşti, de ce te afli aici şi care îţi erau intenţiile; când îţi aminteşti cât de magnific eşti şi cât de magnifică este menită să-ţi fie viaţa; când îţi aminteşti că eşti creatorul propriei realităţii, că există o perspectivă mai măreaţă şi că întotdeauna există un nivel şi mai înalt de conştiinţă care te aşteaptă; atunci te eliberezi. În momentul în care îţi aminteşti toate acestea, ai ajuns la realizare, iar trecutul este vindecat. Te simţi din nou întreg şi complet, deşi ai fost întotdeauna aşa.

Separarea este o iluzie. Nevrednicia este o iluzie. Chinul sufletesc este o iluzie. Ruşinea este o iluzie. Frica este o iluzie. Toate provin dintr-o poveste pe care ţi-o spui – din gândurile pe care le nutreşti. Prin felul în care te simţi îţi poţi da seama cât de apropiate sunt gândurile tale de adevărul despre Cine eşti.

Gândurile îţi afectează emoţiile. Emoţiile îţi afectează dispoziţia. Dispoziţia îţi afectează vibraţia şi nivelul de conştiinţă pe care eşti apt să-l atingi, ceea ce determină realitatea pe care ţi-o creezi. Este chiar atât de simplu: totul vine de la gândurile tale.

Tu, dragul nostru prieten, ştii foarte bine că *gândurile devin lucruri*. Acesta este fundamentul învăţăturilor pe care le cunoşti. Ştii, de asemenea, că îţi poţi schimba gândurile. Îţi poţi schimba poveştile. Dar fă asta din Fiinţă şi nu din minte. Puterea conştiinţei îţi permite acest lucru. Când cobori din cap în Inimă, simţi că eşti mai mult decât gândurile, mai mult decât poveştile. Începi să simţiţi conştiinţa lui Dumnezeu care eşti cu adevărat. La acest nivel de conştiinţă, vezi adevărul mai vast despre cine eşti şi ce se întâmplă aici; acest lucru este suficient ca să te scoată din starea de vinovăţie şi îndurerare. Apoi, pe măsură ce vei petrece mai mult timp la acest nivel de conştiinţă, vei începe să simţi libertatea, abundenţa, iubirea, bucuria şi armonia care eşti şi care au fost întotdeauna aici pentru tine.

Pur şi simplu, nu putem simţi suferinţa voastră; este prea departe de vibraţia noastră – şi totuşi, vă iubim atât de mult. Vă putem explica cum apare suferinţa şi de ce se întâmplă pe planeta voastră. Şi, aşa cum am spus, vă simţiţi groaznic în acele stări inferioare de conştiinţă, cu emoţii grele şi dense, din cauza gândurilor pe care le aveţi – care sunt cauzate de falsităţile pe care vi le spuneţi despre ceilalţi şi despre ceea ce se întâmplă în vieţile voastre sau în lume. Acesta este motivul pentru care vă simţiţi atât de deznădăjduiţi şi izolaţi în aceste stări. Suferinţa – ca şi nevrednicia, separarea, îndurerarea, ruşinea şi frica – este tot o iluzie.

Unii spun că viaţa este numai suferinţă. Unii chiar cred că scopul lor aici este să sufere. Dar noi vă spunem că este total neadevărat.

Cu toate acestea, nu judecăm pe nimeni, niciodată. Este de la sine înţeles că aceste iluzii şi altele există în dimensiunile inferioare. Şi mai ştim că – fie acum, fie în momentul în care veţi trece dincolo – veţi reveni la Adevărul a ceea ce sunteţi şi veţi vedea totul dintr-o perspectivă mai amplă, pe deplin aliniată cu Adevărul şi cunoaşterea din voi.

Vă străduiţi din greu să credeţi în nevrednicia voastră şi din cauza asta, rămâneţi blocaţi în vibraţii mai joase. Totuşi, consumaţi multă energie ca să menţineţi aceste stări vibratorii inferioare, deoarece ele nu reprezintă adevărul despre voi. Imaginaţi-vă că încercaţi să ţineţi o minge sub apă; dar mingea vrea să iasă la suprafaţă. Aşa că lăsaţi-o liberă! Lăsaţi adevărata voastră natură să se ridice la suprafaţă!

Este simplu: închideţi ochii şi respiraţi adânc de trei ori; asta vă readuce în momentul prezent. Apoi, îndreptaţi-vă atenţia în zona inimii şi începeţi să deveniţi conştienţi de adevăratul vostru Sine; îi puteţi simţi spaţiozitatea, tendinţa de expansiune? În câteva secunde, puteţi fi deja într-o stare de conştiinţă superioară.»

19 august 2023

Dimensiunea a cincea (nonduală) - Sara Landon channeling

Sara Landon este un medium pentru înţelepciunea şi energia divină, permiţând unor înalte entităţi spirituale să comunice prin ea. Aici serveşte ca intermediar între Alex Ferrari, gazda emisiunii de pe YouTube “Next Level Soul”, şi entităţile înalte ce formează "Consiliul".

Aceştia clasifică *modus operandi* al oamenilor în trei tipuri, pe care le voi defini astfel: tipul voluntarist-ateu (dimensiunea a treia), tipul spiritual-magic (dimensiunea a patra) şi tipul spontan-creator (dimensiunea a cincea). Ultimul tip se referă la starea de iluminare sau eliberare nonduală. Pentru un astfel de om, viaţa nu mai este o luptă, ci o delectare.

În prima carte a Sarei Landon denumită „The Wisdom of the Council” (Înţelepciunea Consiliului) sunt sintetizate învăţăturile fundamentale. Acestea se regăsesc şi în descrierea stării nonduale de către iluminaţi şi eliberaţi. Iată câteva dintre ele:

• Nu este nevoie să iei decizii importante în legătură cu nimic; permite lucrurilor să se întâmple *fără alegerea ta*.

• Pe măsură ce te aliniezi la un nivel superior de conştiinţă, bunăstarea şi abundenţa îţi sunt asigurate.

• Adevărata Creaţie nu are nicio agendă [adică, scop].

• Capeţi mai mult din ceea ce *eşti*, nu din ceea ce *vrei*. Dacă vrei să ai mai multă bucurie în viaţă, rezonează cu bucuria care *deja* se află în tine şi în jurul tău.

• Când te împotriveşti la ceva, te împotriveşti la toate şi opreşti fluxul Creaţiei uşoare, armonioase şi fără efort.

Dimensiunea a cincea: Iluminarea nonduală și adevărata Creație (selecții)

[...]

Legea atracției și Manifestarea

Sara: Atunci când fac channeling, închid ochii şi respir adânc de câteva ori. Iar când ajung la a treia respiraţie, efectiv, totul devine liniştit. Parcă aş fi deasupra norilor, în avion. Este atâta linişte şi pace. Aşa simt eu. Şi ei încep să transmită un mesaj şi apoi răspund la întrebări.

De abia aştept să începem. Perspectiva lor asupra legii atracţiei şi a manifestării este foarte diferită de orice am mai auzit şi mi-a schimbat complet viaţa. Abia aştept să le pui întrebări despre subiectul ăsta.

- *Alex: Mulţumesc foarte mult.*

[...]

«Suntem foarte bucuroşi şi încântaţi că avem ocazia de a vorbi cu tine în această zi cu adevărat frumoasă şi sublimă, dragul nostru prieten. Îţi reamintim ţie şi tuturor că, deşi cuvintele noastre au importanţa lor, aceasta este, mai ales, o experienţă vibraţională de reamintire a Cine eşti cu adevărat şi de ce te afli aici şi ce ai intenţionat atunci când ai ales această magnifică experienţă de viaţă. Pentru că te asigurăm că această viaţă îşi are rostul ei pentru Tine. Tu eşti puternicul Creator al realităţii tale şi pentru asta te afli aici.

Formula de creare a realităţii este următoarea: Conştiinţa mişcă energia în formă. Aşadar, pe măsură ce îţi elevezi nivelul de conştiinţă şi de conştientizare, îţi ridici frecvenţa de vibraţie, ceea ce-ţi permite să canalizezi prin tine şi către tine mai multă energie de la Sursă, care ia forma adevăratei Creaţii şi manifestări. Trebuie să înţelegi că primeşti tot mai mult din ceea ce eşti. Punct. Nu poate fi altfel.

Realitatea ta este definită de obiectul asupra căruia te concentrezi şi de semnificaţia pe care i-o dai. Aşadar, dacă te percepi ca fiind bogat, dacă te simţi îndestulat, dacă eşti conştient de abundenţa din jurul tău şi dacă o recunoşti şi o simţi ca fiind propriul tău belşug, atunci vei avea parte de tot mai multă abundenţă.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru iubire. Acelaşi lucru este valabil şi pentru bunăstare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru libertate. Nu poţi atrage la tine ceva ce respingi, prin faptul că te consideri separat. Mulţi dintre cei care se complac să vadă doar limitările, doar lipsurile, doar sărăcia, doar lipsa banilor, concentrându-se pe acestea într-un sens negativ, le conferă realitate şi capătă tot mai mult din ele. Primeşti tot mai mult din ceea ce eşti. Nu din ceea ce vrei, nu din ceea ce crezi că ai nevoie, ci primeşti mai mult din ceea ce eşti.

Deci când musteşti în lipsă şi limitare, îţi cobori conştiinţa şi, prin urmare, nu canalizezi prea multă energie. Şi atunci, pentru a manifesta orice în formă, trebuie să apeşi, să forţezi, să depui efort şi să te lupţi. Mulţi dintre voi veţi recunoaşte că modul cum manifestaţi s-a schimbat semnificativ de-a lungul călătoriei de trezire.

În cea de-a treia dimensiune – care este o dimensiune a separării, în care resimţiţi separarea de Sursă, de Dumnezeu, de ceilalţi – ceea ce vreţi se află altundeva, trebuie să îl luaţi de acolo, fiind separat de voi. Lipsa, limitarea, frica, separarea, aceasta stau la temelia celei de-a treia dimensiuni. Şi mulţi dintre voi sunteţi maeştri în crearea realităţii în cadrul celei de-a treia dimensiuni a densităţii materiei, unde aţi muncit din greu, v-aţi luptat, aţi depus eforturi, aţi făcut să se întâmple

evenimente, v-aţi stabilit obiective, aţi acţionat intens şi hotărât şi aţi obţinut succesul în cea de-a treia dimensiune.

Dar apoi energia s-a epuizat. Nu mai simţiţi bucurie, nu mai aveţi acea motivaţie, care este cu totul diferită de adevărata inspiraţie. Motivaţia înseamnă evitarea circumstanţelor nedorite. În a treia dimensiune, te poţi simţi foarte motivat să eviţi circumstanţele nedorite. „Nu vreau să nu-mi ajungă banii pentru facturi, nu vreau să-mi pierd casa, nu vreau să nu-mi ajungă banii de pensie pentru un trai decent. Aşa că mă voi sforţa şi o să muncesc din greu ca să am succes". Dar apoi energia se stinge. Şi acea motivaţie nu te mai împlineşte. Ai ajuns „maestru în realizare" în a treia dimensiune.

Dar atunci începi să-ţi dai seama că există ceva mai mult. Îţi pui acele întrebări: Cine sunt eu? De ce mă aflu aici? Care este scopul meu? Pe măsură ce îţi pui aceste întrebări, începi să conştientizezi că mai există şi altceva. Înţelegi că-ţi poţi schimba situaţiile şi condiţionările. Poţi schimba lucrurile, poţi remedia lucrurile, poţi vindeca, poţi transforma.

A patra dimensiune este cea a transformării: transformi lucrurile pe care vrei să le schimbi în viaţă. Cu asta se ocupă spiritualitatea, self-help, dezvoltarea personală, legea atracţiei. Când oamenii au auzit pentru prima dată de a patra dimensiune, cum s-a întâmplat cu mulţi în perioada când a fost lansat „Secretul", ridicarea nivelului lor de conştiinţă le-a permis să invoce mai multă energie şi li se părea atunci mai uşor să „manifeste" decât acum.

Prin urmare, începi să schimbi lucrurile şi să le repari şi vrei să-i schimbi şi pe alţii şi să repari greşelile lor, să te vindeci pe tine şi pe ceilalţi. Aceasta este cea de-a patra dimensiune, a transformării.

Şi da, puteţi schimba lucrurile. Şi da, puteţi transforma lucrurile. Dar cei mai mulţi rămâneţi blocaţi în această dimensiune o lungă perioadă de timp. Cum apare ceva, în loc să vedeţi că se întâmplă pentru a vă ridica pe niveluri mai înalte de putere şi realizare, începeţi imediat să vă judecaţi „Ce este în neregulă cu mine? Ce trebuie să remediez? O, încă mai am o parte din mine nevindecată, încă mai trebuie să-mi eliberez anumite aspecte!". Şi aproape că deveniţi obsedaţi de a vă transforma.

Când treceţi de la a patra către a cincea dimensiune renunţaţi la orice fel de judecată faţă de voi înşivă, faţă de ceilalţi, faţă de situaţii şi condiţii. A cincea dimensiune este a iubirii pure. Şi mulţi dintre voi descoperiţi acum că energia părăseşte cea de-a patra dimensiune şi vă cheamă într-o dimensiune superioară a conştiinţei. S-ar putea să nu mai fiţi la fel de interesaţi sau entuziasmaţi să vă remediaţi, să vă schimbaţi şi să vă vindecaţi. Simţiţi că există ceva mai mult. Asta înseamnă că intraţi

în starea de Fiinţă, de iubire pură specifică celei de-a cincea dimensiuni, acolo unde bunăstarea şi abundenţa vă sunt asigurate.

Numai că lucrurile care au funcţionat în a treia dimensiune nu funcţionează şi în a cincea dimensiune. Lucrurile care au funcţionat în a patra dimensiune nu mai funcţionează în a cincea dimensiune. Cea de-a cincea dimensiune este cu adevărat Noul Pământ, Raiul pe Pământ, când înţelegeţi profund Ceea ce sunteţi şi unde vă puteţi crea realitatea cu uşurinţă, fără efort, aşa cum voiaţi să fie.

Dar nu o mai faceţi prin separare sau prin lipsă şi limitare. Înţelegeţi adevărul că cea care aduce energia în formă este Conştiinţa. Treceţi dincolo de „legea atracţiei", treceţi dincolo de „manifestare", în adevărata Creaţie. Ceea ce îţi doreşti şi ai nevoie apare chiar înainte de a şti că aveai nevoie. Se ivesc lucruri şi doar le spui „da", iar apoi apare altceva şi doar îi spui „da".

Este ca diferenţa între următorul pas perfect potrivit, care ţi se aşază înainte, şi o scară cu 10.000 de trepte, pe care ar trebui s-o urci. Unii dintre voi încă preferaţi să urcaţi în fugă cele 10.000 de trepte, să simţiţi epuizarea, să fiţi copleşiţi de oboseală. Şi aţi vrea să faceţi toţi cei 10.000 de paşi dintr-o dată.

Însă când înţelegi că eşti Creatorul puternic al realităţii tale, treci de la „manifestare" la adevărata Creaţie, când te bucuri de călătorie. Călătoria este cea mai frumoasă parte. Este o înlănţuire de momente doar în prezent, în care următorul pas perfect potrivit vine singur la tine. În acest moment prezent, în puterea Ta, aliniat cu cea mai înaltă Conştiinţă, ţi se înfăţişează următorul pas perfect potrivit. Ceea ce îţi doreşti şi ai nevoie apare chiar înainte de a şti că aveai nevoie de el. Pur şi simplu, apare şi doar îi spui „da".

De cele mai multe ori, atunci când vrei să „manifeşti" un lucru, el pare foarte dificil. Şi s-ar putea să te întrebi: „Mi-am ridicat vibraţia şi mă simt bine. Mi-am creat o viziune în imaginaţie şi m-am concentrat pe acest lucru dificil pe care vreau să îl manifest. De ce n-a apărut încă?"

Iată aspectul foarte important: cea mai frumoasă parte este călătoria, desfăşurarea frumoasă şi magică a călătoriei. Următorul pas perfect care conduce la următorul pas perfect, care conduce la următorul pas perfect. Şi la un moment dat, îţi dai seama că acel lucru dificil pe care voiai să-l „manifeşti", nu mai este deloc dificil. Ci este doar următorul pas perfect, în mod logic şi evident.

S-ar putea să dureze o zi, s-ar putea să-ţi ia un an întreg, s-ar putea să-ţi ia şapte ani atunci când treci de la dorinţa de a „manifesta" un lucru dificil, uriaş, prin concentrare şi forţarea apariţiei sale, la simpla ridicare

a vibraţiei fiinţei tale de-a lungul frumoasei călătorii în desfăşurare. Dar totul se va reduce atunci, evident şi logic, la următorul pas perfect potrivit. El poate părea mare pentru alţii, dar este doar următorul pas logic pentru tine. Înţelegi? »

- Da. Vă mulţumesc foarte mult pentru ce spuneţi. Apreciez nu numai această frumoasă deschidere, ci şi timpul pe care ni l-aţi acordat pentru a fi de ajutor publicul. Vă mulţumesc că sunteţi aici.

«Nu simţim nici timpul şi nici spaţiul, dragul nostru prieten. Avem o veşnicie pentru a discuta cu voi.» ☺

- Vă mulţumesc. Puteţi explica cum funcţionează „legea atracţiei" în dimensiunea superioară spirituală?

«În fond, ne întoarcem la formula pe care v-am împărtăşit-o la început: Conştiinţa. Atunci când deveniţi conştienţi de ceva, începeţi să vă focalizaţi energia asupra acelui lucru. Şi sunt două faze.

Întâi, creşterea conştiinţei şi a nivelului de conştientizare, ceea ce vă ridică vibraţia. Deci vă elevaţi din starea de lipsă şi limitare şi frică. Ieşiţi din acel sentiment că ceva este în neregulă cu voi şi trebuie remediat, şi intraţi în starea de iubire pură.

Şi, dintr-o dată, începi să canalizezi energie, corpul se vindecă în mod spontan, totul începe să funcţioneze şnur, relaţiile tale se schimbă, iar, de fapt, tu nu ai făcut nimic. Toate acestea se datorează faptului că Conştiinţa ta îţi permite acum să soliciţi mult mai multă energie de la Sursă să se reverse în formă şi în trăirea ta.

Deci, când devii conştient de un anumit lucru pe care ai dori să îl experimentezi, începi instantaneu să focalizezi energia asupra acelei experienţe sau acelui lucru. Simţurile tale fizice sunt atrase de orice rezonează cu acel lucru. Acum începi să îl vezi şi să îl simţi şi să îl observi. Şi, de unde părea un lucru dificil, devine „O, îl percep cu uşurinţă, în mod clar, este doar următorul pas perfect potrivit".

Deci noi nu vă învăţăm despre „legea atracţiei", ci despre adevărata Creaţie. Când urmaţi o anumită agendă, la majoritatea dintre voi ea provine din senzaţia de lipsă şi limitare. „Am avut o experienţă groaznică, când nu mi-am putut plăti factura. Aşa că acum vreau să fac o mulţime de bani." Numai că Conştiinţa voastră nu este aliniată cu acel obiectiv.

Însă altfel stau lucrurile când omul îşi continuă liniştit călătoria şi vede abundenţa din jurul său, care, realmente, îi este disponibilă. Ne gândim la abundenţă ca fiind bani, da – dar şi resurse, relaţii, conexiuni umane, timp, cunoştinţe, înţelepciune, Conştiinţă. Ea semnifică mult mai mult decât banii. O infinită abundenţă stă la dispoziţia tuturor.

Poate că unii aţi auzit acea vorbă în ceea ce priveşte bunăstarea, anume că „nu te poţi îmbolnăvi destul de rău pentru a face un bolnav să se simtă bine” [Abraham Hicks – n.tr.]. Adică, atunci când îţi doreşti bunăstare, când îţi doreşti sănătate, energie şi vitalitate, nu te jenezi din acest motiv, pentru că nu iei energie de la altcineva pentru a te simţi foarte bine şi a fi sănătos. Banii sunt tot o energie, sunt un schimb energetic, şi nu îi iei cu adevărat de la altcineva. Când permiţi schimbul energetic, când îţi îngădui să ai din belşug, amplifici abundenţa pe planetă.

Numai că mulţi au convingeri foarte limitate despre propria valoare, despre bani şi despre a avea bani. Şi astfel, deşi poate că şi-ar dori mulţi bani, credinţele lor îi menţin la un nivel de conştiinţă care nu le permite să aibă acces la suficientă energie pentru a atrage tot mai multă abundenţă către ei. Înţelegi ce spunem?»

- Este perfect logic.

[...]

Efort personal şi manifestare

- Cum să păstrăm echilibrul dintre efortul personal şi „manifestare” când dorim să ne atingem obiectivele?

«Să ne întoarcem la diferenţa dintre motivaţie şi inspiraţie. Motivaţia, evitarea unei situaţii nedorite, apare cel mai probabil când te afli în a treia dimensiune, în care te consideri separat de ceea ce îţi doreşti. Obiectivul este în altă parte, va trebui să apeşi, să forţezi, să depui efort şi să te lupţi pentru a-l obţine. Şi mulţi dintre voi se pricep bine la asta.

Dar apoi, aşa cum am spus, energia dispare şi nu mai simţi motivaţia. Atunci te interesează dezvoltarea personală şi cum să te schimbi pe tine însuţi.

Şi apoi, la un moment dat, îţi dai seama că există mai mult de atât. Treci de la „manifestare” la adevărata Creaţie. Căci vă aflaţi aici pentru a acţiona prin forma fizică.

Dar inspiraţia este foarte diferită de motivaţie. In-spiraţia, de la „în spirit”, se aliniază cu Energia Sursei, se aliniază cu cel mai înalt Adevăr, se aliniază cu cea mai înaltă viziune despre Ceea ce eşti, se aliniază cu cea mai înaltă expresie a ceea ce îţi este posibil. Îngădui inspiraţiei să vină la tine, asta e starea ta naturală: ce îţi place, ce te pasionează, ce iubeşti. Nu simţi deloc un efort sau o forţare sau o luptă când acţionezi inspirat către acele lucruri pe care le iubeşti, care îţi plac, care te pasionează.

Iar în cea de-a cincea dimensiune, te simţi mereu inspirat. Urmezi energia, laşi lumina să-ţi ghideze calea. Te concentrezi pe ceea ce îţi aduce bucurie şi apoi acţionezi automat. Te concentrezi pe ceea ce iubeşti şi apoi acţionezi automat. Te concentrezi pe ceea ce te pasionează, şi apoi acţionezi automat.

Şi poţi fi inspirat să faci ceva aparent fără nicio legătură cu scopul tău sau cu ceea ce vrei să realizezi, să manifeşti sau să creezi. Dar s-ar putea să fie cel mai fără efort „următor pas" către adevărata Creaţie şi manifestare a acelei realităţi pe care vrei să o generezi.

Aşadar, când blochezi energia Sursei, din cauza nivelului tău de conştiinţă, atunci va trebui să apeşi, să forţezi, să lupţi şi să depui efort. Iar cei mai mulţi vă veţi vlăgui foarte repede, dar adevăratul vostru Sine ştie că există o cale mai bună şi că vă aflaţi aici pentru a acţiona pe acea cale magică, uşoară, armonioasă şi fără efort de a vă crea realitatea aşa cum vreţi să fie.

Adevărata Creaţie!

Te trezeşti dimineaţa entuziasmat şi pasionat, te simţi viu, atras de ceea ce îţi aduce bucurie şi de ceea ce iubeşti. Urmezi energia şi te laşi bucuros călăuzit de lumină în această călătorie plină de frumuseţe şi iubire şi magie şi miracole zilnice într-o magnifică desfăşurare. Capeţi din senin lucruri pe care n-ai îndrăznit să le ceri vreodată. Oportunităţile ţi se prezintă singure şi nu ai decât a le spune „da". Ceea ce îţi doreşti sau ai nevoie apare chiar înainte de a şti că aveai nevoie.

Eşti pasionat, eşti viu. Trăieşti din plin. Îngădui adevărata Creaţie. Nu ai nicio agendă. Ai însă pasiuni şi preferinţe. Există lucruri care îţi plac, experienţe pe care vrei să le trăieşti şi toate sunt minunate. Dar ele nu provin din starea în care majoritatea oamenilor încearcă să le „manifeste", acea stare de „simt că nu sunt destul de bun, ci ar trebui să fiu faimos ca să fiu cu adevărat bun. Ar trebui să câştig o anumită sumă de bani şi atunci voi şti că sunt destoinic. Trebuie să am un partener care arată perfect şi o maşină frumoasă ca să simt că sunt suficient de capabil. Şi, desigur, astea nu se pot obţine uşor, fără efort, într-un mod armonios. Iar dacă nu mă sforţez, dacă nu fac eforturi şi nu muncesc din greu şi nu mă lupt, ei bine, atunci înseamnă că nu le merit şi nu sunt suficient de bun."

Când intri în cea de-a cincea dimensiune a iubirii pure, îţi recunoşti valoarea infinită. Ştii că absolut nimic din ceea ce ai putea face în această experienţă umană nu te va face mai preţios decât eşti deja, ai fost şi vei fi mereu. Când îţi cunoşti valoarea, când cunoşti Iubirea care eşti, îţi

îngădui să primeşti. Permiţi ca lucrurile să-ţi parvină cu uşurinţă, armonios, fără efort şi în cele mai uimitoare modalităţi magice.

Unele vor fi aşteptate, altele neaşteptate, unele vor veni din senin, altele vor fi exact aşa cum ţi le-ai imaginat. Dar, din nou, atunci când te bucuri de călătorie, nu contează să ajungi undeva. Contează să atingi niveluri din ce în ce mai profunde ale iubirii de Sine şi ale valorii tale şi a înţelegerii a Ceea ce eşti. Eşti orice ţi-ai dorit să fii. Eşti deja. Toate sunt în tine şi au fost întotdeauna.

Dar până nu ajungi la Realizare, nu vei REAL-iza asta [nu va deveni ceva REAL pentru tine]: „Bine, dacă există undeva o abundenţă infinită pentru mine, unde este? Nu o văd nicăieri."

Însă atunci vei şti în mod absolut. Şi vei real-iza toate cele care au fost aici pentru Tine dintotdeauna. Doar că nu le-ai putut percepe, din cauza unei conştiinţe bazate pe starea de lipsă.

Iar să „manifeşti" în afara ta ceva de care te crezi separat şi să trebuiască să acţionezi puternic şi să te concentrezi asupra lui şi să-l vizualizezi foarte, foarte, foarte intens, asta nu-i o realizare, nu-i o stare de iubire pură. Îţi impui sentimentul de separare, lipsă şi limitare în propria experienţă. Şi chiar dacă reuşeşti să „manifeşti" – lucru perfect posibil – totuşi, vei obţine doar mai multă lipsă, limitare.

Avem un prieten minunat care se tot îngrijora foarte tare că „va îmbătrâni şi nu va avea o pensie, va îmbătrâni şi nu va avea o pensie, va îmbătrâni şi nu va avea o pensie... înfricoşat de lipsuri, înfricoşat de lipsuri, înfricoşat de lipsuri...", care, dintr-o dată, a primit o moştenire foarte mare de la cineva din familie. S-a bucurat de ea pentru câteva zile şi apoi a căzut în frica de a nu o pierde. „Dacă o pierd, atunci nu voi avea nimic. Dacă o pierd, atunci nu voi avea nimic..." Şi există multe exemple de acest gen.

Dar când ajungi în starea de iubire pură şi ştii că totul îţi stă la dispoziţie, când ajungi în acea stare de cunoaştere absolută că ai tot ce ai nevoie şi ai avut întotdeauna, atunci „manifeşti" o realizare magnifică după alta, într-o experienţă de Creaţie adevărată. Înţelegi?»

- *Da.*

«Şi poţi trăi cea mai frumoasă, stilată, luxoasă, abundentă, prosperă, bogată viaţă, dacă asta vrei să ai, dacă în astfel de realitate vrei să trăieşti.

Există oameni realizaţi spiritual pentru care abundenţa înseamnă să trăiască într-o comunitate. Nu plătesc nimic pentru mâncare sau pentru maşină sau pentru locuinţă. Nu vor să aibă propria casă. Nu vor să-şi cumpere o maşină frumoasă. Nu vor să aibă o relaţie exclusivă sau o căsătorie, ci vor să trăiască într-o comunitate. Vor să facă ceva ce le place,

cum ar fi grădinăritul sau îngrijirea animalelor în numele sau în sprijinul comunităţii, primind în schimb hrană, apă, adăpost, legături umane, un scop. Aceasta este o viaţă abundentă, bogată, frumoasă.

Sau altcineva devine un maestru realizat, însă vrea să aibă o casă frumoasă cu mult teren. Şi vrea să se implice în acţiuni filantropice. Şi vrea ca mulţi oameni să-i furnizeze venituri şi să aibă mulţi bani. Dar pentru el nu este mare lucru. Este doar următorul pas logic şi evident în experienţa sa.

Tu eşti creatorul propriei realităţi şi nu te judecă absolut nimeni pentru ceea ce vrei să creezi şi să experimentezi. Nu există o realitate mai bună decât alta. Poţi duce o viaţă foarte simplă, din perspectiva celorlalţi, într-o comunitate, îngrijind animale în schimbul unui adăpost, şi să te simţi foarte bogat. Iar altcineva poate fi ceea ce majoritatea ar numi o persoană foarte bogată sau avută, deţinând o casă sau mai multe case sau mai multe maşini, şi oameni care lucrează pentru el, sau se implică în acte filantropice, dar este un maestru realizat. Şi el, de asemenea, trăieşte în belşug.

Nu există absolut nicio Judecată divină. Neînţelegerea voastră provine din faptul că nu vă daţi seama că toate acestea există aici pentru Voi, dar că nu vă doriţi toţi aceleaşi lucruri. Şi vă doriţi anumite experienţe dintr-un motiv: tocmai în experienţele de care sunteţi atraşi există informaţiile pentru care aţi venit aici. Sunteţi aici pentru a trăi cea mai înaltă expresie a Sufletului vostru în formă fizică. Eşti aici pentru a trăi în formă fizică cea mai înaltă expresie a Ceea ce eşti. Şi oricum ar fi viaţa ta, ţi se potriveşte perfect.

Poţi avea cu adevărat orice – cu excepţia cazului în care crezi că n-ai fi demn sau că n-ai merita. Cu adevărat, cu cât vă bucuraţi mai mulţi de toată abundenţa care este aici pentru voi, va exista mai multă abundenţă pe planetă decât oricând înainte. Există mai mulţi bani pe planetă acum decât oricând înainte. Există mai multe resurse pe planetă acum decât oricând înainte. Trăiţi, aproape fiecare dintre voi, cu mult peste nivelul de bogăţie al celor mai bogaţi de pe planetă din urmă cu secole. Ca să nu mai vorbim de invenţiile, capacităţile şi tehnologia de care dispuneţi acum, care sporesc şi contribuie în mod pozitiv la mai multă abundenţă. Înţelegi?»

- Da, foarte bine.

[...]

Mesajul final al Consiliului

- Ultima întrebare: aveţi vreun mesaj de încheiere pentru publicul nostru?

«Iubiţi-vă viaţa pe care o aveţi. Sunteţi aici pentru a trăi o existenţă extraordinară. Ei bine, poate că în trecut au existat motive pentru lipsă şi limitare, luptă şi suferinţă. Dar fiecare dintre voi se poate înălţa în iubirea pură şi poate simţi mai multă bucurie, mai multă iubire, mai multă abundenţă, mai multă bunăstare, mai multă libertate, mai multă frumuseţe, mai multă fericire decât oricând înainte. Şi acest sentiment va continua să vi se amplifice.

Poate că unii se tem că, dacă vor ajunge să se simtă îmbelşugaţi şi nu vor mai avea dorinţe şi nevoi, ştiind sigur că vor avea orice când se va ivi nevoia, că deja sunt bogaţi şi acea abundenţă continuă să crească, ei se tem că atunci universul va considera că, din moment ce nu au nevoie de nimic, nu va mai manifesta nimic pentru ei.

Însă vă spunem că una dintre cele mai puternice stări ale fiinţei este să rămâi în momentul prezent şi să real-izezi că:

Absolut nimic nu m-ar putea face mai fericit decât sunt acum.

Absolut nimic nu m-ar putea face mai fericit decât sunt acum.

Absolut nimic nu m-ar putea face mai fericit decât sunt acum.

Eşti deja realizat, eşti în unitate cu totul, o ştii în mod absolut. Iar acesta este cel mai puternic portal pentru deşteptarea potenţialităţilor, pentru manifestare şi Creaţie adevărată. Ştim că vă place să meditaţi şi este un lucru minunat. Dar puteţi realiza cea mai înaltă stare de existenţă intrând în aliniere absolută cu aceste cuvinte:

Absolut nimic nu m-ar putea face mai fericit decât sunt acum.

Spune-le cu voce tare. Ştim că, poate, prima dată când le rosteşti, îţi vor veni în minte tot felul de lucruri care ai impresia că te-ar putea face şi mai fericit. Poate că a doua oară nu mai apar, iar poate că a treia sau a patra oară când le spui cu voce tare, îţi dai seama că este adevărat. Te-ai înălţat până la alinierea cu puternicul Creator al realităţii care eşti.

Absolut nimic nu m-ar putea face mai fericit decât sunt acum.

Este fraza care deschide cel mai puternic portal pentru manifestare şi Creaţie adevărată, unde următorul pas perfect se prezintă singur în faţa

ta. Iar orice îţi doreşti şi ai nevoie apare chiar înainte de a şti că aveai nevoie de el.

Înţelegem că este un mod foarte diferit de cel pe care l-aţi învăţat până acum. Dar a sosit timpul să intraţi pe deplin în Realizare. Să realizaţi Ceea ce sunteţi şi tot ceea ce există aici pentru voi. Voi le-aţi atras pe toate. Voi înşivă transmiteţi acest mesaj către voi.

Vă suntem mereu alături. Vă stăm întotdeauna la dispoziţie. Ne-am bucurat foarte mult de această conversaţie. Vă iubim. Vă iubim. Vă iubim. Şi cu asta am încheiat.»

...

- O, ce frumos! Cum te simţi?

- Uimitor. A fost un mesaj uimitor, într-adevăr.

- A fost o şedinţă atât de frumoasă, foarte, foarte puternică. Cred că îi va ajuta pe cei ce ne urmăresc. Mulţumesc foarte mult pentru ce ai făcut. Şi mulţumesc mult Consiliului pentru tot ceea ce face. Efectiv, simţeam cum iese din ecran energia mesajului lor. Aşa că îl preţuiesc foarte mult. Şi mă bucur că am putut să-l aduc publicului.

[...]

22 august 2023

Link video: youtube.com/watch?v=yiYuS9MloMw

Traducerea de mai sus este o selecţie din video-ul original “The Council's Mind-Blowing CHANNELED 5th DIMENSION MANIFESTATION Method | Sara Landon”, publicat în 13 iunie 2023, pe canalul Next Level Soul [2]

[2] https://www.youtube.com/@NextLevelSoul

Traiul pur adamic: fără hrană, apă, somn

Traiul autonom. Alimentele modifică conştiinţa - experienţa lui Nargis

Introducere

de Răzvan A. Petre

Există numeroase tipuri de diete şi de posturi care vizează întărirea sănătăţii fizice, psihice şi spirituale. Poate că sunt prea multe chiar, uneori specialiştii contrazicându-se reciproc. Pe deasupra, a apărut şi problema sărăcirii şi chimizării alimentelor, care face şi mai dificilă alegerea hrănirii corecte. Am putea ajunge chiar la concluzia „absurdă" că ar trebui să nu mai mâncăm nimic ca să evităm orice boală. Pare o dilemă reală, pe care mulţi o rezolvă neţinând nicio dietă şi niciun fel de post, ignorând semnalele de alarmă trase de propriul organism.

De mai mulţi ani, în lumea occidentală s-a răspândit o idee ciudată şi seducătoare: organismul uman nu are nevoie de hrană fizică pentru a supravieţui foarte bine. A început prin studierea ştiinţifică a oamenilor care manifestă spontan fenomenul „**inedia**". Apoi a apărut eterica doamnă **Jasmuheen** [3], care a făcut din alimentaţia pranică (sau cu lumină sau cu aer) un subiect în mass-media. La ora actuală, există în lume mii de oameni care se hrănesc cu energie cosmică, nu cu hrană solidă!

Unul dintre aceştia este **Nargis Shah** din Olanda. Cu câteva luni în urmă, ea a primit graţia eliberării spirituale (adică pierderea senzaţiei de eu separat) şi, odată cu ea, îndrăzneala de a-şi duce orice vis la îndeplinire. A început să studieze chestiunea stilului de viaţă autonom şi să ia contact cu diverse persoane care îl practică. Iată mai jos o discuţie fascinantă cu un alt tânăr interesat de subiect, care poate fi considerată un masterclass în domeniu.

Afirmaţiile lui Nargis pot trezi în noi o exaltare mistică şi o intenţie fermă de a ne diviniza corpul. Am putea spune că Dumnezeul infinit doreşte să experimenteze viaţa fizică într-un templu nepătat. Şi este

[3] https://www.youtube.com/watch?v=X2Hy5wZD3vg

perfect posibil. Şi chiar dacă nu ne propunem vreo dietă deosebită, mărturiile lui Nargis ne pot ajuta să ne cunoaştem mai bine şi unde ne aflăm pe calea evoluţiei spirituale.

Îl auzisem şi pe Marius Ghidel spunând că „prăjitura ne fură din energie" şi, în general, ar fi bine „să mâncăm mai rar, doar când ne aducem aminte". Mi se păruse cam exagerat, un fel de încurajare a anorexiei. Însă simpatica Nargis este şi mai radicală, intrând cu sinceritate în detalii descoperite pe propria piele, la care nu v-aţi aştepta. Simpla vizionare a acestui video este o metodă puternică de decondiţionare psihică. O revoluţie în gândire. Un aer de libertate...

Se spune că eşti ceea ce mănânci. Şi dacă nu mănânci nimic? Eşti energie pură. Ascultând-o pe Nargis, am făcut o posibilă legătură cu faptul că unii călugări îmbunătăţiţi preferă să doarmă doar câteva ore pe noapte şi nu pe laviţă, ci stând pe scăunel. Şi am mai înţeles de ce călugării de la „Noul Ierusalim" au primit de la Isus sfatul părintesc să nu mai mănânce nicio hrană animală, inclusiv miere de albine (lucru care m-a mirat nespus când l-am citit, prin 2019). Am înţeles oarecum pe ce se bazează tradiţia marilor asceze, pretutindeni pe glob. Dar mi-am adus aminte şi ce spunea fetiţa extraterestră Laila, că pe planeta ei nu dormea, dar aici are nevoie de somn, fiindcă este o **atmosferă mai grea**.

Astfel de semnale venite din mai multe direcţii ne arată destul de clar că se petrece o transformare radicală a stilului de viaţă şi chiar a fiziologiei omului, pentru refacerea purităţii adamice. Ea acompaniază şi compensează marile provocări prin care trece omenirea (schimbări climatice, cataclisme geologice, dezastre ecologice, pandemii, sărăcie, conflicte interumane etc). Să nu disperăm, căci apar din senin şi soluţiile, la fel de provocatoare. Chiar şi iniţiativele de reducere a alimentelor pe bază de carne şi înlocuirea lor cu carne sintetică sau insecte, deşi controversate, trag semnalul unei schimbări inevitabile. Fie că ne convine, fie că nu... Această revoluţie fiziologică se va petrece la fel de sigur ca şi faptul că Inteligenţa Artificială (AI) va transforma radical societatea umană în următoarele decenii şi chiar mai curând.

Nassim Haramein spune că există deja invenţii revoluţionare gata de a fi date în folosinţă, care vor înlocui vechile surse de energie, astfel că fiecare gospodărie va avea tot necesarul. Nu vom mai lupta pentru supravieţuire. Şi există o galerie cu invenţii deja omologate care folosesc „**energia liberă şi curată**" [4], în locul surselor convenţionale.

[4] https://commutefaster.com/Vesperman.html

Desigur, mulţi vor spune că toate animalele mănâncă, deci nici omul nu poate face excepţie, că asta e legea naturii. Dar oare nu se spune, de asemenea, că omul este superior animalelor?! Oare unii semeni de-ai noştri n-au demonstrat ei că omul deţine un potenţial incredibil în toate direcţiile?! Odată cu afluxul enorm de energie cosmică ce bombardează planeta, multe lucruri considerate „imposibile" devin cu uşurinţă posibile.

La fel spuneau savanţii despre fizica cuantică, că greşeşte pe undeva. Dar s-a demonstrat că este perfect valabilă în toate afirmaţiile ei „imposibile". Hrănirea direct cu energie, nu cu substanţă, se explică prin paradigma cuantică, care este tot o lege naturală. Conform ei, fiindcă am vrut să credem că supravieţuim din materie organică, atunci am găsit dovezi ştiinţifice în acest sens. Dacă însă vom accepta că supravieţuim din energia divină, atunci vom vedea peste tot şi dovezile. Conştiinţa generează realitatea.

Pe măsură ce frecvenţa Terrei creşte, traiul pur adamic va deveni tot mai uşor de aplicat. Fără hrană, fără apă, fără somn înseamnă fără lipsuri şi fără ego (viaţa nondualistă). Exploratorii spaţiul interplanetar de mâine vor fi chiar obligaţi să fie complet autonomi, nu să ducă grija zilei de mâine, ca pe Pământ.

Concluzii:

Din „fabrică", organismul uman nu are nevoie de hrană pentru a supravieţui. Mâncarea este doar o plăcere şi o obişnuinţă. De azi înainte, alege doar alimente pure şi nu în cantitate mare! Hrană vie, proaspătă, naturală. Calitatea înainte de orice, cum spune doctorul Virgiliu Stroescu... Şi, eventual, bucătăria fără foc, promovată de Elena Niţă Ibrian.

Ba mai mult, dacă eşti „ales", poţi renunţa oricând la toate alimentele, cu condiţia să te decondiţionezi de ideea că vei muri fără ele. Aici este cheia. Dacă gândeşti şi simţi şi crezi cu adevărat că nu-ţi trebuie pentru a trăi mai bine, atunci te vei simţi şi vei arăta ca Adam în Paradis. Plăcerea gustului te-a izgonit, abstinenţa îţi va reface puritatea divină. Vei duce o viaţă activă şi vei înflori, iar cei din jur se vor mira şi iar se vor mira. Cum e posibil?... Totul este posibil prin Voinţa lui Dumnezeu.

Link-uri înrudite:

Cezar Elisei: 40 de zile doar cu apă [5]

Postul numai cu apă - documentar austriac [6]

---

[5] https://www.youtube.com/watch?v=FCiffccrC2Y

[6] https://vimeo.com/145983469

Disclaimer (derogare de răspundere)

Întrucât subiectul discutat este foarte sensibil, am dorit să cer şi părerea unei terţe părţi. Şi cine ar fi fost mai obiectiv decât ChatGPT? **ChatGPT** este unul dintre cele mai avansate sisteme de AI (Inteligenţă Artificială) la ora actuală. A citit tot internetul de până în anul 2021. Reproduc mai jos întocmai (inclusiv cu micile dezacorduri gramaticale) dialogul avut cu această „inteligenţă”:

Răzvan: Ce inseamna hranirea cu lumina sau hranirea cu prana?

ChatGPT: Hranirea cu lumina sau hranirea cu prana se refera la ideea ca organismul uman poate primi energie si sustinere prin intermediul luminii si a energiei vitale, cunoscuta sub numele de "prana" in cultura indiana sau "chi" in cultura chineza. Aceasta teorie sugereaza ca oamenii pot obtine o mai buna sanatate si o mai buna functionare a organismului prin expunerea la lumina naturala, meditatie, yoga si alte tehnici de aumentare a energiei vitale. Exista si practici precum "fotonicul" sau "pranicul" care au ca scop atragerea si absorbtia energiei vitale prin intermediul alimentelor sau a suplimentelor alimentare speciale.

Răzvan: Este adevarat ca Nargis Alegria nu mai mananca si nu mai bea apa?

ChatGPT: Nu am informatii recente despre Nargis Alegria si daca ea practica inedia sau breatharianism, care este ideea ca oamenii ar putea trai fara alimente sau apa. Este important de stiut ca aceasta practica nu este sustinuta de catre nicio dovada stiintifica si poate fi periculoasa pentru sanatate si chiar fatal. Nu exista nicio dovada stiintifica care sa sustina posibilitatea ca oamenii sa traiasca fara alimente sau apa, iar aceasta practica poate duce la deshidratare, malnutritie si alte probleme de sanatate grave. In fapt, mai multe persoane au murit in timp ce incercau sa urmeze un stil de viata Breatharian. Este important sa te consulti cu un medic inainte de a face schimbari drastica in dieta sau stilul de viata.

Răzvan: Ce inseamna iluminarea sau eliberarea sau trezirea spirituala?

ChatGPT: Iluminarea, eliberarea sau trezirea spirituala sunt termeni care se refera la atingerea unui nivel superior de constienta si intelegere spirituala. Acest proces poate fi diferit pentru fiecare persoana, dar poate include:

O senzatie de pace si echilibru interior

O conexiune mai puternica cu divinitatea sau cu un sens mai profund al existentei

O eliberare de emotii negative si patimiri

O crestere a compasiunii si a iubirii fata de ceilalti

O intelegere mai profunda a propriei vieti si a universului

O capacitate de a trai in prezent si a accepta tot ceea ce se intampla

Iluminarea poate fi vazuta ca un scop final al practicilor spirituale, cum ar fi meditatia, yoga, studiul filosofiei sau religiei. Unele traditii spirituale cred ca iluminarea poate fi atinsa prin practica si disciplina, in timp ce altele cred ca este un dar divin sau ca este determinata de karma. Este important de subliniat ca interpretarea si atingerea iluminarii poate varia in functie de cultura si traditie spirituala si poate fi interpretat diferit de la o persoana la alta.

3 februarie 2023

Textul dialogului cu Nargis

- Numele meu este Till şi sunteţi la „Till Talk". Toate interviurile de aici sunt despre calea spirituală, autodescoperire, meditaţie şi Conştiinţă. Astăzi, invitata mea este Nargis Alegria. Ea îşi împărtăşeşte pe YouTube propriile experienţe despre non-dualitate, Iluminare şi traiul autonom. Vom discuta cum consumarea de alimente îi privează pe oameni de energia vitală, cum să trăieşti fără mâncare şi apă şi despre efectul acestui trai asupra conştiinţei.

«De aceea se spune că, după ce Adam şi Eva au MÂNCAT mărul din pom, au fost alungaţi din Rai. Fiindcă orice substanţă pui în tine, inclusiv apa, îţi schimbă conştiinţa, vibraţia.» (citat din Nargis)

- Salut, Nargis! E minunat că eşti aici. Sunt chiar entuziasmat. Am fost plăcut surprins că ţi-ai făcut timp pentru această întâlnire. Să vă spun drept, i-am scris un mesaj ieri şi imediat mi-a răspuns că „Da, putem avea o discuţie, de ce nu chiar mâine?!". Chestia asta m-a surprins. Oricum, ce bine că eşti astăzi cu noi! Spune-le şi celor ce ne privesc câte ceva despre tine, ca să ştie cine eşti!

- Numele meu este Nargis. Vorbesc despre non-dualitate pe canalul meu de YouTube, pe Instagram – Nargis Alegria. Vorbesc despre Iluminarea spirituală, Trezirea Spirituală. Ajut oamenii care se află în procesul de Trezire; sau care vor să se trezească; sau care s-au trezit, dar care încă mai vor să se elibereze de iluzia separării.

Prin Trezire, mă refer la oamenii care au trecut de la o identitate personală la Conştiinţă. Şi mai sunt şi cei care vor să treacă de la Conştiinţă la realizarea naturii lor absolute, a Realităţii absolute – ceea ce se numeşte în mod tradiţional realizare de Sine sau Iluminare (Eliberare – n.tr.).

De asemenea, mă consider un „homo autonomous". Spre asta m-am deschis după Eliberare. Anume, capacitatea de a trăi fără hrană şi apă. La

început îi spuneam „trai pranic”, când am început să vorbesc despre asta pe YouTube. Acum prefer expresia „trai autonom”, pentru că se potriveşte mai bine mesajului împărtăşit. Sau „independent”.

Mâine va fi prima întâlnire de grup exclusiv despre stilul de viaţă autonom şi beneficiile sale. Pentru că nu degeaba îmi scad consumul foarte mult.

Cu ce mă ocup în viaţa de zi cu zi? Îmi place să dansez, îmi place să merg cu bicicleta – am o bicicletă electrică cu care merg peste tot. Mă joc cu fiica mea. Învăţ tot mai multe despre aceste subiecte despre care vorbesc. Despre non-dualitate nu prea mai învăţ sau citesc acum. Dar despre stilul de viaţă autonom îmi place să-i urmăresc pe alţii care şi-au integrat acest stil de viaţă şi au mult mai multă experienţă decât mine. Aceştia sunt în principal ruşi. Eu sunt pe jumătate rusoaică, aşa că pot vorbi această limbă, ceea ce este grozav. Îi pot înţelege. În limba engleză nu avem prea multe informaţii despre acest mod de viaţă.

Încep să mă ocup mai multă de artă acum. Şi asta este tot o nouă deschidere. Studiez flautul, poate voi începe să mă înregistrez cântând. Deocamdată este doar un hobby.

Îmi place să creez poezie, să citesc poezie. Să înot. Ce altceva?! Mă duc la sală, la gym. Urmez un curs de dans împreună cu un grup de femei. Merg des la spa, la sală. Îmi place să fac plimbări în natură, mă plimb în fiecare zi de trei-patru ori pe zi.

Nu prea dorm. Această schimbare a venit datorită consumului de alimente. Aşa că am nevoie de mai puţin somn, aproape deloc. Astfel, am mult timp să mă plimb şi să ascult muzică. Cam asta fac.

- Bine, ai menţionat multe lucruri şi cred că putem vorbi despre unele dintre ele. Am încercat şi eu câteva modificări de alimentaţie. Şi am impresia că vorbeşti cel mai mult despre viaţa autonomă, aşa că haide să începem cu asta. Am urmărit şi ultimele tale videoclipuri, în care vorbeşti despre traiul pranic. Eşti amabilă să le spui oamenilor de ce s-ar gândi să facă asta – să acorde mai multă atenţie nutriţiei, poate să mănânce mai puţin – şi consecinţele pe care le-ar putea avea?!

- De ce ar face-o?! Începi s-o faci când îi auzi pe alţii care spun că poţi avea mai multă energie când mănânci mai puţin. Poţi fi mai creativ, poţi avea mai mult acces la energia ta vitală. Aşa că poţi face mai multe, ai mai multă vitalitate când consumi mai puţin. De obicei, asta este invitaţia. Dar sunt mult mai multe lucruri. Realitatea când nu mănânci şi nu bei este complet diferită de realitatea atunci când mâncăm şi bem.

- În ce fel diferă?

- Eşti complet treaz. Eşti treaz. Rămâi în starea ta cea mai naturală. Fără nicio substanţă în organism. Iar atunci când rămâi în starea ta cea

mai naturală, ai acces la cel mai mare potenţial al energiei vitale, mai ales când îţi diminuezi somnul. Deci atunci când îţi reduci şi somnul, eşti doar foarte puţin deconectat de Sursă. Şi atunci vibrezi la cea mai înaltă frecvenţă a ta.

Poate ştii cum funcţionează vibraţia, ca un post de radio. Poţi auzi numai acele gânduri şi întâlneşti numai acele situaţii aflate pe aceeaşi frecvenţă. Deci când eşti în cea mai înaltă vibraţie originală a ta, ai parte de situaţii sau percepi situaţiile doar în acea gamă. Care este beatifică. Mintea amuţeşte complet după o zi şi jumătate în care nu ai mâncat şi nu ai băut. Poftele încetează. Îţi aminteşti lucruri pe care nu le ştiai.

De exemplu, eu am o a doua limbă nativă, limba rusă, am fost crescută în această limbă, dar am uitat multe de când nu mai locuiesc cu părinţii de atâta timp. Iar acum am început să-mi amintesc acea limbă. Pot să vorbesc fluent. Deci îţi apar brusc chestii precum talentele pe care le ai. Ţi se activează. Creativitatea ta se deschide. E ca şi cum ai fi sub efectul psihedelicelor, numai că eşti complet treaz, fără acele halucinaţii vizuale care te fac mai puţin funcţional. Eşti foarte funcţional. Poţi face foarte multe. Am atât de multă energie şi timp, aşa se petrece în realitatea mea: când apare ceva neaşteptat, întotdeauna este timp. De pildă, mi-ai propus această întâlnire şi eu ţi-am răspuns imediat.

Dar când încep să mănânc şi să dorm, asta se schimbă complet. Şi atunci nu mai am timp, trebuie să planific, trebuie să spun „nu”. Se petrec mai des tot felul de nealinieri.

De asemenea, autocontrolul. Chiar că mi-am schimbat viziunea asupra acestui aspect. Motivul pentru care toată lumea vrea să aibă autocontrol este fiindcă-i starea noastră naturală: autocontrolul 100% şi controlul propriei realităţi. Nu am ştiut. Nu am ştiut. Aceasta este o nouă revelaţie care mi s-a oferit prin faptul că nu mănânc şi nu beau. Iar dacă îţi diminuezi somnul sau îl reduci la minimum sau, pur şi simplu, nu dormi câteva zile, vei vedea că ţi se întâmplă doar lucrurile pe care le vrei. Când eşti la saună şi întâlneşti pe cineva cunoscut, dar nu vrei să vorbească, nu vorbeşte. Dacă întâlneşti pe cineva şi vrei să-ţi vorbească, îţi vorbeşte. Încă trebuie să mă obişnuiesc cu faptul că aşa este realitatea atunci când suntem complet conectaţi cu Sursa. Nu ştiam asta. Asta mă uimeşte cu adevărat în fiecare zi.

Iar dacă aveai unele comportamente care nu îţi plăceau la tine, ele nu mai există pe această frecvenţă. Nu apar. Încă sunt nedumerită cum de nu mai pot să înjur după ce nu mănânc două zile sau cam aşa. Îmi vine foarte greu. Şi dacă se întâmplă, se întâmplă poate fiindcă am mâncat o banană cu o zi înainte, atunci se mai poate întâmpla. Dar după două, trei

zile nu mai poţi face acele lucruri, pur şi simplu nu mai apar. Anumite comportamente care nu-ţi plac la tine, nu mai apar. Anumite obiceiuri, nu mai apar. Este o realitate foarte diferită. Nu am ştiut. Şi cred că tot mai mulţi oameni ar trebui să afle că acest lucru e posibil într-un mod atât de simplu.

- Da, sunt întru totul de acord. Atunci când încercam unele lucruri pe calea mea spirituală, mă întorceam mereu la mâncare, pentru că ştiam că aici am control total. Deci aici poţi lucra eficient, poţi face ceva concret. Şi multe dintre lucrurile pe care le-ai spus le-am mai auzit, dar nu le-am experimentat eu însumi sau poate nu cu intensitatea în care le-ai descris. Dar atunci când, să spunem, nu înjuri, înţelegi de ce sau, pur şi simplu, nu se întâmplă? Cum este?

- Activezi cea mai autentică versiune a ta, pe cea mai înaltă frecvenţă. Şi este vibraţia ta originală atunci când nu eşti sub influenţa vreunei substanţe.

De pildă, ştii că îţi vei schimba comportamentul dacă vei bea alcool, da? Ştii asta. Ştii la ce să te aştepţi când vei bea puţin. Că lucrurile nu vor fi foarte în regulă. Probabil că acesta este motivul pentru care nu bei nimic înainte de a face un podcast sau altceva. Corect? Ştii că va fi altfel. Şi nu vrei asta. Ai văzut cum eşti fără alcool şi te-ai experimentat cu alcool. Acum ştii ce să alegi, ce să nu alegi.

Acum văd cum sunt fără mâncare, fără apă şi apoi experimentez cu mâncare şi cu apă. Este comparabil. Dar cu alcoolul este mai grav. La fel cum heroina este mai gravă decât alcoolul. Iar mâncarea este cu un pas înaintea alcoolului. În funcţie de ce vibraţie are mâncarea, îţi va scădea vibraţia corespunzător, îţi va altera Conştiinţa. Deci nu doar că îţi scade vibraţia, ci îţi alterează şi Conştiinţa, aşa că nu vezi realitatea în mod clar. Iar atunci simţi nevoia să dobândeşti înţelepciune de la alţi oameni. Pentru că nu-L poţi auzi pe Dumnezeu în tine. Energia ta vitală se iroseşte pentru digestie, pe baza credinţei că ai nevoie de mâncare pentru a supravieţui şi că ai nevoie de apă pentru a supravieţui. Aceasta este o credinţă falsă pe care am ajuns să o recunosc, experimentând-o pe cont propriu.

Pielea mea absoarbe umezeala, se hidratează din aer. Şi energia vine, eu sunt energie. Energia vine din activitate, din mişcare, de aceea mă mişc foarte mult, lucrez, fac exerciţii fizice, dansez, merg pe bicicletă, înot, vorbesc cu oamenii. Aşa se cultivă energia. În momentul în care stau întinsă, simt că stagnez. Sau când stau în maşină blocată în trafic, nu ştiu cum se spune în engleză, când maşinile stau nemişcate, simt că stagnez. Parcă aş fi într-un scaun cu rotile. Aşa că multe lucruri care, înainte, mi se păreau naturale, acum nu le mai simt aşa.

Poţi diferenţia imediat adevărul de minciună. Când nu mănânci şi nu bei, nimeni nu te poate minţi. Poţi vedea dacă este adevărat sau nu. Mintea ta nu poate spune nimic care să nu vină din iubire. Sau când mintea îţi sugerează ceva, ştii imediat dacă este sau nu este adevărat. Asta se întâmplă mai ales după a doua sau a treia zi, când mintea este complet liniştită. Pentru că ai autocontrol. Dar nu acel autocontrolul de la nivel de persoană, nu cu mintea. Mintea nu este în control, nu există niciun liber-arbitru la nivelul minţii. Mintea este doar o unealtă, nu are liber-arbitru.

Ce este liberul-arbitru? Eu sunt liberul-arbitru. Aşa văd eu lucrurile. Eu sunt autocontrolul. Eu sunt controlul. Eu sunt creatorul realităţii mele. Iar când sunt sub influenţă... e ca atunci când oamenii sunt beţi, simt că sunt mai puţin stăpâni pe ei, nu-i aşa, se întâmplă lucruri pe care nu le vor, spun lucruri pe care nu le doresc. E la fel şi cu mâncarea. Cu mâncarea e la fel. Se întâmplă lucruri care nu vrei să se întâmple. Spui lucruri pe care nu vrei să le spui. Faci lucruri pe care le regreţi mai târziu. Faci lucruri de care îţi este ruşine.

Am vorbit cu bărbaţi care practică şi ei stilul autonom de viaţă. Ei spun că pornografia devine plictisitoare. Nu se mai uită, că e plictisitor. Am vorbit cu o prietenă acum câteva zile, iar când a început să bârfească pe cineva, era plictisitor. Nu pot să întreţin astfel de conversaţii, pe frecvenţa asta. Şi nu sunt specială, pentru că le întreţineam când mâncam. Dar pe această vibraţie nu există lipsuri, nu simţi nicio lipsă.

Şi asta ne duce înapoi în timp, la nealinierea originară, când Adam şi Eva au MÂNCAT mărul din pom, au fost alungaţi din Rai. Despre asta vorbesc eu. S-au întrupat, au activat „realitatea supravieţuirii", care la origine se numeşte iad, care-i doar un termen pentru asta. Eu o numesc „realitatea supravieţuirii" - realitatea lipsei, realitatea victimizării, realitatea insuficienţei, realitatea dependenţei, realitatea deconectării de la Sursă. Asta activează oamenii atunci când mănâncă. Dar o poţi observa doar atunci când te probezi fără mâncare şi fără apă, dar fără a pierde în greutate şi energie. Vei vedea că-ţi poţi cultiva singur energia. Doar atunci poţi compara.

Dar când le explici asta oamenilor care dintotdeauna au mâncat, ei nu pot pricepe. E ca şi cum ai vorbi cu cineva care a fost mereu beat şi încerci să-i explici cum e să fii treaz. Ei nu ştiu, nu au avut niciodată un moment de abstinenţă, nu au avut niciodată mai mult de două zile în care să fie abstinenţi. Nu te înţeleg. De aceea îţi zic să nu mă crezi. Încearcă asta pe cont propriu. Nu mă crede pe mine. Încearcă asta pentru tine. Vezi ce se întâmplă cu mintea ta după două zile fără apă fără mâncare.

- Eu, personal, am schimbat multe lucruri de-a lungul anilor. Am încetat să mănânc carne, am devenit vegetarian, apoi am început să mănânc mai multe cruditătţi...

- Se vede.

- Am devenit vegan. Am început să mănânc mulţi germeni şi lucruri proaspete. Dar mă întreb dacă are acelaşi efect, să zicem, asupra mea sau a altcuiva care nu a ajuns la Eliberare, ca tine.

- Adică ce efect are faptul că nu mănânci şi nu bei?

- Da.

- Are acelaşi efect. Da, cunosc oameni care nu au avut Eliberarea, dar trăiesc fără mâncare şi fără apă. Mai mult de 10 zile fără, 12 zile, 20 de zile. Mulţi spun că au avut o Trezire spirituală după 7 sau 9 zile fără mâncare şi fără apă. Sunt şi oameni care au avut parte de Eliberare în timpul acestor zile fără mâncare şi fără apă. De fapt, cunosc o astfel femeie, care acum face acum retrageri de grup, care a avut Eliberarea în timpul perioadei fără mâncare şi fără apă.

Aşa că, unii oameni o folosesc ca pe un instrument pentru Trezire, pentru că literalmente, nu dormi. Atunci când dormim, ne deconectăm de la Forţa vitală, de la Sursă. Aşa devenim inconştienţi. Şi apoi simţim nevoia de un guru să ne ajute să ne eliberăm. Când nu dormi, auzi Sinele tău înalt Dumnezeu vorbindu-ţi tot timpul, tot timpul. Adică, atunci când ai nevoie să ştii ceva, răspunsul vine imediat, pentru că eşti treaz. Îl poţi auzi.

Da, simt că energia ta este foarte calmă, aşa că presupun că mănânci mult crud şi pe bază de plante. Alimentele crude conţin informaţia vieţii veşnice, pentru că sunt vii. De exemplu, un măr are o sămânţă, care înseamnă viaţa veşnică. Deci cu cât mănânci mai mult din aceste produse, cu atât ai mai multe celule în corpul tău care deţin informaţia vieţii veşnice. Iar asta scade anxietatea.

Cu cât oameni mănâncă mai multe produse care poartă informaţia morţii – cele care pot rămâne bune pe un raft timp de doi ani, sau doar mâncare procesată sau mâncare gătită, când toate vitaminele sunt eliminate, fiind ca şi cum ar conţine mai multă moarte – atunci sunt mai anxioşi, apelează mai mult la mecanismele de supravieţuire, au mai multe griji. Pentru că celulele poartă informaţia şi vibraţia morţii.

Iar când analizăm anxietatea şi grijile, în esenţă, toate se reduc la frica de moarte. Iar ceea ce mănânci aceea devii. Pentru că are de-a face cu energia şi vibraţia. Fuzionezi, este chiar mai intim decât sexul, pentru că mănânci un aliment, intră în tine şi rămâne cu tine timp de două zile. Aşa că are mai mult efect asupra ta decât energia cuiva cu care faci sex.

La această cunoaştere oamenii ajung experimentând mâncarea fără carne, aşa cum ai făcut tu. Cred că este uimitor că ţi-ai schimbat dieta şi ai început să vezi ce se întâmplă. Dar şi invers, schimbarea în Conştiinţă aduce o schimbare în dietă. La un moment dat, nu mai rezonezi cu suferinţa şi cu uciderea şi ai o reacţie de traumă, de genul „oare am nevoie să ucid o altă fiinţă pentru a supravieţui, fiindcă am nevoie de proteine?”. Nu mai poţi înţelege acea argumentaţie, nu mai rezonezi cu ea.

Da, cred că ucidem animalele ca o reacţie la o traumă, de frică. Nu mă consider vegană sau ceva de genul ăsta şi nici nu afirm că nu voi mânca niciodată carne. Nu ştiu ce se va întâmpla în viitor, poate că o voi face. Dar acum pot să văd că nu contribuie la sănătate şi la fericirea în viaţă. Nu face decât să le creeze anxietate oamenilor.

- Da, te înţeleg perfect şi sunt de acord cu tine. Poate că şi alţii se regăsesc. De exemplu, acum mă străduiesc să aflu ce anume vreau să mănânc. Pe de o parte, ştiu ce îmi face bine, ce-i face bine organismului, când anume mintea şi corpul meu se simt mai proaspete. Pe de altă parte, îmi place să mă duc la sală şi sunt un tip mai degrabă slab. Şi vreau să iau în greutate. În trecut, mâncam foarte mult, ceea ce m-a ajutat să îmi dezvolt muşchii. Dar de la un timp, nu mai pot face asta, mi se pare complet greşit. Încerc să găsesc o cale de mijloc. Dar când slăbesc din nou, mă duc din nou la sală şi acum mă zbat între cele două. De fapt, ştiu ce e bine pentru mine, dar nu aplic, pentru că am alte dorinţe pe care doresc să mi le îndeplinesc.

- Foarte bună întrebare! Mi s-a pus această întrebare de cinci ori săptămâna asta. Serios. Cred că oamenii vor fi mulţumiţi că discutăm despre asta, pentru că da, există o tendinţă a bărbaţilor de a crede că este important să aibă muşchi, că este mai atractiv. Iar asta devine o dorinţă, nu-i aşa? Dar, după părerea mea, cred că a fi zvelt şi agil este mai natural pentru noi decât a avea mulţi muşchi. Totodată, cred că şi a te menţine în formă şi a face exerciţii de forţă este foarte bine. Dar nu aş sfătui niciodată pe cineva să devină masiv, pentru că nu cred că este sănătos. Îţi violezi trupul pentru a obţine asta. Trebuie să mănânci foarte multe calorii ca să te umfli, şi vei fi ca acei pui de carne. Ştii cum sunt umflaţi acei pui şi apoi îi vând la un preţ mai mare, iar oamenii îi mănâncă. Dar sunt nişte pui obezi.

Văd la sala de sport, de obicei, oamenii se luptă cu probleme psihologice, anxietate şi stimă de sine scăzută, şi se umflă de şase ori pe săptămână la sala de sport. Nu cred că tu eşti aşa, nu simt asta în energia ta. Dar, de obicei, este şi o reacţie traumatică la bărbaţi. Ei simt că nu sunt suficient de puternici, aşa că vor să ascundă acea vulnerabilitate lăuntrică prin mărirea muşchilor. Dar nu poţi să ascunzi acea vulnerabilitate şi nesiguranţă prin umflarea muşchilor, devenind ca

Arnold Schwarzenegger. Apropo, el a devenit vegan, mănâncă foarte puţin acum, pentru că nu mai vrea să îşi violeze corpul. Am văzut documentarul „The Game Changers" pe Netflix, despre sportivii vegani.

Şi încă ceva. Poţi avea muşchi indiferent dacă mănânci sau nu. Am un prieten care nu mănâncă, nu bea. Se antrenează în fiecare zi şi are muşchi. Este slab, dar are muşchi. Poate te-ar ajuta să-ţi trimit Instagram-ul lui, pentru că se postează făcând exerciţii. Pot să-ţi trimit şi un video de pe un canal de YouTube al unui bărbat care este complet raw vegan. Mănâncă numai crud, doar hrană vie şi are muşchi mari. Doar fiindcă se antrenează şi mânâncă cum trebuie: seminţe, nuci, negătit, fructe şi legume. Numele lui pe YouTube este **Raw Vegan Rising**. Atunci când vezi exemple de oameni care fac asta, pentru minte devine o posibilitate. E important. Când crezi că îţi poţi menţine greutatea şi musculatura, îţi este mult mai uşor. Dacă vezi oameni care nu mănâncă şi nu beau, dar au muşchi, devine mai uşor şi pentru tine. Deci, în mare parte, are legătură cu mintea.

De asemenea, dormim tocmai din cauză că pierdem în greutate. Printre oamenii care nu mănâncă şi nu beau, ducând un stil de viaţă pranic, cei care încă dorm sau mănâncă în fiecare săptămână, sunt foarte slabi, piele şi os. Mănâncă doar crud şi sunt foarte slabi. Însă oamenii care nu beau, nu mănâncă, nu dorm, aceştia au corpul pe care vor să-l aibă, un corp normal. Pentru că au redobândit autocontrolul, legătura cu Sursa. De pildă, femeile îşi pot schimba mărimea la sutien conform proporţiilor naturale, desigur. Nu poţi avea ceva complet în afara limitelor. Dar nici măcar nu îţi vei dori ceva disproporţionat.

Deci greutatea are mai mult de-a face cu manifestarea Conştiinţei decât cu mâncarea. Dacă greutatea ar avea de-a face cu mâncarea, atunci eu aş fi deja moartă sau numai piele şi os, dacă ţinem cont de cât am mâncat în ultimele două luni. Nu este posibil să-ţi menţii greutatea cu atât de puţină mâncare. Nu se poate. Trebuie să nu faci nicio legătură în mintea ta între mâncare şi greutatea corpului. În schimb, având credinţa că ai nevoie de mâncare pentru a supravieţui, atunci vei slăbi când nu mănânci. Pentru că de asta eşti convins. Corpul se supune credinţei tale.

ADN-ul se schimbă. În momentul în care nu mai crezi că supravieţuieşti datorită bananelor, ADN-ul tău se schimbă. Nu mai slăbeşti prea mult.

Pe de altă parte, da, trupul se detoxifică atunci când treci la mâncarea crudă sau când posteşti complet. Unele celule canceroase, unele celule toxice vor muri şi apoi te îngraşi din nou.

Dar aici nu e vorba de post, este important s-o subliniem. Dacă îmi priviţi faţa, nu se vede că aş ţine post. Nu am gura uscată. Nu am cearcăne sub ochi. Eu nu ţin post. Postul este o stare de deprivare, în care corpul se mănâncă pe sine, obţine energie din cetone. Eu sunt energie. Aşa că aici nu se posteşte. Corpul nu se mănâncă singur. Tocmai de aceea pot ţine acest podcast, pot merge cu bicicleta, pot face exerciţii, pot dansa, pot face toate aceste lucruri fără mâncare, fără apă.

A trebuit să fac pipi după ce am înotat la piscină, deci m-am hidratat prin piele, cred că de la duşuri.

- Foarte interesant. Ce mi-a venit în minte acum este că, atunci când am început să mă uit la videoclipurile tale, am dat peste **Frank Yang**. Aş vrea să aud părerea ta despre el, pentru că era foarte vioi, mergea la sală cu normă întreagă, dar urma şi o cale spirituală. Nu ştiu exact dacă acum se antrenează la fel de mult şi mănâncă la fel. Dar am văzut ce consuma în trecut, reuşind totuşi să aibă anumite realizări. Ce părere ai?

- Da, şi eu mâncam vegetarian şi carne de pui când am avut Eliberarea. A doua zi după eliberare, am mâncat pâine cu pui, ceea ce nu mai mănânc acum, dar asta mâncam atunci. Nu spun că trebuie să mănânci într-un anumit fel pentru a avea Eliberarea, când există atât de multă dorinţă, investeşti atâta energie din forţa ta vitală înspre Trezire, Eliberare. Era prioritatea numărul unu pentru mine, ca şi pentru el. Îmi amintesc că spunea asta. Este amuzant, fiindcă tocmai am vorbit cu el ieri. Acum este în State. Deci în cazul lui, asta a fost principala forţă motrice. Suferea şi de depresie. Aşa că, pentru el, Eliberarea era lucrul cel mai important. Când este cel mai important lucru pentru tine, nu contează dacă mănânci pui în fiecare zi, tot se poate întâmpla. Fiindcă o mare parte din forţa ta vitală se investeşte în asta. Aşa s-a întâmplat şi cu mine.

Ei bine, da, mâncam ceva mai sănătos în ultima vreme, salate, îmi plac legumele, nu mâncam nesănătos, dar cu siguranţă nu mâncam numai crud. Însă calitatea vieţii era foarte limitată în comparaţie cu cea de acum. Eram obosită tot timpul, dormeam 8 ore, 9 ore, 10 ore. Mă trezeam obosită. Iar faţa mea, dacă te uiţi pe Instagram-ul meu şi dai scroll în jos, poţi vedea o femeie tânără, dar nu vezi cu adevărat strălucirea sau frumuseţea pe care simt că o am acum. Nu mai folosesc machiaj, pentru că m-am uitat în oglindă şi mi-am dat seama: „Mă fac mai urâtă cu machiajul. De ce să fac asta?!” Şi acum îmi place faţa mea fără machiaj. Cred că e mult mai bine fără el.

Iată o schimbare, datorită faptului că nu am mâncat sau doar foarte puţin. Nu am încetat să mănânc dintr-o dată, ci am scăzut porţia, apoi am mâncat câteva fructe şi apoi nimic. O zi nimic şi apoi câteva banane,

nuci şi apoi iar nimic. Apoi câteva zile nimic sau câteva zile cu mâncare frugală. Cam aşa ceva. M-am alimentat după intuiţie.

Iar calitatea realităţii, a vieţii mele s-a schimbat complet. Dorinţele mele autentice se manifestă imediat. Totul se întâmplă foarte repede. Toate lecţiile sunt integrate repede. Când nu mănânc şi nu beau, nu există conflicte. Fiica mea nu provoacă niciun conflict, nicio ceartă cu mine. Pe această frecvenţă, astfel de lucruri nu se întâmplă. Ele nu există.

În schimb, am observat că, în fiecare zi în care mâncam, ea începea să se certe cu mine. Vibraţia mea scade şi atunci devin posibile anumite lucruri: să fiu supărată, iritată, să am mai puţină energie, mai puţină atenţie pentru ea, să fiu mai egocentrică, din cauză că sunt mai concentrată pe mine.

E la fel ca şi cu băutul de alcool. Când bei, ştii că ştii că realitatea va fi diferită. Ştii că, de îndată ce bei, în câteva minute, lucrurile încep să se schimbe. La fel se întâmplă şi cu mâncatul. Când mănânc, 5-10 minute mai târziu, realitatea se schimbă. Imediat apare sentimentul de lipsă. De aceea se spune că, mâncând din măr, Adam şi Eva au fost alungaţi din Rai. Pentru că orice substanţă ai pune în interior, chiar şi apa, îţi schimbă Conştiinţa, îţi schimbă frecvenţa.

Cred că asta merită să afle cât mai mulţi oameni. Nu spun că trebuie neapărat să elimine mâncarea şi apa, ci doar să afle. La fel cum îi învăţăm pe copiii că, dacă torni apă fiartă pe mână, o să te ardă, o să fie dureros, tot aşa trebuie să explicăm că realitatea când mâncăm este diferită de cea când nu mâncăm. Apar mai multe nealinieri.

Într-adevăr, după Eliberare nu mai există suferinţă. Asta a fost singura diferenţă faţă de ceilalţi. Dar unele lucruri încă se mai întâmplau, încă se mai iscau uneori certuri, încă mai erau unele nealinieri, lucruri care nu înţelegeam de ce se întâmplă. Timpul trecea atât de repede, nu aveam timp. Nu aveam energie, trebuia să dorm. Dar în această realitate, totul se rezolvă. Mi-ai trimis un mesaj, despre acest podcast, eu ţi-am răspuns că mâine, şi totul iese bine. Am timp din belşug, nu simt nicio lipsă.

Şi este mult mai mult decât atât. Acum mă gândesc mai mult şi la ceilalţi. Când mâncăm, ne activăm nevoile, lipsurile din viaţa noastră. Şi din această experienţă a lipsei... Să mă exprim altfel. Când mâncăm, ne coborâm vibraţia, vibraţia noastră originară. Ne deconectăm de la energia noastră vitală, care este folosită pentru digestie, nu ca să ne împlinim dorinţele cele mai autentice. Iar apoi, în această realitate, apar nevoile. Şi când ai multe nevoi, ştii cum este, simţi că trebuie să ai

resursele pentru satisfacerea acestor nevoi. Şi atunci mergi la muncă pentru a câştiga banii necesari satisfacerii nevoilor.

Mulţi oameni merg la o slujbă care nu le place. Este un fel de înrobire, în care mulţi oameni fac zilnic lucruri pe care nu vor să le facă, şi au nevoie de cafea ca să le vină să acţioneze. Trebuie să se drogheze pentru a-şi îndeplini munca, pentru că altfel nu au motivaţia de a o face. Parţial, din cauză că sunt deja dependenţi de substanţe, mâncare, apă. Deja nu sunt ei înşişi , nu sunt complet abstinenţi. Şi apoi, se droghează iarăşi pentru a se motiva. Ăsta-i adevărul pentru majoritatea oamenilor.

Întâi experimentăm senzaţia de lipsă şi din ea apar o mulţime de nevoi: o casă mare, o maşină mare. De ce le vrem? Pentru că vrem să fim fericiţi, din cauză că nu ne simţim fericiţi. Eu, când mănânc, mă simt ca Eva alungată din Rai, o spun în felul ăsta. Sună cam ciudat, poate, deoarece mâncatul este foarte normal pentru noi, doar asta ştim. Dar, literalmente, este o realitate foarte săracă. O plăcere foarte efemeră, cinci minute de mestecat şi mâncat, şi întreaga ta realitate se schimbă. Nu observasem asta. Mi-aş fi dorit ca cineva să-mi fi spus mai devreme că aşa stau lucrurile.

Am fost făcută dependentă de mâncare încă din copilărie. „Mănâncă-ţi porţia, ce fetiţă cuminte, mănâncă-ţi toată farfuria!”. Dar acum trăiesc această libertate, nu simt nici o lipsă a timpului. Îţi imaginezi. Ai toată energia necesară. Nu oboseşti – dacă nu mănânci, nu dormi şi nu bei. Când începi să dormi, devii mai obosit, ai mai puţină energie. Şi imaginează-ţi, ai toată ziua şi noaptea la dispoziţie şi nu oboseşti. Asta înseamnă abundenţă. Nu există lipsă. Nu simţeam nicio lipsă.

Simţim lipsuri atunci când ne drogăm cu substanţe, mâncare, apă, chiar şi o banană. Dar nu vreau să condamn mâncarea. E ca şi apa fiartă, nu este de condamnat, dar nu o să ţi-o torni pe piele, că o să te ardă. La fel e şi cu mâncarea. Ne arde, dar e tot ce ştim. Doar asta ştim.

E acelaşi lucru chiar şi pentru oamenii iluminaţi. Am astfel de prieteni, cunoştinţe, care au unele probleme. Într-adevăr, nu suferă, pentru că nu se împotrivesc la ceea ce se întâmplă, dar totuşi se luptă cu lucruri neplăcute care se întâmplă în viaţa lor. Şi nu vorbesc aici despre Ramana Maharashi. Cred că el a trăit o altfel de viaţă. Dar oamenii pe care îi cunosc şi care trăiesc o viaţă normală în oraşe, ca şi mine, toţi trec prin unele conflicte. Nu trăiesc în beatitudine tot timpul. Am auzit o mulţime de vorbitori non-dualişti şi de iluminaţi care spun „Trezirea nu înseamnă beatitudine”. Nu, nu şi dacă te droghezi. Însă dacă nu mai

mănânci şi nu mai bei, există tot timpul fericire. Pot spune asta cu multă certitudine.

Beatitudinea este natura noastră cea mai adevărată. De aceea toată lumea o caută. De aceea toată lumea vrea să fie fericită. De aceea toată lumea face ceea ce face, pentru că vrea să fie fericită. De aceea oamenii vor să aibă bani, o casă mare, o soţie sau o prietenă sau un soţ sau un partener frumos. Pentru că vrem să fim fericiţi. În momentul în care încetezi să mai bei şi să mănânci, eşti fericit. Dacă vrei Eliberarea şi aceasta este dorinţa ta adevărată, ea se va împlini atunci când nu mănânci, nu dormi, nu bei. Nu cunosc pe nimeni care nu doarme deloc şi să nu aibă Eliberarea, din grupul cu care vorbesc. Dacă asta-i cu adevărat ceea ce vrei, se întâmplă. Pentru că, în acea realitate, autocontrolul este deplin. Dorinţa ta este dorinţa lui Dumnezeu. Nu există nealinieri.

De aceea, în această realitate, oamenii nu se uită la filme porno, oamenii nu se masturbează, pentru că este plictisitor. Poţi face asta doar dacă eşti plictisit. Atunci când ai acces la potenţialul tău total de forţă vitală, energie, Dumnezeu, Sursa, nu te poţi plictisi. Aşa că nu vei face acele lucruri.

De aceea ne este ruşine când facem acele lucruri. Acea ruşine este un sistem de ghidare emoţională care ne spune că facem ceva ce nu stă în natura noastră cea mai adevărată. De aceea nu suntem mândri de acele fapte.

Şi nu mă refer la sex. Energia sexuală este o energie sacră, este cel mai frumos lucru. Doi oameni care au o conexiune afectivă şi fac dragoste, este ceva frumos. Eu nu vorbesc despre asta. Nu vreau ca oamenii să mă înţeleagă greşit.

Dar când îţi direcţionezi energia vitală doar asupra ta şi o iroseşti într-un fel, când ai putea-o folosi pentru împlinirea dorinţelor tale, a dorinţelor tale autentice, şi pentru a împărtăşi o legătură sufletească cu alţi oameni - asta ar fi mai bine. Acea energie vitală o poţi folosi pentru a te conecta cu o altă fiinţă, pentru a atrage o altă fiinţă. Iar când o iroseşti asupra propriului corp, nu mai poţi. De aceea te simţi ruşinat când o faci. Înţelegi... Şi nu spun că asta e bine sau rău. Spun doar de ce ne simţim ruşinaţi de anumite fapte. Fiindcă nu stau în natura noastră autentică. De ce ne e ruşine când mergem la toaletă şi ne facem nevoile? Dacă ai o întâlnire amoroasă, n-ai vrea să te vadă partenerul, nu-i aşa? De ce? Pentru că nu e normal să faci caca.

De ce nu-ţi place să emani mirosuri sau să nu-ţi pută şosetele sau lenjeria de corp sau ceva de genul ăsta? Ti-e ruşine. De ce? Pentru că nu e ceva natural. Eu nu transpir, de exemplu. Mă duc la saună, nu transpir,

pielea e complet uscată, nu iese nimic. Nu există toxine în corp. Nu există transpiraţie, nu există mirosuri. Dar imediat ce încep să mănânc... Mănânc mai ales fructe, şi simt că eman un miros dulce. Nu transpir neapărat. Când am pierdut puţin sânge menstrual, miroasea dulce. Şi avea legătură cu faptul că mâncasem nişte unt de arahide, şi imediat am avut puţin sânge menstrual la ciclu. În schimb, atunci când nu mănânci sau mănânci doar fructe, nu curge sânge, ci iese doar ovulaţia fără sânge. Da. Se întâmplă ca la pipi şi la caca. Menstruaţia e la fel. Uterul se curăţă de toxicitate.

Toate femeile se plâng de menstruaţie. De ce? Nu le place. De ce? Pentru că nu este natural să sângerezi. Tot ce nu-ţi place la tine este din cauză că nu eşti tu cel autentic.

Dar asta nu înseamnă că acum trebuie să fim dezgustaţi şi să urâm aspectul ăsta la noi. Nu. Ci doar să-l vedem ca pe un semn. Adică, acest comportament nu este cu adevărat cine sunt eu, pentru că nu-mi place. Nu ne place să dormim până târziu, nu ne place să pierdem timp, nu ne place să fim obosiţi, nu ne place să avem părul murdar, nu ne place să puţim, nu ne place să minţim, nu ne place să ne rupem de ceilalţi oameni, nu ne place frica, nu ne place îngrijorarea. De ce? Pentru că toate astea nu sunt naturale.

Prin a nu fi natural vreau să spun că nu eşti aliniat cu cel care eşti cu adevărat. Şi activezi o versiune a ta inautentică când introduci substanţe în organismul tău. La fel ca şi când bei alcool: activezi o versiune a ta care este mai rea decât cea obişnuită. Iar când te opreşti de la mâncat şi băut, activezi o versiune a ta mai bună decât cea obişnuită.

Aşa stau lucrurile. Îmi cer scuze, nu vreau să pară că aş judeca pe cineva, dar asta am constatat. Când mănânc, nu sunt cea mai bună versiune a mea. Nu mă consider trează, imediat mi se activează anumite comportamente care nu-mi plac. Este o versiune a mea care se află sub influenţa unei substanţe.

- Da, sunt total de acord. Am fost din nou surprins, pentru că, de exemplu, nici nu mai ştiu când am băut ultima oară alcool şi, de asemenea, la un moment dat, am decis să nu mai iau substanţe psihedelice, pentru că nu aveam nevoie de ele. Cred că mai mult mă obişnuisem cu ele şi mi se părea ceva normal, dar nu mă gândeam prea mult la asta. Dar mi se pare mai evident când văd alţi oameni care mănâncă mult prea mult sau poate alimente nesănătoase sau multă carne sau dulciuri. Şi observ diferenţa dintre cum simt eu şi cum privesc ei. Şi observ că ceea ce eu consider normal nu este normal pentru alţii sau invers, pentru mine, dacă cred că dăunează. Percepem realitatea în moduri atât de diferite.

- Exact, da. Este foarte adevărat. Cine bea alcool în fiecare zi nu se va gândi că şi un singur pahar are un impact foarte mare asupra sa. Pentru

că organismul lui este obişnuit să aibă frecvenţa mereu scăzută. La fel e şi cu oamenii care mănâncă. Ei nu ştiu cum ar fi. Mănâncă în fiecare zi, aşa că nu ştiu că, permanent, nu sunt ei înşişi. Sunt atât de obişnuiţi cu acea versiune a lor, încât nu-şi dau seama.

Şi aşa am început să experimentez când am descoperit chestia asta: Zile fără mâncare, zile cu mâncare, zile fără mâncare... Şi, bineînţeles că aveam o poftă subconştientă de a mânca. Aveam şi eu această microfloră patogenă, care are rolul de a mânca deşeurile de la zaharuri şi chestii nesănătoase. Avem agenţi patogeni în intestin pentru a ne ajuta să digerăm alimentele nenaturale, pentru că flora noastră naturală nu le recunoaşte. Ea recunoaşte doar alimentele crude, pentru că sunt naturale. De aceea avem agenţi patogeni, bacterii, ca să ne ajute să ne descurcăm cu deşeurile, cu informaţiile pe care corpul nu le recunoaşte. Iar aceşti agenţi patogeni devin o entitate vie în interiorul tău, pentru că sunt acolo în fiecare zi şi sunt atât de mulţi şi creează pofte. Dacă stai să te gândeşti, de ce ar tânji corpul după ceva nesănătos?! Oamenii spun „O, corpul meu are nevoie de asta". Dar de ce ar avea corpul tău nevoie de ceva care îi scade vibraţia?! Flora intestinală o cere, pentru că a fost hrănită toată viaţa.

Aveam nevoie să aflu asta, pentru că la început credeam că eu aş avea această poftă de unt de arahide şi altele. Nu era adevărat. După ce mi-am curăţat organismul, stând din ce în ce mai multe zile fără mâncare şi doar cu fructe, când mâncam ceva, atunci nu mai aveam pofte. Apoi pofta s-a schimbat la banane. Îţi poţi imagina? Să tânjeşti după o banană sau salate. Aşa ştii că agenţii patogeni au murit.

Eram într-o brutărie, mă uitam la produsele de patiserie şi mi se păreau nişte jucării, cu tot sclipiciul lor. Nu este o hrană vie. Corpul tău nu o recunoaşte ca hrană. Dacă flora este curăţată, agenţii patogeni din intestin nu mai sunt acolo, nu vei avea poftă de ea sau puţin probabil. Pentru că acea hrană este moartă, total nesănătoasă pentru tine. Un corp curat nu vrea aşa ceva, nu poate mânca aşa ceva. Nu rezonează cu ea. Când vibraţia alimentului nu rezonează cu energia ta, nu îl poţi mânca. Nu îl pofteşti, nu îl doreşti. De aceea nu simt că aş fi într-o stare de deprivare acum.

Uneori s-a mai întâmplat. Uneori se întâmplă să mă simt vlăguită şi atunci ştiu că mă scufund în vechea credinţă că mâncarea îmi dă ceva. În această privinţă trebuie antrenat subconştientul şi încă sunt în acest proces.

- Ce spui îmi aminteşte un pic de mine când am locuit în Olanda, unde untul de arahide era nelipsit acolo.

- Unde ai locuit?

- Am studiat în Olanda timp de trei ani. Întâi în Honinga şi apoi un an în Leiden. Dar atunci nu ştiam că şi tu locuieşti în Olanda... Da, mâncam unt de arahide şi alimente fără zahăr, nimic nesănătos, dar totuşi mâncam foarte mult şi aveam poftă de aceste lucruri. Ştiam că nu e bine, că trebuie să mă opresc, dar nu mă puteam abţine, înghiţeam o lingură şi încă una şi încă una. Şi mi-am dat seama că devenise o problemă. Nu sub aspect fizic, pentru că sunt slab. Iar la un moment dat m-am oprit. Nu ştiu de ce. Chiar nu ştiu ce s-a întâmplat, dar pur şi simplu a încetat.

De atunci, nu mai am poftă de nimic. Dacă mănânc prea mult, o fac mai mult din cauza acestei dorinţe să mă îngraş. Dar acele pofte, au cam dispărut. Dacă vreau să-mi ascult corpul, poate aş mânca o masă pe zi. Şi ar fi suficient. Dar mintea îmi spune „Vrei să te îngraşi? Mănâncă mai mult!". Iar eu mănânc, deşi nu vreau mai mult. De parcă corpul spune „nu", dar mintea spune „continuă, continuă, continuă".

- Da, da. Cred că ar fi important să-ţi pierzi credinţa că poţi obţine corpul dorit prin mâncare. Asta e convingerea ta limitativă. Trebuie să renunţi la această convingere privindu-l pe omul de care ţi-am vorbit. Are un corp musculos, e slab, nu masiv, dar cred că arată frumos. Pare în formă. Şi e mult mai bătrân decât tine.

Deci asta te-ar putea ajuta cu adevărat. Şi să mergi la sală şi să te antrenezi frumos, pe muzică, să ai prieteni împreună cu care să te antrenezi, e foarte important să ai legături umane. Totul devine mai uşor când ai cunoştinţe cu care faci antrenamente împreună. De asemenea, fă-o pentru că te face fericit. Dacă nu te face fericit, caută alt sport şi nu te mai gândi să-ţi faci un corp musculos. Doar să fii în formă. Dacă eşti în formă, e suficient. Dacă eşti în formă, agil, dacă simţi că te iubeşti, că îţi iubeşti corpul, corpul tău îşi va lua forma după dorinţa ta. Asta am observat eu.

- Apropo, ai folosit vreo metodă care angrenează trupul pe când căutai „metode" spirituale care să te ajute să te trezeşti? Eu fac yoga de ceva vreme şi am început serios doar când am observat că lucrurile se schimbă în bine pentru mine. Atunci am ştiut că yoga mă ajută. Dar parcă spuneai că nu prea ai meditat, ai stat mai mult în natură, ai dansat sau ce ai practicat?

- Am dansat, dar nu din motive spirituale, ci doar pentru că îmi plăcea dansul extatic şi dansam în fiecare zi acasă. Încă dansez în fiecare zi, de mai multe ori pe zi. Am atât de multă energie şi corpul vrea să se mişte. Iubesc muzica. Nu am meditat. Mi se părea foarte plictisitor. Încă mi se pare. Încă mi se pare plictisitor, aşa că nu o practic, pentru că pentru mine fiecare clipă este meditaţie. Mă simt ca şi cum aş fi într-o meditaţie constantă, sunt într-o rugăciune constantă fără să mă rog. Mintea îmi este foarte clară şi foarte liniştită, mai ales când nu mănânc.

Când mănânc, devine mai activă şi apar mai multe griji. Tocmai am explicat.

Iar practica mea... nu a fost niciuna, ci doar o constantă autointerogare: ce este adevărat, ce este fals, ce este adevărat şi ce este fals. Puneam la îndoială tot ce-mi spunea mintea. Asta a fost practica mea. Eram foarte conştientă când mintea căuta pretexte sau avea îndoieli sau gândea ceva din frică. Dacă a fost vreo practică, atunci asta a fost: să fiu conştientă de senzaţiile şi emoţiile mele. Nu-mi vine să cred că am uitat.

Dar în această realitate, când nu mănânci şi nu bei, emoţiile sunt atât de calme şi de relaxate. Trăieşti doar această serenitate, care, când nu mănânci, este chiar mai profundă decât doar după Eliberare. Şi atunci simţi serenitatea, dar poţi avea în continuare emoţii, poţi simţi în continuare furie şi tristeţe. Dar când nu mănânci, ele se calmează.

De asemenea, oamenii care te-ar putea înfuria nu îţi mai ies în faţă. Eram pe undeva şi cineva îmi spune „Mă scuzaţi că fumez". Oamenii se raportează la tine într-un mod atât de diferit atunci când vibrezi pe frecvenţa ta naturală, când eşti treaz. Oamenii sunt atât de prietenoşi, atât de iubitori, le pasă de tine, îţi deschid uşa, te tratează cu foarte mult respect. Pentru că tu însuţi te tratezi cu respect. Nu ai pus nicio substanţă în templul tău. Eşti complet treaz. Asta-i tot.

Deci practica mea la acea vreme era să îmi simt senzaţiile. După eliberare, doar atât pot face. Nu mă pot împotrivi senzaţiilor. Nu pot. Când apar, le simt total, sunt complet scufundată în momentul prezent. Deci asta a fost o practică.

Mai urmam o practică: încercam să fiu prezentă în momentul prezent. Dar apoi mi-am dat seama că asta devenise o altă cale de deghizare a ego-ului spiritual: „Sunt în prezent, sunt în prezent". Am vorbit despre asta pe canalul meu de YouTube şi am explicat.

La un moment dat am renunţat la practica asta, pentru că eram mereu în momentul prezent. Eu sunt prezentul. Şi apoi am văzut că până şi gândurile apar în momentul prezent. Poţi spune că nu mai eşti în momentul prezent, doar pentru că ai fost în momentul prezent. Altfel nu ai putea compara. Îmi spun unii oameni, că au fost distraşi. De unde ştii că ai fost distras? Ai fost acolo. Deci erai în momentul prezent. Doar gândurile erau concentrate pe altceva.

E în regulă, se poate întâmpla. Pentru că nu ai autocontrol. De ce? Pentru că eşti sub influenţa unei substanţe, apa. Ăsta e primul lucru pe care l-am observat că mă stânjeneşte cu adevărat. Atunci când beau, imediat începe pofta de mâncare. Devine mult mai greu. E ca şi cum ai

bea o bere şi apoi imediat îţi vine să fumezi o ţigară. Eu nu consum bere sau ţigări, dar pentru mulţi asta se întâmplă. În momentul în care ai pus o substanţă în tine, deja nu mai eşti tu însuţi, aşa că alegerile pe care le faci nu vor mai fi libere. Ai mai puţin autocontrol.

După o bere, oamenii au mai puţin autocontrol. După două, şi mai puţin, tot mai puţin, şi apoi poate că trec la tequila şi apoi nu mai au deloc autocontrol. Se întâmplă lucruri pe care oamenii le regretă mai târziu. Le este ruşine, pentru că nu au fost ei înşişi. De aceea se simt ruşinaţi. Ruşinea este o metodă a lui Dumnezeu de a te călăuzi înapoi, de a te avertiza „nu face asta, pentru că nu eşti tu ăsta". Deci nu trebuie să respingi ruşinea, furia sau altceva, pentru că altfel, cum poţi şti ce este adevărat şi ce nu?!

Şi bineînţeles, trebuie să ne iubim pe noi înşine chiar şi atunci. Aşa văd eu lucrurile acum. Oare chiar trebuie să ne turnăm apă fiartă pe mână, să ne opărim şi apoi să ne lamentăm, să ne arătăm compasiune, dar a doua zi s-o facem din nou şi apoi iar să ne arătăm compasiune?! Cam asta facem. Suntem cu toţii dependenţi de substanţe care ne modifică Conştiinţa, ceea ce ne obligă să dormim. Nu avem nevoie să ne odihnim de viaţă. E o credinţă falsă. Noi suntem viaţa. Dar avem nevoie să ne recuperăm după abuzul de substanţe. La fel ca şi ecstasy, şi mâncarea este tot un împrumut de energie. Împrumuţi, te stimulezi acum cu mâncare şi băutură, iar apoi în timpul nopţii trebuie să plăteşti, să-ţi refaci energia. Ai împrumutat pe timpul zilei energia destinată pentru noapte. Deci nu ai câştigat nicio energie. Nu trăieşti din calorii. Nu ai câştigat energie de la banană. Doar te-ai stimulat, ceea ce te-a ajutat să nu simţi simptomele de sevraj când nu ai stimulentele.

Şi crezi că ai căpătat energie, numai că noaptea trebuie să dormi, eşti obosit. Ai împrumutat energie de la tine însuţi. Dar când nu mai mănânci şi nu mai bei, nu mai ai aceste suişuri şi coborâşuri ale glucozei din sânge, nu mai trebuie să dormi. Pentru că nu te-ai drogat. ☺

Poate părea ceva extrem de drastic. Însă nu am nimic împotriva alimentelor. Iubesc mâncarea, sunt un bucătar excelent, îmi place să fac oamenii fericiţi cu mâncarea mea. Dar acestea sunt câteva revelaţii pe care le-am avut şi care sunt mult mai valoroase pentru mine decât să mănânc acea masă. Am o abundenţă de energie, abundenţă de timp. Toate dorinţele mele autentice mi se împlinesc.

Am primit cadou de la cineva o excursie în Hawaii. Şi asta, doar pentru că am menţionat că ar fi frumos să merg o dată în Hawaii. Şi, hop, că s-a şi întâmplat. Şi plec în Thailanda în ianuarie. O mulţime de lucruri pe care mi le-am dorit, pur şi simplu, apar, lucrurile se desfăşoară,

resursele vin, totul este imediat. Pentru că energia mea vitală nu se pierde şi câmpul meu energetic devine mai magnetic. Şi atunci, atragi tot ceea ce îţi vrei.

Dar nu ce vrea ego-ul tău – adică acea versiune a ta care este activată în realitatea supravieţuirii – care crede că-i lipseşte ceva şi apoi simte dorinţa, cum ar fi că „trebuie să mă culc cu fata asta" sau ceva în genul ăsta. Asta nu-i o dorinţă autentică. O astfel de dorinţă nu apare când eşti în adevăr. Când eşti treaz, nu te gândeşti să faci sex. Poate că te gândeşti la femeia iubită, cu care ai o legătură de suflet şi ai vrea să fii cu ea şi, bineînţeles, să vă împărtăşiţi intimitatea. Da. Asta e o dorinţă adevărată. Nu vrei să faci sex pentru sex, ci vrei să faci sex pentru a te contopi cu cealaltă fiinţă. Asta e o dorinţă adevărată. Pentru asta e sexul. Cred că sexualitatea există pentru a aprofunda intimitatea, pentru a aprofunda conexiunea. Nu doar să îl faci ca un animal şi gata.

De aceea, după o aventură de o noapte, ne este ruşine de noi înşine. A doua zi simţim un gol sau că ceva ciudat s-a întâmplat. Din cauză că a lipsit afecţiunea. Am abuzat de ceva foarte sacru doar pentru frecarea corpurilor. Şi nu ne place asta. Dar aşa aflăm că nu este firesc să facem asta. Se mai întâmplă, când activăm o versiune a noastră beată sau sub influenţa unor substanţe.

Deci există multe beneficii când nu-ţi risipeşti potenţialul energiei vitale. Cum reacţionează oamenii în prezenţa ta, cum te tratează ei, cum ţi se aranjează toate, cum îţi ies lucrurile bine, cum în fiecare moment ai exact ceea ce îţi doreşti. Când deschid Spotify ca să aud noutăţile săptămânale, orice melodie se porneşte parcă aş fi ales-o eu. Spuneai că ai folosit psihedelice, aşa că ştii că, la un moment dat, când eşti în starea de beatitudine indusă de psihedelic, când energia forţei tale vitale este activată la maxim, în acel moment, orice muzică pe care o auzi pare perfectă, nu-i aşa .

- Da, exact, nu contează ce muzică vine.

- Nu contează ce vine. De ce? Pentru că ţi-ai activat forţa vitală şi astfel te aliniezi mai mult cu realitatea cea mai adevărată din acel moment. Ai mai mult acces la energia ta vitală, asta fac psihedelicele. Dar este doar o experienţă. Însă îţi place foarte mult acel moment de beatitudine şi, nu-i aşa că-i grozav, parcă îţi place fiecare cântec care apare. Aceasta este starea naturală. Fără mâncare, fără apă, aşa mă simt.

Şi tot aşa spun oamenii că se simt chiar şi fără să fi avut Eliberarea. Sunt în legătură cu un grup de oameni din Rusia, nu toţi au primit Eliberarea, pentru că nu toţi practică complet (fără somn, fără mâncare, fără apă). Majoritatea dintre ei stau 4 sau 5 zile fără mâncare şi apoi

mănâncă puţin, apoi din nou şi iar, intră şi ies, intră şi ies. Deci nu practică pe deplin. Pentru oamenii care sunt pe deplin în această practică, totul merge foarte bine.

Îmi doresc ca aceste informaţii să fie disponibile pentru oamenii care doresc să îşi realizeze adevărata lor natură, să vadă cine sunt cu adevărat.

Am mers cu bicicleta astăzi. Nu conta ce melodie începea. Era perfect. Şi multe momente ale zilei sunt aşa. Dar de îndată ce încep să mănânc, încep să schimb cântecele şi nu mi se pare cântecul potrivit. Aşa se schimbă realitatea: când mănânci ceva, ea provine din însăşi fiinţa ta. Şi atunci percepi realitatea altfel, nu-ţi pare destul de bună. Când nu mănânci, te aliniezi cu ea, ca şi cum aţi fi într-o singură linie. Iar atunci vezi adevărul, şi adevărul este că fiecare clipă a zilei este exact cum ai dori tu să fie. Nu tu ca micul sine, ci tu ca Unicul. Şi asta te face să te simţi minunat. De aceea vor oamenii să aibă autocontrol şi libertate. Pentru că în acel moment te simţi complet liber şi în total control. Simultan.

Îmi doresc ca fiecare fiinţă din această lume să trăiască asta.

- Da, este frumos că ne împărtăşeşti aceste lucruri. Mi se pare ciudat, pentru că am avut şi eu astfel de revelaţii. De exemplu, cum spuneai tu, când am sărit peste o masă sau am mâncat doar nişte salată şi roşii. Iar 10 minute mai târziu, am intuit că nu m-aş fi simţit aşa bine dacă aş fi mâncat o porţie mare de mâncare gătită. Aceste lucruri mi se par atât de familiare, dar nu ştiu de ce nu le-am mai aplicat.

- Exact, ai simţit intuitiv, fără ca să fi avut această informaţie. Eu nu am intuit. Mâncam şi nu-mi dădeam seama de asta. Abia când mi-a parvenit această informaţie, atunci am început să-mi schimb dieta. Dar tu ai ajuns singur la ea. E uimitor.

- Am discutat despre asta şi cu fratele meu geamăn. Şi el se preocupă foarte mult de alimentaţie şi de astfel de lucruri. El m-a făcut să mă implic în spiritualitate şi în chestiile astea, pentru că el a început ceva mai devreme. Şi el vorbea de aceste lucruri cam la fel şi este interesant că multe le repeţi şi tu.

- Da, da.

- Am o întrebare despre care nu sunt foarte lămurit. Privind în urmă, când am intrat în spiritualitate şi lucrurile au început să se schimbe, cred că acum un an şi jumătate, am avut o trezire Kundalini şi apoi am devenit mai sensibil, iritat, un fel de "noaptea întunecată a sufletului". Lucrurile s-au îmbunătăţit. Şi aveam momente de beatitudine foarte des. Dar la un moment dat, de cel puţin un an, nu mai simt beatitudinea. Doar o linişte sau tăcere, dar nu acea beatitudine. Şi mă întrebam dacă oare asta are legătură şi cu mâncarea sau cu altceva.

- Asta îţi rămâne ţie să afli. Stai fără mâncare şi fără apă şi vezi ce se întâmplă. Ai observat deja că atunci când mănânci o porţie mare gătită, te simţi mai puţin bine, mai puţin fericit decât atunci când mănânci crudităţi.

- Da, atunci suntem mult prea împământaţi.

- Exact. Şi mintea îţi este mai limpede atunci când mănânci negătit.

- Da, e ascuţită ca un cuţit, nu mai este agitată de atâtea gânduri, poţi să o foloseşti numai când vrei să o foloseşti sau doar să păstrezi o percepţie clară.

- Da, pentru că mâncarea gătită sau, să-i spunem, mâncarea moartă – pentru că asta este, este moartă, conţine informaţia morţii – aduce anxietate şi stres în organism. Şi, de asemenea, scade foarte mult vibraţia fiinţei, te trage în jos. Şi ce se întâmplă când vibraţia fiinţei este mult mai scăzută? Există mai puţin autocontrol. Asta se vede la oamenii fără adăpost foarte dependenţi de substanţe. Ei nu au niciun control, mult mai puţin control decât oamenii normali care mănâncă mâncare gătită. Asta are legătură cu vibraţia. Cu cât vibraţia este mai scăzută, cu atât există mai puţin control. Acei oamenii, pur şi simplu, ucid şi violează alţi oameni, se pot întâmpla astfel de lucruri.

Dar cred că nu este nimic în neregulă cu oamenii. Nu cred că este ceva în neregulă cu oamenii. Cred doar că, fiind sub influenţa substanţelor, le scade vibraţia şi nu simt fericirea de a exista.

Şi altceva: depinde şi de personalitate, de tipul tău de energie. Unii oameni sunt mai calmi, paşnici, senini, ăsta este modul lor natural de a fi. Nu sunt extrem de fericiţi, ci sunt doar calmi. Dar le place să fie aşa, pentru că asta le e firea. Alţi oameni sunt foarte extrovertiţi, foarte veseli, vorbăreţi, asta le este personalitatea. Şi sunt mulţumiţi aşa cum sunt. Iată cum poţi ajunge să afli care este modul tău natural de a fi. Stai o vreme fără mâncare şi apă, doar câteva zile de încercare, şi vei vedea „cine sunt eu cu adevărat când nu am nimic în mine, când nu sunt alterat cu nicio substanţă străină introdusă în corpul meu”. Atunci vei ajunge să te cunoşti. Este o experienţă directă şi nu pot să răspund în locul tău. Ar trebui să experimentezi. Va fi mai interesant aşa. Pentru că atunci vei avea imediat dovada: da sau nu.

- Da, cu siguranţă nu sunt atât de energic ca tine. Când am ţinut post, cred că cel mai dur l-am ţinut cu unul sau două sucuri pe zi, iar cel mai mult a durat 5 sau 6 zile. Şi doar o dată sau de două ori pe an. În trecut luam doar două mese pe zi, dar am schimbat totul, din cauza antrenamentelor la sală. Ce ai recomanda celor care nu au încercat niciodată să ţină post sau să-şi reducă mâncarea, cum să înceapă?

- Da, foarte simplu. Începeţi să eliminaţi alimentele de cea mai joasă vibraţie, mâncarea moartă, produsele de origine animală. Nu mai fuzionaţi cu informaţia legată de ucidere şi moarte. Nu-i mai faceţi asta corpului vostru crezând că faceţi ceva bun. De fapt, vă omorâţi. Vreau să spun că vă pierdeţi energia, pentru că este nevoie de multă energie

pentru a o digera. Aveţi în interior anumiţi paraziţi şi bacterii de care nici nu ştiţi, de care aveţi nevoie pentru a digera corpul animalului mort.

Repet, nu sunt împotriva celor care mănâncă carne, există şi oameni care au trecut într-o clipă de la a mânca animale la a trăi autonom. Au avut un declic instantaneu. Nu sunt aici să vă impun să faceţi una şi alta. Doar vă dau nişte informaţii. Omul trebuie să decidă singur ce este bun şi valabil pentru el.

Apoi eliminaţi produsele de origine animală, precum şi lactatele. La început veţi avea căderi, recidive, aşa cum am avut eu cu lactatele. Pofteam la caşcaval. Dar apoi mi-am dat seama că acei agenţi patogeni din intestinul meu erau cei care îl pofteau. Iar când am încetat să-l mănânc, acele pofte au încetat. Acum când văd caşcaval, nu ştiu, e galben, e ca de plastic. Nu mi se pare real. Nu e ceva viu.

De asemenea, îţi curge nasul şi faci alergii din cauza produselor lactate. Pielea nu e netedă. Te balonezi. Îţi iese mucus din nas. Multe produse lactate şi produse din carne contribuie la asta. Cred că mai mult lactatele decât carnea.

Îţi stresează corpul, creează nelinişte, conţine informaţia despre ucidere, moarte. Dacă te contopeşti cu ea, devii mai anxios. Deci acesta ar fi primul pas.

Al doilea pas este eliminarea glutenului, pentru că produce confuzie în intestin şi creează, cum simt eu, un fel de haos în organism. De când am început să-mi diminuez consumul, am devenit mai sensibilă la ce efecte are un produs asupra organismului meu. Acesta este un lucru foarte bun. Să poţi simţi ce face produsul asupra corpului. Când nu poţi simţi, înseamnă că te-ai amorţit. Aşa ajung oamenii la oncologie şi sunt surprinşi. „Oh, am cancer, am boală de inimă, oh!" Nu glumesc deloc, e un lucru serios, asta li se întâmplă oamenilor. Din cauză că nu au simţit simptomele sau poate le-au simţit, dar le-au ignorat. Pentru că erau amorţiţi de consum, crezând că aveau nevoie de consum. Aşa că nu pot discerne, dar nu e vina lor că nu au ştiut. E doar ignoranţă. Şi uite aşa fac oamenii accidente vasculare cerebrale, atacuri de inimă. Chestiuni neaşteptate şi grave. Asta înseamnă că nu ai dat atenţie simptomelor corpului.

Când nu mai mănânci gluten, iar apoi reîncepi să mănânci gluten, simţi haos în organism. Şi te întrebi cum de ai putut să-ţi faci una ca asta. Deci acel produs va dispărea din alimentaţie, când vezi consecinţele asupra ta. Dar dacă mănânci gluten, lactate, carne, orez, sute de produse pe parcursul zilei, te simţi ca naiba, dar habar nu ai de unde vine. Pentru că le-ai amestecat pe toate. Şi în organism este un război. Agenţii

patogeni şi flora simbiotică sunt în război, pentru că trebuie să digere şi nu ştiu care ce, fiindcă este ca o supă cu de toate.

Iar apoi oamenii mută războiul în exterior. Pentru că exteriorul este în interior şi interiorul este în exterior. Se oglindesc. Conflicte cu oameni oarecare, vecinii încep să intre în conflict. Da, am observat că se întâmplă. Când intestinul meu era în război, vedeam conflicte în afara mea. Şi la ştiri vedeam numai conflicte. Pentru că există un conflict în corp. În momentul în care corpul e purificat, conflictul dispare. Şi mi s-a părut foarte ciudat când am înţeles. Pentru că eu nu observasem aşa ceva. Nu aveam nici cea mai mică idee ce impact are mâncarea asupra mea. Nu ştiam că sunt dependentă de mâncare.

Deci acesta ar fi al doilea pas.

Al treilea pas este eliminarea tuturor zaharurilor. Şi ele îţi fac probleme. Mie îmi dau o stare de confuzie. Mă simt atât de zăpăcită când mănânc ceva cu zahăr. Şi alimentează şi ciupercile de candidoză.

- Zahărul din fructe este în regulă?

- Da, da. Fructoza este altceva decât zahărul prelucrat. Organismul nu recunoaşte zahărul prelucrat. Conţine o informaţie nerecunoscută. Pentru că, de obicei, este amestecat şi cu altceva, nu este natural. Iar organismul se întreabă ce-i asta. Dar când mănânci o curmală sau o banană, cel puţin organismul recunoaşte că o poate digera. Dar acum, chiar şi când mănânc doar o curmală, mă simt puţin în ceaţă. Pentru că m-am obişnuit să fiu total lucidă.

- Şi pe mine. Mă face foarte agitat.

- Da, e la fel cu cel care bea alcool în fiecare zi, o bere nu-i face rău. Dar pentru cineva care nu bea niciodată, o bere îi face organismul să se întrebe: „O, ce-i asta, ce a intrat înăuntrul meu?”. Dar tu vrei să fii sensibil la semnalele corpului. Asta înseamnă că eşti în foarte mare legătură cu corpul tău, nu eşti amorţit. Te obişnuieşti cu o frecvenţă mai înaltă a ta, şi acela eşti tu cel adevărat, pe cea mai înaltă frecvenţă, cea originară. Prin urmare, atunci când ieşi din aliniere, simţi imediat diferenţa, fiindcă prăpastia este foarte mare. Dar dacă deja eşti nealiniat, când te îndepărtezi ceva mai încolo, parcă diferenţa nu-i atât de mare. Însă ieşind din alinierea perfectă, orice distanţă pare foarte mare. E mare. De aceea mă afectează mai mult. Şi îmi place asta. Îmi place să fiu puternic afectată de lucrurile care nu-s bune pentru mine, cele care simt că îmi scad vibraţia, îmi place să fiu conştientă. În prezent, dacă beau ceva, mi se încordează muşchii.

Simt un pic de tensionare, cam 10 sau 20 de procente în plus, simt asta în umeri şi peste tot în corp. Acesta este un semn al corpului meu:

„Hei, nu avem nevoie de asta, suntem în homeostazie. De ce bagi asta înăuntru?” Aceasta este plata karmică pentru că ai băgat ceva în tine care te scoate din homeostazie: faptul că simţi consecinţa. Aşa stau lucrurile şi îmi place că organismul meu îmi trimite un semnal că preferă homeostazia. Îmi trimite un feedback de genul: „Hei, ceva inferior a intrat în sistemul nostru, ne scade vibraţia, din cauză că trebuie să-i facem ceva care te costă nişte energie din forţa ta vitală.” Aşa scade vibraţia. Asta e.

Deci după ce oamenii au eliminat produsele animale, lactatele, glutenul, zahărul prelucrat, atunci mai rămâne mâncarea gătită. Şi le-aş spune s-o reducă la minimum. Să trecă pe cruditǎţi, neprelucrate la foc.

- Cam aici mă aflu în acest moment.

- Da. Şi apoi compară: cum mă simt după mâncare gătită, cum mă simt după mâncare crudă.

- Nu-mi place energia ce provine de la mâncarea gătită.

- Exact. Nici mie nu-mi place. Chiar te vlăguieşte. De aceea, când fac dragoste, oamenii spun că dimineaţa au loc cele mai bune partide de amor. De ce? Nu pentru că e dimineaţă, ci pentru că nu ai burta plină. După ce ai mâncat, dacă încerci să faci dragoste, e cu totul altceva, pentru că tocmai ai mâncat. E foarte diferit. Aşa poţi verifica. Te afectează. De obicei, când mănânci mâncare gătită, nu mai ai poftă de viaţă. Vrei să stai pe canapea, întins sub o pătură, să te uiţi la Netflix sau să dai scroll pe Instagram, nu ai inspiraţie. Nu vrei să faci mai nimic. Consumând apă şi mâncare gătită îţi diminuezi energia forţei vitale. Focul forţei vitale, cum ar fi dorinţa de a face ceva, bucuria de a fi în viaţă, autoexprimarea, energia sexuală, toate se diminuează, se contractă, organismul se închide. Intuiţia ţi se închide. Asta face mâncarea gătită. Pentru că mâncarea gătită este moartă. Este trecută prin foc.

Prin gătire se pierd o mulţime de nutrienţi. Cam între 45 şi 60 la sută din nutrienţi se pierd prin gătire la foc, poate chiar mai mult, pentru că solurile sunt deja sărăcite. Deci nu mai conţine atât de mulţi nutrienţi, mâncarea din supermarket. Practic, mănânci, dar simţi că mâncarea aia nu te hrăneşte. Te umple şi hrăneşte agenţii patogeni care mănâncă deşeuri, mucusul. Şi simţi că ai primit ceea ce aveai nevoie. Dar doar ţi-ai liniştit simptomele de sevraj ale dependenţei de mâncarea gătită. De fapt, agenţii patogeni sunt cei dependenţi de ea, căci doar aşa pot supravieţui în intestin. Aşa că pofta de mâncare gătită va reapărea, până când agenţii patogeni nu o vor mai primi deloc şi vor muri. Şi atunci nu mai pofteşti atât de mult la mâncare gătită. Da.

Apoi începi să consumi mai mult raw, mai multe crudităţi. Şi în acest timp, lucrezi asupra acestei convingeri limitative că eşti viu datorită mâncării. Asta-i o prostie. Nu e deloc adevărat. Tu eşti viaţa, eşti energie. Nu eşti menţinut în viaţă de calorii. Caloriile sau alimentele sunt stimulente, o energie pe care o împrumuţi de la noapte.

Este foarte important ca omul să înţeleagă bine acest lucru. Şi dacă nu prea crede, trebuie să pună sute de întrebări până când îşi va clarifica treaba asta. Şi aşa îi va fi mai uşor să facă tranziţia. Dacă nu eşti convins de asta, vei pierde multă greutate. ADN-ul tău nu se va schimba, pentru că vei posti. Dacă vei scădea consumul şi vei mânca doar crud, înseamnă că vei fi în post. Dar nu poţi menţine o stare de post, pentru că este o stare de deprivare. Vei visa, vei avea fantezii despre mâncare, vei privi cu jind la alţi oameni, vei saliva, vei visa noaptea despre mâncare. Pentru că eşti în stare de deprivare. Poate să-ţi vindece organismul, dacă ai o boală sau dacă ai simptome sau dacă vrei doar să experimentezi, poate fi vindecător. Dar nu poţi trăi aşa încontinuu.

De aceea spun că postul nu este un stil de viaţă. Nu-l poţi suporta. Mintea te va pune din nou să mănânci, pentru că eşti în stare de privaţiune. Mintea nu vrea să rămâi prea mult timp în această privaţiune. Când ţi se termină voinţa, bum, vei mânca tot frigiderul. Asta fac oamenii când postesc. După post, mănâncă foarte mult – dacă nu sunt instruiţi cum să postească. Oamenii care au ştiinţa postului îl fac metodic, se hrănesc foarte încet, conştient, în mod deliberat, procedează în modul corect. Dar de cele mai multe ori, iese la iveală bestia şi goleşte tot frigiderul. ☺ E foarte greu pentru organism.

Eu nu urmez acest stil de viaţă, postul nu e felul meu de a trăi. M-am convins că pot trăi fără mâncare sau apă, iar ADN-ul meu s-a schimbat, am început să scad consumul de alimente şi nici măcar nu m-am uscat pe picioare. Am scăzut treptat, treptat, cam două zile fără mâncare şi apă, apoi am mâncat puţin. Apoi din nou două zile sau doar o zi, şi apoi am mâncat ceva. Şi am avut şi zile în care am mâncat foarte mult, cum ar fi salate, unt de arahide, de toate. Am avut poftele şi căderile mele. Poate că se va mai întâmpla şi în viitor. Cu siguranţă că se va întâmpla. Nu sunt perfectă, sunt la fel ca toată lumea, am fost dependentă de mâncare ca toată lumea. Pentru că am fost educaţi să fim aşa din copilărie. Eram pedepsiţi dacă nu ne mâncam mâncarea, din cauză că le era frică că vom muri. ☺ Nu e adevărat.

Dar vom muri dacă nu mâncăm şi credem că avem nevoie de hrană. Nu imediat. Mai întâi slăbim foarte mult, apoi începem să ne pierdem mobilitatea, nu mai putem merge, nu mai putem vorbi, nu mai putem

gândi. Şi în final murim. Pentru că organismul este foarte inteligent. Dacă sistezi apa, însă ADN-ul tău nu este schimbat, nefiind convins că poţi trăi fără hrană şi apă, atunci mori.

Şi nu e bine nici să întrerupi foarte brusc. Asta fac unii dependenţi de heroină şi de cocaină. Cei foarte dependenţi care se abţin, nu mai iau deloc droguri, pot muri, şi mulţi dintre ei mor. Se întâmplă foarte des în perioada de dezintoxicare. De aceea în clinicile de dezintoxicare se scade doza treptat. Nu se fac brusc astfel de lucruri. Aşa că nu sfătuiesc pe nimeni să treacă brusc la regimul fără mâncare şi apă.

Excepţie pot face aceia care sunt foarte conectaţi la corpul lor. Deci dacă sunt sportivi, poate că unii dintre ascultători sunt foarte conectaţi la corpul lor, cunosc fiecare semn pe care li-l dă trupul, au încredere în corpul lor, atunci ar putea face asta. Pentru că îşi simt corpul, primesc semnale, ştiu când să se oprească. Dar majoritatea oamenilor nu sunt conectaţi cu corpul lor, aşa că trebuie să o facă treptat.

Diminuaţi treptat, observaţi ce se întâmplă când nu mâncaţi o zi, două. Două zile nu e niciodată periculos, nu e grav. Avem foarte multe rezerve de lichid în corp. Corpul are tot felul de mecanisme inteligente. Aşa că nu veţi muri. Deci diminuaţi treptat şi, la un moment dat, staţi două, trei zile pe săptămână fără mâncare. Şi apoi măriţi intervalul. Şi veţi observa că, la un moment dat, gura nu mai devine uscată. Aveţi claritate mentală. Nu mai obosiţi.

O altă regulă. Dacă diminuaţi consumul, dacă nu mâncaţi, atunci nu staţi în pat, ci fiţi activi. Mergeţi pe jos. Există un proverb rusesc care spune că „când stau aşezat, mă îmbolnăvesc, când stau întins, am murit”. Dacă staţi întinşi, o să vă simţiţi obosiţi. Nu funcţionează aşa. Trebuie să vă menţineţi fluxul de energie. Într-adevăr, dacă posteşti, te vei simţi obosit şi vei sta în pat. Dar eu nu vorbesc aici despre post, ci despre traiul autonom.

- Mă gândesc că, de câte ori mi-am schimbat dieta până acum, întotdeauna m-am gândit că, într-un fel, postesc. Să zicem că mă decid să mănânc mai multă hrană crudă, mai puţină mâncare gătită, să fiu vegan sau să nu mănânc timp de o zi sau două, ori doar fructe, mi-ai recomanda deci să nu gândesc că postesc. Deci care ar fi diferenţa faţă de acest fel de post, pentru că şi în traiul autonom, tot la fel îţi diminuezi mâncarea?

- Diferenţa este că postul este o stare de deprivare, în care eşti convins că ai nevoie de mâncare, dar acum nu o mai ai. Deci nu mai ai ceva de care ai nevoie, ci eşti deprivat, aşa că slăbeşti, oboseşti, poate chiar îţi pierzi claritatea mentală, dacă postul durează prea mult. Am prieteni care ţin posturi de 11 zile şi nu se consideră nişte „pranici”, dar au reuşit să ţină un post atât de lung. Au slăbit mult, da, dar nu au murit.

Unul dintre ei, Corey, s-a înregistrat vorbind după un post foarte lung pe YouTube şi apoi a postat videoclipul, în care se vede că a slăbit, dar tot a reuşit să-l ducă la capăt. Are multă voinţă şi putere şi poate să tragă de el. Dar mai degrabă, tipurile de personalitate cărora le place să se lupte şi să se străduie merg pe calea postului. Dar eu sunt leneşă. Nu-mi place să mă lupt, nu am acea voinţă pe care o are el. De asemenea, el poate face meditaţii lungi, eu nu pot. Nu am acea voinţă. Şi nu pot s-o fac. Aşa că nu am ales niciodată această cale. Vreau să fiu funcţională când nu mănânc, vreau să funcţionez normal.

Şi am simţit uneori cum reintru în mentalitatea de postire, atunci când reveneam la ideea că am nevoie de mâncare, că din cauza nemâncării sunt obosită. Imediat intri în starea de post. Pentru că activezi o credinţă falsă şi atunci realitatea ta se schimbă. Dar atunci când m-am convins că nu am nevoie de mâncare pentru a trăi, am încetat să mai obosesc.

Încă ceva bine de ştiut. Când eşti în perioada de diminuare a mâncării şi mănânci o porţie mică, atunci primeşti un stimulent. Orice stimulent produce o creştere. După o creştere, vine şi o scădere. Asta se întâmplă cu glucoza, nivelul de zahăr din sânge. Acceptă că te vei simţi obosit după acea masă. Pentru că ceea ce urcă trebuie să coboare. Aşa că dacă vrei să-ţi fie mai uşor, eu aşa îmi uşurez situaţia, nu beau nimic – astfel că nimic nu urcă, nimic nu coboară. Nu mănânc – nimic nu urcă, nimic nu coboară. Doar pace.

M-aş văduvi de multă pace dacă aş mânca o banană acum. Pentru că banana face să crească nivelul de zahăr şi apoi voi simţi căderea. Este sângele tău, vei simţi reacţia în corp. Prin urmare, trebuie să îmi abat gândurile prin ceva ce-mi place să fac, pasiuni, muncă, artă, oameni. Atunci nu o voi simţi. pentru că nu îi voi da atenţie. Dar dacă aş sta pe canapea, n-ar funcţiona. Mănânc o banană, încă o banană, încă una şi tot aşa, până când mă duc la culcare. ☺ Trebuie să dorm dacă mănânc. Altfel e periculos să rămâi treaz. Dacă vei conduce maşina, o să adormi în maşină, pentru că ai mâncat. Trebuie să-ţi revii şi, dacă nu dormi, e periculos. Aşa că nimeni nu ar trebui să facă asta. Când mănânci, când bei, trebuie să dormi. Chiar dacă sunt doar una, două, trei ore, tot ai nevoie. Pentru că organismul trebuie să se recupereze. Iar dacă nu o faci, vei deveni un pericol pentru ceilalţi oameni. Poţi să adormi la volan sau ceva de genul ăsta.

Deci, da, scăderea consumului. Aş sugera să mănânci doar seara. Mai faci câte ceva şi apoi te culci. Căci dacă mănânci dimineaţa, te vei simţi la un nivel scăzut tot restul zilei. Deci dacă diminuezi, consumă

ceva spre seară. Şi lucrează la sistemul tău de credinţe, ca să nu slăbeşti prea mult. Adică să nu activezi realitatea postului. Asta e important. Şi asta are de-a face cu credinţele tale.

Unii oameni şi-au activat starea de autonomie la numai o zi după auzirea acestui lucru. Dar sunt şi oameni care se chinuie de ani de zile. Pentru că totul are de-a face cu convingerile. Unii, pur şi simplu, au un declic. Alţii intră şi ies, intră şi ies, intră şi ies, post, trai autonom, mănâncă şi apoi se judecă. Ăsta e cel mai rău lucru pe care îl poţi face. Sau să-ţi zici că nu ai voie să mănânci alimentul ăsta. Asta-i cel mai rău. Atunci o să-l mănânci sigur. Dacă îmi spun că nu am voie să mănânc unt de arahide, o să-l mănânc în aceeaşi zi. ☺ Asta e o reţetă pe care o pot oferi tuturor, din proprie experienţă. Când îţi spui că nu ai voie să faci ceva, o vei face. Asta îşi spun oamenii când trişează: „Nu am voie să trişez, nu am voie să trişez!" şi tocmai atunci trişează. ☺

- Da, aşa fac şi eu când vine vorba de mâncare.

- Da. „Nu am voie să mănânc dulcele ăla!" Eu nu-i simt lipsa, doar că ştiu care sunt consecinţele consumului de caşcaval, să zicem. Am experimentat asta de câteva ori: înceţoşarea, frica, neclaritatea mentală, oboseala, stresul sau neliniştea din corp. După ce organismul meu a experimentat asta de câteva ori când am reluat lactatele, acum nu mai vrea aşa ceva. E ca şi cum te-ai ars cu apă fiartă, acum nu o să mai vrei. Nu mai vrei. Ştii ce se va întâmpla, aşa că nu mai vrei. Tot aşa, unii oameni se opresc din băut alcool, pentru că nu le plac consecinţele. Nu le plac, aşa că nu se simt deloc privaţi de alcool când sunt împreună cu alte persoane.

Este important ca oamenii să ştie acest lucru. Poţi fi dependent de mâncare, dar să nu mănânci. Deci rămâi dependent, doar că nu mănânci. Eşti un dependent inactiv. La fel e şi cu drogurile şi alcoolul. Există oameni care nu mai beau, dar sunt încă dependenţi. Şi nu se simt bine lângă prietenii lor care beau şi îşi spun: „Eu nu beau, ei se distrează atât de bine, iar eu nu.". Deci sunt într-o stare de privaţiune. Asta pentru că sunt încă dependenţi. Nu au ajuns la concluzia că nu există niciun beneficiu în a bea, niciunul, nu există niciun beneficiu. Doar se mint singuri. Se joacă cu ei înşişi. Şi se simt nefericiţi.

În ce mă priveşte, nu pot spune că am eliminat complet mâncarea, nu sunt sigură ce se va întâmpla în viitor. Poate vor fi câteva zile în care voi mânca şi atunci, da, voi accepta conştientă consecinţele mâncatului. Şi voi şti că realitatea este mai puţin fericită acum, pentru că am mâncat. În regulă. Dacă voi merge în Thailanda, poate voi gusta mango de acolo, acceptând consecinţele. Dar măcar voi şti ce fac. Voi şti de ce mi-am

rătăcit cheile sau am uitat numele cuiva – astfel de erori încep să apară de îndată ce o substanţă intră în organism.

Asta cred că-i bine de ştiut, că fiecare acţiune are o consecinţă. Iar dacă eşti conştient de consecinţe, la un moment dat, nu mai vrei acea consecinţă, aşa că nu mai pofteşti acel produs. La un moment dat, ajungi la această înţelegere: „Nu vreau să fiu obosit. Nu vreau să împrumut energie de la mine însumi cu un stimulent. Nu vreau să trăiesc cu stimulente, sărind de la un produs la altul, de la o masă la alta, în sus şi în jos, în plus şi în minus, fiind un dependent. Nu vreau asta." La un moment dat, ăsta devine adevărul tău şi atunci adopţi traiul autonom ca stil de viaţă. Vrei să fii treaz. Nu vrei să te îndepărtezi de tine însuţi – pentru că mâncarea provoacă somn, iar somnul înseamnă inconştienţă. Eu încă mai dorm, dar l-am diminuat şi întreaga mea realitate s-a schimbat. Dar simt că după somn, când mă trezesc, mă simt deconectată de Mine însumi, de Sursă, energia forţei vitale s-a diminuat. Abia după câteva ore mă întorc la aceeaşi beatitudine.

Din acest motiv, când ne trezim nu arătăm frumos. Adică, nu la fel de frumos ca după ce ne-am revenit complet. Te uiţi cum arată faţa ta după ce te trezeşti. Şi gustul din gură, atunci când dormi, e ca şi cum ai fi mâncat un şoarece. Când nu mănânc, saliva mea este dulce. Fără mâncare şi fără apă, saliva e dulce. De pildă, gura mea are acum un gust dulce. Nu ca o bomboană, ci dulce foarte natural. Nu miroase deloc, e curată. Dar când dormi, atunci parcă ai fi mâncat un şoarece sau altceva. Ăsta e un semn că ai făcut ceva care nu a fost în întregime natural. Deşi pare extrem de natural pentru noi toţi. Cu toţii dormim. Dar dacă vrem să recunoaştem adevărul profund, ai făcut ceva care nu a fost pe deplin integrat, ai devenit inconştient. De aceea te sfătuiesc să te odihneşti, ba nu, nu dau sfaturi, ce fac eu: încerc să mă odihnesc în stare de conştienţă, ca somnul să nu-mi diminueze energia forţei vitale.

- Wow, au fost o mulţime de informaţii.

- Da, radical, nu-i aşa?! ☺

- Da, cred că voi schimba câte ceva în obiceiurile mele alimentare. Îmi pregătisem ceva la bucătărie, dar nu cred că voi mai mânca astăzi. Dar am observat chestia asta: chiar dacă îţi place să găteşti mâncarea, mănânc-o imediat, nu o lăsa pentru altă zi ca să o reîncălzeşti.

- Ştiu ce vrei să spui. Şi ştii ce, la toţi cei care aud informaţia asta cred că următoarea îmbucătură nu va mai avea niciodată acelaşi gust. Pentru că au această informaţie. Aşa a fost pentru mine. Nu am căpătat toate aceste informaţii dintr-o dată. Le-am adunat în şase sau şapte luni de cercetare pe cont propriu. Ascultătorii le primesc acum brusc, dintr-o

dată. Pentru mine a fost ca o descoperire, în fiecare săptămână făceam o nouă descoperire.

Iar zilele fără mâncare mi-au transformat întregul sistem energetic. Când nu mănânci şi nu bei, ies la suprafaţă din trecutul tău o mulţime de lucruri traumatice. Aşa că te vindeci de multe lucruri doar prin faptul că eşti lucid. Ăsta e un alt beneficiu. Adică aceste neclarităţi din sistemul tău se rezolvă. Efectiv, când nu mănânci şi nu bei, sistemul tău se purifică, te curăţă de toate falsităţile trecutului. Fără efort. Desigur, corpul o face deja, dar când nu mănânci şi nu bei, o face mai rapid. Da, este o chestiune profundă.

- Este, este. Am vorbit mult despre traiul autonom fără mâncare. Înainte de a ajunge încet-încet la final, mai am încă două întrebări, dar fără legătură cu mâncarea. Poate îmi poţi da un răspuns. Pentru mine este important să vorbim şi despre ataşamentul faţă de formă. Simt că una este să înţeleg că eu nu sunt gândurile mele, dar altceva este să înţeleg că nu sunt corpul meu. Al doilea lucru mi se pare mai dificil, pentru că pot atinge corpul, îl simt fizic, pe când gândurile sunt doar o construcţie abstractă. Cum a fost pentru tine trecerea de la a realiza că nu eşti gândurile la a realiza că nu eşti trupul?

- Nu am avut niciodată realizarea că nu sunt acest corp. Am realizat că eu sunt totul. Sunt, de asemenea, şi acest gând, şi orice gând la care oamenii s-au gândit vreodată. Sunt toţi, inclusiv acest corp, sunt totul. Deci Trezirea mea nu a constat în realizarea că nu sunt nimic, ci în faptul că sunt totul. Asta s-a întâmplat.

- Poate cunoşti acest citat de la... cum îl cheamă... Nisargadatta Maharaj, care spune că „Atunci când închid ochii şi mă uit înăuntru, nu sunt nimic, iar când îi deschid şi privesc afară, sunt totul”? Pentru tine e la fel?

- Da. Iar pentru mine, Nimicul şi Totul nu mai sunt două lucruri, ci unul şi acelaşi. Acest corp este Nimic şi Nimicul este acest corp. Simultan. Trăiesc această serenitate, dar încă pot apare emoţii şi vorbire şi sunet. Nu am încercat niciodată să realizez că nu sunt corpul sau gândurile. Pentru mine nu asta era relevant. Îmi spuneam: gândurile apar, fie că am impresia că eu sunt gândurile, fie că nu, gândurile există şi trebuie să trăiesc cu ele. Deci nu aceasta mă interesa în primul rând. Dar întreabă-te de ce vrei să realizezi că nu eşti corpul sau că nu eşti gândurile. Care este motivul de dedesubt?

- Nu ştiu, i-am auzit pe alţi învăţători şi eram curios. Cunosc personal oameni care spun că au realizat că nu sunt gândurile lor, dar niciodată nu am cunoscut pe cineva care să spună că este totul. Şi reflectam la chestia asta.

- Da, da. M-am trezit la realitatea corpului. Pentru mine, corpul este un instrument foarte important de a manifesta Conştiinţa Divină în lume. Şi o fac prin trup. Nu m-am simţit niciodată tentată să mă detaşez de corp sau să realizez că nu sunt corpul sau că nu sunt în corp sau în

afara corpului. Întotdeauna mi-am iubit corpul, de fapt. Da, asta simt în legătură cu el. Da. Şi Eu sunt totul, pentru că ori de câte ori deschid ochii, totul apare. Niciodată nu m-am simţit pe mine însămi sau acest corp fără lume. Ci întotdeauna simultan. Întotdeauna, când deschizi ochii, totul apare deodată: pereţii, casa, ecranul. Niciodată separat, nu te poţi extrage din ambient. De aceea sunt totul, întreaga perspectivă, inclusiv corpul, inclusiv orice alt corp.

Iar când încetezi să mai mănânci şi să mai bei, de asemenea, vezi că totul este energie şi totul este lumină, totul devine mai transparent. Începi să percepi cu întregul corp, de aceea corpul este chiar foarte important. Nu percepi doar cu mintea, cu filtrele mentale, ci întregul corp devine acest instrument foarte sensibil care începe să simtă energiile, oamenii. Dar nu într-un mod în care să fie deranjat de toate aceste informaţii care îl asaltează. Nu, ci rezonează extrem de bine, fiind liniştit, în homeostază. Poţi simţi ce vrea să-ţi spună omul care vine spre tine de peste drum. Nu e necesar să îi analizezi cuvintele, pentru că deja simţi din ce zonă vine. De cele mai multe ori oamenii vin din zona fricii, şi nu prea te interesează chestia asta. Şi nu prea te interesează să întreţii relaţii cu oameni care vin din zona lipsei şi fricii. Pentru că ştii cum va fi energia. Deci poţi diferenţia foarte repede cine din ce zonă vine. De aceea spun că, atunci când nu mănânci şi nu bei, oamenii nu te pot minţi, nu te pot înşela.

Prin faptul că nu te înşeală, nu mă refer la o monogamie loială. Vreau să spun că nu pot profita de tine sau abuza de tine. Pentru că eşti treaz, eşti lucid, vezi ce este adevărat şi ce nu este. Nu simţi lipsa a nimic, aşa că nu vei rămâne cu un partener pentru că ai nevoie de ceva de la el sau pentru că aveţi o casă împreună. Nu vei rămâne la o slujbă pe care o urăşti. Asta, pentru că nu ai frică, nu experimentezi lipsa. În această realitate, totul este diferit.

Există un motiv pentru care traiul autonom poate fi mai dificil pentru unii oameni, pentru că menţin o mulţime de lucruri neautentice în viaţa lor, pe care nu le pot face dacă sunt treji. Aşa că au nevoie să se amorţească puţin, cu mâncare gătită, de obicei, şi cafea şi alte lucruri de genul acesta, pentru a putea duce acea viaţă. Iar dacă nu s-ar mai amorţi, nu s-ar mai putea duce la serviciu, pentru că îşi urăsc slujba, nu s-ar mai simţi îndemnaţi, aşa că au nevoie de cafea, mâncare gătită pentru a nu mai simţi că nu le place. E un fel de amorţire şi un fel de „hai să o facem oricum”. Pentru a se motiva, se înrobesc. Prin mâncare, activează realitatea supravieţuirii, cred că le lipseşte ceva, că au nevoie de această casă, de ipotecă, de bani. Nu-şi pot urma dorinţele inimii. Nu pot face

ceea ce le place cu adevărat. Energia vitală este investită numai în supravieţuire: „trebuie să supravieţuiesc!”. Pentru că trăiesc în acea realitate.

În momentul în care încetezi să mănânci şi să bei, acea realitate se schimbă. Eşti în genul: „Hei, vreau să fac ceea ce îmi place cu adevărat şi ştiu că facturile se vor rezolva cumva”. Pentru că în Paradis – paradisul care este aici şi acum, sub picioarele noastre – totul se rezolvă, toate nevoile tale sunt satisfăcute. Oricum, nu vei avea multe nevoi. Dar toate vor fi satisfăcute. Chiar şi dacă vrei să călătoreşti prin lume. Oamenii care nu mănâncă şi nu beau călătoresc, îi vezi călătorind peste tot. Fac ceea ce vor, fac ceea ce le place. E o altfel de realitate.

- Bine, ultima întrebare din partea mea. Spuneai că – fie datorită traiului autonom, fie datorită Eliberării – poţi vedea că totul este, de fapt, energie sau lumină. Întrebarea mea ar fi: vezi, în sfârşit, cum este alcătuită realitatea sau vezi cum eşti în interior şi proiectezi această stare în exterior?

- Da, da. După Eliberare am văzut-o. Când am avut Eliberarea, aveam atât de multă energie vitală, încât nu puteam mânca decât crud. Timp de câteva săptămâni am mâncat doar crud şi foarte puţin. Apoi am revenit la mâncarea gătită şi am ajuns să nu o mai văd. Am avut această realizare şi am păstrat cunoaşterea, dar nu vizual.

Orice nouă experienţă este mai intensă după Eliberare, totul este mai intens, pentru că este proaspăt. După ce ai trăit experienţa separării şi apoi, dintr-o dată, nu mai eşti separat, contrastul este mare. Observi totul, cât de vii sunt copacii, liniştea, tot ce percepi. Apoi, la un moment dat, te obişnuieşti. Mai ales când mănânci alimente gătite, te desensibilizezi. Şi eşti cam amorţit. Încă te bucuri, nu am nicio plângere. Dar calitatea vieţii de acum este mult mai bună, mult mai expansionată.

Unii oamenii nu au avut o Eliberare, ci doar o Trezire – de obicei, când nu mănâncă şi nu beau – oamenii pot avea o Trezire, sau invers, au avut o Trezire şi de aceea se simt atraşi de viaţa autonomă. Cu cât stai mai multe zile fără mâncare, cu atât mai multă energie de forţă vitală acumulezi şi poţi vedea totul. Unii văd şi alte dimensiuni, dacă vor asta. Nu toată lumea este interesată de aşa ceva. Doar dacă eşti interesat, le vei vedea. Dacă contează pentru mintea-corp, atunci le vei vedea. Adică dacă este adecvat pentru tine să vezi, vei vedea.

Alţi oameni au talent în artă sau la muzică. O mare parte a personalităţii lor se îndreaptă spre acele domenii, nu să vadă alte dimensiuni. Deci depinde, fiecare om este diferit. Dar poţi vedea lumina şi energia şi că totul este energie – asta depinde foarte mult de câtă energie vitală poţi accesa. Ceea ce are de-a face foarte mult şi cu mâncarea şi băutura. Unii oameni se nasc cu această vedere. Dar dacă nu

bei şi nu mănânci, o capeţi fără efort. Pur şi simplu, aşa vei vedea de la un moment dat. După câteva zile, când corpul tău e curat, poţi vedea totul. Dar de îndată ce bagi ceva în tine, nu mai poţi vedea. Pentru că energia forţei vitale se duce în digestie. Asta e consecinţa.

Dar dacă vrei asta, e în regulă, poţi mânca şi accepţi consecinţele mâncării. La fel cum accepţi consecinţele când bei apă fierbinte. Ştii, uneori oamenii beau cafeaua foarte fierbinte, deşi se ard pe limbă. E acelaşi lucru. Poţi face asta în fiecare zi. E alegerea ta, întotdeauna eşti liber.

- Bine, acum ştiu sigur că nu voi mai lua cina, ci voi ieşi afară să mă plimb puţin prin zăpadă.

- Ştii, e minunat să fii inspirat de mine şi apoi să experimentezi pe cont propriu ca să-ţi dai seama cum e pentru tine. Aşa va deveni cunoaşterea ta şi nu neapărat cum văd eu lucrurile, şi vei vorbi din propria experienţă: cum te afectează mâncarea, cum îţi strică sau nu dispoziţia, ce îţi schimbă, cum te face dependent sau nu. Dă-ţi seama ce ţi se întâmplă. Asta am făcut eu în ultimele luni. Am încercat cu mâncare şi fără mâncare, cu mâncare şi fără mâncare, apoi am încercat doar cruditătţi. Mintea mea voia să aibă şi acea realitate beatifică – pe care o numesc Paradisul – dar şi mâncarea. Asta voia mintea mea: de ce să nu le am pe amândouă, de ce nu le pot avea pe amândouă? ☺ Dar nu se poate. Am descoperit că nu pot.

Încă nu am deblocat acea realitate în care să pot avea aceeaşi experienţă. Poate că este posibil, poate că este. Dar nu am deblocat-o încă. E clar că, dacă digeri ceva, o parte din energia ta se duce la digestie. Vibraţia ta scade, pentru că energia ta vitală este folosită, şi de aia te simţi mai puţin fericit. Punct.

Până una-alta, mă aflu sub incidenţa acestor legi ale energiei, funcţionez pe baza acestor legi. Poate că asta se va schimba. Dar deocamdată, suport consecinţele.

- Da, cred că acum oamenii pot să înţeleagă fenomenul, când auzim poveştile despre înţelepţi şi yoghini care îngheaţă prin munţi şi mănâncă fructe când şi când sau deloc.

- Da, asta mă întreabă de multe ori oamenii. Ei spun că "nu mai poţi fi activ, nu-i aşa?" Dar eu nu pot sta în maşină mai mult de 30 de minute. Când nu mănânc, mi se pare atât de nefiresc să stau. Vreau să mă mişc. Aş vrea să-mi duc fiica cu bicicleta în fiecare zi la şcoală, dar din păcate, acum este foarte frig dimineaţa şi nu vrea. Spune că doar după-amiaza vrea cu bicicleta, dimineaţa vrea să meargă cu maşina. Şi atunci trebuie să o duc cu maşina. Eu am o bicicletă electrică, de multe ori îi pornesc

motorul, dar uneori dau la pedale, fiindcă vreau să mă mişc mai mult. Şi mi se face frig dacă nu mă mişc suficient. E şi ăsta un motiv.

Şi simt că vreau să fac foarte multe. Când duci un trai autonom, ai foarte mult timp, energie şi resurse, totul se rezolvă. Mă plimb pe afară de patru ori, noaptea pot să mă plimb foarte bine şi mai ales să mă mişc, fac multă mişcare. Pentru că mişcarea generează electricitate. Şi aşa se creează energie.

Şi cum e cu somnul... Dacă dorm mai mult, sunt mai obosită când mă trezesc. Noi suntem fiinţe de lumină. Dacă întrebi un electrician, asta am postat astăzi, care bec durează mai mult: becul care se stinge şi se aprinde des sau becul care rămâne aprins tot timpul. Iar electricianul va răspunde: becul care rămâne aprins tot timpul are o mai mare durată de viaţă. De ce? Pentru că nu este deconectat de la Sursa luminii. Fiind nişte fiinţe de lumină, suntem ca un bec. Când dormim, ne deconectăm, iar durata vieţii se diminuează. Afirm un lucru foarte radical: oamenii mor mai devreme pentru că dorm.

Poţi vedea şi la oamenii mai în vârstă care nu au o pasiune sau un scop în viaţă – mor mai devreme. Oamenii care încă mai au afaceri, familii sau lucruri de făcut şi care nu mănâncă prea nesănătos, nu sunt prea supraponderali, aceştia trăiesc mult, pentru că sunt activi, nu dorm prea mult.

Deci asta-i treaba cu somnul şi cu mişcarea. Cu cât mănânc mai puţin, cu atât mă mişc mai mult. Cu cât sunt mai activă, cu atât am mai multă energie. E o nebunie să crezi că îţi iei energia din mâncare, pentru că atunci nu ai avea nevoie de somn, dacă ar proveni cu adevărat din mâncare.

Să crezi că mâncarea îţi dă energie, e la fel cu a crede că ecstasy-ul îţi dă energie. E doar împrumutată. A doua zi trebuie să stai în pat, pentru că ai împrumutat energia zilei de mâine folosind ecstasy. Ecstasy nu dă nimănui energie. Doar o împrumută. Este un stimulent, la fel ca şi mâncarea. Anumite alimente sunt mai sedative şi altele mai stimulante. De pildă, ciocolata, cafeaua sunt stimulente. Mâncarea gătită este mai sedativă. Unele alimente sunt mai stimulative, ne activează, dar doar ne stimulează.

Să ne eliberăm de dependenţa de stimulente. De la un stimulent la altul, de la unul la altul. Aceasta este viaţa autonomă. Nu o mai numesc viaţă pranică, pentru că noi toţi trăim din prana. Ce este un fruct? Tot prana. Prana este tot ce există. Dar suntem cu toţii dependenţi de mâncare şi de aceea prefer cuvântul autonom. Acum eşti autonom, nu mai ai această dependenţă, sau poate o dată pe săptămână, când decizi că

vei mânca ceva cu prietenii tăi. Asta se întâmplă multora, mănâncă de câteva ori pe săptămână. Ei aleg să aibă această experienţă. E posibil. Poţi să o faci. Dar cel puţin acum nu mai eşti dependent în fiecare zi: „Am nevoie de mâncare, că altfel nu pot să funcţionez.” ☺

Mai credeam înainte că mâncarea mă face mai sociabilă. Mi s-a dovedit că nu era adevărat. Îmi amintesc când eram într-un anturaj şi mâncam ceva şi masa dura prea mult, că deja ajungeam la starea de minim energetic după masă şi deveneam agitată. Îmi amintesc bine. Şi nu mă bucuram cu adevărat de companie, pentru că organismul se concentra pe digestie. În schimb, când nu mănânc şi sunt împreună cu oamenii, sunt foarte atentă la conexiunea umană. Nu sunt distrasă de mâncare.

Şi e la fel când crezi că eşti mai sociabil dacă fumezi. Nu, doar ţi se pare că eşti mai sociabil, pentru că, imediat după ce ai fumat, nu resimţi simptomele de sevraj. Ţigara nu te face mai sociabil, ci doar te ajută să fii mai puţin neliniştit, dacă eşti dependent de ţigări. La fel este şi cu mâncarea.

Când am aflat asta, mi s-a părut ceva radical. Simţeam că tot sistemul meu de credinţe se prăbuşeşte. ☺ Tot ceea ce credeam despre mâncare se ducea pe apa sâmbetei. „Ce-i prostia asta? Îmi place să mănânc.” Mi-a fost atât de greu la un moment dat. Da, chiar am jelit. Am jelit, din cauză că eu credeam că mâncarea îmi dă energie. Dar îmi fura energia. Era normal să mă întristez, pentru că mâncarea mă făcea fericită. Asta în momentul în care o mănânci şi când abia o aştepţi. Dar după masă, nu. Eşti obosit.

- Da, cred că avem multe concepţii greşite. De exemplu, când eşti pe o cale spirituală, afli că cea mai mare eroare este concepţia că ai avea un eu. Dar chiar şi în privinţa mâncării, sunt atât de multe prejudecăţi. Dacă nu faci asta, atunci se întâmplă aia. Deşi nu am încercat niciodată altfel.

- Da, şi mai este un lucru foarte important, mâncarea ne alterează conştiinţa. Ne diminuează energia forţei vitale. Ce se întâmplă atunci e că oamenii nu au limpezimea minţii, au anxietate, au depresie. Din cauză că nu sunt în legătură cu ei înşişi, cu Sursa, cu Dumnezeu, cu Unicul. Se duc la guru, la alţi oameni. Ei vin şi la mine. „Te rog ajută-mă, clarifică-mă!”. De ce? De ce sunt eu mai bună decât ei? Ce este mai bun la mine decât la ei? Eu doar am găsit o modalitate de a avea mai mult acces la energia mea vitală. Asta e singura diferenţă. Nu sunt mai grozavă decât ceilalţi oameni. De aceea vin la mine.

Iar acesta este un instrument care îi poate ajuta pe oameni să aibă mai mult acces la energia lor vitală. Când am început să trăiesc fără mâncare sau să o diminuez, am început să văd cât este de nefiresc ca

oamenii să vină la mine pentru a căpăta înţelepciune şi claritate. Pot să o aibă ei înşişi. Eu nu văd nicio diferenţă, nu mă văd ca fiind mai înţeleaptă decât alţi oameni sau mai bună sau mai deşteaptă. Văd că am un Dumnezeu în faţa mea, dar ei nu au acces la El. Din cauza substanţelor şi a mâncării, a apei, a băuturilor şi a tuturor convingerilor limitative care ne ţin captivi în acea realitate.

Desigur, îmi place să ajut oamenii, îmi place să vorbesc cu oamenii – nu asta voiam să spun. Îmi place să le fiu aproape, îmi place să-i sprijin şi să mă pun în slujba lor. Asta îmi dă şi mie energie. Nu pot trăi fără alţi oameni. Nu este plăcut să trăieşti fără a fi de vreun ajutor sau fără a fi în legătură cu oamenii. Şi acum mă bucur enorm să vorbesc cu tine.

Din punctul ăsta de vedere, da. Dar mi-ar plăcea şi să văd că oamenii au mai mult acces la energia lor vitală şi că îşi dau singuri răspunsuri, că îşi aud intuiţia, fiind abstinenţi. Îndată ce oamenii nu mai mănâncă şi nu mai beau, nu mai caută niciun guru. Orice răspuns ai nevoie, vine singur. Totul îţi este clar. Totul se aranjează. Nu mai apar nealinieri, nepotriviri. Ele apar doar când începi să mănânci din nou, atunci devii mai puţin conştient.

Şi atunci apar întrebările. Întotdeauna întrebările apar atunci când nu ştim ceva. Şi nu e rău să ai întrebări, deloc. Dar răspunsul e mult mai eficient când vine de la tine însuţi. Când ai o întrebare şi îţi poţi răspunde singur, e mult mai eficient.

Şi, da, am avut şi eu învăţători. Încă mai am. Învăţ de la alţi oameni. Mă inspiră. Dar majoritatea lucrurilor pe care trebuie să le ştiu, le aflu de una singură.

- Bine. Cred că a venit momentul să ne apropiem de final. Pe cei care încă ne mai urmăresc i-aş redirecţiona către canalurile tale, aşa că voi pune link-urile în descrierea videoclipului. Faci şedinţe prin Zoom, sesiuni de grup şi sesiuni individuale, nu-i aşa?

- Da, da.

- Dacă doriţi să vorbiţi cu Nagis, puteţi obţine mai multe informaţii în link-uri. Obişnuiesc să închei episoadele mele dând ultimul cuvânt invitatului. Ce mesaj ai pentru oamenii care caută sau încearcă să trăiască o viaţă conştientă?

- Nu eşti nebun dacă vrei să trăieşti beatitudinea în fiecare clipă şi fericirea în fiecare moment. Nu eşti nebun dacă vrei să vezi cum este să fii complet liber şi, în acelaşi timp, având control complet asupra realităţii tale, asupra a tot ceea ce ţi se întâmplă în viaţă. Nu eşti nebun dacă vrei asta. Este o dorinţă autentică şi naturală care provine din Fiinţa ta originară, cine eşti tu cu adevărat.

Şi există instrumente şi modalităţi de a avea acces la dorinţele tale cele mai adevărate şi de a-ţi împlini cele mai autentice dorinţe. Cred că acesta este motivul pentru care exist, să-mi văd cele mai autentice dorinţe împlinite în realitatea fizică şi pentru a integra lecţiile care îmi sunt menite, pentru a-mi vedea realizate cele mai adevărate dorinţe şi pentru a mă bucura de viaţă, a mă simţi vie şi a fi vie. Şi asta este ceva natural.

Asta vreau să le spun oamenilor. Există căi de a te regăsi pe tine însuţi. Trebuie doar să faci din asta o prioritate şi se va întâmpla.

- Frumos. A fost minunat. Mi-a plăcut foarte mult. Dacă vreţi să aflaţi mai multe informaţii, accesaţi canalul ei. Asta a fost tot pentru astăzi. Să aveţi o zi minunată. Numele meu este Till şi aţi vizionat „Till Talk".

- Mulţumesc.

3 februarie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=dzAq4NiQAr4

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Nargis Non-duality, videoclip publicat pe 4 ianuarie 2023.

Obs. Autoarea şi-a şters canalul de YouTube, ceea ce lasă sub semnul întrebării toate opiniile sale exprimate anterior. Actualmente, şi-a deschis un alt canal de YouTube, unde nu mai pomeneşte de iluminare sau nondualitate.

Caroline & Eben : Conştiinţa stă la baza Existenţei

Caroline Cory a realizat filmul "Superhuman: The invisible made visible", din care puteţi viziona această **secvenţă extraordinară despre VEDEREA FĂRĂ OCHI**. [7] De data aceasta, îl are ca invitat pe neurochirurgul Eben Alexander, cunoscut prin celebra sa experienţă în preajma morţii (NDE). Dialogul lor are ca laitmotiv conştiinţa şi cum o putem angrena pentru a ne depăşi limitele umane. Este plin de idei deosebite şi de referinţe.

- Bună ziua tuturor, mă numesc Caroline Cory. Sunt scenarista, regizoarea şi producătoarea unui nou film numit „Superhuman: The Invisible Made Visible" (Supraomenesc: invizibilul făcut vizibil). Este un film despre conştiinţă, despre puterea minţii umane asupra materiei, asupra realităţii noastre fizice. Este extrem de încurajator, foarte antrenant şi am dorit să apară în filmul meu experţi de top în domeniul lor.

Bineînţeles că unul dintre ei este dr. Eben Alexander, care este un neurochirurg instruit la şcoala de medicină Harvard. Este autorul cărţilor „Proof of Heaven" (Dovada despre Cer) şi „Living in a Mindful Universe" (Trăind într-un univers conştient), printre altele. Se ocupă foarte mult de chestiunea conştiinţei. Şi asta îmi place la el. Vorbesc despre el, dar sunteţi chiar aici, dr. Alexander, bine aţi venit. Mă bucur să vă văd.

- Caroline, îţi mulţumesc foarte mult pentru că m-ai invitat, este minunat să fiu aici.

- Îmi place să discut cu dvs., fiindcă aveţi pregătire ştiinţifică de medic, dar aţi avut parte şi de o incredibilă experienţă în preajma morţii. Pentru cei care n-o cunosc, am dori să ne povestiţi pe scurt această poveste, dar şi cum v-a orientat ea către domeniul conştiinţei, care nu are nicio legătură cu domeniul medical.

Dr. Alexander, mi-ar plăcea să aud din nou, pe scurt, cum a fost experienţa dvs. în preajma morţii şi cum v-a schimbat ea viziunea despre realitate.

- În primul rând, aş reveni la comentariul tău de început şi aş sublinia faptul că conştiinţa este, de fapt, o parte foarte profundă a medicinei şi, cu siguranţă, a neurochirurgiei şi a neuroştiinţei. Dar nu mi-am dat seama niciodată cât de profundă este această chestiune.

[7] https://youtu.be/QmBYX1phh2I

Trebuie să înţelegem că toate observaţiile noastre despre realitate se petrec doar în interiorul propriei noastre conştiinţe. Deşi presupunem că realitatea pe care o percepem este solidă ca o stâncă, totuşi, realitatea fundamentală nu este chiar aşa, lucrurile devin mult mai interesante.

Aşa cum ai menţionat în introducere, experienţa mea de moarte clinică a fost cauzată de un caz sever de meningită bacteriană gram-negativă. M-a ţinut în comă timp de o săptămână. Dacă analizaţi dosarele medicale, este un caz care, după toate datele, ar fi trebuit să mă omoare sau să mă lase handicapat pe viaţă. Şi unul dintre aspectele care entuziasmează foarte mult corpul medical în legătură cu cazul meu este că m-am recuperat complet după două luni. Căutând în literatura medicală, chiar nu am găsit niciun alt caz de meningită de acest tip în care pacientul să se recupereze complet. Dar, desigur, asta face parte din povestea mai profundă.

Mi-am petrecut primii 54 de ani din viaţă cizelându-mi o viziune ştiinţifică foarte convenţională, aşa cum aţi subliniat mai devreme. Am fost 15 ani profesor asociat de neurochirurgie la şcoala medicală Harvard. Credeam că am ceva idee despre cum sunt legate creierul, mintea şi conştiinţa şi cum funcţionează ele, dar eram foarte departe de adevăr. Asta mi-a demonstrat călătoria mea în comă, în 2008.

Sunt foarte semnificative detaliile medicale ale bolii mele, care au fost recent prezentate într-un raport de caz medical, disponibil pentru oricine cu pregătire medicală. A apărut în „Journal of nervous and mental diseases" în septembrie 2018. Oricine doreşte să se uite la acel raport de caz îl poate găsi pe site-ul meu **ebenalexander.com**. La postările mele de pe blog din septembrie 2018, în al treilea paragraf există un link către acel raport de caz.

Ceea ce îţi atrage atenţia, dacă ştii ceva despre medicină, este faptul că afectarea neocortexului ar fi trebuit să nu-mi mai lase decât cel mult o rudimentară formă de conştienţă. Şi totuşi, ceea ce am trăit au fost nişte experienţe mult mai reale, solide, vibrante, vii, memorabile şi semnificative decât orice altceva am mai avut vreodată în viaţa mea. Toate acestea, într-un moment în care neocortexul meu – partea creierului despre care neuroştiinţa modernă spune că este responsabilă pentru detaliile conştientizării – era efectiv distrus. Aşa că, da, a pus sub semnul întrebării tot ceea ce credeam că ştiu despre natura conştiinţei.

Acea extraordinară călătorie spirituală este descrisă complet în cartea mea „**A proof of heaven**" şi am dezvoltat-o în cărţile ulterioare „Map of heaven" şi apoi în cea mai recentă carte a noastră „**Living in a mindful universe**". Cei care doresc să afle mai multe pot merge la

ebenalexander.com, unde există o cantitate extraordinară de informaţii, o listă de lecturi şi multe altele despre istoricul meu, pentru a ajuta pe oricine este interesat.

Dar pentru domeniul medical, ceea ce este atât de şocant este faptul că am putut să-mi revin şi, mai ales, să-mi revin complet, ceea ce scoate în evidenţă puterea imensă a acestui fel de vindecare pe care o avem la dispoziţie. Aş spune că unul dintre cele mai importante aspecte ale călătoriei şi vindecării mele este că ne lărgeşte convingerile şi ne deschide dorinţa de a vedea toate căile posibile pentru vindecare.

Desigur, medicina ştie de zeci de ani că mintea este mai presus de materie, admiţând existenţa efectului **placebo**. Iar placebo nu înseamnă doar că pastila de zahăr îţi vindecă durerea de cap, ci nenumărate vindecări au avut loc datorită convingerilor oamenilor că se poate. Şi asta mi se pare cel mai interesant despre această trezire a conştiinţei şi înţelegerea ei. Iar pentru mine, dovada este că acea experienţă extraordinară pe care am avut-o – pe care mi-o amintesc şi astăzi ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri – era ceva deja cunoscut din alte experienţe în preajma morţii. Pentru a-l publica, evaluatorii editurii i-au întrebat pe cei trei medici care au întocmit raportul de caz în fişa medicală – care nu au fost implicaţi în îngrijirea mea, dar erau fascinaţi de recuperarea mea – i-au întrebat: „Cum explicaţi această recuperare miraculoasă?”. Iar ei au răspuns simplu: „A fost un NDE”. Asta, pentru că ei cunoşteau şi alte cazuri în care oamenii avuseseră o boală foarte gravă, letală şi, totuşi, s-au întors şi s-au vindecat extraordinar – lucru care se întâmplă adesea după un NDE profund. Este o recunoaştere a naturii spirituale a fiinţei noastre şi a esenţei noastre spirituale. Şi are legătură cu chestiuni precum puterea rugăciunii şi cu faptul că Sufletul nostru superior are libertatea de a ne manifesta visurile.

Dar ceea ce trebuie să realizăm este că ştiinţa noastră materialistă convenţională a fost foarte aridă şi a respins o mare parte din aceste adevăruri profunde. Trebuie să ştim că opinia standard din cultura noastră referitoare la astfel de credinţe, cum că ar fi un fel de misticism nesusţinut de ştiinţa modernă, este greşită. Ele sunt foarte bine susţinute de ştiinţa modernă, datorită vindecărilor miraculoase pe care le putem vedea în aceste cazuri. De aceea cartea noastră „**Living in a mindful universe**” cred că este atât de puternică, pentru că readuce în prim plan acest adevăr şi puterea credinţelor noastre şi puterea pe care o avem cu toţii de a manifesta lumea viselor noastre.

- Oameni buni, trebuie să citiţi toată povestea. Adică cum s-a petrecut şi ce aţi văzut pe partea cealaltă. Nu vreau să stricăm surpriza,

ci vreau ca oamenii să citească cartea. Detaliile sunt extraordinare, despre cum v-aţi reconectat cu ceilalţi membri ai familiei şi alte lucruri de genul ăsta. Aşa că, dacă nu cunoaşteţi povestea asta, vă rog să vă faceţi timp. Mai cred, de asemenea, că citind o astfel de poveste, oamenii încep să o trăiască, chiar dacă nu au trecut printr-un NDE. Poate că astfel se conectează cu cealaltă lume sau se văd pe ei înşişi acolo sau ceva de genul ăsta. Cred că poate declanşa propria lor trezire către altceva. De aceea cred cu tărie că oamenii ar trebui să se familiarizeze cu această călătorie. Nu credeţi?!...

- Cred că da. Este important de menţionat că astăzi există milioane de suflete pe această lume care au fost martori la ceea ce am văzut eu. Deci mărturia mea se aliniază cu a lor. Motivul pentru care comunitatea ştiinţifică o ia pe a mea atât de în serios are de-a face, pur şi simplu, cu faptul că deterioarea neocortexului meu a fost foarte bine documentată. Dacă la începutul săptămânii de comă aveam 10% şanse de supravieţuire, am scăzut la 2% şanse la sfârşitul săptămânii, dar chiar şi aşa, medicii mei erau unanim de acord că, dacă urmam să supravieţuiesc, nu aveam nicio şansă să-mi revin. Credeau că voi petrece câteva luni într-un azil şi apoi voi muri din cauza bolii. Din această cauză, povestea mea atrage o atenţie extraordinară din partea comunităţii ştiinţifice.

Dar realitatea este că povestea mea se aseamănă foarte mult cu alte mii de cazuri pe care le cunosc ale unor oameni cu care am vorbit, oameni care au fost la conferinţele mele sau care m-au contactat prin e-mail sau, pur şi simplu, m-au tras deoparte pe stradă sau altceva. Dar punctele comune ale acestor poveşti sunt atât de izbitoare şi traversează toate culturile, toate continentele. Ceea ce povestesc oamenii ar putea fi influenţat de credinţele lor anterioare, cum ar fi credinţele religioase, şi totuşi conţinutul acestor experienţe este adesea foarte proaspăt. De exemplu, eu aveam o credinţă destul de convenţională, crescând într-o biserică metodistă din Carolina de Nord. Şi totuşi, experienţa mea în preajma morţii mi-a arătat fără nicio îndoială realitatea, nu numai a vieţii de apoi şi a acelei forţe divine infinit de puternice, ci şi faptul că ne întoarcem mereu şi mereu, că **reîncarnarea** este foarte reală.

Şi nu ştiam că există o bază ştiinţifică extraordinară. Şase decenii de studii la Universitatea din Virginia, peste 2500 de cazuri de copii cu amintiri din viaţa trecută, la care cea mai bună explicaţie este reîncarnarea. Nu aveam nicio idee despre asta înainte de comă şi totuşi, când mi-am revenit din NDE, am ştiut că este un fapt. Deci, nu, acestea nu sunt doar credinţele tale religioase care ţi se prezintă într-un cadru

exotic atunci când aproape ai murit. Ci este universul care ne deschide calea spre nişte adevăruri profunde.

Este interesant că, atunci când începem să le studiem cu adevărat, când studiem experienţele din apropierea morţii din toate culturile, de pe toate continentele, din toate vremurile, ne dăm seama că punctele comune arată nişte adevăruri foarte profunde, care, în unele privinţe, s-ar putea alinia cu religiile. Deşi, nu cu religiile oficiale de suprafaţă, ci doar cu adevărurile contemplative profunde despre unificare, iubire, bunătate, compasiune şi milă. Fiindcă mesajele conflictuale provenite din religiile oficiale, din punctul meu de vedere, sunt adăugate de oameni care încearcă să controleze alţi oameni. Adevărurile mistice profunde sau contemplative ale tuturor marilor credinţe sunt de acord în privinţa acestei Unimi, acestei Forţe divine infinite. Şi nu este vorba de Dumnezeu sau Allah sau Brahman sau Vishnu, Iehova. Este vorba de o Sursă foarte profundă şi foarte reală a inteligenţei şi conştiinţei noastre, Forţa divină a iubirii pure. Acesta este adevăratul cadou pe care experienţele NDE ni-l aduc.

- Da, asta mă duce la următoarea întrebare, un fel de dublă întrebare. Aţi făcut cercetări sau aţi analizat, nu doar NDE-urile, ci şi alte tipuri de experienţe, cum ar fi experienţele extracorporale? Nu e necesar să ajungi neapărat într-un spital, bolnav sau în comă. Aţi cercetat şi vedeţi vreo corelaţie? Apoi vă voi pune următoarea întrebare.

- Da, de fapt, „**Living in a mindful universe**”, cea de-a treia carte a noastră, intră în detalii despre toate aceste aspecte, pentru că nu se poate dovedi existenţa vieţii de după moarte doar pe baza experienţelor din apropierea morţii. Punct. La urma urmei, oamenii nu au murit. Desigur, asta nu înseamnă să nesocotim faptul că oricine studiază NDE va fi şocat şi uimit de asemănările dintre poveşti, indiferent de situaţiile medicale ce le-au provocat.

Şi vreau să mai spun că există o întreagă altă categorie numită „experienţe de moarte împărtăşită” (SDE), trăite de oameni sănătoşi, normali din punct de vedere fiziologic. Poate fi vorba de cineva drag ce veghează la căpătâiul patului, ar putea fi o persoană dragă aflată la o mie de kilometri distanţă de muribund. Într-o experienţă de moarte împărtăşită, sufletul celui ce veghează însoţeşte şi asistă la toate lucrurile pe care le experimentează sufletul muribundului atunci când pleacă. Acesta din urmă nu are o NDE, ci o moarte definitivă. Dar experienţa de moarte împărtăşită se petrece unui suflet care se va întoarce. Şi aceştia descriu exact aceleaşi lucruri pe care le raportează cei care au o NDE.

Acum, ca să revin la întrebarea ta, în calitate de cercetător în neuroştiinţe, ceea ce a trebuit să fac – şi asta am şi făcut în „Living in a mindful universe", în cea de-a treia carte – a fost să detaliez foarte mult toate dovezile ştiinţifice privind **conştiinţa non-locală**. Asta s-ar mai numi fenomene psi sau parapsihologice. Este o utilizare greşită a limbajului să le numim paranormale sau parapsihologice, sau să vorbim despre spiritual versus material sau natural versus supranatural, pentru că, dacă considerăm conştiinţa a fi parte a lumii naturale, atunci toate acestea fac parte din lumea naturală. Nimic din toate acestea nu este supranatural, deloc. Doar ne demonstrează manifestările şi posibilităţile mai largi ale conştiinţei şi la ce putem avea acces ca fiinţe umane.

În cartea noastră „Living in a mindful universe", am studiat în detaliu, de exemplu, chestiuni precum *remote viewing* (vederea la distanţă), programe de spionaj psihic, care sunt absolut validate ştiinţific şi statistic dincolo de orice îndoială. Deci remote viewing este un exemplu. Au fost studiate ştiinţific şi experienţele extracorporale. De asemenea, chestiuni precum intuiţia şi presentimentul cunoaşterii de la distanţă. Precogniţia, da. Vindecarea la distanţă, de asemenea, este un efect foarte puternic pe care îl găsim în medicină, prin care oamenii pot influenţa sănătatea altora prin rugăciunea de centrare şi alte moduri de concentrare asupra unui anumit rezultat. Psihokinezia, abilitatea minţii de a manipula materia fizică la distanţă, de asemenea, a fost studiată ştiinţific.

Vă dau o sursă bine documentată despre aceste lucruri, mergeţi la **uvadops.org** – care este divizia de studii perceptuale a Universităţii din Virginia, uvadops.org – şi acolo există o multitudine de informaţii validate ştiinţific despre viaţa de după moarte, despre toate aceste fenomene de conştiinţă non-locală. Ei au scris unele dintre cele mai profunde cărţi ştiinţifice pe aceste subiecte.

Iar în „Living in mindful universe" am strâns nu numai toate aceste dovezi privind conştiinţa non-locală, ci şi experienţele în apropierea morţii NDE, experienţele de moarte împărtăşită SDE, amintiri din viaţa anterioară la copii explicabile prin reîncarnare. Fiecare bucăţică din acestea este un corp gigantic de cunoştinţe ştiinţifice care ne ajută să ajungem la nişte răspunsuri mai profunde. Iar primul lucru pe care îl reuşeşte este că desfiinţează modelul materialist, în care credeam înainte de comă. Ştii: „creierul creează conştiinţa, nimic nu există în afara lumii fizice". Şi îl aruncă pe fereastră, pentru că acel model al realităţii este fals. Nu se potriveşte deloc cu niciuna dintre datele concrete. Avem nevoie de un orizont explicativ mult mai larg.

Un alt lucru important pe care l-aş menţiona este că toată această problematică a realităţii fizice minte-corp este profund legată de misterele **fizicii cuantice** – în special de paradoxul măsurătorilor şi de ceea ce se numeşte contextualitate, adică influenţa minţii şi a alegerii experimentatorului asupra a ceea ce se va descoperi în experimentele de fizică cuantică. Şi sfârşeşti prin a ajunge – aşa cum au ajuns şi părinţii fondatori ai fizicii cuantice, cum ar fi Werner Heisenberg, Erwin Schroedinger, John von Neuman, Eugene Wigner şi alţii – la profunda înţelegere a faptului că mintea sau conştiinţa este fundamentală în univers. Iar acest lucru este absolut dovedit de nenumărate ori de către cei care studiază conştiinţa.

Încă mai sunt unii implicaţi în fizica cuantică care spun „Staţi puţin, că fizica cuantică nu are nimic de-a face cu conştiinţa". Dar o spun doar pentru că nu înţeleg ce se întâmplă în lumea studiilor despre conştiinţă şi ce anume este necesar pentru a explica toate acestea. Pe de altă parte, unii dintre fizicienii care cred că conştiinţa nu are nicio legătură sunt perfect împăcaţi cu ideea de infinite universuri paralele care apar la fiecare alegere. Nu, nu acesta este răspunsul, chiar dacă se potriveşte cu matematica şi fizica. Căci ce sens au aceste speculaţii în viaţa concretă de fiinţă umană? Când îţi dai seama că fizica nu face, de fapt, decât să ne indice primatul conştiinţei în univers, atunci toate celelalte mistere încep să aibă sens.

- Îmi place ce spuneţi, e incredibil, şi cu cât menţionaţi mai multe lucrări ştiinţifice şi cercetări, cu atât sunt mai bine validate. Îmi place asta. Deci, în acel NDE aţi mers undeva şi v-aţi întors. Unde v-aţi dus? Cum vedeţi realitatea? Adică aici este lumea fizică, este ceea ce vedem, ce observăm. Apoi există cealaltă realitate, care, unde este? Cum se îmbină împreună?

- Ne stau la dispoziţie mai multe tărâmuri diferite. Există acest tărâm material şi are o realitate fizică, dar totuşi, una dintre marile lecţii ale fizicii cuantice este că nu există un univers fizic obiectiv, independent de mintea care observă. Nu putem ocoli acest adevăr. Este absolut uluitor că nu poţi descifra această lume fizică fără ca interpretarea ta să fie puternic nuanţată de experienţa ta mentală. Iar acest aspect mental din noi are acces la mai multe tărâmuri diferite. Cel mai de jos şi mai dens dintre aceste tărâmuri este această lume materială. Dar chiar dacă trăim în aceste trupuri materiale, putem avea acces tranzitoriu la unele dintre acele niveluri superioare din tărâmurile ceva mai spirituale. Pe care, de exemplu, le întâlnim în vise. Lumea viselor este plină de o mulţime de

informaţii şi posibilităţi care ne pot învăţa lucruri aplicabile în această lume.

De asemenea, aş spune că utilizarea anumitor droguri **enteogene**, uneori numite psihedelice – un cuvânt pe care nu îl agreez, pentru că este un cuvânt fals, halucinogen. Ele nu sunt halucinogene. Ci ne înfăţişează versiuni alternative ale realităţii şi tărâmuri spirituale. Enteogen este un cuvânt mult mai bun. Înseamnă aducerea spiritul în trup prin intermediul unei substanţe vegetale. Dar nu face decât să deschidă o uşă, o fereastră către nişte realităţi vibraţionale mai înalte la care avem acces.

Este important să înţelegem, totuşi, că o NDE nu este o experienţă tulbure, ca un fel de vis mistic efemer. Mulţi oameni cred că o NDE ar fi ceva foarte neguros şi obscur. Nu. Ba această lume este teribil de întunecată. Acea lume este absolut reală, solidă ca piatra. De aceea, la foarte mulţi reveniţi din aceste experienţe, aceste amintiri durează zeci de ani, dacă nu chiar un secol sau mai mult. Au venit oameni la mine şi mi-au spus „nu am mai spus nimănui asta până acum, dar" şi apoi mi-au împărtăşit fie o experienţă în apropirea morţii, fie una de moarte împărtăşită, fie o comunicare după moarte care poate li s-a întâmplat cu 50 sau 60 de ani în urmă. Dar îşi amintesc la fel de clar şi de limpede ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

- Dar unde este cealaltă lume? Deci există acest tărâm şi apoi, celălalt tărâm este conţinut sau în afara...

- Ca să răspund la întrebarea ta, în primul rând, trebuie să înţelegi că această lume materială, oricât de mult ne-ar place să credem că există în exterior, nu este aşa. Ci este o hartă mentală. Eu şi Karen discutăm în cartea noastră, „Living in a mindful universe", un concept foarte important pe care îl numim „iluzia supremă". Şi anume că, deşi suntem obişnuiţi să stăm în mijlocul acestei lumi şi să o privim, să o ascultăm şi să ne folosim simţurile pentru a construi acest model, nu uitaţi niciodată că ceea ce vedeţi, de fapt, este un model mental alcătuit în mintea voastră, care presupunem a fi reprezentarea fidelă a ceea ce se află în afară. Numai că se dovedeşte că ceea ce este în afară este mult mai mult decât lumea fizică. Nici măcar lumea fizică nu poate fi considerată ca fiind independentă de tărâmul meu mental. Astfel că este întotdeauna vorba de domeniul mental. De aceea, meditaţia, rugăciunea de centrare prin care ne adâncim în interior, toate acestea sunt tehnici de a explora mai intens tot ceea ce este disponibil în exterior.

- Deci, spuneţi că stelele şi planetele există doar în conştiinţa noastră, nu sunt...

- Ele există în conştiinţă, dar, foarte important de subliniat, nu este vorba doar despre „conştiinţa umană”. Oamenii împrumută această proprietate de la univers, unde există ceva numit „stratul mental”.

Cei mai interesaţi de ştiinţă şi de fizica cuantică, v-aş îndruma spre revista ştiinţifică „Nature” din 2005. Accesaţi un eseu de o pagină scris de Richard Khan Henry, numit „Mental universe”. El explică foarte clar. Şi a fost şeful Catedrei de astrofizică de la Universitatea John Hopkins, deci nu este absolut deloc nepriceput la înţelegerea impactului fizicii cuantice şi al cosmologiei şi cum să le înţelegem. Iar el spune foarte clar că trăim în ceea ce este, în primul rând, un univers mental, adică există factori cauzali cu originea în acel strat mental.

De aceea efectul placebo chiar funcţionează. Pentru că provine de la un strat mental care este mai primordial, adică generează tot ceea ce există în această lume, care deci provine din acel strat mental al universului. Astfel, toate chestiunile astea devin foarte interesante. Începi să-ţi dai seama că nu putem lua materia fizică drept baza fiinţării, ceea ce se numeşte **primordialul ontologic** în filosofie, ci să admitem că conştiinţa este acest primordial ontologic. Deci nu este lumea materială.

Mulţi dintre noi se gândesc că „nu există decât lumea materială” şi, desigur, în formarea mea ştiinţifică ca medic, am fost învăţat să cred că totul se rezumă la interacţiunea moleculelor, a particulelor subatomice, a atomilor, a moleculelor şi că totul se construieşte pornind de la particule mici. Dar există dovezi extraordinare, în special în fizica cuantică, că trebuie să gândim o ordine cauzală de sus în jos.

Desigur, chiar şi în fizica cuantică există unii care încă se mai gândesc: „Dacă înţelegem micii electroni, fotoni, protoni, quarci şi ce mai e pe acolo şi construim modelul de la acel nivel, putem explica lumea noastră”. Păi, nu, pentru că, procedând aşa, ajungem la **multe universuri posibile** şi atunci trebuie să acceptăm interpretarea fizicii cuantice despre „mai multe lumi”, unde fiecare observaţie conştientă necesită un nou univers.

În schimb, modelul care pune la bază conştiinţa – numit idealism obiectiv, un alt sinonim ar fi idealism metafizic, idealism analitic, idealism ontologic – de fapt, toate vorbesc despre acelaşi lucru şi anume despre stratul mental primordial al universului. Pentru perspectiva fizicii cuantice, v-aş trimite la scrierile lui George F. R. Ellis, un matematician sud-african, care a scris pe larg despre principiile cauzale de sus în jos, care permit existenţa unui univers mental. David Bohm şi explicaţia sa privind ordinea implicită şi explicită, de asemenea, se referă la un fel de undă-pilot mentală. Sunt moduri diferite de a înţelege acest lucru.

Cea mai actuală şi, aş spune, cea mai bună explicaţie, din punctul meu de vedere, pentru cei care vor să înţeleagă cum de conduce fizica cuantică spre conştiinţă, este interpretarea relaţională a lui Carlo Rovelli. A făcut o treabă minunată, e un fizician italian. Şi, de asemenea, interpretarea metafizică a ei de Bernardo Castro. Bernardo este unul dintre susţinătorii cărţii noastre „Living in a mindful universe", iar el a scris în ultima vreme nişte expuneri foarte frumoase în „Scientific american".

- Oops, s-a blocat conexiunea...

Bine, dacă tot s-a blocat, haide să vă arăt un clip cu el din film, iar apoi vom continua. E fascinant. Îmi amintesc că atunci când l-am intervievat pe Eben, era exact aşa. Tipul ăsta e o enciclopedie. Străluceşte în a aduce laolaltă diferitele aspecte ale subiectului despre care vorbim. Atât de multe cercetări a făcut, atât de multe informaţii aduce. Aşa că, daţi-mi voie să continui. Am să vă arăt pe ecran unul dintre clipurile în care îl avem pe dr. Alexander.

«Mi-am terminat pregătirea de neurochirurgic la Duke în 1987 şi apoi am început să lucrez la Şcoala de medicină Harvard, după ce am făcut o bursă în neurochirurgie vasculară cerebrală. Şi în tot acest timp credeam că înţeleg multe despre creier, minte şi conştiinţă. Şi atunci am primit darul extraordinar al experienţei mele în apropierea morţii: am descoperit că ceea ce presupuneam a fi o viziune corectă a lumii era, de fapt, falsă, căci primordială este conştiinţa. Toată această realitate apare, practic, din conştiinţă. Şi asta ne deschide un imens orizont de înţelegere a conştiinţei şi a minţii şi a puterii pe care fiinţele umane o au asupra realităţii lor.

Scopul existenţei este, în atât de multe feluri, să te cunoşti pe tine însuţi. Conştiinţa de sine, acea calitate profundă a conştiinţei universului de a fi conştientă de propria existenţă, este inerentă universului.»

Dr. Alexander, ştiţi de ce l-am vrut în film? În primul rând, aşa cum am spus, este o enciclopedie. Dar şi pentru că a avut propria sa experienţă în preajma morţii, fiind în afara corpului, văzând că conştiinţa este primordială, nu invers. Păcat că l-am pierdut tocmai acum, pentru că urma să-i pun întrebări despre creier. În film nu vorbim doar despre vederea la distanţă. Vorbim şi despre faptul că avem acces la aceste lumi, că putem vedea de la distanţă, că putem muta un obiect cu conştiinţa, cu mintea, că putem vedea chiar şi legaţi la ochi. Aş vrea să aflu părerea lui despre asta. Ce face creierul ca să poţi vedea chiar şi cu ochii legaţi. Sper să refacem legătura.

Dar, între timp, întrebarea mea este: cum este posibil ca conştiinţa să ocolească creierul fizic, adică să comande creierului fizic ce să facă atunci când vrei să reuşeşti aşa ceva. De pildă, aşa cum spun în film, abilitatea de a comanda direct unui obiect să se mişte. Cum funcţionează asta? Pentru cei care nu au văzut filmul, vă recomand cu căldură să-l vedeţi. În primul rând, este amuzant, este ştiinţific, dar nu este plictisitor şi nu reia aceleaşi lucruri vechi. Facem experimente în direct, în faţa camerei de filmat, pentru a arăta cum este posibilă legătura dintre minte şi materie.

Mă opresc aici, sperăm că dr. Alexander va reveni. Michael, avem întrebări, până când va reveni dr. Alexander?

- Caroline, în opinia ta, apropo de realităţile vibraţionale mai înalte, câte tărâmuri diferite există?

- Mda, de aceea îmi place să vorbesc cu diferiţi cercetători şi profesionişti, profesori şi cercetători pe această temă, pentru că fiecare are perspectiva sa. Şi desigur, dr. Alexander a început să ne vorbească despre diferite lumi. Dar cum sunt organizate, unde sunt ele?

*Desigur, oamenii de ştiinţă ne spun că există universuri paralele. Atunci, câte universuri paralele sunt? O infinitate? Şi ce fac ele? Dar pentru mine, lucrurile nu funcţionează chiar aşa. Pentru cei care nu-mi cunosc munca, vorbesc despre asta în cartea mea „**The divine plan, beyond now and beyond 2250**”. Eu cred că realitatea funcţionează uşor altfel.*

*Desigur, conştiinţa este fundamentală. Este fundamentală pentru întreaga existenţă. Deci unul dintre modurile în care se manifestă conştiinţa este sub forma **lumii fizice**. Un alt mod în care poate să apară este ca **pură conştiinţă**. Un alt mod în care poate să apară este ca **viaţă inteligentă**. Acesta este motivul pentru care cred că stă la baza întregii existenţe. Deci noi suntem conştiinţa manifestată ca o fiinţă inteligentă, ca o viaţă inteligentă. Şi avem capacitatea de a ne integra şi în cadrul aspectului conştiinţei manifestat ca o lume fizică. Deci este conştiinţa din interiorul conştiinţei din interiorul conştiinţei. Dar numai un aspect al tău face asta. Restul din tine este încă pură conştiinţă, ce rămâne în continuare conectată cu tot restul, care este tot ce există.*

Acum, ce înseamnă întreaga existenţă? Ar fi o discuţie foarte lungă şi complexă. Vă recomand să citiţi mai bine cartea, pentru că este fascinantă. Deci când aspectul din tine care este conştiinţa intră în lumea fizică, eşti acum supus anumitor legi, anumitor reguli. Nu-mi

place să le spun legi, ca şi cum ar fi nişte limitări. Eşti în interiorul jocului, dar nu încetezi să exişti şi oriunde altundeva, doar pentru că această parte din tine joacă acum acest joc.

Deci care sunt regulile jocului? Regulile acestui joc sunt că poţi să vezi doar limitat, poţi să auzi doar limitat şi trebuie să funcţionezi în cadrul acestor parametri, ceea ce devine experienţa ta fizică. Ideea este să reuşeşti să le stăpâneşti pe amândouă, pentru că încă exişti şi în afară – eşti şi tu cel universal, şi tu cel fizic. Deci trebuie să reuşeşti să le îmbini pe cele două şi să alternezi de la una la cealaltă, astfel încât să funcţionezi în interiorul sistemului fizic, aducând inteligenţă şi cunoaştere mai înaltă din sistemul exterior.

De asemenea, trebuie să înţelegi reţeaua planetară, cum harta realităţii se potriveşte cu geometria ta umană. Este o discuţie ceva mai lungă, dar pe scurt, pentru mine aceste tărâmuri nu înseamnă că îţi ridici conştiinţa şi te ridici tot mai sus în spectru şi abilităţi. Se petrece simultan din interior spre exterior şi din exterior spre interior. Fiindcă eşti amândouă, eşti atât în interiorul fizicului, cât şi în afara fizicului. Şi aici este măiestria. Iar exteriorul, tărâmul fizic este infinit. Este totul, este multiversul, totul. De aceea poţi să te conectezi la inteligenţa universului şi, în acelaşi timp, să fii în interiorul tărâmului fizic. Are sens? Sper că am răspuns la întrebarea pusă. Ce altceva, Michael?

- Ştiu că ai studiat lucrările acestei persoane. Ştii cumva dacă experienţa NDE a doctorului Alexander susţine învăţăturile lui Abraham Hicks?

- Nu ştiu. Adică, nu pot vorbi în numele lui, dar asta urma să fie una dintre întrebările mele. Şi nu-mi amintesc, de fapt, l-am întrebat despre scopul universului. Care este scopul, adică, pentru ce suntem aici? Abraham Hicks susţine ideea că ne aflăm aici pentru a avea o experienţă plină de bucurie. Nu există nicio obligaţie, cum ar fi karma sau altceva, care îţi impune să suferi, toate chestiile alea. Asta, pe scurt. Din ceea ce a spus în film şi din ceea ce mai discutaserăm, cred că, pentru el, scopul ar fi ca omul să prospere şi să se conecteze la acest universal, la aceste straturi superioare de conştiinţă ale realităţii. Dar iată-l din nou, a revenit.

Întreţineam atmosfera şi le-am arătat un clip din film. Apropo, ce părere aveţi despre filmul „Supraomul, invizibilul făcut vizibil”? Tratează despre conştiinţă, dar şi despre interacţiunea dintre conştiinţă şi lumea fizică. Ce părere v-a făcut filmul?

- Cred că aţi făcut o treabă foarte bună, adunând mulţi oameni interesanţi şi punând totul cap la cap sub forma unei poveşti fascinante. Mi-a plăcut foarte mult rezultatul muncii voastre şi sper că mulţi oameni

îl vor urmări cu atenţie, pentru că în lumea ştiinţifică are loc acum o revoluţie extraordinară, cu implicaţii pentru noi toţi...

Nu aşa credeam noi că funcţionează lucrurile, dar în experienţele din apropierea morţii apare o suprapunere extraordinară a unui fel de conştientizare, ca în cazul acelei panoramări a vieţii, în care, în esenţă, simţim impactul acţiunilor şi chiar al gândurilor noastre asupra celorlalţi din perspectiva lor, adevărul lor emoţional, în timpul retrospectivei vieţii noastre. Iar Karen şi cu mine vorbim adesea de regula de aur: „**Poartă-te cu ceilalţi aşa cum ai dori să se poarte şi ei cu tine**", care este înscrisă în structura universului. Sunt cunoscute de mii de ani experienţele în preajma morţii în toate culturile, iar retrospectiva vieţii este o caracteristică comună. Ea arată că nenumăratele limitări ale sinelui uman fac parte din scenariul ficţional pe care se bazează acest spectacol al vieţilor noastre.

- Să vă spun motivele pentru care am realizat acest film. În primul rând, eu personal am anumite experienţe încă de la vârsta de cinci ani. Auzeam gândurile oamenilor, îi priveam şi ştiam exact ce e în neregulă cu ei şi ce se va întâmpla cu ei a doua zi. Puteam vedea ce se întâmplă în camera de alături. Aşa că eu am trăit şi trăiesc lucrurile de care vorbesc. Deci ştiu sigur că este ceva real. Apoi, faptul că am lucrat cu mii de oameni din întreaga lume, cărora le predau şi îi antrenez, iar mulţi fac acelaşi lucru, nu sunt singura.

Deci ştiu că este adevărat, nu doar că conştiinţa este fundamentală, ci că ea poate şi chiar surmontează lumea fizică, în sensul că îţi poţi crea experienţa pe care o doreşti. De aceea am vrut să fac filmul. Şi să aduc cât mai multe dovezi ştiinţifice.

Dumneavoastră, domnule drag, sunteţi cu totul fascinant. În primul rând, sunteţi o enciclopedie. Aveţi atâtea lucrări, aţi făcut atâtea cercetări, ştiţi atât de multe, aţi trăit atât de multe. Dar vreau să vă întreb, în calitate de neurochirurg, în legătură cu creierul. Ar fi două întrebări. Cât de mult cunoaştem cu adevărat din creier? Apoi, ce parte a creierului este responsabilă pentru puterile speciale ale oamenilor: să iasă din corp, să vadă la distanţă, să facă telekinezie, ce credeţi?

- Cred că toţi avem aceste puteri. Aceasta este cea mai importantă lecţie desprinsă din toate acestea, şi anume că convingerile noastre pot fi foarte limitative. Mai ales convingerile noastre sociale sunt în mod eronat restrictive. Oamenii ca tine au ştiut asta dintotdeauna, pentru că aş spune că ai doar un „**văl subţire**".

Dacă vorbeşti cu Joe Mcmonagle, care este unul dintre cei mai renumiţi specialişti în vederea la distanţă din sistemul de securitate al

Statelor Unite, el îţi va spune că da, toată lumea are aceste abilităţi, dar va sublinia, de asemenea, că unii dintre cei mai de succes astfel de clarvăzători pe care îi cunoaşte au avut o copilărie dificilă. Li s-au întâmplat evenimente dificile. Şi din cauza acestor evenimente dificile, au învăţat singuri să se disocieze, adică să-şi împartă conştiinţa în două sau mai multe module, astfel încât să reuşească bilocaţia şi alte lucruri de genul acesta. Cred că există tot felul de situaţii care pot face pe cineva să aibă un „văl subţire”.

În primul rând, un suflet foarte bătrân, după ce a trecut prin nenumărate încarnări aici, cunoaşte bine regulile şi acest mare adevăr profund că ne întoarcem din nou şi din nou – chiar dacă există acest program de uitare, care ne împiedică să păstrăm acest tip de cunoştinţe la vârsta adultă. Cum v-ar spune Jim Tucker şi dr. Ian Stevenson – care au realizat o imensă muncă la UVA privind amintirile copiilor din viaţa trecută – aceste amintiri trebuie culese înainte de vârsta de cinci sau şase ani. După aceea, se aşterne în mod natural vălul uitării.

Dacă luăm imensul domeniu al psihologiei transpersonale – din lucrările lui Stan Groff, Michael Newton, Brian Weiss şi alţii – se desprinde ideea că suntem mult mai mult decât un suflet care trăieşte într-un corp, care se naşte şi moare şi atât, ci suntem mult mai mult decât atât. Iar psihologia transpersonală demonstrează această idee făcând regresii în vieţile trecute, regresii între vieţi, regresii hipnotice şi altele de genul acesta, făcând rugăciunea de centrare, alte forme de meditaţie pentru a ajunge la această cunoaştere şi pentru a depăşi limitările programului de uitare, toate fiind modalităţi de a ajunge la Sinele nostru superior.

Dar oamenii ca tine se nasc cu această conexiune şi aş spune că se datorează faptului că eşti un suflet care a fost aici de multe ori şi te-ai întors ştiind că poţi duce în viaţa ta de adult această cunoaştere de dincolo de văl. Aşa că poţi profita de ea.

Sunt şi oameni ca mine, care mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii cu acea viziune convenţională a lumii în care, în multe privinţe, credinţele mele nu permiteau existenţa unora dintre aceste lucruri. Şi totuşi, când am trecut prin NDE, totul s-a deschis complet.

Când m-am întors în această lume, eram încă foarte fragil, foarte la limită, cu un picior în această lume şi unul în cealaltă. Timp de şase luni am manifestat nenumărate efecte microelectronice, care apar în mod obişnuit după experienţele în apropierea morţii. Fenomene cum ar fi faptul că semafoarele de pe stradă se stingeau când treceam pe sub ele. Computerul mi se bloca tot timpul – ceea ce credeam că e din cauza

infrastructurii Apple. Nu mi-am dat seama la început că acestea sunt efecte obişnuite după un NDE. Chestiile astea mi s-au întâmplat la greu timp de şase luni, apoi s-au mai liniştit.

Dar nu mi s-a dezvoltat ceea ce unii oameni care au avut NDE au căpătat după aceea, care pot vedea aure, pot vedea spirite, globi luminoşi, lucruri de genul ăsta, având conştiinţa normală în starea de veghe, în lumea materială. Eu pot vedea toate astea în meditaţiile mele, dar încă nu le văd atunci când sunt implicat activ în această realitate consensuală pe care o numim lumea materială. Şi astfel ies în evidenţă imensele potenţialităţi umane pe care le demonstraţi în filmul vostru.

Este important să înţelegem că efectul placebo şi vindecările miraculoase de boli precum cancerul, infecţiile grave, sunt acceptate de medicină de mult timp, de zeci de ani, ca un exemplu al puterii minţii asupra materiei. Şi, bineînţeles, dacă ne putem influenţa sănătatea atât de mult, acesta este doar începutul, pentru că există mult mai multe lucruri în această lume pe care le putem realiza dacă înţelegem că acest nivel mental are o putere extraordinară de a influenţa lumea. Începe cu sănătatea noastră şi cu sănătatea celor dragi. O rugăciune poate fi un agent foarte puternic. Pentru cine doreşte mai multe date ştiinţifice în acest sens, v-aş îndruma spre minunata carte a doctorului Larry Dossey, „Healing words", în care vorbeşte mult despre studiile ştiinţifice ştiinţifice asupra rugăciunii şi cât de puternică poate fi aceasta.

- Bine, dar din experienţa sau din cercetările dumneavostră, aţi reuşit să localizaţi astfel de experienţe, în sensul că, deşi, desigur, conştiinţa nu depinde, dar poate fi în legătură cu o anumită parte a creierului? Întreb, pentru că eu colaborez cu oameni de ştiinţă care vor să afle ce face creierul pentru a ajunge la acea experienţă, fie că este vorba de vedere la distanţă sau telekinezie sau vorbirea cu...

- De fapt, ce se întâmplă este că creierul se dă la o parte. Vă voi da un exemplu foarte concret.

Sunt cercetări ştiinţifice care au analizat creierul unor persoane aflate sub influenţa a ceea ce se numesc **enteogeni de tip serotonină 2A**. Aşa cum spuneam, unii oameni folosesc cuvântul „psihedelice", dar cred că „enteogeni" este un cuvânt mult mai potrivit. Acestea sunt droguri precum psilocibina (ciupercile magice), DMT (dimetiltriptamina), principiul activ din ayahuasca, de asemenea LSD şi alte droguri asemănătoare, toate afectează puternic receptorii de serotonină 2A din neocortex.

Neocortexul este suprafaţa exterioară a creierului – dacă vă uitaţi la creierul din craniu, suprafaţă lui exterioară e neocortexul. Este partea

care ne face umani, partea care a evoluat cel mai recent. Neuroştiinţa modernă pretinde că toate detaliile conştiinţei se construiesc într-o parte a neocortexului. Dar asta nu înseamnă că şi alte părţi ale creierului, mergând până la străvechiul trunchi cerebral inferior, n-ar fi de asemenea implicate în acest fenomen al conştiinţei. Dar în ceea ce priveşte tot ceea ce vedem, ceea ce auzim, ceea ce gândim, lingvistica, percepţia corpului în spaţiu şi percepţia lumii din jurul nostru, fiecare detaliu al acestora se adună în acel neocortex. Şi de aceea boala mea a fost un model atât de frumos privind moartea umană. Pentru că tocmai neocortexul meu era complet distrus de către infecţie.

Dar, revenind la subiect, în aceste lucrări ştiinţifice care analizează oameni aflaţi sub influenţa acestor plante medicinale sau substanţe (LSD, DMT, psilocibină etc.) – cu ajutorul RMN funcţional sau magnetoencefalografia funcţională, care sunt două metode foarte bune de a evidenţia activitatea neuronală din creier – chiar în mai multe studii, se arată că, atunci când oamenii sunt sub influenţa acestor droguri şi au experienţe profunde – care poate că sunt cele mai memorabile experienţe pe care le-au avut ei vreodată – creierul se întunecă. Nicio parte a creierului nu devine mai activă, ci întregul creier se opreşte...

- *Nicio parte a creierului nu este activă?*

- Nicio parte a creierului nu devine mai activă decât în starea de repaus. Acesta este elementul important.

- *Wow!*

- În acest moment, toate părţile creierului nostru sunt mai active decât dacă am fi sub influenţa acelor substanţe, când s-a dovedit că creierul se inactivează. Acest lucru reiese dintr-o lucrare a lui Robin Carhart-Harris, de la Imperial College of London 2012, care a analizat psilocibina. Această lucrare se află în bibliografia cărţii „A proof of heaven", chiar dacă referinţa din text la ea a fost eliminată de editori. De atunci s-au mai făcut şi alte studii similare. Un grup din Brazilia care a analizat DMT, principiul activ din ayahuasca, a constatat, de asemenea, că creierul se întunecă. O lucrare mai recentă a lui Carhart-Harris de la Imperial College of London arată că în cazul LSD (una dintre cele mai puternice substanţe de acest gen), folosind magnetoencefalografia şi rezonanţa magnetică funcţională, ambele arată acelaşi lucru: creierul se dă la o parte. Despre aceste studii am discutat în detaliu în cartea noastră, „Living in a mindful universe".

Mai spunem acolo nu numai că conştiinţa nu este produsă de creier, ci conştiinţa primordială este filtrată şi permisă să intre de către creier.

Dar vorbim şi despre faptul că amintirile nu sunt stocate în creier. Asta a fost foarte clar în experienţa mea.

Când m-am întors în această lume, nu aveam nicio amintire din viaţa mea de dinainte, nu aveam cuvinte, nu aveam limbaj, nimic. Când m-am trezit în ziua a şaptea de comă în patul de terapie intensivă, tot ce ştiam era unde fusesem: acea călătorie spirituală fantastică şi ultrarealistă – pe care am descris-o cu lux de amănunte în acea carte – prin multiple straturi de conştiinţă până la tărâmul central, negrul infinit, şi uniunea pură cu acea forţă dumnezeiască în toată eternitatea şi în tot infinitul. Dar nimic din toate astea nu pare a avea sens folosind limbajul nostru limitat, care este bun pentru a descrie o excursie la Disney World, dar nu atât de adecvat pentru a descrie acest gen de călătorii.

Atunci când m-am întors în această lume, nici măcar nu i-am recunoscut pe cei dragi de la căpătâiul patului, pe mama mea, pe surorile mele, pe fiii mei, habar nu aveam cine erau aceste fiinţe. Totuşi, limbajul mi-a revenit foarte repede, în câteva ore. În câteva zile, au revenit o mulţime de amintiri din copilărie. După două luni, totul a revenit. De fapt, surpriza surprizelor, mi-am dat seama, pe baza conversaţiilor cu familia şi prietenii apropiaţi despre evenimentele îndepărtate, că faţă de înainte de comă, amintirile au devenit mai complete după comă. În „Living in a mindful universe“ există un apendix referitor la faptul că amintirile nu sunt stocate în creier.

Şi, desigur, când iei la cunoştinţă toate dovezile ştiinţifice privind amintirile copiilor din vieţile anterioare, care sugerează explicaţia reîncarnării – toate fiind opera lui Ian Stevenson, dr. Jim Tucker, disponibile la **uvadops.org** – începi să pricepi că amintirile nu sunt stocate în creier. Cum ar putea fi, dacă aceste amintiri sunt păstrate între vieţi?!

Ceea ce ne readuce la întrebarea de mai devreme: unde se întâmplă toate acestea? Ei bine, trebuie să recunoaştem mai întâi că tot ceea ce apare în jurul nostru în lumea fizică nu este chiar aşa cum pare. Totul depinde foarte mult de nivelul mental ca să se manifeste.

- Încercăm să demonstrăm în film că societatea noastră este obsedată de supereroi. Îl vrem pe Batman, îi vrem pe toţi Supermanii, ca şi cum am avea în subconştient un ideal al acestor stări de conştiinţă. Credem că doar unii oamenii speciali pot face aşa ceva, aşa că mereu căutăm în afara noastră. Pentru că am avut aceste experienţe eu însămi, alături de sute şi mii de oameni din întreaga lume, ştiu că

aceasta este o capacitate înnăscută şi nu este ceva în afara noastră, pe care o putem cultiva, dacă ştim cum.

În cazul dumneavoastră, spuneaţi că atunci când v-aţi întors din comă, nu aţi căpătat nimic în plus, adică nu puteaţi vedea aura sau ceva de genul acesta. Dar credeţi – acum, având acest nou model al realităţii – credeţi că oricine poate învăţa aceste lucruri sau totul vine din memorie? Oare există o modalitate de a-ţi transforma conştiinţa astfel încât să poţi extinde experienţele fizice şi conştiinţa să te ajute să muţi un obiect, să vezi prin perete, să vezi la distanţă?

- Cred că toate acestea ţin de potenţialul uman, care a fost deja cercetat şi se află în sfera posibilităţilor noastre. Trebuie să pricepem că suntem limitaţi doar de convingerile noastre. Şi cu cât putem să le punem la îndoială şi apoi să testăm realitatea de dincolo de ele... Pentru mine vindecarea este, aş spune, un fel de putere supraomenească, ce a contribuit la complexa mea recuperare, este o parte din ceea ce am trăit, ceea ce am făcut, ceea ce am manifestat prin revenirea în această lume.

Dar este important să subliniem că nu este vorba aici despre ego şi despre mica sa voinţă de a face acest lucru. Karen şi cu mine, deseori, îi învăţăm pe oameni în atelierele noastre de meditaţie să recunoaştem că vocea aceea mică din minte, vocea ego-ului nostru, nu-i decât un coleg de cameră enervant. Aşa i-a spus Michael Singer în cartea sa „The untethered soul", vocea din capul nostru – şi cred că este o metaforă potrivită. E vorba să ne identificăm cu Sufletul superior, cu acel observator interior. Deşi am zis „interior", el este, de fapt, parte a universului. Deci nu te lăsa indus în eroare, crezând că există doar în interiorul minţii tale micuţe. Nu, observatorul din interiorul tău este conştiinţa pe care o împărtăşeşti cu universul. Iar pe asta o poţi cultiva. Asta fac când intru în meditaţie.

Meditez o oră pe zi, antrenându-mi creierul cu bătăile binaurale de la Sacred Acoustics, foarte puternice – cine vrea să afle mai multe să intre pe **sacredacoustics.com** . Karen Newell – coautoarea celei de-a treia mele cărţi, „Living in a mindful universe" şi partenera mea de viaţă – este co-fondatoarea Sacred Acoustics (v-am făcut o mică dezvăluire). Deci le folosesc în fiecare zi pentru că sunt foarte puternice. Iar în carte vorbim despre cât de folositoare mi-au fost aceste meditaţii pentru a-mi defini calea de urmat. Aplic aceste meditaţii în multe moduri diferite, în scopul de a înţelege mai bine relaţia dintre creier şi minte şi conştiinţă şi pentru a explora posibilităţile liberului-arbitru.

Ori de câte ori vorbesc despre acustica sacră şi meditaţia folosind antrenamentul cu unde cerebrale, înţeleg un tip foarte profund de

rugăciune de centrare. Pentru mine, aceasta înseamnă întoarcerea la unitatea minţii, a conştiinţei, cu acea forţă divină infinit vindecătoare din miezul întregii realităţi. Ea se află în centrul conştienţei noastre. Aşa că nu suntem niciodată cu adevărat separaţi de ea, chiar dacă cultura noastră modernă pretinde că acea forţă dumnezeiască, acea forţă a iubirii infinit vindecătoare ar fi separată şi undeva, în nori. Ei bine, nicidecum. Face parte indisolubilă din conştienţa noastră. Şi ne putem dezvolta relaţia cu acel observator. Observatorul este cel care recunoaşte vocea prostească din cap, colegul de cameră enervant, vocea ego-ului. Şi tot el te poate elibera, dezvoltându-ţi relaţia cu Sufletul superior, înţelegând cât de mult...

De exemplu, când am un conflict cu o altă persoană, fac o comunicare de la Sine superior la Sine superior în meditaţie, pentru a ajuta vindecarea relaţiei şi a readuce totul la o situaţie de câştig reciproc. Şi este un mod cu totul nou de a privi lucrurile, care cred că poate fi foarte eliberator şi revigorant şi, de asemenea, extrem de încurajator, odată ce vezi cât de mult poţi să-ţi influenţezi viaţa şi să ajuţi la vindecarea proprie şi a celorlalţi şi să-ţi împlineşti visurile.

- Din ceea ce spuneţi, se pare că nu contează metodologia, dumneavoastră meditaţi, alţi oameni fac diverse tipuri de meditaţie sau se concentrează, fie că este vorba de vindecare sau de o capacitate specială, ideea ar fi de a nu mai lăsa creierul să se amestece...

- Şi să nu-ţi mai asculţi vocea micului ego. Micul ego se foloseşte de frică şi îngrijorări şi te face să te îndoieşti, repetând „nu face aşa, că greşeşti".

Nu! Pune pauză vocii micului ego! Doar crede şi ai încredere în univers, şi aşa vei avansa.

- Exact. Şi astfel, odată ce eşti perfect liniştit şi mintea este complet întunecată, cum spuneaţi, dar probabil că este foarte tăcută...

- Creierul se întunecă, nu mintea.

- Da, creierul. Şi aş vrea să vă întreb despre ceva ce am demonstrat în film, anume vederea legat la ochi. Desigur, când vezi prima dată asta, îţi spui: „Nu se poate, e fals, trişează" – şi poate că unii oameni trişează. Dar am vrut să investighez şi am verificat. De fapt, reuşesc şi eu însămi, m-am antrenat s-o fac. În film, am demonstrat ştiinţific că nu există niciun fel de lumină în mască, iar fără lumină nu putem vedea. Şi totuşi, oameni de pretutindeni, copii şi adulţi, se pot antrena să vadă legaţi la ochi. Le repet celor mai suspicioşi, am demonstrat ştiinţific că nu era un fals. Şi întrebarea mea ar fi dacă-i vorba doar de credinţă sau...

- Credinţa deschide uşa către o capacitate foarte reală.

- *Deci cum credeţi că funcţionează?*

- Ei bine, să vă dau un alt exemplu, ca să ne întoarcem direct la miezul problemei. Există o carte frumoasă scrisă de Ken Ring. Ken Ring este unul dintre pionierii studiilor privind experienţele în apropierea morţii. A scris o carte intitulată „Mind Sight". În această carte, el descrie mai multe cazuri de oameni care erau orbi din naştere. Ei nu văzuseră niciodată nimic în viaţa lor. Au o experienţă în preajma morţii, în care văd lucruri în jurul lor, văd lucruri concrete. Apoi, în alte experienţe în apropierea morţii, a fost documentat medical că creierul este total inactiv. Creierul lor este mort, fără flux sanguin etc., totuşi, pot percepe lucruri, pot afla şi îşi pot aminti lucruri despre care nu ar trebui să aibă habar, conform ştiinţei moderne convenţionale. Dar realitatea este că au.

Deci în „Mind Sight", în această carte frumoasă, se vorbeşte despre persoane care nu văzuseră absolut nimic cu ochii lor fizici încă de la naştere şi totuşi, având o NDE – care este o deschidere către o Minte superioară şi un Suflet superior, unde ai acces la tot felul de informaţii – ei sunt martori la lucruri, le pot descrie frumos şi apoi se întorc în această lume. Ei sunt tot orbi. Corpul şi ochii lor fizici nu au văzut niciodată nimic. Şi totuşi, datorită a ceea ce se întâmplă într-o NDE... care se poate întâmpla şi într-o experienţă spirituală profundă, în meditaţie, în rugăciunea de centrare, într-o epifanie spontană, într-o comunicare cu cei decedaţi, există multe, multe moduri în care oamenii îşi dau jos legăturile de pe ochi. Suntem orbi, de fapt, când avem ochi care văd şi privim în jur. Iar atunci când blocăm acest simţ al vederii, putem vedea cu adevărat. Este fascinant acest paradox. Şi totuşi, asta descoperim despre minte.

De exemplu, să luăm vederea la distanţă. Cum se explică faptul că spionii psihici pot vedea lucruri aflate la celălalt capăt al lumii sau în celălalt capăt al sistemului solar. De pildă, unul dintre clarvăzătorii la distanţă din cadrul programului american a reuşit să vadă inelele lui Jupiter cu şase ani înainte ca nava spaţială Voyager să ajungă acolo şi să filmeze inelele lui Jupiter.

- *Eu fac asta mereu. Da, văd evenimentele dinainte.*

- Bravo ţie! Deci trebuie să învăţăm să avem mai multă încredere în noi înşine şi, desigur, există şi oameni ca tine care au aceste abilităţi încă de la naştere. Cu cât învăţăm mai mult împreună şi practicăm şi ne punem la îndoială convingerile, cu atât putem dovedi mai bine puterea Minţii unice, la care avem cu toţii acces.

- Cred că oricine poate face asta şi acesta este scopul filmului, să arate cât de mulţi oameni fac lucruri atât de speciale şi să înţelegem exact ceea ce spuneţi: că suntem conştiinţă. Şi că exprimăm doar o parte din noi prin aparatul fizic.

Dar pentru că avem atât de mulţi oameni care pun întrebări, să luăm o pauză pentru o secundă şi să vedem. Michael, avem întrebări pentru dr. Alexander?

- Aţi cuprins deja ultimele trei întrebări pe care le-am primit, ceea ce mi se pare interesant. Cineva dorea să ştie ce parte a creierului folosim atunci când vedem legaţi la ochi. Răspunsul corect este: niciuna.

- Răspunsul corect este că nicio parte a creierului nu face asta.

- Aş vrea, totuşi, să adaug ceva, deoarece colaborez cu unii oameni de ştiinţă care se ocupă cu treaba asta, de exemplu, fac monitorizări cu EEG, qEEG, dar şi MRI. Cunosc trei persoane care încearcă să-şi dea seama dacă există o parte a creierului care se activează. Ei văd unele tipare, dar nu ştiu dacă au descoperit...

- Am ceva important de subliniat aici şi anume: Bine, căutaţi în creier! Creierul este fascinant şi vrem să ştim ce se întâmplă în creier, dar voi face o analogie aici. Dacă aş studia fiecare pixel al ecranului ca să înţeleg pe deplin cum funcţionează calculatorul meu, aşa este şi cu studiul creierului. Deci da, aş descoperi multe lucruri, dar nu şi cauza a ceea ce se prezintă pe ecran.

- Exact.

- Trebuie să ajungi la CPU, trebuie să mergi la niveluri mai profunde. La fel, e grozav să studiezi creierul, dar e ca şi cum ai studia ecranul computerului. Însă nu vei găsi în creierul fizic nici măcar ceva atât de simplu ca memoria. Nu vei găsi. Deci trebuie să cauţi mai adânc cauzele tuturor acestor lucruri. Creierul este doar punctul final al sistemului. Ca să ajungi la adevărurile mai profunde, la motivele relaţiilor, la retrospectiva vieţii, la călătoria sufletului, la marile aspecte ale fiinţei şi creşterii noastre, trebuie să cauţi în acele tărâmuri mentale, care sunt mult dincolo de fizic.

- Da, exact. Uneori, gândim foarte liniar, adică, dacă am putea identifica partea creierului care se activează când manifestăm o abilitate, atunci, poate, dacă am activa-o din nou, ne-am provoca acea capacitate.

- Ei bine, mulţi oameni s-au lăsat duşi pe această cale, dar este o cale falsă. Ei văd nişte corelaţii şi spun „Totul se întâmplă datorită fenomenului pe care îl vedem în această parte a creierului", în loc să înţeleagă că ceea ce se întâmplă în acea parte a creierului este doar un efect al mentalului. Cum ar fi...

- Conştienţa persoanei. Deci, dacă stimulezi creierul mai multor oameni în acel punct special, vor fi ei capabili să vadă legaţi la ochi, vor fi capabili să vadă la distanţă? Aceasta este întrebarea. Iar ceea ce răspundeţi dv. este că nu. Pentru că aici e vorba de conştiinţa subiectivă.

- Conştiinţa este cea care stabileşte conţinutul a ceea ce pare că există obiectiv. Nu creierul.

- Da, îmi place asta.

Mai este vreo întrebare relevantă?

- Am să combin două dintre ele într-una singură, pentru amândoi. Ce i-aţi răspunde cuiva care sugerează că NDE ar putea fi doar o stare de vis sau că ar putea fi vorba de imaginaţie şi nu neapărat de o experienţă reală.

- Este o întrebare foarte bună şi iată ceea ce voi sublinia. În primul rând, de ce cred că oamenii de ştiinţă din domeniul medical au luat cazul meu atât de în serios: pentru că acest caz avansat de meningită bacteriană ar fi trebuit să mă ucidă. Dacă citiţi acest raport de caz, veţi înţelege că era vorba de o meningoencefalită absolut mortală. Chiar şi numai caracteristicile scalei de comă Glasgow sunt suficiente, iar dacă le corelaţi cu ceea ce am trăit, nu ar fi trebuit să simt absolut nimic. Sau cel mult doar o formă foarte slabă de conştiinţă, dacă ar fi fost corect modelul neuroştiinţific convenţional, al creierului care creează conştiinţa.

Deci faptul că am trăit mult mai mult, mult mai realist, mult mai viu, pe mai multe niveluri, cu mult în afara timpului şi spaţiului de aici şi acum... O realitate extraordinară, care a rămas proaspătă în memoria mea ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri, şi totuşi s-a întâmplat în noiembrie 2012. Toate acestea sunt dovezi că nu au fost deloc generate de creier.

Şi de aceea este important să menţionăm cazurile despre care am vorbit mai devreme, studiile ştiinţifice folosind rezonanţa magnetică funcţională şi magnetoencefalografia care au examinat persoanele sub influenţa acelor droguri enteogene sau substanţe din plante, foarte puternice, în care nicio parte a creierului nu şi-a mărit activitatea peste linia de bază de repaus. Totul se întuneca.

De fapt, unul dintre primele studii de la Colegiul Imperial din Londra a folosit o scală vizuală pentru a măsura prin analogie cât de extinsă, transcendentă, nepământeană şi extraordinară a fost experienţa şi au găsit o corelaţie între gradul de uimire, de stupoare, şi gradul de întunecare şi inactivare a creierului. Deci experienţa nu provine din niciun loc din creier. Dimpotrivă, tocmai stingerea creierului permite ca fenomenul să se întâmple. Aşa au loc experienţele din apropierea morţii. Primul lucru pe care îl faci când mori este să-ţi scoţi creierul fizic din

priză. Cu toate acestea, voi cita acum o expresie care îmi place, auzită de la mai multe NDE: „nu m-am simţit niciodată mai viu decât atunci când am murit”. Asta ne arată cum conştiinţa se eliberează din cătuşele creierului, din închisoarea în care trăim în mod normal.

De aceea meditaţia şi rugăciunea de centrare sunt atât de importante, pentru că sunt metode de a ieşi din această închisoare pe timpul acestei vieţi, după cum există numeroasele alte modalităţi de explorare a conştiinţei. Diverse tipuri de meditaţii, acustica sacră, şi altele care mai sunt. S-a demonstrat că bătăile binaurale îmbunătăţesc vederea la distanţă, îmbunătăţesc experienţele extracorporale. Deci avem diverse mecanisme pentru a elimina influenţa creierului.

Şi încă un lucru pe care îl voi menţiona doar în treacăt aici este că multe dintre aceste tehnici produc o oscilaţie lentă stânga-dreapta în trunchiul cerebral inferior. Exact ceea ce face acustica sacră. Este un fenomen descoperit de Richard Heinrich Dove la mijlocul anilor 1800, anume că utilizând două sunete cu frecvenţă uşor diferită în cele două urechi, se creează această oscilaţie lentă în partea inferioară a trunchiului cerebral. De asemenea, atunci când hipnotizatorii folosesc un pendul pentru a induce hipnoza, se folosesc circuitele din creierul mijlociu pentru a obţine o oscilaţie lentă stânga-dreapta. Cred că acesta este elementul comun în aceste tehnici.

Se foloseşte şi în cazul sindromului de stres posttraumatic. Acesta este adesea tratat cu EMDR (desensibilizarea şi reprocesarea mişcărilor oculare), o modalitate de a scăpa de amintirile posttraumatice. Şi aici se induc oscilaţii în partea inferioară a trunchiului cerebral. Deci există ceva în aceste tehnici meditative, cum ar fi cele cu sunetele acusticii sacre şi cu tehnicile hipnotice, care provoacă oscilaţii în partea inferioară a trunchiului cerebral, care eliberează cumva conştiinţa.

Asta am găsit eu că are mare eficienţă în meditaţiile mele, ca să mă pot întoarce în NDE, nu doar ca să recuperez amintirile din acel NDE, ci să revizitez şi să dezvolt relaţii cu fiinţele şi entităţile şi cu acea forţă vindecătoare infinită a iubirii din NDE-ul meu.

- Este acelaşi lucru şi cu capacităţile speciale, pentru că trebuie să linişteşti mintea până la punctul în care, aşa cum spuneţi, creierul să se dea la o parte. Iar apoi, prin intenţia ta – când intenţia este aliniată cu conştiinţa superioară, adică „vreau să fac asta, dar din inimă” – atunci se declanşează vederea la distanţă sau orice altă experienţă de acest gen. Indiferent dacă vorbim de NDE sau de învăţarea acestor abilităţi speciale, practic spunem acelaşi lucru: creierul trebuie să se dea la o parte, prin meditaţie, prin linişte totală. Are logică.

Este incredibil şi sunt uimită de câtă muncă aţi depus-o în acest domeniu, de cercetările şi de toate cunoştinţele pe care le aduceţi. Toate comentariile şi întrebările voastre vor rămâne şi, dacă nu v-am răspuns la întrebare, atunci vom reveni şi vom încerca să vă răspundem pe cât posibil. Dar între timp, dr. Alexander, unde pot oamenii să urmărească ultimele dvs. lucrări, pentru că ştiu că „Proof of Heaven" este despre povestea experienţei dvs., dar care este ultima noutate cu care vă ocupaţi?

- În primul rând, aş îndruma oamenii către **ebenalexander.com**, site-ul unde se află lista mea de lucrări, blogurile mele, unde există o cantitate imensă de informaţii, o mulţime de link-uri către interviuri şi prezentări, lucruri de genul acesta. Acesta ar fi un punct de plecare excelent.

De asemenea, în special în această perioadă cu pandemia de covid şi cu toate provocările pe care le aduce lumii, eu şi partenera mea, Karen Newell, am pornit **unitedinhopeandhealing.com**, pe care vă încurajez să-l vizitaţi. Am luat câteva interviuri minunate unor prieteni care sunt profund implicaţi în această cercetare. Oameni precum dr. Pim van Lommel, cardiologul olandez care a scris în „The Lancet" faimoasa lucrare despre experienţele din apropierea morţii a pacienţilor cu stop cardiac şi, de asemenea, frumoasa carte „Consciousness beyond life". Dr. Anna Yusum, cu care am făcut un curs în care le predăm practicieniilor din domeniul sănătăţii să folosească tehnici meditative, în special acustica sacră. Am vorbit cu mulţi alţii: Raymond Moody, Anita Moorjani, sunt o mulţime de oameni de mare succes acolo. Deci unitedinhopeandhealing.com, căutaţi reluările şi veţi învăţa enorm de multe.

Apoi cred că aveţi linkul unui curs pe care îl oferim prin **The Shift Network** [8] şi dacă urmaţi linkul, ajungeţi direct la pagina de înscriere pentru cursul nostru în şapte module. Puteţi urmări gratuit introducerea, care este o discuţie drăguţă cu şeful Shift Network pe care am avut-o, eu şi Karen, pentru a lămuri ce urmărim cu acest curs. Şi cred că va fi de mare valoare pentru oricine vrea vindecare, reîntregire, un sens şi scop în viaţă.

Acestea sunt sursele principale. Mergeţi şi la **sacredacoustics.com** pentru a afla mai multe despre tehnicile de meditaţie. Şi mai menţionez doar câteva. Cei interesaţi de ştiinţă, mergeţi la **galileocommission.org**, o pagină frumoasă, sunt unul dintre

[8] https://theshiftnetwork.com/course/01EAlexanderKNewell03_22

consilierii ştiinţifici ai acestui grup. Şi are mai mult de o sută de consilieri ştiinţifici, despre această revoluţie în studiul conştiinţei.

V-aş recomanda călduros să mergeţi, aşa cum am menţionat deja, la **uvadops.org**. Şi nădăjduiesc că oamenii ni se vor alătura la acel curs de la Shift Network. Şi, desigur, webinariile de la Unitedinhopeandhealing la fiecare două săptămâni, joi la ora 16:00. Avem invitaţi foarte interesanţi şi entuziaşti de fiecare dată, şi reluările merită greutatea lor în aur. Deci încurajez pe toată lumea să intre acolo şi să asculte reluările la unitedinhopeandhealing.com.

De fapt, scopul esenţial este să ne aducă pe toţi împreună, pentru că, la urma urmei, trăim cu toţii împreună. Aşa cum spun cei care au avut NDE, această lume este menţinută prin iubire, bunătate, compasiune, milă, acceptare. Şi pe măsură ce înţelegem că toţi împărtăşim o singură minte, ne simţim obligaţi să îi tratăm pe ceilalţi aşa cum am dori să fim noi trataţi, cu mult respect. Această regulă de aur este înscrisă în structura universului. Cred că aceasta este una dintre cele mai importante lecţii pe care trebuie să o cunoaştem cu toţii. Şi că putem avea încredere în acest univers şi că suntem legaţi împreună prin această frumoasă forţă a iubirii binevoitoare.

- Îmi place, îmi place, asta spuneţi şi în film. Apropo, şi dr. Alexander apare în film, aşa că trebuie să-l vedeţi. Este captivant să demonstrăm ştiinţific că sunt posibile aceste puteri. Este foarte încurajator să începi să ai încredere în tine însuţi, aşa cum spuneaţi. Este un film despre supraoameni, de la ***superhumanfilm.com****. Filmul „Superhuman" a fost lansat acum trei săptămâni, aşa că este încă foarte proaspăt. Se poate şi închiria, este disponibil pentru oricine. Vom pune toate link-urile, toate informaţiile, pentru ca să le aveţi. Iar dacă mai aveţi întrebări, vom reveni şi la ele, pe măsură ce vom revedea comentariile. Dr. Alexander, vă mulţumim foarte mult, a fost...*

- Caroline, îţi mulţumesc foarte mult pentru invitaţie. A fost o plăcere.

ianuarie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=Q3-3aVHSCeI

Traducerea de mai sus provine din videoclipul original din canalul YouTube al lui Caroline Cory [9], publicat pe 9 aug 2020.

[9] https://www.youtube.com/@OMniumUniverse

„Sper să mori curând”, de Richard Sylvester

Richard Sylvester ne oferă cartea sa "***SPER SĂ MORI CURÂND. Cuvinte despre non-dualitate şi eliberare***" în propria lectură audio (orig. "I Hope You Die Soon. Words on Non-duality and Liberation), în serial.

"*I hope you die soon!*". Aceasta este urarea pe care i-a făcut-o Tony Parsons pe când Richard trecea prin aşa-zisa „noapte întunecată a sufletului”, după prima trezire spirituală, când trăirea nondual încă nu se instalase complet în fiinţa sa. Este vorba, desigur, despre moartea iniţiatică sau psihologică.

Sumar

1. Introducere ~ Preliminarii ~ Trezirea: Să vezi că nu există nimeni
2. Eliberarea: Să vezi că "Eu" sunt Totul ~ Să fii trezit şi să fii adormit ~ Sper să mori curând
3. Limbajul ~ Mintea ~ Experienţele spirituale
4. A fi o persoană ~ Marea mantră ~ Comportamentul impecabil al celor iluminaţi
5. Contracţia şi localizarea ~ Moartea şi religia
6. O viaţă ruinată ~ Emoţiile naturale şi emoţiile nevrotice ~ Terapia şi meditaţia ~ Paradisul este Acum
7. Avatarul whiskey-ului (supliment)

Motto: Nu-i uşor să scrii o carte despre nimic

INTRODUCERE

Cea mai răspândită concepţie greşită despre eliberare este că ar putea fi obţinută de către persoană. Dar eliberarea este o pierdere – pierderea senzaţiei că a existat vreodată un individ separat care ar fi ales să acţioneze cumva pentru a obţine eliberarea.

Când se percepe că nu există nicio separare nicăieri, dispare sentimentul de vulnerabilitate şi frică ataşat de persoană, iar ceea ce rămâne este minunea vieţii care se întâmplă, pur şi simplu. În loc de vreo semnificaţie, vezi doar o veveriţă nemişcată pe un trunchi de copac gri, cu picioarele desfăcute, cu capul ridicat, privind direct la tine. În loc de vreun scop, vezi textura uimitoare a blănii pisicii sau modul incredibil în

care o furnică se târăşte pe o creangă. Pierderea speranţei nu este nicio pierdere atunci când este înlocuită de lişiţele care plonjează în lac.

Atunci când încetează senzaţia că ai deţine controlul asupra vieţii tale şi că ar trebui să o faci să se desfăşoare într-un anumit fel, atunci trăieşti într-o stare de relaxare. Te simţi comod faţă de orice apare şi nu te mai agăţi de vreo preferinţă despre ce ar fi putut fi.

1. DESPRE ELIBERARE

Preliminarii

Eliberarea nu poate fi descrisă în cuvinte. Ea nu poate fi înţeleasă de minte. Ea nu poate fi percepută până când nu se dezvăluie singură. Iar atunci, niciun cuvânt sau idee nu o poate exprima şi nicio minte nu o poate înţelege.

Totuşi, eliberarea este tot ce există. Chiar acum.

Un paradox.

Perceperea eliberării nu are nimic de-a face cu mintea. Şi totuşi, iată eliberarea chiar aici, acoperită de minte. Acoperită de mintea care nici măcar nu există.

Un paradox.

Eliberarea este sfârşitul căutării şi sfârşitul sensurilor. Eliberarea dezvăluie că sensul vieţii este viaţa însăşi. Nu mai poate exista o căutare a ceea ce este evident că deja există.

Prin natura sa, limbajul descrie dualitatea – evenimente, experienţe, lucruri, gânduri, sentimente. Fenomene. Lucrurile care se întâmplă. Nu există însă niciun limbaj care să descrie non-dualitatea. Cel mult, putem să o sugerăm.

Deci, să facem nişte sugestii.

Trezirea: Să vezi că nu există nimeni

Totul începe cu după-amiezile de sâmbătă în Hampstead, când ascult discuţiile despre non-dualitate susţinute de Tony Parsons. Nu înţeleg multe din ceea ce se spune, dar ceva mă tot cheamă acolo. Şi îmi plac glumele, conversaţiile şi băutura de după, aşa că revin din nou şi din nou.

Apoi, într-o gară din centrul Londrei, într-o seară călduroasă de vară, persoana, sentimentul de sine dispare brusc şi complet. Totul

rămâne ca mai înainte – oameni, trenuri, peroane, alte obiecte – însă totul este văzut pentru prima oară fără ca o persoană să medieze sau să interpreteze. Nu-mi apar lumini orbitoare, nici focuri de artificii, niciunul dintre vârtejurile date de LSD sau de ciupercile halucinogene. Dar acesta este adevăratul „Wow!", să vezi o gară obişnuită, pentru prima dată fără senzaţia de sine. Aici este obişnuitul văzut ca fiind neobişnuit, răsărind în Unime, fără să existe cineva anume care să îl experimenteze.

În această clipă, se percepe că nu există nimeni. Sentimentul că există o persoană a fost permanent până în acest moment şi a dat sens acestei vieţi. Timp de atâţia ani, nu a fost niciodată pus la îndoială. Era atât de clar că aş fi eu, centrul meu şi poziţia mea, încât nici măcar nu a fost remarcat. Acum se vede ca fiind o totală inutilitate. Dintr-o dată, devine clar că nu am avut niciodată o viaţă a mea, pentru că nu a existat niciodată vreun „eu". Într-o fracţiune de secundă de eternitate, fără un „eu", totul este văzut pentru prima dată, pur şi simplu, aşa cum este. Eu nu trăiesc, ci sunt trăit. Nu eu acţionez, ci acţiunile se petrec prin mine, marioneta divină.

Dispare într-o clipă orice grijă a acestei mici, dar atât de importante aparente vieţi.

După o secundă, sinele se întoarce, întrebându-se „Ce naiba a fost asta?". Dar acea fracţiune de secundă de fiinţare ca nimeni aduce schimbări irevocabile în peisajul intern. Căci această percepţie te poate buimăci complet.

Trecutul devine bidimensional. Înainte de asta, trecutul era un peisaj tridimensional pe care îl vizitam frecvent. Mă aruncam în el, sărind din loc în loc; fiecare scenă avea energie şi o realitate a ei. Această energie apărea sub forma unor emoţii şi gânduri, majoritatea legate de regrete şi vinovăţii derulate la nesfârşit, de genul „Ce-ar fi fost dacă..." şi „Dacă ar fi fost altfel...". În consecinţă, trecutul era şlefuit şi reevaluat, imaginând inutil diferite posibilităţi, ca şi cum această revedere obsesivă ar fi putut schimba cumva geografia sau aduce înapoi o iubită pierdută sau şterge vreo ofensă aruncată sau primită. Acum, după acea fracţiune de secundă în care nu mai exista nimeni, deşi persoana s-a întors, trecutul pare ca un tablou plat. Toate scenele sunt încă acolo – căci nu-i vorba de Alzheimer aici – dar nu mai au energie, nu mai au realitate şi nu prea mai există impulsul de a vizita vreuna dintre ele. Din când în când, o scenă sau alta din trecut se trezeşte la viaţă pentru o vreme, dar apoi se stinge din nou. Regretul şi vinovăţia îşi slăbesc strânsoarea.

Încă mai apar unele dificultăţi şi probleme, dar ele nu mai persistă ca înainte. Începe să se prăbuşească peretele de stâncă care le oferea o

priză fermă pentru a se căţăra şi a mă strânge de gât. Peisajul intern a devenit alunecos. Aşa cum spune Nisargadatta, lumea este plină de cercuri, dar cârligele ne aparţin nouă. Acum cârligele se dizolvă. Cu toate acestea, pe parcursul anului următor, sinele încearcă cu frenezie să se reafirme, uneori cu mult succes aparent când problemele reapar, căci se pare că plictiseala, disperarea, durerea emoţională încă trebuie să fie trăite.

Un lucru care se observă imediat este natura tuturor aparentelor experienţe spirituale ivite în timpul anilor de căutare şi de urmare a unor căi false şi guru falşi. Dintr-o dată, ele sunt văzute cum sunt cu adevărat, adică nişte experienţe emoţionale şi psihologice petrecute unei persoane ireale şi care nu sunt mai importante decât încălţarea unui pantof sau sorbirea unei ceşti de cafea.

Experienţele spirituale nu sunt greu de provocat. Meditaţi intensiv, cântaţi lungi perioade de timp, ingeraţi anumite substanţe, nu mâncaţi şi nu dormiţi, puneţi-vă în situaţii extreme. Probabil că vor da rezultate. Eu făcusem toate acestea şi au apărut multe experienţe spirituale. Cântasem ore întregi şi meditasem în bătaia unor gonguri tibetane puternice. L-am văzut pe guru, aşezat pe un podium, îmbrăcat în haine impresionante, cum s-a dizolvat într-o lumină aurie în faţa ochilor mei. Identitatea personală se rafinase şi se dizolvase în beatitudinea transcendentală. Universul respira prin mine pe măsură ce conştiinţa mea se extindea pentru a umple totul.

Şi ce dacă?

Întotdeauna era cineva acolo care avea acea experienţă spirituală. Persoana mea, oricât de rafinată, era întotdeauna prezentă. Toate aceste evenimente mi se întâmplaseră „mie”. Niciuna dintre ele nu a avut vreo legătură cu eliberarea mai mult decât mângâierea unei pisici.

Şi, oricum, „Nu poţi sta prea mult timp în lumea lui Dumnezeu. Acolo nu există restaurante sau toalete.”

Eliberarea nu este personală şi nu are nimic de-a face cu nicio experienţă psihologică, emoţională sau „spirituală”, oricât de rafinată ar fi ea. O experienţă spirituală sau psihologică este doar o experienţă personală. Odată ce se percepe că eu sunt nimic, se percepe, de asemenea, că orice experienţă apare doar pentru o *aparentă* persoană şi se dizolvă iar în Unime, fără să aibă nicio semnificaţie. Experienţa nu apare într-o persoană reală şi nu există nici posibilitatea să aibă vreo semnificaţie.

Iar eliberarea nu are nimic de-a face cu absenţa sau prezenţa problemelor sau a dificultăţilor, care pot continua să apară sau nu.

Eliberarea nu aduce fericirea fără de sfârşit. Pentru asta, încearcă cu heroină, prozac sau o lobotomie.

Ce uşurare! Eliberarea nu-ţi cere să fii în vreun fel anume.

Eliberarea nu cere nici măcar să existe un „tu”. Nu o persoană scrie aceste cuvinte. Unimea este cea care scrie aceste cuvinte. Şi tot Unimea le citeşte.

8 ian 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=Ik1HiCV-nQk

(2) „Sper să mori curând”

În poveste, perioada de trezire durează un an. În acest răstimp, simţul persoanei se reafirmă, uneori puternic, apoi se topeşte şi revine iar. Pentru o vreme, este un deşert în care durerea personală e la fel de intensă ca înainte, dar toate vechile consolări şi mecanisme de a-i face faţă şi-au pierdut sensul. Una din încurajări fusese credinţa că durerea avea sens, că era necesară pentru evoluţia mea spirituală. „Nu există câştig fără suferinţă”. Acum acel gând îmi pare de-a dreptul ridicol. Încep să înţeleg că această trezire este nemiloasă, înlăturând orice credinţă de care m-am agăţat vreodată. Acum nu mai există nicio barcă de salvare, nici măcar o bucată de lemn de care să mă prind.

Se spune uneori că Asta îţi distruge viaţa. Ei bine, îţi distruge ceea ce credeai că este viaţa ta. Şi îmi amintesc o vorbă acum. „De ce vrei eliberarea? De unde ştii că ţi-ar plăcea?”.

Doamne! Lucrurile s-au înrăutăţit, nu s-au îmbunătăţit. Înainte, măcar exista speranţa.

Eliberarea: Să vezi că „Eu” sunt Totul

În poveste, la un an de la trezire, mă aflu într-un magazin dintr-un oraş obişnuit de la ţară. Dintr-o dată, dar cu mare blândeţe, obişnuitul este înlocuit de neobişnuit. Persoana dispare din nou complet şi acum se vede clar că conştiinţa este pretutindeni şi totul. Senzaţia de sine localizată se dovedeşte a fi doar o aparenţă. Nu există nicio locaţie, nu există un aici sau un acolo. Există doar Unimea care apare ca fiind totul şi asta sunt „eu” cu adevărat. „Eu” sunt magazinul, oamenii, tejgheaua, pereţii şi spaţiul în care totul apare. Când eul dispare şi se percepe conştiinţa ca fiind totul, atunci vezi cu adevărat ceea-ce-există, o minunată hologramă susţinută de iubire.

La un moment dat în copilărie, conştiinţa pare să se coaguleze într-un spaţiu distinct, devenind solidă şi separată de orice altceva. Asta creează sentimentul de „eu”, cu speranţele şi temerile, iubirile şi responsabilităţile sale împovărătoare. Gândurile şi emoţiile şi fenomenele senzoriale – care doar apar în conştiinţă, şi atât – sunt acum deţinute de cineva, sunt acum resimţite ca aparţinând „mie”. Şi astfel începe drama de a fi o persoană.

Conştiinţa nu are altă locaţie decât „pretutindeni”. Există doar libertatea. Dar în această libertate poate apărea şi chiar apare senzaţia că

„eu” nu sunt eliberat. Ea se manifestă ca senzaţia de separare, de a fi localizat aici şi nu acolo, separat de toţi ceilalţi oameni şi lucruri. Asta provoacă teamă, dorinţă şi speranţă şi este foarte persuasivă. Nu se poate observa pe ea însăşi şi poate continua timp de şaptezeci sau optzeci de ani, până când se termină la moarte. Sau se poate sfârşi mai devreme, oriunde, în orice moment.

* * *

Eliberarea înseamnă eliberarea de povara de a fi o persoană care, în aparenţă, trebuie să facă alegeri şi să ia decizii; alegeri şi decizii care au consecinţe. Ce minunată uşurare e să vezi că nu există nici alegere, nici persoană, nici separare. Nimic din ceea ce ai făcut vreodată nu a condus la ceva, pentru că nu ai făcut niciodată nimic. Nimeni nu a făcut vreodată nimic, deşi se pare că s-au realizat multe lucruri.

Nu-i aşa că-i minunat că nu ai făcut niciodată vreo alegere în viaţa ta?! Nu ai nimic de regretat, nimic pentru care să te simţi vinovat. Nimic nu ar fi putut fi diferit, nimic nu ar fi putut fi altfel. Nu-i asta o uşurare?! Nimic nu contează. Nu trebuie să te duci nicăieri. Nu trebuie făcut nimic. Nu există nimic important şi nici principii morale. Nu există ajutor şi nici speranţă. Poţi lăsa totul să se ducă, poţi elibera toată tensiunea. Poţi începe să te bucuri de minunea lipsei de speranţă şi de darul lipsei de sens. Poţi începe să te bucuri de totala ta neajutorare.

În eliberare, se vede că nimic nu are vreo semnificaţie deosebită, ci este doar ceea-ce-este. Povestea ta nu se opreşte. Povestea continuă, dar acum se vede că este doar o poveste. Toate pasiunile din aparenta ta viaţă sunt *doar nişte lucruri care se întâmplă*. Conflictele, iubirile, luptele pentru control şi putere, victoriile şi înfrângerile sunt doar nişte fenomene care apar în Unime şi apoi se destramă, fără nicio importanţă.

Nimic nu are mai multă importanţă decât orice altceva şi nimic nu ar putea fi mai mult sau mai puţin. Războiul troian şi un pahar de bere sunt egale.

Dar nu şi în viziunea minţii, bineînţeles.

* * *

Tu nu poţi câştiga eliberarea. Eu nu am câştigat eliberarea. Nimeni nu va câştiga vreodată eliberarea. Nu poţi deveni suficient de bun, nu poţi munci suficient de mult sau nu poţi fi suficient de sincer pentru a o merita. Eliberarea nu mi s-a întâmplat mie şi nici ţie nu ţi se va întâmpla. Şi totuşi, eliberarea există. Nu există decât libertatea. Perfecţiunea este deja aici. Ceea ce eşti este deja divin.

Căutarea nu te va duce nicăieri, dar nu-i nimic rău în a căuta. În acest aparent proces, ai putea auzi că nu are niciun sens să cauţi, dar nu

vei putea renunţa la căutare până când ea nu se opreşte. Când se termină, apare percepţia că ceea ce căutai a fost întotdeauna cu tine, de fapt, a fost mereu chiar ceea ce eşti.

Dar sugestia să renunţi la căutare pentru a găsi libertatea este inutilă. Nu contează dacă te îmbeţi, meditezi, citeşti ziarul, stai cu gurul sau mergi la curse. Niciuna dintre acestea nu va face mări sau micşora şansele de eliberare. A căuta sau a nu căuta, a medita sau a nu medita, ideile astea nu au legătură cu eliberarea. Pentru că nu există nimeni care să poată alege să facă vreunul dintre aceste lucruri. Dacă meditaţia se întâmplă, se întâmplă şi va continua să se întâmple până când nu se va mai întâmpla. La fel e şi cu îmbătatul. Ar fi bine să renunţi la credinţa că poţi alege ceva, orice.

Doar că nici asta nu poţi face...

până în clipa când o vei face.

* * *

Eliberarea este ceea ce rămâne atunci când eul dispare.

Dar eul este, pur şi simplu, libertatea care apare ca un sine limitat.

Eliberarea este tot ceea ce se întâmplă în timp ce tu cauţi eliberarea.

În interior, ştii deja acest lucru.

Să fii treaz şi să fii adormit sunt acelaşi lucru – cu excepţia cazului în care dormi

Când se percepe libertatea, se înţelege că a fi treaz în eliberare nu diferă de a fi adormit. Ambele sunt văzute, pur şi simplu, ca fiind Unimea ce se manifestă ca somn sau ca trezvie. În eliberare, sunt înlăturate toate confuziile despre iluminare şi se dezvăluie caracterul său absolut obişnuit. Munţii sunt văzuţi doar ca munţi.

Dar pentru căutătorul care încă doarme şi care, în somn, caută neobosit să pună capăt sentimentului de separare, pare să existe o prăpastie între stare sa şi eliberare. Eliberarea pare a fi un minunat premiu care trebuie dobândit, promiţând sentimente de fericire, salvarea de durere şi suferinţă, sfârşitul tuturor problemelor, poate puteri magice şi, desigur, admiraţia pizmaşă a prietenilor. Acesta este motivul pentru care căutarea eliberării poate fi atât de disperată şi întrebarea „O voi obţine oare?”, atât de intensă.

Tot ceea ce împiedică perceperea eliberării este gândul „nu sunt eliberat”. Prin urmare, unii spun că ceea ce trebuie să faci pentru a percepe eliberarea este să renunţi la acest gând. Dar nu există un cineva

care să poată alege să facă asta. Gândul că „asta nu-i eliberarea” – care-i acelaşi cu gândul „sunt separat” sau „sunt în căutare” – continuă până când se dizolvă de la sine. Aparentul eu nu poate face nimic pentru a descoperi că el însuşi este o iluzie – o aparenţă nu poate descoperi realitatea.

Eliberarea este percepută fie în timp ce mintea-corp încă funcţionează, fie la moartea minţii-corp – şi nu contează care din cele două, decât în cadrul poveştii. „La moarte, există doar eliberarea. Numai că-i mai şic să percepi eliberarea când eşti în viaţă.”

În eliberare se vede că nu a existat niciodată nimic de căutat. Ceea ce cauţi a fost întotdeauna cu tine, ceea ce eşti a fost întotdeauna ceea ce eşti. Când se percepe asta, orice căutare se sfârşeşte.

Sper să mori curând

Odată ca niciodată, eram un căutător spiritual foarte dedicat. Meditam sincer, aveam grijă de karma mea, primeam shaktipat, chakrele îmi erau deschise şi purificate de guruşi binecuvântaţi, şi credeam că mă îndrept către undeva.

Apoi s-a produs catastrofa. L-am întâlnit pe Tony Parsons. Şi acela a fost sfârşitul a ceea ce credeam că fusese viaţa mea. Tony, cel care m-a îmbrăţişat la sfârşitul uneia dintre întâlnirile sale şi mi-a spus: „Sper să mori curând”. Tony, cel faţă de care simt cea mai profundă recunoştinţă, chiar dacă nu există nimeni.

Nu găsesc un mod mai potrivit de a încheia acest capitol. Permiteţi-mi să vă transmit binecuvântarea care mi s-a dat şi să vă urez „Sper să muriţi curând”.

11 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=odZKa1MgDpw

(3) „Sper să mori curând”

2. LUCRURILE CARE SE ÎNTÂMPLĂ

Limbajul

Un cuvânt nu este fenomenul pe care îl denumeşte. O descriere a mirosului de iarbă cosită nu este mirosul de iarbă cosită. Cuvintele pot indica către eliberare, dar chiar şi atunci, doar într-un mod înşelător. O descriere a eliberării – care oricum este o imposibilitate – nu ar putea transmite parfumul eliberării.

Cuvintele pot descrie doar fenomenele. Eliberarea nu este nici un fenomen, nici o colecţie de fenomene.

Cu toate acestea, dacă trebuie să existe un discurs despre ceva, inclusiv despre eliberare, acesta nu poate fi oferit decât în cuvinte.

Dar aici există şi tăcere. La fel cum literele negre au sens doar pentru că apar pe un fundal alb.

Orice limbaj este îndoielnic. Iar în această carte, următoarele cuvinte trebuie privite cu extremă suspiciune şi trebuie citite întotdeauna ca şi cum ar fi între ghilimele, deoarece premisa conţinută în fiecare dintre ele este falsă:

minte, persoană, trecut, viitor, acum, atunci, timp, loc, aici, acolo, eu, tu, mie, alegere, libertate.

Cuvântul „eu” din propoziţia „eu sunt fericit” are exact aceeaşi forţă ca şi impersonalul din propoziţia „plouă”. Nu plouă „cineva”. Nu există un „eu”. Ploaia cade, pur şi simplu. Fericirea apare, pur şi simplu.

Majoritatea scrierilor care se pretind a fi despre non-dualitate sunt total dualiste. Când un scriitor sugerează că există cineva care poate acţiona cumva pentru a aduce eliberarea, citiţi baliverne. Adesea, vor fi nişte baliverne extrem de bine articulate, fluente, complexe şi convingătoare.

Mintea

Dacă eliberarea este percepută, este percepută. Dacă nu, nu. Aşa stau lucrurile.

În Upanishade se spune: «Advaita nu este o idee. *Ea ESTE*! Fulgerul fulgeră, ochiul clipeşte... Şi apoi? Fie ai înţeles, fie nu ai înţeles... Dacă nu ai înţeles, păcat!».

Tare, nu-i aşa?!

Pentru minte, pare atât de nedrept că nu se poate face nimic.

Mintea poate deruta şi tot mintea poate clarifica. De cele mai multe ori, e buimacă. Ocazional, e lucidă. Mintea trăncăneşte neîncetat, insistând că prostiile sale au sens.

Mintea este ca o casetă audio care rulează toată ziua în buclă, având un singur mesaj înregistrat pe ea. „Vezi, am dreptate. Vezi, am dreptate." Şi are în dotare un dispozitiv care elimină toate dovezile contrare.

Mintea insistă că ne poate conduce la iluminarea personală. Şi totuşi, trebuie să recunoască faptul că iluminarea încă nu a avut loc. Mintea nu-şi poate îndeplini niciodată promisiunea, aşa că zice că nu am meditat suficient sau nu am intonat suficiente mantre sau nu am dovedit suficientă devoţiune faţă de guru. Sau nu am fost suficient de sinceri sau nu am lucrat îndeajuns pentru a ne curăţa chakrele sau nu am îndeplinit suficiente ritualuri de purificare. Sau nu am căutat suficient de mult pentru a găsi secretul ultim. Sau, desigur, că am căutat prea mult.

Mintea crede în dreptate, în echitate. Mintea crede că virtutea şi efortul ar trebui să fie recompensate. „Dacă m-aş strădui mai mult să devin o persoană mai spirituală, a mea va fi fericirea." Mintea crede că eliberarea trebuie să aducă o stare de beatitudine permanentă, deoarece vede eliberarea ca pe o recompensă pentru munca grea depusă, ca pe rezultatul unui har absolut meritat.

Şi astfel, moara de credinţe şi căi spirituale continuă să se învârtă şi guruşii prosperă.

* * *

Atunci când se percepe pentru prima dată că nu există nimeni, mintea poate fi foarte zdruncinată. Dar, de obicei, ea îşi reia rapid controlul. Mintea nu poate vedea trezirea decât ca pe o experienţă personală. „Cu siguranţă", spune mintea, „trebuie să existe o cale prin care să pot recrea această întâmplare minunată, să o menţin mai mult timp, să-i extrag esenţa, să trăiesc, în sfârşit, în ea pentru totdeauna".

Eşecul minţii în a reuşi oricare dintre aceste lucruri poate duce la disperare.

* * *

Atunci când are loc o trezire bruscă – dispariţia completă a persoanei pentru o fracţiune de secundă – toate grijile care au însoţit viaţa respectivă dispar imediat, pentru că, dintr-o dată, nu mai există nimeni care să se îngrijoreze. Într-o clipă, mintea este spulberată şi toată contracţia energetică legată de „trecut" şi „viitor" este eliberată. Se percepe atunci că nu există absolut nicio posibilitate pentru vreo

suferinţă personală sau ca să conteze ceva, deoarece acum se percepe că persoana nu există. Depresia? Neliniştea în legătură cu un interviu de angajare? Speranţa că Louise mă iubeşte? Teama de rezultatele testelor medicale de săptămâna viitoare? Dintr-o dată, în vid, nu mai există nimeni care să aibă nimic din toate acestea.

Dar, o fracţiune de secundă mai târziu, este probabil ca sinele să se întoarcă cu toate grijile sale pentru sine.

* * *

Acest personaj (Richard), în timpul perioadei de trezire, percepe fragilitatea absolută a aparenţelor. Străzile, oamenii, clădirile, câmpurile, dealurile, toate sunt văzute ca neavând nici substanţă, nici durată. Totul este doar un joc de culori, o peliculă de lumină suspendată în neant şi care nu durează nici măcar un moment. Un moment tot mai are o durată cu un început, un mijloc şi un sfârşit, dar aparenţa nu are nimic din toate acestea. Totul apare în două dimensiuni, ca o carte poştală cu imagini. Vocea de la telefon nu provine de la vreun trup – este tulburător să realizez că vocile prietenilor mei, atunci când îmi telefonează, sunt total imateriale.

Experienţele spirituale

Experienţele spirituale sunt, pur şi simplu, o formă personală de experienţă psihologică, emoţională şi fizică. Chiar şi în cele mai rafinate stări de transcendenţă există întotdeauna un cineva care trăieşte această experienţă. Totuşi, treaba asta nu poate fi observată până când nu se vede, chiar şi pentru o fracţiune de secundă, că nu există nimeni.

Experienţele spirituale pot fi provocate prin efort personal, la fel cum un perete poate fi zugrăvit prin efort personal. Dar ele nu pot fi susţinute pentru mult timp, aşa cum nicio experienţă nu poate fi susţinută pentru mult timp.

Mintea adoră să depună efort pentru a crea experienţe spirituale şi se bucură de recompensele pe care acestea le aduc. Minţii i se pare atât de corect. „Fac un anumit efort şi primesc o anumită recompensă.”

E la fel ca atunci când coacem plăcinte cu mere la cuptor.

Mintea spune că, „după ce voi depune suficient efort spiritual, iluminarea va fi a mea, poate peste încă zece vieţi”. Dar odată cu percepţia că nu există nimeni, se percepe că „eu” nu am depus niciodată niciun efort, „eu” nu am făcut nicio muncă şi nu mi se dă nimic ca

răsplată. Niciun aspect al vieţii mele nu are cum să aibă vreo legătură cu „mine”.

Într-o fracţiune de secundă de trezire, toate satisfacţiile căii spirituale pot dispărea. Toate eforturile depuse, distracţia şi preocuparea de a face bagajele pentru a pleca în India, ashram-urile vizitate cu ardoare, traseele importante prin bazarul spiritual, trezirile lui kundalini şi shaktipat-urile (transmisiile energetice) primite pot fi percepute că nu au dus nicăieri şi că nu au contat pentru nimic.

Perceperea acestui lucru poate produce hohote de râs sau un pustiu de disperare. Căci, întorcându-mă după trezire, s-ar putea fie să fi înţeles gluma, fie să mă simt cu adevărat singur şi fără speranţă.

Asta poate conduce la o perioadă de pasivitate inertă. În râs sau disperare.

13 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=SnAEEPBPAj8

(4) „Sper să mori curând”

A fi o persoană

Senzaţia de a fi o persoană este imens de puternică. M-a însoţit toată viaţa şi este cea mai puternică dependenţă dintre toate. Se manifestă în atât de multe feluri:

Am responsabilităţi. Sunt tatăl a doi copii. Am elevi. Sunt preşedintele acestei comisii foarte importante. Poate, pot salva planeta în timpul meu liber.

Am temeri. Poate că am cancer. Casa mea ar putea avea putregai uscat. S-ar putea să-mi sfârşesc zilele singur în cameră, cu balele curgându-mi pe bărbie. Poate că, în drum spre destinaţia mea de vacanţă, avionul va dispărea de pe cer, urlând în flăcări.

Am speranţe. Poate voi întâlni pe cineva la cafenea astăzi şi mă voi îndrăgosti. Poate că voi fi promovat la serviciu. S-ar putea să câştig la loto şi să renunţ la serviciu şi să-mi cumpăr, în sfârşit, un Ferrari.

Am dorinţe. Multe dintre acestea sunt contradictorii. Tânjesc după incluziune, dar şi după singurătate, după independenţă, dar şi să fiu îngrijit, să am emoţii profunde, dar şi să fiu invulnerabil şi neimpresionabil.

Trăiesc într-o stare de crispare, încordat împotriva posibilelor ameninţări şi dureri. Am senzaţia copleşitoare că eu sunt aici, asaltat de tot ceea ce există acolo, în afara mea. Trebuie să mă protejez împotriva tuturor presiunilor care m-ar putea distruge. Trebuie să mă protejez chiar şi împotriva celor dragi mie, poate, mai ales, tocmai împotriva celor care m-au cunoscut în dispoziţia cea mai deschisă.

Sunt tras în toate direcţiile de impulsuri contradictorii. Datorită tânjirii după unitate, vreau să fiu aproape de celălalt, să fim intimi, să fiu ţinut în braţe, să fiu consolat. Din cauza fricii mele de a fi subjugat, vreau să fiu separat, să stau la distanţă, să fiu autonom. Nicio stare nu-mi poate aduce satisfacţie pentru mult timp, deoarece fiecare stare pe care o doresc intră în contradicţie cu o altă stare pe care mi-o doresc. Când sunt inclus într-un grup, tânjesc după separare. Când sunt exclus, tânjesc după apartenenţă.

Sunt vulnerabil, separat, temător, uşor de stingherit, uşor de doborât. Mă mişc între extaz şi disperare, sau rămân prizonier în blindajul indiferenţei. Mai presus de toate, am amintiri din trecut şi temeri şi fantezii despre viitor. Am regrete, vinovăţie, dorinţe, gânduri de

„ce-ar fi fost dacă…”, grijă de ce gândesc ceilalţi despre mine, jenă. Sunt carismatic sau timid. Îmi joc strategiile, îmi manifest ego-ul, ştiu că am dreptate, mă justific, îmi fac campanie pentru convingerile mele. Senzaţia de „eu” este în mod constant creată şi recreată de fiecare fenomen, de fiecare gând, senzaţie şi emoţie.

Este de neimaginat că viaţa ar putea continua fără senzaţia de eu, că ceea-ce-există poate fi perceput, pur şi simplu, fără ca un cineva anume să perceapă. Este imposibil să ne imaginăm cum este percepţia că nu există nimeni – căci cine ar mai fi prezent să perceapă asta?!

Din prima clipă de separare, persoana a fost mereu prezentă. Apoi, dintr-o dată, într-o fracţiune de secundă, senzaţia de „eu” dispare complet. Nu există o dizolvare treptată a persoanei în transcendent, ci completa ei dispariţie bruscă. Şi are loc ceva de neimaginat, se percepe absenţa totală a sinelui. Marele vid este recunoscut. Toate conceptele de spaţiu şi timp devin fără sens. Există doar omniprezenţă. „Aici” şi „acolo” sunt percepute ca fiind identice.

După asta, este foarte greu să-ţi mai iei în serios viaţa de până atunci.

Marea mantră

Nu există nicio metodă, dar dacă ar exista, ar putea fi aceea de a repeta mantra „fără speranţă, fără ajutor şi fără sens”. Ar fi bine ca, în timpul acestei repetări, să observăm că nu există un cineva care o realizează. Dar nu există nici cineva care să observe asta.

Persoana crede că există o speranţă şi caută să împlinească această speranţă. La baza acestei căutări se află gândul: „Încă nu e ce-mi doresc, dar dacă aş putea să-l modelez suficient de mult, ar putea deveni idealul”. Dar speranţa este întotdeauna dezamăgită până la urmă, odată cu înţelegerea că nici acest iubit nu este idealul, nici această maşină nu este idealul, nici această vilă din Toscana nu este idealul, nici acest guru nu este idealul. Speranţa conduce la dezamăgire şi apoi fie la disperare, fie la o altă zadarnică speranţă. Speranţa nu te poate conduce niciodată de la „Nu este idealul” la „Ăsta-i idealul”, din cauză că tot timpul în care te gândeşti „Nu este idealul”, în realitate, este. Nu poţi ajunge de unde eşti până „acolo”, pentru că eşti deja acolo.

Ce bine ar fi să poţi renunţa la speranţă, dar n-ai cum! Şi totuşi, speranţa ar putea să dispară, ceea ce poate fi o mare binecuvântare.

Persoana crede că poate fi ajutată. Dar nu poţi fi ajutat să devii ceea ce eşti deja. Este ca şi cum ai sta pe un scaun frumos şi ai spune: „Te rog, spune-mi cum pot ajunge să stau pe acel scaun. Acel scaun de acolo este atât de departe de mine. Arată atât de frumos. Ştiu că viaţa mea va decurge minunat dacă aş ajunge să mă aşez pe acel scaun". Ce se poate răspunde? „Dar tu deja stai pe el, unde să te mai duci?!" Nu ai cum auzi acest răspuns dacă te crezi în altă parte. Deci, ce se poate spune atunci când ceri „Ajută-mă să devin eliberat"? Deja există numai libertatea. Nimeni nu te poate ajuta să capeţi ceea ce ai deja. De aceea, în Zen se spune uneori: „Aş vrea să-ţi dau ceva de ajutor, dar noi nu avem nimic".

Eşti singur în totala ta neputinţă. Nu poţi face nimic şi nici nu poţi evita să faci ceva. Dacă ai putea înţelege asta, atunci strădania ar putea lua sfârşit şi, în această relaxare, s-ar putea percepe eliberarea. Dar asta începe să sune a metodă, or nu există nicio metodă, deoarece nu există niciun cineva care să renunţe la strădanii.

Persoana crede că anumite lucruri sunt semnificative. Dar este un cadou nepreţuit să vezi că nimic nu are vreo semnificaţie. Tot ceea ce, aparent, se iveşte sunt doar nişte lucruri care se întâmplă. Nu conduc la nicio concluzie şi nu se îndreaptă nicăieri. Când se vede că nimic nu are vreun sens, poate apărea o imensă uşurare. Orice tensiune din aparenta ta viaţă ar putea să dispară.

Dar mintea urăşte acest cadou. Mintea strigă: „Dar Holocaustul? Mântuirea prin sângele mielului? Iluminarea lui Buddha sub copacul bodhi? Semnele şamanice că îmi voi găsi sufletul-pereche? Spiritul mătuşii Maud, care mi-a comunicat: «Cheia pierdută de la uşa din spate este în samovar». Cu siguranţă că astfel de evenimente trebuie să însemne ceva."

Şi totuşi, nimic din toate acestea nu conduce nicăieri. Nimic nu duce la ceva. Holocaustul şi răscumpărarea prin credinţă şi Buddha şi semnele şamanice şi mătuşa moartă Maud sunt doar nişte gânduri care-ţi distrag atenţia de la a percepe Asta. Unimea îşi auto-distrage atenţia ca să nu observe că nu este două. Acesta este jocul. Fiecare gând de separare, fiecare gând ce nu observă că nu există decât iubire necondiţionată, pur şi simplu, perpetuează desfăşurarea jocului.

Dacă ar avea vreun rost să vă spun să renunţaţi la speranţă şi la semnificaţii şi să vă înţelegeţi totala neputinţă, v-aş spune-o. Dar nu există nimeni care să vă spună asta şi nimeni care să asculte.

* * *

Nu poţi nici să cauţi, nici să renunţi la căutare. Căutarea se va petrece de la sine, până când se va opri de la sine. Când încerci să renunţi la căutare, vei căuta o metodă de a renunţa la căutare.

Comportamentul impecabil al celor iluminaţi

Nu există decât eliberarea. Scrierea acestor cuvinte este eliberarea. Citirea lor este eliberarea. Când bei ceai este eliberarea. Eul este eliberarea care se manifestă ca un sine. Dar cât timp eul, persoana aparentă, este prezentă, împiedică perceperea eliberării. Eul nu poate cunoaşte eliberarea, din cauză că o caută. Atâta timp cât crede că nu este Ea, persistă tensiunea şi separarea. Are senzaţia că sinele nu este suficient de bun, că trebuie să facă mereu ceva mai mult pentru a se pregăti pentru eliberare. „La urma urmei, ştiu că nu mă comport în mod impecabil. Şi, cu siguranţă, am citit undeva că fiinţele iluminate sunt întotdeauna impecabile. Aşadar, nu pot fi membru în clubul iluminaţilor."

Acest mod de gândire mă ţine captiv în dualitate. Pentru că acum avem două aspecte – Unimea şi comportamentul imperfect, aflat în afara ei.

Insistăm ca Unimea să se conformeze regulilor noastre pentru a ne convinge că este o Unime corespunzătoare, o Unime plină de calităţi. Credem că Unimea nu poate să apară ca cruzime, ca necinste sau ca foamete în Africa. Mintea admite că există Unimea, dar cu multe lucruri în afara Ei, toate lucrurile cărora nu le permitem să fie în Unime. Prin urmare, mintea stăruie mereu că există două.

Mintea, cu dorinţa ei de dreptate, nu va fi niciodată mulţumită doar cu Asta.

Din acest motiv, multe învăţături spirituale spun că trebuie să trecem dincolo de minte. Aceste învăţături văd capcana generată de minte, dar nu reuşesc să vadă că nu există nimeni care să fie prins în capcană.

Nu există niciun cineva care să poată trece dincolo de minte. Iar atunci când nu există nici persoană şi nici minte, se percepe că şi capcana este, de asemenea, eliberarea.

Eul, cu toate blocajele şi defectele sale, este tot eliberarea sub forma unui sine. Când se percepe asta, se înţelege că toate chestiunile legate de onestitate, comportament corect, moralitate şi justiţie sunt irelevante. Toate aceste concepte îşi pierd semnificaţia atunci când se percepe că nu

există nimeni care să facă vreo alegere. Curajul şi laşitatea, onestitatea şi necinstea, adevărul şi minciuna, dreptatea şi nedreptatea, responsabilitatea şi iresponsabilitatea sunt doar un joc de lumini, Unimea care apare sub forma tuturor manifestărilor.

Dar, pentru mintea noastră, sugestia că foametea din Africa, minciuna şi nedreptatea sunt tot Unimea, este de-a dreptul abominabilă.

Această carte nu este destinată celor care vor să satisfacă dorinţa minţii de nobleţe şi dreptate.

* * *

Nu există decât eliberarea. Căutarea eliberării este, de asemenea, eliberarea. Altfel, ar fi o dualitate. Ar exista Unimea şi, în afara Unimii, căutarea Ei.

Căutarea eliberării este, pur şi simplu, libertatea care se preface că n-ar fi ea şi se caută pe sine. Pentru ca să funcţioneze, disimularea trebuie să fie foarte eficientă. Altfel, Unimea s-ar regăsi instantaneu pe sine şi jocul s-ar termina înainte de a începe. Iar simulacrul chiar este foarte eficient, căci, deşi totul este Asta, mintea vede totul ca fiind aia.

De fapt, mintea are impresia deseori că a întrezărit eliberarea, dar crede că a văzut-o doar acolo – poate în persoana acelui sfânt încălţat cu sandale, având aura strălucitoare şi pene de păun, înconjurat de devoţi fascinaţi.

Bineînţeles că tot ce spun este o metaforă. Nu există niciun joc. Nu există nimic care să caute ceva. Încercaţi să citiţi penultimul paragraf în ambele variante posibile.

Acesta este un vis, dar nu eu visez. Eu sunt un personaj visat în cadrul visului. De aceea, nu eu sunt cel care se trezeşte.

Unimea se cunoaşte deja pe sine şi nu are nevoie să se regăsească, fiindcă nu este pierdută. Dar din cauză că eliberarea nu este personală, mintea, care este personală, nu o poate obţine niciodată.

Dacă aveţi o minte vioaie, aşa cum au mulţi căutători, merită să o repetăm. Mintea nu poate pricepe niciodată Asta. Iar doar a gândi „am înţeles Asta” nu are nimic de-a face cu eliberarea.

15 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=FJB-gI1cbuU

(5) „Sper să mori curând”

Căutătorul nu se poate abţine să nu vadă eliberarea ca pe ceva magic şi să nu-şi creeze închipuiri fantastice despre ea. Tânjim după darurile pe care credem că ni le va aduce eliberarea. Iar asta ne poate face să cădem în plasa oricărui guru, învăţător spiritual şi vânzător de mantre pe care-l întâlnim.

Dar, în eliberare, se vede că eliberarea este cu totul obişnuită, dar şi minunată. Este un paradox. Eliberarea este percepută, pur şi simplu, ca fiind viaţa de zi cu zi – veveriţa căţărându-se în acel copac – dar fără vălul căutării peste minte. Caruselul minţii nevrotice se transformă într-o blândă minunare.

Dar minţii s-ar putea să nu-i placă să-şi piardă nevroza.

* * *

Gândurile creează aparenţa unei persoane care are o minte. La căutătorul conştient de sine, multe dintre aceste gânduri se pot referi la aflarea a cine sunt „eu” cu adevărat. Dar aparenta persoană care pare să aibă aceste gânduri nu există, iar gândul nu-şi poate descoperi propria natură. N-are nicio natură de descoperit.

În eliberare, se percepe că gândurile se ivesc din gol, din nimic şi de nicăieri. Ele apar şi dispar, pur şi simplu. Gândurile nu se îndreaptă nicăieri şi nu conduc la nimic. Ele nu au nicio semnificaţie.

În funcţie de tiparele corpului-minte, încă mai pot apărea opinii, tendinţe, prejudecăţi şi credinţe atunci când se percepe eliberarea.

Dar este puţin probabil ca acestea să mai fie luate în serios.

* * *

Trezirea înseamnă a percepe goliciunea vidului.

Eliberarea înseamnă a percepe plinătatea vidului.

Contracţia şi localizarea

Prin explozia produsă de perceperea eliberării, contracţia ia sfârşit. Acest lucru nu înseamnă însă că senzaţia de persoană contractată nu ar putea reveni, deoarece în eliberare totul este posibil. Dar există o tendinţă puternică ca, odată ce eliberarea a fost percepută, contracţia să nu se mai producă.

Cu toate acestea, localizarea, acea senzaţie că mintea-corp există într-un anumit loc, este ceva diferit de contracţia psihologică şi emoţională. Pentru acest corp-minte (Richard), atunci când s-a perceput

eliberarea, senzaţia de localizare a luat sfârşit, pentru o vreme. Conştiinţa era percepută ca existând pretutindeni. Camera în care se stătea în picioare, strada pe care se mergea, oamenii şi stâlpii de iluminat şi băncile şi spaţiul în care apăreau nu aparţineau de altcineva decât acest braţ, acest proces de gândire, această vedere, aceste picioare păşind pe trotuar. Nu exista senzaţia că cineva trece pe lângă ceva sau de-a lungul unui spaţiu. Totuşi, era clar că trupul era capabil să-şi negocieze propriul aparent spaţiu şi timp fără a se ciocni nici de pereţi, nici de viitor.

După ceva timp, senzaţia de localizare a revenit, resimţindu-se din nou ca un corp care ocupă o dimensiune în spaţiu-timp. Dar senzaţia de contracţie (psihică) – care fusese o constantă a acestei vieţi, chiar şi după trezire – acum dispăruse.

* * *

Odată cu eliberarea, se constată faptul că există doar iubire necondiţionată, manifestată ca tot ceea-ce-există. Nu există nicio explicaţie de ce este aşa, deşi mintea va căuta una. Pur şi simplu, asta este.

Când „eu” sunt perceput ca fiind totul, nu există nicio altă posibilitate în această viziune decât de a înţelege că totul este iubire.

Moartea şi religia

Întrebare: *Cum afli ce se întâmplă după moarte?*
Răspuns: *Întrebi pe cineva care a murit.*

* * *

Noaptea trecută visam că luam cina într-un restaurant cu un vechi prieten. Am cerut nota de plată, dar înainte să vină, m-am trezit. I-a rămas prietenului meu datoria să plătească nota de plată?

E uşor de priceput că întrebarea despre visul meu este absurdă. La fel se întâmplă şi cu întrebarea „Ce se întâmplă cu mine după moarte?”. Întrebarea dispare de la sine atunci când se percepe că eu sunt un personaj visat. Atunci se vede clar că nu există niciun „eu” care moare, niciun „după”, căci timpul este creat doar în mintea visată, şi nicio „moarte”, deoarece moartea este doar trezirea din vis.

Dacă ar exista cineva care ar putea alege să nu se îngrijoreze, i-aş spune aşa: „Nu-ţi face griji. Totul va fi bine.”

Dar mintea nu-şi poate imagina propria ei anihilare. În vis, confruntată cu aparenţa morţii, mintea creează poveşti despre continuarea existenţei sale după moarte. Toate aceste poveşti sunt ca

nişte răspunsuri la întrebarea „Cine plăteşte nota de plată a visătorului care se trezeşte înainte de a i se înmâna nota de plată?”.

Cunoaştem cu toţii foarte multe astfel de poveşti. Cele mai multe oferă o anumită răsplată pentru o viaţă bine trăită, orice s-ar înţelege prin asta, şi o pedeapsă pentru o viaţă de fapte rele. Ele sunt deopotrivă ademenitoare şi înfricoşătoare, fie promiţându-ne bogăţii spirituale, fie ameninţându-ne cu chinuri cumplite.

De fapt, există miliarde de astfel de poveşti, deoarece fiecare este specifică personajului din vis care o spune. Versiunea mea legată de mântuirea prin sângele mielului va fi diferită de a ta. Versiunea ta despre renaşterea sub forma de zeu, om, animal, fantomă înfometată sau demon va fi diferită de cea a budistului care meditează lângă tine.

În majoritatea poveştilor despre moarte urzite de minte există câteva teme comune: Nişte reguli trebuie respectate. Un anumit efort trebuie depus. Nişte acţiuni rele trebuie evitate şi nişte acţiuni bune trebuie îndeplinite. Nişte recompense pot fi câştigate urmând instrucţiunile pastorului, preotului, lama, guru, yoghin sau swami. Pot fi invocate numele lui Buddha sau Isus sau Krishna pentru a justifica aceste reguli.

Există şi ameninţări cu pedepse viitoare, adesea cu torturi extreme, pentru a te încuraja să continui pe cale. În unele versiuni ale acestor poveşti, de exemplu în cea mai crudă dintre cele creştine, aceste pedepse durează întreaga veşnicie. În alte versiuni ceva mai pline de compasiune, cum ar fi unele din budism, ele durează doar o perioadă inimaginabil de lungă. Într-unele din aceste poveşti, nu-i nevoie să masacrezi o mânăstire de călugăriţe sau să participi la o orgie nebună cu droguri pentru a-ţi distruge orice şansă de a avea o viaţă de apoi fericită. După unii, simplul fapt de a dansa în ziua de duminică este de ajuns.

Structura unor minţi poate chiar manifesta apariţia unor demoni, fantome, moroi şi spirite. Acestea ajută mintea să fie convinsă că va continua să existe şi după moarte.

Pentru mulţi căutători, cea mai atrăgătoare dintre poveştile despre moarte este cea despre karmă şi reîncarnare. Ea atrage în special mintea căreia îi place dreptatea, deoarece această poveste face ca totul să pară corect şi, astfel, suferinţa personală pare mai suportabilă.

Povestea karmei spune că fiecare faptă şi gând are urmări exact conform naturii sale. În mod evident, nu se referă la viaţa curentă, unde adesea se vede că cei „răi” prosperă, iar „sfinţii” au de suferit. Aşadar, povestea karmei include, de obicei, şi povestea renaşterii. Orice aparentă nedreptate este explicată şi desfiinţată de această poveste, începând cu handicapurile din naştere, până la miliardele acumulate de despoţi şi

până la piciorul rupt când cineva se împiedică şi cade pe scări. Mintea este extrem de satisfăcută cu această poveste. „Dacă cel care m-a abuzat o duce bine în această viaţă, va suferi în alta, când va renaşte ca un om detestabil. Dacă bunătatea, autodisciplina şi sacrificiul meu de sine nu vor fi răsplătite în această viaţă, măcar voi căpăta o renaştere favorabilă. Poate că atunci voi avea un imens nimb auriu care va atrage adepţi cărora le voi putea preda calea spre iluminare."

Ideea de karmă şi reîncarnare apare din credinţa persoanei în acţiunea volitivă. Acţiunea volitivă înseamnă alegerea de a face ceva, de a-ţi exercita liberul arbitru. Dar când se percepe că nu există nimeni, se înţelege că nu există posibilitatea vreunei acţiuni volitive. Nu există un cineva care să facă vreo alegere de orice fel. Cauza şi efectul dispar atunci când se vede că toate aparentele acţiuni se ivesc din neant, pur şi simplu, fără voinţa cuiva.

Cu toate acestea, dacă dorim o explicaţie a suferinţei personale care să ne satisfacă mintea, există un imens depozit de credinţe religioase din care putem alege. Există suficiente religii pentru a satisface gusturile oricui, de la cele mai ascetice, la cele mai luxuriante. Putem să ne îmbrăcăm în cămăşi de păr şi să ne flagelăm cu bice sau să ne îmbrăcăm în haine stacojii şi să ne desfătăm ochii cu statui de aur. Putem să venerăm bărbaţi celibatari care ne instruiesc cum să ne ducem viaţa sexuală sau să aşteptăm cu nerăbdare acel paradis în care vom privi bucuroşi cum ard duşmanii noştri în iad.

Există chiar şi religii laice, cum ar fi Să Salvăm Planeta sau Socialismul. Sau putem combina secularul şi spiritualul şi să ne inventăm propria religie, cum ar fi Politica Transcendentală, Budismul Psihoterapeutic sau Ecologismul Verde Tantric.

Orice religie poate să ne satisfacă dorinţa de sens şi scop şi să ofere o explicaţie pentru suferinţa personală. Dar nimic din toate acestea nu are nicio legătură cu eliberarea.

* * *

Ceea ce se va întâmpla la moarte nu poate fi înţeles până când nu mai rămâne nimeni care să înţeleagă.

17 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=NTJoEao6N1U

(6) „Sper să mori curând”

O viaţă ruinată

În unele privinţe, eliberarea poate fi considerată o mare catastrofă care îţi poate ruina viaţa. Ţi se poate lua tot ceea ce anterior considerai a fi important, mai ales dacă ai dus o viaţă de căutător spiritual.

Căutarea spirituală satisface foarte multe nevoi. „Eul” poate găsi în ea un sens, scop, speranţă, ajutor, prietenie, sprijin şi organizare a vieţii, în timpul petrecut muncind pentru a-şi putea plăti următorul retreat spiritual. Iar în doar o fracţiune de secundă de trezire, toate acestea pot dispărea. După trezire, unii ar putea să-şi continue meditaţiile, să ia parte în continuare la meditaţiile pe Lună plină sau la adunările la picioarele guru-ului pentru bună-dispoziţia, prieteniile şi sentimentul de apartenenţă la comunitate pe care le aduc. Dar acest lucru poate fi riscant. Dacă ceilalţi adepţi simt că nu mai iei în serios căutarea, că nu mai tratezi gurul, mantra, ritualul sau credinţa cu o autentică devoţiune, atunci ai putea fi următorul sacrificat pe rugul public. Ori, cel puţin, expulzat din grup sau făcut să te simţi atât de inconfortabil, încât să te simţi obligat să pleci.

Şi totuşi, tânjim după eliberare. Ne dorim să pierdem totul, să fim goliţi, să cădem în vid. Asta sperăm, deşi nu ne putem imagina cum este. Ne dorim să dispărem.

Eliberarea este minunată, dar nu este minunată pentru cineva. Aşadar, nimeni nu câştigă niciun avantaj prin dispariţia sinelui.

Dispariţia persoanei este o moarte. Dispare definitiv şi irevocabil o mare parte din ceea ce mintea consideră că face parte din persoana respectivă – speranţe, amintiri, chiar şi nevrozele pe care le detestăm, dar cu care ne simţim, totuşi, confortabil de familiari. Relaţiile şi semnificaţiile iau sfârşit şi, dintr-o dată, se vede clar că această viaţă nu are niciun scop. Convingerile mele, importanţa mea de sine, senzaţia că mă îndrept către o destinaţie, toate se sfârşesc într-o clipă. Dispar speranţele mele de fericire personală şi de perfecţionare personală.

Acest lucru este deopotrivă foarte temut, cât şi profund dorit. Deşi nu-mi pot imagina cum ar fi viaţa când nu voi mai fi sau chiar că ar putea exista o viaţă când nu voi mai fi, ceva din mine ştie că aceasta este singura eliberare şi mântuire posibilă. Trebuie să mor pentru ca durerea separării să ia sfârşit.

Iată de ce merită a fi repetată marea binecuvântare ce mi-a fost transmisă. Sper să mori curând!

Emoţiile naturale şi emoţiile nevrotice

Perceperea eliberării nu aduce nici o stare permanentă de beatitudine, nici sfârşitul suferinţei – ci doar sfârşitul suferinţei personale.

Orice poate apărea în eliberare, dar există tendinţa ca emoţiile nevrotice să se diminueze sau să dispară, în timp ce emoţiile naturale continuă să apară. Emoţiile naturale includ furia, tristeţea, frica şi fericirea. În eliberare, acestea apar şi dispar, pur şi simplu, şi sunt văzute exact aşa cum sunt. Ele pot deveni chiar mai puternice, din cauză că nu mai sunt atenuate de ego şi de nevroza sa.

Emoţiile nevrotice, cum ar fi vinovăţia, ruşinea, îngrijorarea sau iritabilitatea tind să dispară în eliberare, deoarece nu mai sunt susţinute de credinţa în existenţa unei persoane sau a vreunui sens ori în posibilitatea succesului sau eşecului personal.

Speranţa şi disperarea, desigur, s-au dus.

Deşi se poate ivi orice în eliberare, plictiseala este puţin probabil să apară. Plictiseala este o experienţă a minţii personale. În eliberare, totul devine fascinant – forma mâinii, gustul cafelei, sunetul cauciucurilor pe şoseaua umedă.

Plictiseala este în prezent necunoscută aici (la Richard).

După eliberare, care înseamnă, de fapt, moartea persoanei, încă rămâne un corp-minte funcţional, cu o personalitate şi tipare de comportament. Vor exista în continuare preferinţe şi interese, trăsături de caracter, poate excentricităţi şi slăbiciuni. Este posibil ca personajul să prefere să conducă mai degrabă o Honda decât un Ford, să îşi petreacă vacanţa în Franţa mai degrabă decât în Scoţia, să mănânce ouăle fierte în coajă mai degrabă decât fără coajă.

Ideea de fiinţă spirituală perfect echilibrată într-o detaşare calmă, fără simpatii sau antipatii, întâmpinând totul cu seninătate, este doar un alt construct al minţii. Este un basm spiritual urzit din nevoia de a privi iluminarea ca pe ceva special şi diferit, foarte departe de ceea ce sunt eu astăzi.

Este destul de uşor pentru tipul disciplinat şi ascetic să-şi cultive o anumită detaşare, care va atrage mulţi căutători. Acest ascetism detaşat îi va atrage pe cei care simt că pietatea şi disconfortul sunt mai aproape de

divinitate decât libertinajul şi aşternuturile de mătase. Dar nu are nimic de-a face cu eliberarea.

După eliberare, personajul îşi poate păstra acelaşi temperament celebru de irascibil sau incredibil de leneş, sau poate insista să ajungă la aeroport cu trei ore mai devreme ca să fie sigur că prinde avionul.

Terapia şi meditaţia

Unii oameni, pe timpul căutării lor spirituale, vor merge la un terapeut. Este foarte posibil ca psihoterapia să facă persoana respectivă mai fericită, măcar pentru o vreme.

R. D. Laing considera că psihoterapia este o modalitate de a ieşi din închisoarea noastră. El încuraja terapiile care ne ajută să ne ridicăm şi să ieşim. „În orice caz, uşa închisorii este întotdeauna deschisă", spunea el. El critica terapiile care ne încurajează să rămânem acolo şi să analizăm de ce ne aflăm în închisoare. El nu vedea rostul ca persoana aflată într-o închisoare cu uşa larg deschisă să spună: „Refuz să plec până când nu înţeleg în detaliu de ce anume am fost pus aici". Se referea la terapiile care implică o examinare îndelungată a trecutului, sau mai degrabă a acelui „trecut" construit împreună de client şi terapeut.

De fapt, psihoterapia nu ne va scoate niciodată din închisoarea în care credem că ne aflăm. Închisoarea este senzaţia noastră de separare şi numai eliberarea ne poate revela că nu a existat niciodată o închisoare. Cu toate acestea, terapia poate face ca ireala închisoare să fie mai confortabilă, poate chiar mult mai confortabilă. Iar persoanei îi pare un lucru rezonabil să îşi petreacă timpul făcându-şi închisoarea mai confortabilă.

Oricum, terapia fie va avea loc, fie nu. Şi se poate observa că nu există nimeni care să poată decide în această privinţă.

Meditaţia este o altă modalitate de a face aparenta închisoare mai confortabilă. Meditaţia poate fi încântător de relaxantă şi poate reduce treptat nevrozele persoanei. Dar nu conduce nicăieri şi nu există un cineva care meditează. Nu există nimeni care să fie purificat sau adus mai aproape de iluminare prin ea.

Am predat meditaţia timp de mulţi ani şi ştiu bine că poate induce experienţe personale extrem de rafinate. Acestea vor fi probabil interpretate de către căutător ca fiind spirituale, ca semne că are loc o purificare şi că se apropie iluminarea. Dacă asta caută, asta ar putea găsi.

Deşi astfel de experienţe nu sunt mai valoroase decât să mănânci pâine prăjită, cu siguranţă că nu sunt nici mai puţin valoroase. Şi se poate observa că nu există nimeni care meditează sau mănâncă pâine prăjită.

Paradisul este Acum

Până când ne pierdem viaţa, ne-o petrecem pe toată căutând paradisul. Uneori, căutarea paradisului implică să ucidem mulţi oameni, să-i trecem prin sabie, să-i ardem pe rug sau să-i aruncăm în aer. Alteori, căutarea paradisului presupune să petrecem mult timp în genunchi, să ne flagelăm cu bice şi să mâncăm numai terci. Uneori, căutarea paradisului presupune să îngrijim bolnavii, să adoptăm orfani români sau să băgăm versiunea noastră despre Dumnezeu în capul populaţiilor păgâne. Adesea, căutarea paradisului presupune să muncim din greu la un serviciu care nu prea ne place, astfel ca să ne putem cumpăra un Mercedes, o casă la mare sau un ceas Rolex. Multe dintre aceste lucruri sunt nobile, multe dintre ele sunt dezonorante. Toate sunt divine.

Adesea, nu ne aşteptăm să găsim paradisul până în momentul morţii. Mintea creează poveşti minunate despre cum va fi atunci. Ea poate genera infinite versiuni ale acestor poveşti. Unele conţin mai multe fecioare şi câteva boluri de curmale. Unele conţin cântece de harpă şi venerarea nesfârşită a lui Dumnezeu. Adesea, ele prezintă peisaje frumoase. Cu nişte ani în urmă, am ascultat o emisiune radiofonică în care un bătrânel drăguţ din Tasmania povestea despre o experienţă de moarte clinică (NDE) pe care a avut-o când avea 14 ani. Povestea sa conţinea un peisaj verde luxuriant lângă un râu şi întâlniri cu rudele moarte. El l-a întrebat pe un străin de acolo foarte direct: „Dacă acesta este raiul, atunci unde este Isus?”, iar acesta i-a răspuns: „Aa, este acolo, lângă râu, vorbeşte cu nişte oameni”.

Dar o experienţă de moarte clinică nu este experienţa morţii. Şi nimeni nu e chemat să relateze la radio o astfel de experienţă la primă mână.

Întotdeauna ne aşteptăm că paradisul nu poate fi găsit decât în viitor. Rareori ne dăm seama că, prin definiţie, viitorul nu vine niciodată.

Mintea nu se poate abţine să nu caute paradisul. Aceasta este funcţia sa. Mintea este un dispozitiv care ascunde faptul că paradisul este acum, amânându-l la nesfârşit prin intermediul fenomenului de nemulţumire. Nu-i nimic rău că mintea face asta. Pur şi simplu, asta trebuie să facă atâta timp cât există o persoană.

În eliberare, se vede că Asta e deja paradisul. Tic-tac-ul unui ceas este paradisul. Gustul unui strugure este paradisul. Foşnetul frunzelor este paradisul. Căldura spumei din apa de spălat este paradisul. Senzaţia picioarelor ce se freacă de covor este paradisul. Ceea ce mintea consideră plictisitor este perceput ca fiind minunat.

Asta este un miracol care se schimbă mereu, dar rămâne acelaşi.

19 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=LmVSgH4AeD8

(7) Supliment: Avatarul whiskey-ului

Era scund, plinuţ şi carismatic, cu ochii negri şi relaxaţi. Purta haine indiene moderne şi un şal brodat cu fir de aur. Numele lui se traducea prin „Învăţătorul care este regele fericirii”. Pentru devotaţii săi, el nu era doar un guru. Era însuşi avatarul acestei epoci. El fusese Krishna, Buddha şi Isus. Cel puţin alţi patru învăţători mai pretindeau că erau singurul avatar din acest moment, dar devotaţii săi îi luau în râs. Ei ştiau că al lor era cel autentic.

Apoi, rahatul s-a plesnit de ventilator.

Se pare că gurul sedusese trei femei, toate, din fruntea organizaţiei sale, spunându-le fiecăreia dintre ele „Eu sunt Isus renăscut şi tu eşti Maria Magdalena renăscută. Acum două mii de ani eram îndrăgostiţi. Acum este timpul să fim din nou iubiţi.” Ce credincioasă ar putea rezista seducţiei unei asemenea fraze?! Pe rând, fiecare dintre femei îl crezuse şi îl urmase în pat.

Într-o zi, cele trei Maria Magdalena au descoperit că nu erau unice. Jocul se terminase. Se simţeau seduse, trădate şi batjocorite. Revoltate, au decis să dea totul în vileag. A fost convocată de urgenţă o şedinţă. Au sunat telefoanele şi au fost chemaţi devoţii.

Cele trei Mării acoperiseră multe alte păcate ale guru-ului, pe care le ascunseseră de publicul său, măturând sub preş sticlele goale de whisky. Acum se terminase prohibiţia şi toţi scheleţii s-au prăbuşit din dulap cu un zdrăngănit care i-ar fi trezit chiar şi pe cei mai blegi dintre discipoli.

Gurul se dedase la groteşti excese de băutură. Uneori consuma o sticlă întreagă de whisky înainte de a urca pe scenă pentru a se adresa devoţilor săi. O altă sticlă era rasă mai târziu, pe seară. Cercul interior de devoţi se ocupa să-l aprovizioneze, ascunzând dovezile, scoţând pe furiş sticlele goale afară din centrul de retreat. Cel puţin o dată a fost ajutat să urce pe scenă şi pe tronul său de catifea roşie de câte un acolit de fiecare parte, sprijinindu-l pentru a nu se împletici.

Poate tocmai capacitatea lui remarcabilă de a improviza o urzeală coerentă de idei spirituale fiind îmbibat cu scotch era o dovadă clară a statutului său divin. Avatarul whiskey-ului. Dumnezeul alcoolic.

Gurul le dăduse din când în când nume spirituale, dar numai devoţilor deosebiţi. Aceste nume, spunea el, îi fuseseră revelate într-o profundă meditaţie, când se acordase la esenţa spirituală cea mai înaltă a persoanei respective şi aşa au apărut numele, a căror vibraţie se potrivea exact cu dharma lor unică. Apoi cineva a observat că acestea erau chiar

numele caselor dintr-un cartier indian din Cape Town pe lângă care trecea gurul, în timp ce conducea de la domiciliu la birou în fiecare zi.

Fusese extrem de risipitor cu banii, cheltuind din belşug pentru sine.

Au existat chiar acuzaţii că ar fi fost văzut bătându-şi soţia şi fiica ei.

De ce acoliţii săi păstraseră toate acestea pentru ei înşişi?! Până când să-şi dea seama în ce s-au băgat, intraseră prea adânc în noroi pentru a se mai retrage. Renunţaseră la cariere, iubiţi, case pentru a-l urma pe acest om. Dedicaseră oceane de energie pentru ceea ce credeau ei că ar fi planul divin.

În acest fel, gurul le-a dăruit, măcar câtorva dintre adepţii lui devotaţi, premiul vaccinării pentru totdeauna împotriva oricărui guru.

Au rostul lor şi şarlatanii carismatici. Ne pot aminti să nu luăm treaba asta în serios. În poveste, se pot învăţa mai multe de la un şarlatan decât de la un sfânt.

22 ianuarie 2023

Video: https://www.youtube.com/watch?v=qDWVe-0oyNs

Simcha Lev - Aparentul corp fizic

Iluminata Simcha Lev, din Israel, ne explică cum priveşte ea corpul fizic, care îi este rolul şi ce putere are acesta în cazul unui iluminat. Despre personalitatea trupului şi faptul că este independent de gânduri, dar foarte influenţat de emoţii.

Aparentul corp fizic. Îl numesc un aparent corp fizic, pentru că este doar o aparenţă de corp, de substanţă, de materie, de carne şi sânge, de vehicul. Un vehicul despre care oamenii cred că le conţine sufletul sau ceva spiritual. Şi că există două lucruri: sufletul şi corpul, care stau împreună, au un fel de legătură, dar sufletul este captiv în interiorul corpului. Şi noi credem că suntem acest corp. Când ne uităm în oglindă, acesta credem că suntem, ne identificăm prin forma unică a corpului nostru.

După ce am suferit această transformare şi am început să trăiesc Starea de eliberare, mi-am dat seama de ceva despre corp şi despre legătura lui cu această eliberare. În primul rând, mi-am dat seama că nu este alcătuit din materie şi că nu este făcut din nimic şi că nu există la modul real cum credeam eu. Nu este real. La fel cum nu era reală identificarea mea cu personajul Simcha şi cu povestea ei şi cu psihologia ei, tot aşa, nici corpul nu este real. Poate trece prin pereţi sau merge pe apă sau zbura sau sfida gravitaţia, pentru că nu este diferit de gravitaţie sau de pereţi sau de orice altceva. Deci ideea este că este posibil.

Dar nu se întâmplă, pentru că nu ar fi logic în poveste, în acea aparentă poveste, după cum se desfăşoară ea. Acesta este singurul motiv pentru care nu trec prin pereţi sau nu merg pe apă: doar fiindcă nu se potriveşte cu povestea mea, cu povestea lui Simcha, cu cine este ea.

Deci corpul nu diferă de nimic din jurul său şi de această Unime, care este totul. Nu are margini, nu are formă, este o simplă iluzie şi aparenţă. Dar, atâta timp cât uitându-te în oglindă, asta vezi, ai un corp.

Şi ce am mai înţeles, după ce mi-am dat seama că el nu există şi că nu poate face nimic, pentru că nu există, al doilea lucru pe care l-am înţeles este că trupul este complet separat de acest Suflet. „Sufletul”...

La un an după ce am avut această transformare, am fost martoră la un accident rutier. Conduceam maşina şi o motocicletă mi-a trecut în faţă şi apoi motociclistul a pierdut controlul şi a căzut, a zburat în faţa maşinii şi s-a prăbuşit. Casca i-a zburat şi s-a zdrobit. M-am oprit chiar în faţa lui şi am ştiut că era mort, pentru că imaginea era terifiantă. Şi am observat că trupul meu a reacţionat foarte puternic la acest lucru, pentru că era o

scenă oribilă, ca dintr-un film foarte prost, cu foarte mult sânge. Iar corpul meu a reacţionat. A vrut să vomite. Mă durea stomacul. La acea privelişte, corpul voia să vomite şi stomacul mă durea.

Dar Unimea – care ştia ce se întâmplă, care ştia că nu se întâmplă nimic, care ştia ce vede Simcha, cine este ea, cine este acest motociclist acum decedat – Unimea era neatinsă.

Ca o persoană normală, am reuşit să sun la poliţie şi să fac tot ce trebuia şi am rămas foarte calmă şi foarte concentrată şi am acţionat în cel mai înalt mod posibil la această întorsătură foarte ciudată a evenimentelor. Dar corpul meu, corpul lui Simcha, era de-a dreptul îngreţoşat.

Aşa mi-am dat seama că trupul poate simţi sau exprima lucruri pe care Unimea, fiind neatinsă, nu le poate simţi. E ca şi cum ar avea o viaţă proprie şi reacţiile sale corespund cu ceea ce trăieşte psihic – nu cu Starea absolută, cu Realitatea.

Un alt exemplu a fost atunci când m-am urcat în roata Ferris, aşa cred că se numeşte, acea roată uriaşă care te ridică la înălţime. Iar Simcha avea frică de înălţimi. Însă, după transformare, am intrat cu plăcere în interiorul unei cabine Ferris. Şi mi-a plăcut foarte mult, am râs. Dar stomacul meu, stomacul lui Simcha se scufunda. O frică reală se exprima prin corp. Deci exista o reacţie a corpului la acea emoţie, dar nu o reacţie mentală, pentru că nu poate exista nicio frică în această Stare. Adică nu poţi simţi că s-ar întâmpla ceva. Singurul mod în care poţi simţi sau şti că se întâmplă ceva şi ce simte personajul este prin intermediul corpului.

Acestea au fost două cazuri în care eu, Simcha a înţeles cum o ajutase corpul să aibă reacţii atunci când se identifica cu personajul, când credea că personajul şi corpul sunt unite, un suflet în interiorul vehiculului. Când vă gândiţi acum că sufletul se află în corp, aveţi impresia că este sufletul „vostru”, că sufletul cuiva este în corpul cuiva. Însă când realizezi Adevărul absolut, ştii că nu există sufletul cuiva în corpul cuiva. Nu există un cineva şi nimeni care să simtă ceea ce simte corpul.

Desigur, în starea normală în care trăieşte omenirea în prezent, se face pereche perfectă între identificarea cu personajul şi simţămintele exprimate prin corp. Dar atunci când se elimină personajul, rămâne doar expresia corpului. Iar corpul este la fel ca orice alt obiect din jurul meu – nu înseamnă nimic. Deci nu contează cât de puternic va reacţiona. Nu influenţează starea în care se află Simcha.

Personajul Simcha este reprezentat în continuare de corpul ei. Aşa că povestea continuă. Povestea continuă şi acum ea ştie cine este, deşi apare ca un corp. Iar această aparenţă de corp trebuie să se comporte ca şi cum ar fi reală, are un anumit rol în această realitate. La fel cum legile naturii încă funcţionează, şi acest corp trebuie să se supună regulilor fizice. Deci, în aparenţă, încă face lucrurile de bază pe care le fac toţi oamenii. Simcha doarme. Desigur, ea este o pasăre de noapte, îi plac nopţile mai mult decât dimineţile. Funcţionează mai bine pe timpul nopţii şi îi place să fie trează şi să fie înconjurată de tăcere, de noapte. Dar trebuie să şi doarmă, căci dacă nu va dormi, va fi obosită şi se va îmbolnăvi.

Apoi, personajul Simcha, aşa cum era înainte, suferea de migrene. Toată viaţa ei a suferit de migrene severe. Iar după transformare, ceva foarte interesat s-a întâmplat cu migrenele. După transformare, când Simcha a avut prima migrenă, a apărut în cealaltă parte a capului. Toată viaţa ei, migrena apăruse în partea stângă a capului şi ştia că aceasta este partea destinată migrenei. Ştia asta foarte bine, trăise aşa timp de 45 de ani. Dar după transformare, migrena a apărut în partea dreaptă a capului, la tâmpla dreaptă. Era atât de ciudat, ca şi cum creierul ar fi fost cablat încrucişat sau ceva de genul ăsta. Iar singura diferenţă între migrenele de dinainte şi de după transformare este faptul că ştii ce este durerea, ştii că această durere nu este reală, nu este durere. Corpul simte durerea, dar nu are ataşată nicio greutate psihologică. Este doar o durere, care este o expresie, la fel ca orice altă expresie, la fel ca floarea sau ceva ce-ţi place, mâncarea sau ceea ce iubeşti. Este durere, doar o expresie care se manifestă acum. Într-adevăr, corpul suferă, dar e doar corpul. Pur şi simplu, asta se întâmplă, şi nimic mai mult.

Un alt lucru ciudat care s-a întâmplat cu aparentul corp fizic al lui Simcha după transformare e legat de faptul că, toată viaţa ei, nu i-a plăcut niciodată să mănânce ceapă. Era un lucru foarte important pentru ea. Ştia clar că nu va mânca nimic cu ceapă. Încă de când era copil, mama gătea fără ceapă. În toate restaurantele, toţi cei care o cunoşteau pe Simcha ştiau asta despre ea. Nu mânca ceapă sub nicio formă, nici crudă, nici în salată, nici gătită, nimic. Dar după transformare, am fost într-un loc în care se servea un fel de plăcintă cu spanac şi am luat o felie mare şi am mâncat-o pe toată. Iar prietena mea a venit la mine şi m-a întrebat „Ai mâncat asta?” şi eu i-am zis „Da, a fost foarte bună”. „Dar era plină de ceapă, nu ai observat?”. Nu observasem. Nu observasem că plăcinta conţinea ceapă, pentru că, după transformare, nu mai fac judecăţi despre nimic. Deci nu am putut să judec că ar fi ceva în neregulă cu această

mâncare sau că ceva mă deranjează. Totul era în regulă. Cred că acesta este motivul şi astfel n-am putut să observ. Iar din acea zi, mănânc ceapă. Este foarte ciudat pentru cineva care mă cunoştea şi acum mă vede mâncând ceapă. Cred că asta e cea mai bună dovadă pe care o pot da că mă aflu în această Stare: această schimbare atât de radicală. E poate amuzant, dar chiar este o schimbare radicală, pentru cei care mă cunosc.

Deci, după transformare, corpul – care este o reprezentare, forma distinctă a unei idei – continuă să aibă aceeaşi reprezentare, aceeaşi voce, aceeaşi figură. Pot să spun că, după transformare, s-a schimbat ceva foarte fundamental în ţinuta mea. Înainte, umerii mei stăteau ghemuiţi, erau căzuţi în faţă. Mergeam puţin cocoşată. Şi trebuia să-mi amintesc mereu să-mi îndrept spatele şi să stau dreaptă. Mă străduiam permanent, pentru că nu voiam să merg în felul acesta, voiam să stau dreaptă. Nu ştiu dacă mă exprim corect (în engleză). Dar voiam ca spatele meu să fie drept. Şi nu reuşeam asta mai mult de câteva secunde, până ce reveneam la postura obişnuită, când mergeam, când şedeam.

De când s-a produs transformarea, acum nu pot, Simcha nu mai poate sta aşa, trebuie să facă un efort pentru a-şi ghemui umerii. Merge şi stă dreaptă în mod natural. Şi când merge, ţinuta corpului este altfel. Unimea îşi exprimă prin corp completitudinea şi demnitatea. Cum să zic, când Simcha umblă, sentimentul pe care îl ai când Unimea se exprimă prin corp este, efectiv, ca şi cum ai merge pe nori. Este atât de moale. Totul vibrează, calci pe ceva foarte foarte moale, eşti foarte, foarte uşor. Există o lejeritate în corp. Corpul simte că nu are substanţă. Aşa că este foarte uşor şi mersul este foarte natural.

Ştiu că există şi o meditaţie pentru mers, unii oameni încearcă uneori să rămână concentraţi în timp ce umblă, şi făcând asta, pot înţelege cum este acest tip de mers. Înseamnă să fii una cu tot ce te înconjoară şi mişcarea urmează starea. Corpul a atât de lejer şi fără greutate.

De asemenea, prin această mare putere focalizare care vine odată cu această realizare, corpul este foarte precis. Înainte de transformare, aveam mici accidente, ştiţi, când te loveşti de piciorul mesei sau când îţi cade ceva din mână sau aluneci din neatenţie. Îţi pierzi vigilenţa şi atunci ţi se întâmplă ceva. Dar acum în această Stare, rareori mai fac asta. Rareori am accidente corporale, pentru că trupul este una cu tot ce-l înconjoară, se mişcă întotdeauna în cel mai armonios mod. Chiar şi când cade. Ieri m-am dus să-mi ud grădina şi cineva, nu ştiu cine, băiatul meu sau altcineva, lăsase în iarbă ceva ca un baston mare şi alunecos. Nu ştiam că este acolo, aşa că am călcat pe el şi parcă aş fi călcat pe un

skateboard. Neştiind că era acolo, pur şi simplu, am alunecat pe el. Dar corpul a reacţionat foarte alert, ştiind instantaneu cum să cadă într-un mod optim. Şi m-am trezit în fund, dar cu spatele vertical şi uitându-mă la ce era acolo şi cum am căzut.

Cred că, deoarece corpul se mişcă automat, nefiind controlat de cineva care este foarte agitat şi se străduie să facă lucrul respectiv, atunci se mişcă în armonie cu ce are în jur, astfel încât nu se accidentează. Adică este foarte... este una cu tot restul. Aşa se exprimă el acum.

Ştiu că mulţi oameni au probleme cu aparentul lor corp. Pot exista multe motive pentru care nu-ţi place corpul tău aparent. Poate că nu-ţi place cum arată, ce aspect are. Nu-ţi place forma în care ai fost creat, culoarea, greutatea, înălţimea, faţa. Ceva din acest aspect nu-ţi convine. Ai fi vrut să fie mai frumos, mai în ton cu ce crede societatea că-i frumos. Deci corpul tău aparent te poate deranja din acest motiv.

Şi poţi să-ţi urăşti sau să nu-ţi placă corpul pentru că te trădează, pentru că este bolnav, pentru că e nefuncţional şi îţi face viaţa grea. Poate că eşti handicapat. Poate că eşti foarte bătrân. Deci nu-ţi accepţi corpul aşa cum este, ai vrea să fie diferit. Sunt nenumărate motive pentru care oamenii îşi urăsc sau nu le place corpul, nu-şi acceptă formele exterioare şi doresc să fi fost altfel.

Dar haide să privim corpul ca ceea ce este el: reprezentarea unei idei, o simbolizare a personajului. Nu este doar senzaţia directă pe care o simţiţi acum „Acesta sunt eu, corpul meu. Pot simţi aceste mâini, acestea sunt mâinile mele". Nu-i chiar atât de simplu.

Aşa este cunoaşterea directă: „Asta-i mâna mea. Ştiu că, dacă o tai, va sângera." Dar eu vă spun că această mână este o reprezentare a unei idei, o metaforă a personajului ce trăieşte într-o formă distinctă. Iar Stării absolute nu-i pasă în ce fel de formă trăieşti. Ba mai mult. Ea însăşi S-a modelat exact în această aparenţă de corp. Şi există atât de multe tipuri diferite de forme, de trupuri. Este uimitor.

Prin urmare, să ne împotrivim aspectului nostru exterior, formei corpului, înseamnă să ne împotrivim nouă înşine ca Unime. Şi cine suntem noi să ne împotrivim Ei?! Este atât de nefiresc să te împotriveşti la cine eşti, la ceea ce este reprezentat prin forma ta. În loc să apreciezi originalitatea formei tale uimitoare, unică în felul ei, tu cauţi modalităţi de a o îmbunătăţi sau de a o schimba sau de a o apropia de modul cum crede personajul că ar trebui să arate sau să se comporte corpul. Şi nu acceptăm bătrâneţea, şi nu acceptăm bolile. Dar ele se întâmplă. Acestea apar. Îmbătrânim, ne îmbolnăvim.

Dar de ce trece corpul prin toate aceste procese? Pentru că este menit să o facă. Este soarta personajului separat să treacă prin toate acestea, ca să vadă cum acţionează şi cum reacţionează în diferite situaţii. Şi cum îmbătrâneşte. Şi cu ce-i îmbogăţesc toate acestea cunoaşterea de Sine, Cine este.

Putem considera corpul ca pe ocazia de a contempla ce reprezentare ne-am ales. Noi ne-am ales-o. Şi să descoperim ce este unic în acest corp, de ce este frumos aşa cum este. Pentru că este foarte frumos aşa cum este. Felul în care arăţi acum este uimitor, este de nedescris. Corpul tău este un mecanism atât de magnific, o idee atât de minunată. Gândeşte-te la cât de complicată îi este structura, câte funcţii colaborează doar pentru a face această mână să se mişte. Iar aceste lucruri comune tuturor oamenilor sunt învelite în diferite forme, în diferite tipuri de corpuri. De ce ai vrea să semeni cu altcineva sau cu ceva care ar fi „mai bun”?! De ce este considerat ceva a fi mai frumos? Există convenţia că tinerii sunt mai frumoşi decât bătrânii şi că numai anumite proporţii ale feţei te fac frumos, sau culoarea ochilor. Dar nu au nicio importanţă.

Adevărata Frumuseţe... trebuie să fiţi de acord că există oameni care nu sunt consideraţi frumoşi după standardele societăţii, dar sunt cei mai frumoşi oameni pe care îi cunoaşteţi, datorită felului cum sunt ei, a ideii pe care reprezintă. Datorită felului în care vă fac să vă simţiţi sunt ei frumoşi. Nu contează ce formă are corpul lor. Corpul lor este doar o simplă reprezentare. Dar când vă uitaţi la ei, îi vedeţi frumoşi datorită a ceea ce sunt, chiar dacă nu au o frumuseţe convenţională. Credeţi că sunt frumoşi. Chiar dacă este o femeie foarte grasă – iar societăţii nu-i plac oamenii graşi, dar este grasă – însă este drăguţă şi râde şi te face să te simţi bine şi este frumoasă. Este atât de frumoasă. Nu contează cum arată persoana. Forma exterioară este o reprezentare. Doar judecata societăţii despre cum ar trebui să arate oamenii îi face pe unii să respingă acest cadou pe care l-au primit ca trup. Deci corpul tău este modul în care această Unime a decis să Se reprezinte. Tu eşti o reprezentare a acestei Unimi în această realitate iluzorie. Tu eşti ideea, eşti o metaforă a Ceea-ce-este. Ţi-a dat o anumită formă şi trebuie să fii mândru de ea.

Aceasta este forma pe care a primit-o Simcha, cea care vorbeşte acum. E o formă foarte frumoasă. E zveltă, e închisă la culoare, pielea mea e închisă la culoare, e subţirică, corpul ei are anumite calităţi. Dar poate că nu tuturor le-ar plăcea să arate aşa. Şi ce dacă?! Nu cred că cineva ar trebui să arate ca altcineva. Frumuseţea constă în unicitatea corpului. Deci aspectul unui corp este o reprezentare a Unimii. Orice corp arată într-un fel unic.

Bineînţeles că nu are substanţă, dar semnifică o anumită idee. Iar dacă vrem să înţelegem această Unime, acceptarea de sine este foarte importantă, pentru că trebuie să acceptăm cum suntem.

A te împotrivi trupului tău înseamnă să te împotriveşti Unimii. Orice îţi aduce trupul, asta vrea Unimea să exprime. Iar dacă eşti bolnav, trebuie să faci tot ce este necesar să te faci bine. Fă tot ce-ţi stă în putinţă pentru ca această Unime să asiste la povestea cuiva care a fost bolnav şi s-a făcut bine. Sau cineva a fost supraponderal, iar Unimea asistă cum, prin propriile eforturi, se face mai sănătos. Dar asta nu înseamnă să nu acceptăm forma în care ne aflăm. Acceptăm potenţialul corpului şi putem jongla cu el şi putem face lucruri uimitoare cu corpul nostru. Îl putem pune în valoare.

Simcha, înainte de transformare, mergea la cursuri de yoga şi era foarte agilă. Pentru că în copilărie, Simcha era gimnastă. Făcea salturi şi zbura prin aer, îi plăcea foarte mult. Aşa că yoga părea o modalitate de a-şi menţine flexibilitatea corpului, pentru că era şi este şi acum foarte flexibilă.

Deci mişcarea corpului este foarte importantă. Celebrarea corpului. În primul rând, prin dans. Dansul este foarte sănătos, mai ales pentru corp, pentru că se mişcă. Şi pentru a-ţi accepta corpul. Când eşti timid şi încerci să dansezi, nu-ţi place cum se mişcă corpul. Dansul este un instrument foarte puternic pentru acceptarea corpului. Şi ar trebui s-o faci. Îţi recomand să dansezi, de unul singur la început, dacă ţi-e ruşine. Pune-ţi muzica preferată şi mişcă-ţi corpul, lasă corpul şi muzica să se contopească şi lasă Unimea să se exprime prin mişcarea corpului. Conectează-te la Ea prin mişcarea corpului şi celebrează-l. Corpul nostru vrea să se sărbătorească, să se bucure de el însuşi. Dar nu prin mâncare. Mâncatul este plăcut şi necesar, aşa că trebuie să mâncăm, dar nu este principalul lucru. Adevărata acceptare a corpului înseamnă să-ţi mişti corpul şi să îl animezi şi să celebrezi corpul şi să îi laşi potenţialul să se manifeste. Aşa că dansează! Simcha adoră să danseze. Ori de câte ori aude muzică, e ca semnalul unui fluier de câini. Când aude muzica, vrea să se mişte, pentru că Unimea este mişcare şi sărbătoare şi bucurie. Iar corpului îi place, vrea să se mişte. Corpul vrea să se conecteze, iar dansul reuşeşte să facă această conexiune. Iar apoi, când dansezi în faţa altor oameni, îi încurajezi şi pe ei să se elibereze şi, practic, să accepte felul în care arată.

Aparentul corp este această idee magnifică a Unimii exprimată în limitele formei tale distincte. Şi este menit să fie celebrat, nu negat,

indiferent cum arată corpul tău, indiferent ce face. El este această Unime. Sărbătoreşte-o!

26 ianuarie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=eKXCzo2Ds5Y

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Simcha Lev [10], videoclip publicat pe 21 decembrie 2022.

[10] https://www.youtube.com/@Simcha_Lev/

Viaţa în stare pură – nondualitate cu Ágnes

Doamna Gajai Ágnes Mágnes, din Oradea, ne binedispune cu râsul său molipsitor, provenit din trăirea pură iluminată. Este carismatică, expresivă şi ne atrage în bucuria non-eului, pe care, evident, o trăieşte.

Bună ziua tuturor!

Aceasta este o minunată, o minunată şi înfricoşătoare împărtăşire despre faptul că nu există doi.

Există doar energie, o energie pură, inocentă, nebună şi sălbatică.

Nu există nimic altceva.

Asta este nimic şi totul simultan. Asta nu poate fi înţeleasă. Asta nu este un lucru.

Este reală şi ireală. Un paradox.

Şi este completă.

Asta este plenitudinea. Asta este acasă. După Asta tânjeşti. Asta.

Energia ia forma camerei, energia e trupul, energia apare ca mocheta, ca vorbitul la telefon sau, pur şi simplu, ca vorbire. Totul este doar o expresie inocentă a Vieţii.

Nu există nimic altceva. Însă, pentru persoană, totul este atât de complicat, plin de abstracţiuni.

Asta e atât de simplă. Asta este sfârşitul lucrurilor sau fiinţelor speciale.

Asta este sfârşitul căutării.

Asta este acasă.

Dar pentru persoană, Asta nu va fi niciodată îndeajuns.

Persoana trăieşte mereu în momentul care va veni... şi iar în următorul...

Asta e o minune. Doar energie.

Şi... este incredibil, incredibil cum de se întâmplă.

Nu ştiu. Nu ştiu nimic.

Asta este sfârşitul posesiunii a orice. Şi este o pierdere, o pierdere a tot ceea ce, aparent, ai deţinut. Pentru că deja, deja nu există nicio persoană.

Nu ai avut niciodată o viaţă a ta. Nu ai avut niciodată vreo relaţie, nicio relaţie cu nimeni. Nu există indivizi separaţi.

Există doar Viaţa care se exprimă.

Şi orice poate apărea, orice: să îţi pese, să iubeşti, să împărtăşeşti acest videoclip, să te enervezi, să cedezi nervos, să ţipi, să dansezi, să bei,

să fugi. Nu ştiu, orice poate să apară. Dar nu mai iei nimic în serios. Şi totul se întâmplă aparent pentru nimeni.

Asta e liberă. Asta e minunat de liberă. Asta e libertatea fără limite, deja.

Iar simţul de eu, această senzaţie a unui corp concret, aparent solid şi contractat, este doar o altă expresie inocentă a Vieţii. Nu-i nimic în neregulă. Nu ai făcut niciodată nimic.

Nu există niciun tu. Nu se întâmplă nimic. Totul e doar aparent.

Nu există nimic. Doar ceea ce pare să se întâmple, în această clipă, în această clipă.

Asta este viaţa în stare pură.

Vă iubesc.

6 martie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=qU21vOy5BBk

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube al lui Gajai Ágnes Mágnes [11], videoclip publicat pe 28 februarie 2023 .

[11] https://www.youtube.com/@gajaiagnesmagnes2224

Tu eşti viaţa. Minunare copilărească – nondualitate cu Ágnes

Există doar viaţă.

Nu există nimic altceva, ci doar viaţă, energie. Sau poţi să-i spui cum vrei: îngheţată, hamburger, junk food, noroi, rahat de câine, sudoarea ta, vântul. Totul este Asta. Sunetul unui tren, sunetul unei maşini, ciripitul păsărilor, natura, alimente sănătoase, junk food. [Râsete]

Nu ştiu...

Există doar sunetul, doar văzul, doar văzutul. Nu există indivizi separaţi.

Cam bate vântul, o, ce-mi place! Şi norii... Vântul este atât de imprevizibil. Dar nu-i doar o briză, este foarte rece, dar este minunat, este viaţa.

Nu există nimeni. Nu există niciun Beethoven, nu există niciun Elvis Presley, nu există... nu ştiu.

Există doar muzică, doar sunet, doar ce se vede, doar ceea ce pare să se întâmple. Totul este doar o aparenţă şi aici nu-i vorba de a înţelege ceva. Nu poţi înţelege asta. Tu eşti viaţa. Nu există niciun centru. Aici, aici nu-i nimeni, acest corp este gol. Şi acele corpuri de acolo, şi ele sunt tot goale.

Suntem atât de convinşi că există cineva în corp şi că acel cineva vede ceva sau că acel cineva face ceva. Nu există nimeni. Există doar abstracţiunea mentală că ar exista cineva. Dar când toate filtrele se prăbuşesc, atunci există doar ceea ce este... şi nu este. Dar pare atât de real. Simţurile, cele cinci simţuri sunt... cele cinci simţuri sunt şi ele un miracol, şi totul se întâmplă pentru nimeni. Este o minune, este un miracol, mirosul, gustul, vederea... Totul se întâmplă de la sine. Nu există niciun făptuitor.

Crezi că tu ai fi acela care acţionează, că – am auzit ceva despre asta, nu sunt sigură, dar este un lucru minunat – că există dovezi despre faptul că creierul face totul de la sine, deci nu există vreun făptuitor. Făptuitorul, eul, reacţia eu-lui, vine întotdeauna mai târziu, câteva secunde sau nu ştiu... asta e ştiinţă, dar nu contează. Oricum, reacţia eu-lui vine întotdeauna mai târziu. Cum că „O, eu am vrut ceai, eu am vrut o cafea, eu mă duc la magazin, eu fac cumpărături, eu fac asta, eu creez asta, eu caut să îmi fac viaţa mai bună...” bla-bla-bla. Eul este acest bla-bla-bla.

Şi, de fapt, cuvintele nu înseamnă nimic. Pot să vă spun orice. Mintea va prinde orice.

Acum acest corp taie lemne şi cară lemnele. Acest corp face focul în sobă, încălzeşte casa. Este o viaţă normală, doar o viaţă simplă, simplă. Este atât de simplă şi clară, încât mintea nu-şi poate imagina Asta. Mintea îşi imaginează toate jocurile de artificii despre îngeri, despre guru, despre mantre, despre rai şi despre, nu ştiu, dimensiuni... şi bla-bla-bla.

Nu ştiu. Asta este ca un copilaş. Nu există nicio cunoaştere. Asta nu poate fi cunoscută. „O, ce se întâmplă? O, Doamne, o, este ooo! Wow! Wow! Auuu! Mă doare!", sau nu ştiu...

Simţurile funcţionează la 200%, senzaţiile sunt duse la extrem, complet, totul este dat la maximum. Nu există durerea mea, suferinţa mea, bucuria mea. Ci este doar durerea, la maximum. Nu este a mea, doar se întâmplă în aparentul spaţiu. Nu mai este simţită în corp. Nimic nu mai este simţit în corp. Suntem atât de convinşi că totul se întâmplă în corp. Dar totul se întâmplă în acest spaţiu aparent. Durerea ori bucuria este simţită ca şi cum ar fi undeva, nu ştiu. Durerea din picior sau durerea de cap, suntem atât de convinşi că se întâmplă aici. Nu există niciun aici, nu există nici o localizare... totul se întâmplă undeva, pur şi simplu, se întâmplă. Nu există nici o locaţie. Şi pentru că nu există nimeni, aici nu există nimeni, aici nu există nimeni, prin urmare, nu există niciun centru. Absolut niciun centru. Este doar energie. Totul este energie.

Supa pe care o mănânci, vântul, soarele, norii, mâncarea, chipsurile, maioneza, ketchupul, berea, alcoolul, ţigara pe care ai fumat-o, cafeaua, iarba, râsul, plânsul, strigătul, ţipătul isteric. Dar totul se întâmplă pentru nimeni. Orice poate să apară, dar nimic nu mai este luat în serios. Nimic nu mai este grav.

Doamne, e uluitor, e uluitor!

Deci, acest corp taie lemne, sau se machiază ori nu, sau se duce la doctor dacă are dureri ori nu se duce la doctor, sau merge la o petrecere ori nu merge la petrecere. Nu mai contează. Nu contează. Tot ce pare că se întâmplă este o minune. Asta este miracolul. Şi nu este nimic. Nu contează.

Iar acea energie a făptuitorului se dizolvă, nu mai există un impuls nevrotic de a acţiona – că ar trebui să am o maşină mai mare, că ar trebui să am o casă mai mare, că ar trebui să am o slujbă mai bună, să călătoresc într-o vacanţă scumpă şi apoi să mă pun pe Facebook şi toată lumea să mă admire, iar eul să se dea atât de special şi de important.

Când există un eu, atunci, pentru eu, totul este foarte important, pentru că eul este atât de arogant şi de mândru şi atât de bla-bla-bla.

Dar totul este în regulă, nu-i nimic greşit şi nimic nu-i nici corect. Doar pentru eu există opuşii. Când mai există încă un eu, atunci aparent, doar aparent, eul trăieşte în lumea contrariilor. Şi există bine şi rău, iar această energie a binelui şi răului este atât de puternică, încât eul nu-i poate rezista. Este atât de puternică. Dar când eul se dizolvă, aparent, atunci energia Vieţii este atât de puternică, încât te atrage spre lucruri pe care, nu ştiu, nu le-ai mai făcut niciodată, dar sunt lucruri atât de obişnuite sau... nu ştiu. Totul este atât de obişnuit. Deloc special.

Personajul este liber. Totul este liber. Eşti liber să râzi, eşti liber să plângi, eşti liber să ţipi, eşti liber să alergi, ai liber la orice, eşti viaţa. Eşti viaţa fără un centru, fără control. Eşti frumoasa, minunata viaţă.

Este uluitor!

Vă iubesc.

17 martie 2023

Link video: https://www.youtube.com/watch?v=JbgFQG_R_NM

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube al lui Gajai Ágnes Mágnes [12], videoclip publicat pe 17 februarie 2023 .

[12] https://www.youtube.com/@gajaiagnesmagnes2224

Ágnes în dialog nondualist cu Atiq

Ágnes din Oradea poartă un dialog vesel, exuberant cu Atiq din India pe tema nondualităţii şi ce înseamnă iluminarea..

- Ai grijă ce spui! Eşti înregistrat. 😀
- Sunt în faţa camerei de filmat. Sunt înregistrat.
- Da, eşti la televizor. ☺
- Să îţi povestesc pe scurt despre călătoria mea. A fost o călătorie lungă, de peste 20 de ani.
- Aparent, a fost lungă.
- Da. 20 de ani. N-aş spune o călătorie spirituală intensă, dar căutarea intensă a început acum patru, trei ani, trei-patru ani. Înainte era cam intermitentă. Eram ocupat cu munca. Alergam după bani, încercam să fac mulţi bani.
- În India, din câte ştiu, nu ştiu prea multe, dar ştiu că este o cultură străveche a meditaţiei şi a lucrurilor de genul ăsta...
- Deci aşa a fost, iar în ultimii trei ani a fost intensă şi m-am uitat mult la Rupert Spira, nu ştiu dacă ai auzit de el.
- O, da. Nu l-am urmărit, dar am auzit că vorbeşte şi el despre...
- Din experienţa mea, simt că este cel mai bun învăţător. Prin felul în care explică, uneşte punctele. Apoi Tony Parker, Jim Newman.
- Niciunul nu e în neregulă. Dar bineînţeles că nu există nici Rupert Spira, nici Tony Parsons. Nu există nimeni, ci doar nişte etichete şi nume... Dar totul e în regulă.
- Da. Aşa că am înţeles tot ceea ce trebuia să înţeleg: că nu există nimeni, că nu există timp, nu există spaţiu, că totul este eternitate, doar acest acum, infinitul. Şi vine şi recunoaşterea, dar pentru un scurt moment. Simt că „O, da!” şi apoi dispare.
- Aşteaptă-mă! Unde eşti, nu poţi pleca aşa! Întoarce-te, întoarce-te! 😀
- Astăzi, am început ziua bucurându-mă de acum, de veşnicul prezent non-stop.
- Da, am trecut şi eu prin învăţăturile lui Eckhart: "să rămânem în prezent". Şi e cam nasol dacă nu eşti în prezent. ☺
- Aşa că, în dimineaţa asta, a durat vreo două ore şi apoi, când am ajuns la birou, a venit un nor şi l-a acoperit. Aşa vine şi pleacă, vine şi pleacă.
- Da, da, da.
- Energia căutării era foarte puternică până în urmă cu trei-patru luni. Era foarte puternică, foarte intensă. În prezent, energia căutării s-a stabilizat. Ceva de genul: okay, când se va întâmpla oare, când voi ajunge la asta oare, de ce nu o obţin oare, chestii de genul ăsta. Aşa că sunt în aşteptarea acelui moment de „Aha!”.

- Dar, ştii, deja tu nu exişti. 😊 Asta este deja totul: ecranul, faţa, acest chip, apa, mâna care se ridică, ochii care clipesc, respirarea aerului, râsul, deja asta este totul. Deja, deja. Nu poţi ajunge la ceea ce este deja. Este foarte rapid, Asta este mai iute decât lumina. Decât sunetul. Eul nu poate urmări Asta. Deja este libertate, deja.

- Da.

- Şi e o surpriză, o surpriză foarte mare că-i o dezamăgire. „O, ce naiba. 😀 O, pentru asta am muncit atâţia ani?" (sau ştiu eu cât timp am tot căutat Asta) „să fiu din nou ca un copil de un an, să fiu din nou ca un bebeluş, de asta am căutat atât de mult?!"... Da. E atât de simplu.

- Eul despre care vorbeşti, eul ăsta nu mă părăseşte. Se tot agaţă de mine, se agaţă de mine. Nu-mi dă drumul.

- Da. Energia sinelui este... Desigur, nu există doi, dar această contracţie energetică, acest simţ al corpului este foarte puternic, foarte puternic. Te trage tare, este foarte puternic. Pentru simplii căutători sau oamenii obişnuiţi, viaţa pe care o trăiesc este normală. Ei nu se gândesc la acel „eu" şi la „non-eu" şi la „fără de eu". ☺ Trăiesc ca şi cum pentru ei nu există decât acea lume solidă. Acea soliditate a vieţii, acea continuitate, că te naşti, trăieşti şi apoi... asta fu tot!

Dar totul se întâmplă aşa (o vibraţie verticală rapidă). Nu aşa (mişcare orizontală lentă). E atât de iute... Şi este... este o minune, o minune. Există doar ceea ce ai în faţă, ceea ce se află în faţa ta, nimic altceva. Şi pot exista gânduri şi sentimente foarte puternice, foarte, foarte intense. Dar este foarte ciudat când se întâmplă pentru nimeni. Este de nedescris. Nimeni nu poate descrie Asta. Nu există nimeni. Este un mister şi nu este un mister. Deci se ascunde, dar nu se ascunde. Ca în expresia „Secretul deschis" a lui Tony Parsons.

- Mintea nu-l poate înţelege niciodată.

- Nu, nu. Dispare toată înţelegerea, toată cunoaşterea şi posesiunea ei. Cunoaşterea dispare. Azi m-a sunat un tip, un budist, şi l-am întrebat ce înseamnă budist sau budism. 😊 Pentru că nu ştiu, chiar nu ştiu ce-i asta. E ca şi cum... nu ştiu. Nu ştiu, nu ştiu nimic. Dispare acea cunoaştere.

Dar bineînţeles, corpul şi totul funcţionează în viaţa normală ca înainte. Deci creierul ştie că trebuie să bei, să mănânci, să vorbeşti, să rezolvi lucrurile în viaţa de zi cu zi. Totul e la fel, dar este diferit, absolut diferit. Însă pare la fel. Nu mai eşti păcălit, vezi prin iluzie că nimic nu e solid şi nimic nu mai pare serios.

- Da, dar eul nu acceptă asta, pentru că zice „Stai aşa, cum să fiu eu nimic?!".

- Când dispare – aparent, pentru că este deja o iluzie, dar aşa e limbajul – atunci se poate percepe, ceva recunoaşte că nu a existat niciodată un eu. Niciodată. Nici nu mai ştiu cum era înainte.

Iar când a dispărut, am încercat, ştii, am încercat să mă întorc înapoi, să aduc eul înapoi. ☺ Am încercat ceva de genul ăsta, să readuc energia din nou aici. Să simt iarăşi energia că „eu sunt acest corp" şi n-am reuşit. 😀 Dar am încercat s-o fac. Îmi amintesc că l-am rugat timp de câteva zile „O, întoarce-te, întoarce-te!". ☺ Dar nu.

Stăteam chiar acolo şi mă uitam în gol şi a apărut recunoaşterea – din partea nimănui, e ceva de nedescris 😊 – că Agnes nu mai există. Iar acum că rostesc acest nume, e doar un nume. Iar vocea pe care o aud ieşind din această gură nu e vocea „mea", e doar o voce, doar un sunet. Şi vocea ta, la fel. Doar sunete. Doar privire, doar şedere. Şi totul se întâmplă bine-mersi fără un eu. O, ce minune! 😊 Viaţa merge înainte fără mine.

- Deci, stăteai acolo în picioare şi a început să se întâmple asta... sau cum s-a întâmplat?

- Ce, dispariţia?

- Da.

- Chiar nu ştiu şi nu ştiu nici când s-a întâmplat. Poate că s-a întâmplat înainte de aparenta recunoaştere. Nu ştiu, poate că deja nu mai exista eul, dar nu observasem. Deci nu exista nimeni care să fi observat treaba asta. Dar ceva, nu ştiu ce anume, în acest spaţiu aparent, ceva recunoaşte că nu mai există nimeni. Dar este ceva complet energetic, aşa că nu pot spune prea multe despre asta. Pur şi simplu, stăteam în mijlocul camerei şi ceva recunoştea că Asta este totul.

Iar după ce se întâmplă asta, este adevărat că, aparent, se petrec nişte schimbări în structura corpului, acest corp aparent, şi în mecanismul de supravieţuire. Se evaporă. Şi după asta – deşi nu există înainte şi după asta – poate apărea orice sentiment, orice senzaţie, orice. Şi nu le mai pot eticheta. Nu-mi mai vin pe limbă unele cuvinte. Cum ar fi „depresie" sau „anxietate", nu-mi mai vin nici măcar în limba maghiară, în limba mea nativă. E ca şi cum nu le-aş mai cunoaşte. Asta e absolut de necunoscut.

E ca un copilaş mic, care e mişcat de viaţă. Copiii mici nu au memorie, doar sunt mişcaţi de viaţă. Iar pe la doi ani, când se construieşte structura persoanei, atunci apare separarea, desigur. Şi simte „O, eu sunt ăsta şi tot restul există acolo, la distanţă". Dar acum a dispărut şi distanţa. Deci nu există nicio distanţă, nicio distanţă între Asta şi tot restul, totul, da. Eşti una cu mediul, cu totul.

Desigur a fost înfricoşător. Prima dată a fost dezamăgire, apoi frică, apoi îngrijorare „O, Doamne, ce se va întâmpla?”. Şi apoi orice senzaţie era ca o nebunie. 😊 Este o nebunie. Şi liberă, este libertate absolută, pentru nimeni. Este indescriptibil, inexplicabil.

Asta-i o simplă împărtăşire dezinvoltă a acestui – nu ştiu ce e, nu-i chiar un mesaj – a nimicului, o împărtăşire despre nimic. Orice spun poate fi înţeles greşit sau poate fi etichetat. Mintea încearcă să înţeleagă orice: „O, ea a spus asta! O, ea a spus aia! A, tu ai spus chestia asta!”. Aste doar Asta.

Şi nu se întâmplă nimic. Aspectul înfricoşător al acestei împărtăşiri 😀 este că, de fapt, nu se întâmplă nimic. Totul este doar o aparenţă, doar o iluzie. Apare şi nu apare, apare şi nu apare, e ceva atât de rapid, încât mintea nu poate ţine pasul. Şi e de natură energetică, aşa că cuvintele nu contează.

Şi este o pasiune de a vorbi despre Asta. Aşa că sunt atât de fericită să vorbesc cu tine despre Asta. 😊 Este simpla bucurie a vieţii. Şi nu neapărat într-un mod pozitiv, pentru că poate exista şi durere, şi orice, orice. Nu este nimic lăsat pe dinafară.

- Când s-a întâmplat recunoaşterea, ai simţit că suferinţa s-a dizolvat? Suferinţa şi emoţiile şi gândurile şi sentimentele puternice neplăcute care existau?

- Nu. ☺ Deci nimic nu se schimbă, nimic. Dar nu mai exista acea rumigaţie persistentă. Nu mai existau acele monoloage ale minţii de genul „O, de ce mi se întâmplă asta? sau de ce asta e aşa?”. Încă apare durerea în acest corp aparent. Deci nu, nu s-a schimbat nimic, dar totul e schimbat. 😊 Nimic nu se schimbă, dar în acelaşi timp, totul este atât de... Cum se spune, pare absurd, dar numai pentru eu pare aşa. Pentru că eul caută mereu logica, ca lucrurile să fie logice, să le înţeleagă. Eul trebuie să ştie întotdeauna ce se întâmplă.

- Odată cu recunoaşterea, începi să fii un martor detaşat la ceea ce se întâmplă sau cum e? Adică, o observi sau devii una cu Ea? Cum se întâmplă?

- O, pui întrebări grele! ☺

- Da, acestea sunt întrebările pe care le am. ☺

- Există o recunoaştere, dar nu din partea persoanei. Deci persoana nu mai există. Asta este vidă. Totul este gol. Gol în sensul că este lipsit de sens, absolut fără semnificaţii, fără efort, fără scop. Asta nu devine altceva. Este deja perfectă. Deci nu e vorba de observare, pentru că nu există niciun martor. Asta nu are un centru. Nu există niciun centru. Asta este viaţă în stare pură, o vibraţie vie, ceva de neînţeles, nu are un centru. Deci nu are niciun centru într-o altă parte, ştiu eu, în Cer, 😊 de unde

observă „Sunteţi nişte oamenii răi şi vă voi pedepsi”. Nu. Sau „Aţi făcut binele, iar acum vă voi răsplăti”. Nu, nu.

Nu există niciun martor. Asta este inconştiinţa. Fără conştiinţă. Nu există conştiinţă de sine. Aceea aparţine doar persoanei. Cum se spune, este ceva energetic. Asta nu este conştientă de sine. Ca un copil mic, ca un animal. Gândurile pot apărea, dar pentru nimeni, şi nu mai sunt ceva solid şi serios. Gândurile vin şi pleacă, vin şi pleacă, vin şi pleacă. Dar copilaşul nu se gândeşte la astea. Se mişcă, aleargă, râde, oboseşte, se întinde, nu se gândeşte la ce face. E împins de viaţă. Deci e ceva inocent, este o joacă inocentă. Totul e doar un joc al inocenţei şi fără un centru de coordonare.

Şi asta-i o poveste, dar când se naşte un copil, în poveste, cred că senzaţia e la fel. E la fel, privirea pură, totul e atât de direct şi atât de puţin special. Atât de obişnuit. E doar viaţa simplă. Dar mintea, ştii, mintea caută mereu ceva complicat „O, nu, nu, nu poate fi doar asta, doar masa, doar telefonul, doar... nu!”. 😀 Trebuie să fie cu artificii, ceva spiritual, nirvana, raiul, iadul, ştiu eu ce. Nici măcar nu ştiu ce sunt astea. Când ceva nu este în faţa ta, nu te mai gândeşti la acel lucru, poate, foarte puţin, şi nu-l mai iei în serios. Nu te gândeşti „O, copilul meu se află acolo şi oare ce-o face el acolo?”. Deci dacă el nu este aici sau ceva nu este aici, el nu mai există.

- Da, înţeleg.

- „Maşina mea e acolo”. Acum creierul ştie că maşina e acolo, dar maşina nu există. Nu e solidă. Deci există doar camera, doar faţa ta, doar aceste sunete. Deci există absolut numai energia. Dar şi „energie” este doar un cuvânt. E foarte neutru, cuvântul energie, şi de aceea cred că este folosit de mulţi vorbitori. Şi astfel mintea nu se poate agăţa de el. „Energie” poate însemna orice. Dar nu ceva solid. Mintea nu poate face din acest cuvânt un lucru solid. Asta nu este un lucru. ☺ Nu este ceva ce ai putea...

- Da, înţeleg, vorbeşti despre Unime, când eşti una cu totul, aşa cum ai spus, cu acest pieptene sau orice altceva, eşti una cu asta. Nu există nicio distanţă.

- Da, da. Dar nu există gânduri despre Asta, vine atât de natural. Totul se întâmplă atât de natural. Viaţa se întâmplă, pur şi simplu. În aparenta viaţă de zi cu zi, nu apar gânduri non-stop de genul „O, asta se întâmplă doar aparent şi aparent beau apă şi aparent nu ştiu ce mai e”. 😀 S-a dizolvat energia eu-lui, acea contracţie energetică, că totul mi se întâmplă „mie”.

Şi era o povară imensă, această senzaţie de contracţie în trup era o greutate uriaşă. Dar şi aceasta face parte din Întreg, nimic nu este

separat. Totuşi, aceasta este o mare greutate, o povară uriaşă când simţi că totul mi se întâmplă „mie”. Şi că ar trebui să fac ceva, acest sentiment că eu sunt cel ce făptuiesc. Că eu sunt responsabil de tot şi ce pot face ca să fie mai bine, ce pot face ca să urmez această cale, ce pot face ca să ajung în rai, ce pot face ca să ajung la Trezire şi bla-bla-bla. 😊

Dar şi acest eu este total inocent. Energia eu-lui, oamenii care se cred separaţi – deşi nu există indivizi separaţi – dar oamenii simt în mod natural că totul e ferm şi solid. Nu-i nicio problemă cu treaba asta. Unii oameni îşi gestionează vieţile – aparentele vieţi – foarte mişto, foarte ok. Dar fiecare este un căutător.

Şi s-a aflat că asta vine din ADN. Chestia asta este oarecum ştiinţifică şi nu cunosc prea multe, dar ştiinţa a dovedit deja că nu există liberul arbitru. Totuşi, ştiinţa încă vrea să înţeleagă şi să măsoare totul. Eul vrea să măsoare, să înţeleagă „Cât de mare este universul, stelele, OZN-urile”. 😊 Îmi spuneam că dacă aici va ateriza un OZN – dar chiar să fie aici, nu ca o abstracţie a minţii – dacă OZN-ul va apărea aici cu extratereştrii, nu va fi altceva decât tot energie, nimic altceva. Aşa că „Na, veniţi şi mă omorâţi!”. 😊

- Ce crezi că ar trebui să facă cineva pentru ca să-şi dizolve eul?

- Am spus deja că nu ai ce să faci, pentru că tu deja nu exişti. ☺ Deci nu-i nimic de făcut. Se întâmplă, dar de la sine.

- Dar există o minte, care pretinde că „eu exist”.

- De fapt, nu există nicio minte. Mintea înseamnă doar nişte gânduri. Mintea e tot un concept. „Mintea” este o abstracţie a minţii. ☺ Există doar gânduri, care sunt nişte etichete. Etichetăm totul. În realitate, există doar o anarhie inocentă, sălbatică, haotică. 😊 Nicio autoritate, o minunare copilărească: „Wow! Wow! Wow!”. Dar bineînţeles că nu stai toată ziua cu gura căscată „Wow, wow, wow!”. 😊 Este o senzaţie subtilă că Asta nu este reală. Nimic nu este real. Nimic nu este real. Totul este doar o aparenţă, apare şi iar apare şi iar apare.

- Spuneai că trezirea se întâmplă automat, vine de la sine. Dar cu ce efort din partea noastră, ştii că mulţi spun că trebuie să meditäm sau să...

- Da, da.

- Deci recomanzi meditaţia sau ai făcut multe meditaţii?

- Nu! 😀 Fără meditaţii!

- Eşti norocoasă, foarte norocoasă.

- Am făcut şi meditaţii... mmm, amintirile sunt atât de vagi... Timp de câţiva ani, nu prea mulţi, am fost un căutător spiritual pe o cale spirituală. Dar nu am prea aprofundat metodele. Nu ştiu prea multe despre advaita. Nu am mers în profunzime. Dar am avut şi eu nişte străfulgerări. Îmi amintesc de unele viziuni care, pentru mine, nu au fost

plăcute, mi s-a făcut frică, de genul „Unde mă aflu? Unde sunt eu? ☺ O, nu, asta nu! Sunt o ființă unică și specială, viața mea este bine alcătuită. Nu, nu, nu-mi trebuie asta. Unde este eul meu?” Iar Asta aduce sfârșitul ideii că ai fi ceva special.

- Da, pot simți fericirea, bucuria pe care o răspândești!

- Și personajul este atât de liber, există doar libertatea. Nu există nici o agendă, niciun plan. Nu mă gândesc la ceea ce spun. Cuvintele astea nu sunt pregătite. Asta nu are nicio structură, pur și simplu, este vorbire liberă, liberă, liberă vine și iarăși vine și se întâmplă. Cred că acest personaj a fost întotdeauna așa exuberant, dar acum este mai liber. Totul este mai din plin. Bucuria este mai deplină, dragostea este mai deplină, durerea este mai deplină. Când apare o durere în acest corp aparent, durerea este extremă, pentru că nu mai există filtre.

- Am înțeles.

- Nu o mai poți ocoli. „O, nu accept asta, trebuie să fac ceva cu durerea asta, pentru că nu o vreau, nu vreau să fiu bolnavă”. Toate filtrele se prăbușesc. Așa că totul este mai viu, mult mai viu. Personajul înflorește, e ca o erupție de vitalitate, ca un vulcan, știi, plin de culori, de sunete. Iar când vorbesc despre Asta, simt că mă încing, mă umplu.

- Ca și cum fiecare moment este proaspăt.

- Da, da, totul este nou. Dar vine atât de natural, pentru că nu există nici „după”, nici „înainte”. Amintirile sunt foarte vagi și nimic nu este personal. Din moment ce Asta nu devine altceva, Asta fiind deja dintotdeauna Asta, atunci cum poate fi comparată?! Cu ce și de către cine? ☺ Este incomparabilă. Este mereu nouă. Este mereu proaspătă. Da, este... o, Doamne!

- Cuvintele au limite, dar Asta e nelimitată. Cuvintele nu o pot descrie.

- Este fără limite. E atât de plăcut să stau de vorbă cu tine. Trebuie să mai vorbim și altă dată. O, este atât de minunat!

- Și mie îmi place. Simt energia pe care o emani. Este atât de plăcută, mă face să mă simt foarte bine. ☺

- Este ceva inconștient, inconștient. Asta nu te recunoaște. Nu există niciun tu. „Recunoaștere” e doar un cuvânt, acea recunoaștere că nu există un eu. Dar asta nu te recunoaște. Este ceva inconștient. Și este iubire pură necondiționată. Mulți folosesc cuvântul necondiționat. Dar chiar este necondiționată, nu sunt condiții, nu sunt reguli. Asta este libertatea, dintotdeauna libertate.

- Într-adevăr, asta și toate celelalte sunt același lucru. Așa că iubirea se răspândește peste tot în mod egal. Tu și celălalt sunteți la fel.

- Da, exact. Nu există diferențiere, totul este la fel. Totul. Nimic nu este special. Nimic nu este mai mult sau mai puțin decât orice altceva.

Deci masa asta este la fel ca şi corpul. Iar corpul nu este real. Este doar o aparenţă. Şi totul se petrece în... durerea, senzaţiile, sentimentele, sunt resimţite în aparentul spaţiu. Fiindcă nu mai există un centru, nu sunt resimţite în aparentul trup, ci pretutindeni. Sunetele şi toate sunt peste tot şi nicăieri.

- Este doar o curgere.

- Da, da. E ceva foarte... nu ştiu.

- Orice ai spune, simt şi eu, ştiu că este aşa cum spui. Dar problema este că mintea asta se tot agaţă.

- Este în regulă şi aşa. Mulţi oameni simt o deschidere pentru asta şi primesc o înţelegere. Restul, majoritatea, ☺ nu sunt conştienţi, nu aud ce le spun. Doar remarcă „O, ce tot spui tu acolo?!". Prietenii mei au văzut nişte videoclipuri de-ale mele şi spuneau „O, ce tot spui acolo? O, nu înţeleg. O, în regulă, eşti un pic nebună, dar nu-i nimic. Hai să mergem să bem un pahar cu vin. ☺ O, eşti un pic nebună, dar nu contează. Hai să bem." Deci dacă mesajul nu este auzit, nu este auzit. Iar când această împărtăşire este auzită, este auzită de nimeni, de ceva indescriptibil. Aşa că nu poate fi înţeleasă. N-are cum.

- Când te vezi pe tine în totul din jur, trebuie să fie ca şi cum ai vorbi cu tine însuţi. Dar te poţi înfuria pe cineva, dacă face ceva neplăcut?

- Da, da, bineînţeles. De pildă, în trafic, ştii tu, „Du-te dracului!"... 😀 Şi cu copiii dimineaţa, „Haideţi, am întârziat de la şcoală, la naiba, Doamne, ce trafic!". Deci nu e vorba de pace şi linişte... Chiar nu ştiu ce este pacea sau ce este liniştea sau ce este zgomotul. Există ceea ce există. Şi poate fi orice, orice. Şi nu mai apare acea etichetare că asta este „furie", că aia este nu ştiu ce. Există doar o senzaţie şi o emoţie, dar este de neînţeles, imposibil de cunoscut.

- Uimitor!

- Da, se întâmplă, pur şi simplu.

- Când am văzut videoclipul tău, cred că acum 15 zile când ţi-am trimis un e-mail, am văzut videoclipul tău şi mi-am zis „Trebuie să vorbesc cu ea", aşa că în aceeaşi seară ţi-am trimis un e-mail. Iar apoi am aşteptat cu nerăbdare în fiecare zi, verificam dacă am primit răspuns.

- O, ce drăguţ din partea ta! ☺

- Apoi ţi-am trimis din nou mailul, a doua oară. Iar când a venit răspunsul tău, mi-am zis: „O, da, da, se va întâmpla". ☺

- Ştii, ai început să te manifeşti foarte liber, de când vorbim acum. Deja te comporţi mai liber. ☺

- Da, da, simt asta.

- Ca şi cum ai zice „O, da, am primit, wow!".

- Da, da, este cu adevărat uimitor să vorbesc cu tine şi să primesc...

- Cred că sunt mulţi vorbitori şi tot mai mulţi oameni discută despre Asta. Eu chiar nu voiam, ☺ dar nu a depins de mine, pentru că nu există niciun cineva. Iar după ce eul se dizolvă, se petrece ceva energetic, încep să se întâmple unele lucruri pe care nu le poţi opri. La început încă gândeam „Nu se cade să fac asta”, a existat un pic de cârcoteală a minţii. Dar deja nu mai era ceva serios. Iar apoi, s-a manifestat foarte liber de genul „No, hai să vorbim despre Asta!”. Acest personaj este în viaţa de zi cu zi actriţă, pe scenă. Şi îmi place mereu să vorbesc cu oamenii şi să joc, să dansez, să cânt. Iar acum am făcut o pasiune din Asta. Multe pasiuni şi preferinţe mi-au dispărut. Au rămas unele preferinţe şi au apărut altele noi. Îmi place să vorbesc despre Asta.

- Înainte de a încheia, aş avea o mică rugăminte. Poate doar 5 minute sau 15 minute, aş vrea să închid ochii şi să meditez în prezenţa ta, dacă se poate.

- Mmm...! ☺

- Poate 2 minute, doar 2 minute.

- Un minut! 😊

- Bine, bine. Şi după aceea...

- Nu cred că pot sta nemişcată un minut. 😊

- ... să-mi spui ce-ţi vine în minte.

- Aşteaptă, să opresc înregistrarea.

26 martie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=eilqXMNEeQ0

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube al lui Gajai Ágnes Mágnes [13], videoclip publicat pe 14 martie 2023 .

[13] https://www.youtube.com/@gajaiagnesmagnes2224

Traduceri din JED MCKENNA

Jed McKenna este pseudonimul literar al unui **iluminat** care a preferat să rămână necunoscut publicului. A scris câteva cărţi de ficţiune despre trezirea spirituală care întrunesc multe opinii favorabile. El sugerează că iluminarea este o căutare sinucigaşă a adevărului cu orice preţ, fiindcă nu există vreo altă miză mai importantă. Trebuie să ai curajul de a-ţi pune reflectoarele asupra falselor programe interioare. Adevărul nu se referă la a cunoaşte lucruri – deja ştii prea multe. Ci este o destrămare a pretinsei cunoaşteri, astfel ca să rămână doar ceea ce este autentic.

Dar atunci, oare de ce Jed amestecă Adevărul cu ficţiunea? Tocmai pentru că oamenii iubesc teatrul, poveştile – adică cu ceea ce se războieşte el. Şi pentru că are talent la scris, nu la discuţii şi conferinţe. De aceea, urzeşte o naraţiune despre un maestru nondualist care demontează cu fineţe toate credinţele celor pe care îi întâlneşte în carte. Aşa cum cititorul a fost, poate, captivat de personajul fictiv Don Juan al lui Carlos Castaneda, tot aşa va fi fermecat şi de învăţătorul Jed, care scoate în relief insuccesul fatidic al învăţătorilor spirituali – adică ceea ce scriitorul a evitat să fie în fapt.

Semnul nondualităţii, după Jed

Scurte citate din Jed McKenna (neconţinute în capitolele traduse):

«Înainte de iluminare, credeam că eu sunt ego-ul; apoi a venit iluminarea şi gata cu ego-ul, a rămas doar realitatea fundamentală. Acum, după iluminare, acest ego se simte uneori cam inconfortabil sau inadecvat, dar e tot ce am. Ideea că ego-ul e distrus în procesul iluminării este aproximativ corectă, dar incompletă.

Înainte de iluminare, eşti o fiinţă umană în lume, ca oricine altcineva. În timpul iluminării, înţelegi că fiinţa umană care te credeai a fi este doar un personaj dintr-o piesă şi că lumea în care credeai că te afli e

doar o scenă, aşa că treci printr-un proces de deconstrucţie radicală a personajului ca să vezi ce rămâne după ce dispare. Rezultatul nu este un sine iluminat sau un sine adevărat, ci lipsa unui sine. Când totul se termină, e timpul să revii ca o fiinţă umană în lume, ceea ce înseamnă să te strecori înapoi în costum şi să te întorci pe scenă.» — *"Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing"*

«Odată ce începi să vezi că acest loc este o casă de nebuni, nu mai poţi să-l priveşti altcumva. Aşa e peste tot şi aşa sunt toţi. Un nonsens total. Asta nu e viaţa. Nu poate fi. Nu ştiu ce este, dar nu e viaţa.» — *"Spiritual Warfare"*

«Ne strecurăm în vieţile care ne sunt pregătite la fel cum copiii se îmbracă cu hainele pregătite de mamele lor dimineaţa. Nimeni nu decide. Nu ne trăim vieţile fiindcă aşa am ales, ci fiindcă aşa ne-au fost prestabilite.» — *"Spiritual Warfare"*

«Toate sistemele de credinţă sunt doar poveşti pe care le inventăm pentru a rezista în faţa vidului. Ego-ul urăşte vidul, aşa că toată lumea se grăbeşte să creeze iluzia existenţei a ceva acolo unde nu-i nimic. Credinţele sunt simple mijloacele prin care alungăm cu argumente logice oroarea inimaginabilă reprezentată de lipsa unui sine.» — *"Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing"*

«În legătură cu starea de martor, cel mai important aspect, pe care majoritatea oamenilor nu par a-l pricepe, este că nu-i de ajuns să te dai înapoi cu un pas. Ci trebuie să continui mişcarea. Nu-i o stare pasivă, ca şi cum te-ai lăsa pe spate, observând. Nu doar că-ţi observi personajul, ci îl demontezi bucată cu bucată. Trebuie să fii hotărât în treaba asta. Astfel, simulezi perspectiva iluminată, metodă utilă oricui vrea să iasă complet din starea de vis şi nu doar să se trezească în ea.» — *"Spiritual Warfare"*

«Când credem că lumea exterioară este reală, deseori percepem câştigul ca fiind bun, iar pierderea ca fiind rea. Când încetăm să mai credem într-o lume exterioară, situaţia se inversează: câştigul devine rău, iar pierderea devine bună. Din start, nimic din ce am putea pierde nu a fost niciodată al nostru. Nu putem pierde decât iluzia.» — *"Spiritual Warfare"*

«Toate diversele aspecte ale religiei şi spiritualităţii pot fi grupate sub titulatura de Piaţa de Spiritualitate. Acesta e locul unde se duc să moară visele tale pentru o viaţă mai bună; nu pentru că visele tale ar fi de rahat, ci pentru că piaţa de spiritualitate este.

Enorma operaţiune de publicitate mincinoasă are sens la nivel de turmă, dar nu şi la nivel individual. Nu este o conspiraţie, pentru că nu există conspiratori, ci doar victime. Singurul păpuşar este Maya, zeiţa

iluziilor. Ea este aceea care, prin inteligenţa ego-ului şi puterea fricii, reuşeşte să ne ţină închişi într-o temniţă fără lacăte; o păcăleală destul de mişto, dacă ţinem cont de faptul că scamatoarea însăşi nu există.

Nici tu nu exişti, dar *pari* că exişti, iar în starea de vis pe care o numim realitate, aparenţele sunt totul, fiindcă doar ele există. În realitate, nu eşti altceva decât pură conştiinţă, aşa că singura direcţie de schimbare este către o perspectivă mai lucidă şi mai puţin distorsionată.» ***– jedvaita.com/article-zero/***

«Recomand procesul pe care-l numesc Autoliză Spirituală, care nu-i altceva decât o scriere focalizată şi hotărâtă. Autoliză înseamnă autodigerare, iar Spiritual nu ştiu ce înseamnă. Creierul nu-i adecvat pentru gândirea serioasă, fiindcă e puternic dominat de inimă, în raport de 24:1, după unele estimări. Pune-ţi gândurile pe hârtie, unde le poţi vedea obiectiv din toate direcţiile, fără influenţa deformantă a emoţiilor, şi vei pricepe în mod direct că inteligenţa e neimportantă, iar gândirea este totul.

Astfel îţi vei deschide ochii să vezi clar. Astfel te vei dezlega de ataşamente într-un mod natural şi relativ nedureros. Ataşamentele sunt părţi din tine, deci fiecare dezlegare este o amputare emoţională. Dacă nu te-a durut, înseamnă că n-ai realizat-o.

Gândirea onestă, nedistorsionată şi netulburată de emoţii, este singura cale spirituală autentică, având scopul de a afla cine şi ce şi unde eşti cu adevărat. Toate tehnicile şi învăţăturile de pe piaţa de spiritualitate au scopul de a te transforma într-un perpetuu căutător, motiv pentru care căutarea adevărului – acel lucru care nu mai poate fi pierdut niciodată – este cel mai mare eşec din istoria umanităţii.» – ***jedvaita.com/article-zero/***

«Alan Watts a spus că noi suntem un fel de lupe prin care Universul se priveşte şi se experimentează pe Sine. Ar fi mai util să spunem că noi suntem lentilele imperfecte prin care Universul se observă; prin care non-diferenţiatul creează iluzia diferenţierii. E o idee interesantă. Eul este o distorsiune: distorsiune prin design. Exact felul în care lentila distorsionează defineşte individul, sinele. Din acest punct de vedere, toate atributele personale sunt nişte defecte, imperfecţiunile unei lentile care există tocmai pentru a fi imperfectă.

Imperfecţiunea nu poate exista decât dacă este inventată una artificială: eul. Căutătorii spirituali se străduie să devină nişte lentile perfecte, dar, desigur, o lentilă perfectă înseamnă doar lipsa cu totul a unei lentile. Nu doar că imperfecţiunile sunt cine şi ce eşti, ci şi *de ce*. Trezirea nu are niciun rost – schimbi sinele separat pe non-sinele

integrat, fiinţa finită pe non-fiinţa infinită – prin asta înţelegând nu că perfecţiunea nu poate fi atinsă, ci că nu poate fi evitată. Doar perfecţiunea există. Cu adevărat, nu există nimic imperfect. Scopul lentilei limitate şi imperfecte este să creeze zone de finitudine şi imperfecţiune în care să ne putem juca.» – **jedmckenna.com/?p=1387**

Audiobooks în limba engleză

"Spiritual Enlightenment: The Damnedest Thing" [14]
"Spiritual Warfare" Part 1 [15] | "Spiritual Warfare" Part 2 [16]
Theory of Everything: The Enlightened Perspective [17]

28 mai 2023

Capitole traduse

Din cartea „Spiritually Incorrect Enlightenment" (2004):

Cap.2 Visând la California

Din cartea „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing" (2002):

Cap.3 Idei nobile

Cap.6 It'a all about Oz, baby

Cap.7 Nici sfânt, nici înţelept

Cap.11 Ucide-l pe Buddha

Cap.32 Cine ar putea să judece?!

Cap.34 Scopul cursei este doar să faci o cursă

[14] https://www.youtube.com/watch?v=_Zq2L7MqWz4

[15] https://www.youtube.com/watch?v=_lZZxLjjM7I

[16] https://www.youtube.com/watch?v=6YcFV6YiBcY

[17] https://www.youtube.com/watch?v=bLTcfHAqhAU

Visând la California

Fragment din capitolul 2, „California Dreaming” al cărţii „Spiritually Incorrect Enlightenment” (2004), de Jed McKenna - în traducere: „Iluminare spiritual-incorectă”. Paginile 13-20.

«[...] După masă, rămânem aşezaţi la locurile noastre. Sunt aduse câteva sticle de lichior şi îşi toarnă fiecare cât doreşte. Oamenii se cam abţiguiesc. Cineva ridică subiectul terorismului şi al vulnerabilităţii Americii. Toţi sunt speriaţi de periclitarea aprovizionării cu alimente şi apă potabilă, care, deduc eu, a fost evitată la limită în ultimele săptămâni. Dacă atacul ar fi avut succes, fiecare ar fi trebuit să se descurce pe cont propriu pentru a supravieţui. Mi se pare că le place să fantazeze morbid despre posibile scenarii în care serviciile publice se blochează unul după altul, urmate de anarhie, revolte şi pierderea controlului asupra oraşelor şi infrastructurii. În mod evident, femeilor nu le place discuţia, dar bărbaţii nu se mai satură.

„O, totul e prea groaznic ca să ne gândim la aşa ceva”, spuse una dintre femei.

„Este prea groaznic să *nu* ne gândim la asta”, spuse unul dintre bărbaţi. „Trăim într-un deşert. N-ar dura mult ca situaţia să devină critică. O zi sau două.”

„Sunt sigură că există rezerve de hrană şi apă undeva...”

„Garda Naţională ar...”

„Preşedintele ar...”

„Nu prea cred”, spuse Henry. „Nu ar ajunge pentru mult timp şi, probabil, nu până aici. Şi să zicem că rezişti în primele zile cu ce ai. Dar apoi? Şi ce faci dacă apare cineva cu o puşcă ca să-ţi fure ceea ce ai? Nu poţi suna la Poliţie. Nici măcar nu mai ştii cine îţi este prieten.”

Ei continuă în maniera asta pentru un timp, tot adăugând posibile orori, observând cât de fragil este sistemul nostru, ce teribilă ar fi o astfel de lovitură. Se bălăcesc în urmările macabre ale acestor lucruri. Până la urmă, ursul îmblânzit din mine nu mai suportă.

„Ei bine, să zicem că chiar se întâmplă tot ce ar fi mai cumplit”, îi întrerup eu, „oare ar fi aşa o mare tragedie?”

Pălăvrăgeala încetează şi toţi ochii se îndreaptă spre mine.

„Oare ar fi chiar atât de rău dacă lumea voastră s-ar dezintegra?”, întreb eu. „Acele blocaje în cascadă, anarhia şi tot restul. Aş spune că poate fi şi un lucru *bun*. Zguduie lucrurile. Face sângele să curgă prin vine.”

Oamenii schimbă priviri nedumerite, căutând nişte explicaţii sau complici pentru a-l contra pe acest idiot care a deviat discuţia de la temele standard.

„Nu vă cunosc pe niciunul personal", continui eu, „dar se pare că vieţile voastre sunt destul de predictibile. Ştiţi deja cum decurge povestea, aşa-i?! Deci ce ar fi atât de grav dacă povestea s-ar schimba brusc într-una ceva mai provocatoare?!"

Se pare că le-am captat atenţia, indiferent de urmări. Henry pare fericit.

„Eu doar joc rolul avocatului diavolului aici, gândind cu voce tare. Corectaţi-mă dacă greşesc, dar vieţile voastre sunt destul de", şi fac un gest indicând locaţia în care ne aflăm, „*clare*, nu-i aşa?! Adică, faceţi bani, creşteţi copii, socializaţi, vă îndepliniţi rolurile, precum toţi ceilalţi; în esenţă, păşiţi în cercuri mici către mormânt, în timp ce pretindeţi că nu o faceţi. Desigur, meditaţi şi urmaţi practici spirituale, dar ştiţi că nu vă duc nicăieri, aşa-i?!"

Apar câteva pungi de rezistenţă, dar nu mă las descurajat. Indignarea lor mi se pare la fel de lipsită de importanţă ca lătratul căţeluşilor roz. Îmi permit acum o manieră de comunicare mai în forţă, în special pentru propriul meu amuzament, iar reacţia lor nu contează în acest moment.

„Sună groaznic acest sfârşit al lumii de care vorbiţi", spun eu, „dar poate că ar fi unica voastră şansă. Poate că nu vă daţi seama, dar fantazaţi despre o trezire; propria voastră trezire. Aţi auzit de acea urare chinezească, care este atât o binecuvântare, cât şi un blestem: *Fie să trăiţi vremuri interesante!* Dacă priviţi atent, veţi observa că nu trăim vremuri interesante, deşi am putea. De fapt, despre asta-i vorba în scenariul vostru de groază, nu-i aşa?! Vremuri ce devin tot mai interesante?! Am sta în cele mai bune locuri ca să asistăm la unul dintre cele mai măreţe spectacole din istoria lumii: colapsul unei civilizaţii avansate tehnologic. Aşa cum spuneaţi, n-ar dura mult. Alimentele şi apa se termină în câteva zile şi toate pretenţiile la decenţă şi moralitate iau sfârşit odată cu ele. Marile oraşe intră în panică şi îşi pierd minţile. Foc, revolte, evacuări. Ar fi cea mai mare demascare pe care a văzut-o lumea. O trezire în masă: milioane de oameni devenind foarte autentici, foarte rapid. Nu credeţi că ar fi distractiv?"

Oamenii mă privesc de parcă aş fi nebun, prost sau, pur şi simplu, incredibil de mitocan. Mă adresez mai ales lui Henry, ca ceilalţi să aibă impresia că asistă la o conversaţie, fără a se simţi provocaţi direct. Observând că Henry nu se simte jignit, ei rezistă tendinţei de a interveni.

„Nu cred că ar fi ceva improbabil. Terorism, accident nuclear, vreun eveniment planetar, război, un microb, o pedeapsă de la Dumnezeu. Lucrurile se schimbă, se destramă, se sfârşesc. Legea nu se mai aplică, da? Imaginaţi-vă America redusă la un teritoriu cu lideri militari şi oraşe-stat: iar restul ţării este bântuită de bande de jefuitori morocănoşi care adulmecă aroma vinurilor.

Henry râde şi îşi ridică paharul cu vin.

„Ce mai buchet" Ce mai buchet!", izbucneşte el ca un strigăt de luptă.

Răd şi eu. Chiar că ne distrăm.

„Dispare orice speranţă de normalitate. Oamenii pe care îi numim primitivi nu sunt deloc afectaţi şi îşi continuă vieţile netulburaţi, în timp ce întreaga lume cablată decade în sălbăticie, nu în ani sau luni, ci în săptămâni, zile. Atunci am vedea cum ne rezistă cele mai scumpe valori în faţa stomacului gol. După câte mese sărite vei începe să nu-ţi mai iubeşti aproapele şi să-i iei gâtul? Această spoială de civilizaţie e foarte subţire. Studiaţi omul în situaţii extreme – cum ar fi lagăre de prizonieri, naufragiaţi şi alte cazuri – şi veţi vedea că nu e subţire doar spoiala de comportament civilizat. Prietenia, moralitatea, onoarea, toate dispar. Dispar chiar şi caracteristicile fizice distincte. Iar despre iubire? Când lucrurile devin tot mai dure, vom lua mâncarea de la gura copiilor noştri înfometaţi. Suntem programaţi să supravieţuim, iar iubirea nu-i mai tare decât programarea." Discursul meu nu e primit deloc bine.

„Nu mă refer la noi, cei care stăm la această masă", continui eu, „pentru că şi asta-i tot o spoială. Aceste personaje vesele, bine hrănite, sunt doar nişte văluri subţiri de conştiinţă peste animalul dinăuntru şi nu suportă nici măcar mărunte disconforturi." Toţi privesc în jos şi în jur, şi am impresia că şi-ar dori ca măcar unul dintre ei să se ridice şi să mă pună la punct.

„Cine credem noi că suntem poate fi şters definitiv," şi fac un gest de genul „puuuf", „uite-aşa. În acest moment, bine hrăniţi, neameninţaţi, ne permitem luxul de a pretinde că naziştii şi canibalii şi gangsterii sunt diferiţi de noi, dar nu-i deloc aşa. Ei suntem noi; la distanţă de grosimea unui văl. Nu există tipi buni şi tipi răi. Oamenii sunt oameni, toţi sunt la fel; doar conjuncturile diferă."

Trag aer în piept şi las ca mesajul să îi pătrundă. Mă ridic şi încep să fac mici paşi ca să îmi continui diatriba, pentru a-mi creşte energia şi ca nimeni să nu creadă că-i o banală conversaţie. Toţi tac, urmărind spectacolul. Poate că sunt cuvintele sau forţa din spatele lor, sau poate că-i doar spectacolul, dar toţi stau cu ochii pe mine. Fără a se învârti pe scaune sau a mirosi paharele cu vin. Fără priviri pline de sine către

vecini. Henry radiază de încântare. A obţinut spectacolul pe care şi-l dorea.

Apuc un morcov şi muşc din el.

„Ar putea fi procesul de moarte-renaştere, dar la scară planetară. Interesant să ne gândim aşa. Toată această societate bazată pe ego, arsă până la temelii. Urmează ani de haos şi anarhie, dar apoi ceva răsare din cenuşă. Ce anume? Probabil o altă societate bazată pe ego, ivită din frică şi nu din morală, o frică râncedă; sau poate că nu. Poate că altceva. Raiul pe Pământ, da?! Ne vom întoarce în grădina Edenului, nu credeţi?! Printr-un astfel de proces trebuie să treacă individul, aşa că de ce nu şi societatea?! La început, pare a fi un coşmar şi la sfârşit, un cadou ceresc. Moartea şi renaşterea civilizaţiei occidentale. O revoluţie în evoluţia umană. Mişto, nu?!"

Henry pare să fie de acord, dar ceilalţi nu prea. O asemenea deturnare a conversaţiei şi aruncarea ei în aer este ceva ce-mi reuşeşte la fel de uşor precum spargerea unui balon. Ridic subiectul la un nivel mai interesant şi arăt tuturor cum arată de acolo. S-ar putea crede că oamenii se vor simţi jigniţi, dar nu mă las intimidat de asta, iar reacţia lor iniţială dispare îndată ce-şi dau seama că se petrece altceva decât o conversaţie, şi se lasă conduşi.

„Greşesc cu ceva?", întreb eu şi îi privesc pe fiecare în parte. „Toată această prăbuşire a serviciilor publice şi a infrastructurii e ideea voastră, eu doar adaug că ar putea fi un lucru *bun*. Amuzant. Să ardă din temelii," îmi flutur eu morcovul arătând civilizaţia occidentală, „adică, de ce nu? O altă poveste obosită. Moarte şi renaştere, corect?! Există vreo altă cale?"

Privesc de jur împrejur. Nimeni nu spune o vorbă.

„Hai să comparăm asta cu aceste vieţi plictisitoare pe care le dormiţi în picioare. Ce faceţi voi de fapt? Vă târâiţi către cancer şi boli de inimă şi o agonie prelungită înaintea morţii. Greşesc cumva? O, unul sau doi dintre voi s-ar putea să aibă noroc şi să moară într-un accident de maşină sau să aibă un atac de cord în somn sau să fie ucis de partenerul de viaţă, dar asta-i maximum ce puteţi spera. Niciunul nu păreţi destul de hotărâţi să vă sinucideţi.

Iar acum, comparaţi acest scenariu care vă aşteaptă cu acea perspectivă veselă. Desigur, probabil că nu aţi rezista prea mult, dar ce ieşire din scenă ar fi! O lume în flăcări! Dar voi nu o vreţi, de ce? Fiindcă vi se întâmplă ceva mai important, bănuiesc. Cum ar fi ce? Planurile voastre? Carierele voastre? Viitorul vostru? Copiii voştri? Copiii voştri nu sunt decât nişte versiuni ale voastre în curs de dezvoltare, iar speranţa ca ei să iasă din acest ciclu de negare nu-i mai mare decât a voastră. Şi chiar

dacă ar fi mai mare, nu au niciun motiv. Singura voastră motivaţie este frica. Frica naşte negarea realităţii şi iluziile voastre căldicele şi înguste că lucrurile ar fi permanente şi continui.

Uitaţi-vă la voi, cum vă adunaţi laolaltă ca să vă confirmaţi reciproc fanteziile create după propriul chip şi asemănare şi să vă spuneţi poveşti de groază cum lupul cel mare şi rău ar putea să vă terorizeze şi să vă spulbere lumea. „Uau, am fentat glonţul", spuneaţi despre acea ameninţare teoristă, dar de fapt voi vă fentaţi propriile vieţi. Îmi cer scuze dacă v-am plictisit. Aveţi şi prăjituri?"

Mă duc la bucătărie, unde găsesc nişte cafea şi tiramisu. Îmi pun pe o farfurie. Descopăr că cafeaua e condimentată şi o arunc la chiuvetă. Acum nu mai am chef nici de tiramisu. Privesc dealurile din depărtare şi mă întreb de ce nu-s toţi oamenii ca mine.

Poate că a fost o prostie din partea mea să mă lansez într-o tiradă împotriva acestor oameni drăguţi din clasa de mijloc cu inofensivele lor vieţi de mijloc, dar plictiseala îmi dă ghes să fac lucruri prosteşti. Aceasta este una dintre capcanele aventurării mele în mijlocul lumii: mă cufund în mlaştina mizeriilor altor oameni. Nu am nimic împotriva altor oameni sau rahatului lor, doar că nu sunt eu cel potrivit să mă cufund în el.

Cred că aş fi putut sta acolo toată seara, suportând măruntul disconfort de a aproba din cap şi a mima interesul pentru vin, maşini, politică şi cauze nobile şi chiar emiţând banalităţile obişnuite, dar cred că mi-a trecut vremea când eram tolerant. Şi, de fapt, cui îi pasă de ce spun eu? Prin urmare, aş putea să spun exact ce-mi trece prin minte. Cel puţin, seara asta le va rămâne în amintire. [...]

„Şi atunci, ce ne sfătuieşti să facem?", întreabă Henry când mă întorc în sufragerie. Toţi rămăseseră la masă. Mă aşez şi eu la locul meu.

„Nu vă sfătuiesc nimic. Duceţi-vă vieţile în continuare. Nu ascultaţi pe nimeni care vă spune că greşiţi. Nu greşiţi cu nimic, ăsta-i adevărul. Nu modificaţi nimic. Doar mă jucam cu ideile. Extrapolam. Exageram pentru efectul comic."

„Nu crezi că va fi vreun cataclism?"

„Din păcate, nu. Nu se arată aşa ceva."

„În regulă. Dar ce ai face dacă ai fi în situaţia noastră?"

„Aş face orice ca să *scap* din situaţia voastră", zic. „M-ar durea ca naiba şi probabil că m-ar ucide, dar aşa reacţionez eu automat la încarcerare. E o decizie pe care am luat-o demult. Nici nu trebuie să mai mă gândesc la asta."

„Dar nu asta ne-ai sfătui să facem şi noi?"

„Nu."

„De ce nu?”

„Pentru că aveţi nişte vieţi frumoase şi, chiar dacă sunteţi adormiţi, ce dacă?! Asta-i viaţa. Aveţi parte de un vis frumos, aşa că ce rost ar avea să vă treziţi?! De ce să stricaţi un aranjament aşa de drăguţ?! Nu atârnă nimic în celălalt taler al balanţei. Uitaţi-vă cum trăiţi: faceţi parte din acei unu la sută de la vârful acelui unu la sută dintre cei mai norocoşi oameni care au trăit vreodată. Vreţi să vă bateţi joc de şansa asta?”

28 mai 2023

Idei nobile

Fragment din capitolul 3 „Big Thoughts” al cărţii „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing” (2002), de Jed McKenna – în traducere: "Iluminarea spirituală – cea mai a naibii chestie". Paginile 15-25.

«Ultima oară când ne-am întâlnit, Martin adusese o carte din care mi-a citit mai multe versete din învăţăturile fostului său guru. Erau, evident, cuvinte provenite dintr-un vast intelect expunând mistere eterne şi am înţeles uşor de ce căutătorii se înghesuiau în jurul acelui om cu o viziune nemărginită; dar când Martin a terminat de citit, nu aveam nicio idee ce spusese. Mai important, deşi credea invers, nici el nu înţelesese. [...]

Pasajele pe care mi le lecturase Martin se refereau la triada formată din cel ce percepe, actul perceperii şi obiectul perceput; cele trei gunas din hinduism; beneficiile liniştirii minţii şi ceva despre nivelurile superioare de conştiinţă, care, fiecare, este mai minunat decât cel dinainte. [...] Îmi era clar că Martin încerca să-şi etaleze buna cunoaştere a acestor Idei Nobile. Totodată, parcă avea impresia că mă instruieşte cumva sau că, poate, mi se adresează ca un autonumit ambasador al fostului său învăţător. Totuşi, nu ştiu, fiindcă am pierdut încă de la început şirul la ce spunea el.

Tot ce am nevoie din partea elevului la începutul conversaţiei este un semnal, o simplă baliză de localizare. Elevul călătoreşte din punctul unde se află la momentul respectiv către starea de conştiinţă nondual㠎. Eu îl ajut să parcurgă drumul, pentru că sunt plasat undeva sus, având o viziune de ansamblu a terenului. Ştiu foarte bine care este destinaţia, dar am nevoie ca elevul să-mi trimită un semnal şi să-mi arate poziţia sa curentă. De obicei, după primele cuvinte sau fraze, ştiu deja unde e localizat.

De exemplu, văd unde se află Martin şi că s-a încurcat în nişte tufe cu fructe de pădure. S-ar putea să simtă nevoia de a-mi descrie cu lux de amănunte unde se află, dar ştiu deja tot ce am nevoie pentru a-l scoate de acolo. Şi-ar putea petrece următorii 20 de ani studiind flora locală, dar îl voi îndemna să scoată maceta şi să-şi croiască drumul mai departe. [...]

Îi cerusem la întâlnirea anterioară să reducă pasajele pe care mi le citise la un concept unic şi coerent, o singură propoziţie foarte clară. Acest mic exerciţiu nu avea rolul să clarifice textul, ci să-l oblige a gândi cu propriul cap, în loc să papagalicească nişte înţelepciuni şi să-şi paseze responsabilitatea vreunei autorităţi exterioare. [...]

Ştiam de când sosise la mine că problema sa era că dădea importanţă autorităţii exterioare, dar nu-l tachinasem cu asta. Şi nu voiam nici în ruptul capului să mă las prins într-un concurs de cunoştinţe cu fostul lui învăţător, în urma căruia, dacă nu eram atent, l-aş fi putut trimite pe Martin înapoi în braţele acelui tip care spune „ce mai faci” folosind zece mii de cuvinte din texte străvechi.

În doar câteva secunde, am înţeles că Martin nu făcea decât să reformuleze textul original. Doar îl explica, nu îl clarifica şi nici nu-l simplifica.

„Stop”, spun eu. Se opreşte.

„Foloseşti alte cuvinte doar pentru a spune acelaşi lucru.”

„Păi, da”, e de acord el, „dar folosesc mai puţine cuvinte şi explic în nişte termeni mai occidentali”.

Zapez pe canalele TV şi mă opresc să văd cum Samantha încearcă să-l calmeze pe un Larry Tate furios. „Martin, tu de ce crezi că ţi-am cerut să faci un rezumat al pasajelor pe care mi le-ai citit?”

„Credeam că, ăă, voiai să le cunoşti şi poate aveai dificultăţi, ăă, să le înţelegi”, spune el.

Larry pleacă grăbit şi Samantha îl sună pe dr. Bombay, semn sigur că ceva nu-i în ordine, posibil cu ce face doctorul. Probabil că-l transformase pe Darrin într-un ponei pentru polo pe iarbă, iar Larry tocmai are nevoie de Darrin să agaţe nişte clienţi bogaţi. Totuşi, dr. Bombay nu răspunde, fiindcă se află într-un loc exotic, călărindu-l pe Darrin şi fiind pe cale de a ieşi victorios în marele meci de polo. Asta-i doar bănuiala mea, desigur, dar oricum, lui Darrin nu-i poate fi deloc uşor.

Secvenţă din serialul „Bewitched” (Ce vrăji a mai făcut nevasta mea), cu Dr. Bombay, Darrin, Samantha

„Da, Martin, aveam o problemă cu textul. Cu siguranţă. Acum, să încercăm din nou. Ce aş vrea eu de la tine este să concentrezi acest complex de termeni pretenţioşi într-un singur concept clar. Fă un rezumat. Taie din el până ajungi la miez. Redu-l ca pe o ecuaţie algebrică. Dă foc la ce-i în exces şi vezi ce mai rămâne."

„Ei bine", începe Martin, şi-mi dau imediat seama că ne lovim de dependenţa lui încăpăţânată de o autoritate exterioară. „Cred că ceea ce vrea el să spună este că..."

Îl întrerup. „Martin, ce contează ce vrea el să spună?"

Se holbează la mine cu gura uşor deschisă.

„E capul *tău* în joc, Martin, e ceasul *tău* cel care ticăie." Încerc o altă abordare. „Care este misiunea ta, Martin? Care este scopul? Ce speri să realizezi cu viaţa ta?"

„Eliberarea de înlănţuire," răspunde el fără ezitare. „Libertatea. Fuziunea cu tot ce există. Unitatea conştiinţei."

Abia mă abţin să nu mă arunc pe fereastră. „Bine, bine, e o ditamai lista, sau oare nu sunt astea moduri diferite de a spune acelaşi lucru?"

„Păi... da," ezită el, întrebându-se, desigur, dacă nu cumva sunt un impostor, „acestea sunt moduri diferite de a spune iluminare."

„Chiar aşa? De unde ştii?"

„Păi, mi-am petrecut ultimii douăzeci şi cinci de ani..."

„Ce, Martin? Ţi-ai petrecut douăzeci şi cinci de ani făcând ce?"

„De toate. Studiu, meditaţie, purificări. Am citit, am asistat la conferinţe, am învăţat tot ce se putea despre evoluţia spirituală..."

Douăzeci şi cinci de ani de căutare neîmplinită pentru simpla nevoie de o mică discuţie sinceră şi directă.

„Ce-ai zice dacă ai descoperi că totul a fost o pierdere de timp?" îl întreb. Se dă înapoi cu groază şi simt că e pe cale să se ridice şi să plece. „Fii atent la mine, Martin. Doar discutăm. Deci, doar ipotetic, ce ai face dacă ai descoperi că, pentru a obţine acea iluminare de care vorbeşti, ar trebui să arunci toate învăţăturile pe care le-ai primit vreodată? Ai fi în stare să renunţi la toată această cunoaştere pe care ai dobândit-o?"

„Păi, nu cred că ar trebui..."

„Care e prioritatea ta? Iluminarea sau cunoaşterea?"

„Nu cred că..."

„De când predă gurul tău?"

„Păi, ăă, de peste treizeci de ani..."

„Şi câţi dintre elevii săi au atins iluminarea?"

„Păi, ăă..."

„Pe care îi cunoşti tu personal?"

„Păi, ăă, nu am...”

„Sau de care ai auzit?”

„Dar nu e vorba...”

„Sau despre care doar se zvonea?”

„Nu cred că...”

„Ce fac ei acolo, Martin? Ce reţetă de iluminare propun?”

„Păi, ăă, meditaţie şi cunoaştere spirituală, în principal...”

„Şi în treizeci de ani, nu au ridicat pe nimeni în aer şi să-l arate ‘Priviţi-l pe omul ăsta! Este iluminat şi noi l-am adus la condiţia asta!’?! În treizeci de ani, nu au nici măcar unul? Nu crezi că ar fi trebuit să se laude până acum, să zicem, cu o armată întreagă de iluminaţi?”

„Păi, ideea nu e...”

„După treizeci de ani, ar fi trebuit să fi produs câteva generaţii de iluminaţi. Dacă măcar un sfert dintre ei ar fi devenit învăţători, ar fi umplut deja lumea, matematic vorbind, nu crezi?! Întreb din postura de consumator sau de avocat al consumatorilor. Nu ţi se pare normal să întrebăm care-i rata de succes a învăţătorului? Pomul se cunoaşte după roade, sau nu?! Nu ai pus această întrebare când ai plecat la drum cu ei?”

„Păi, nu asta...”

„Nu crezi că-i rezonabil să întreb? Oamenii ăştia se ocupă de afacerea cu iluminarea, nu-i aşa? Sau te-am înţeles eu greşit? Se ocupă cu altceva?”

„Nuuu, dar ei...”

„Dacă Oficiul de Protecţie a Consumatorilor ar face un studiu despre modul în care organizaţiile spirituale îşi îndeplinesc promisiunile, nu-i aşa că primul criteriu luat în consideraţie ar fi rata de succes? Să zicem că sunt selectaţi la întâmplare 100 de oameni care au intrat în organizaţie acum 5 ani şi iată unde se află acum. De exemplu, 31 au urcat în organizaţie, 27 au coborât, 39 sunt încă aici, dar nu pe deplin angajaţi, iar 3 au intrat în starea de conştiinţă nonduală. Okay, trei la sută, e un număr care poate fi comparat cu altele. Dar această organizaţie a voastră nu se poate făli decât cu un mare zero, nu-i aşa?! Şi nu e vorba doar de o sută de oameni, ci sute de mii, poate chiar milioane. Greşesc?”

„Faci să pară ca şi cum...”

„Ştiu ce fac, Martin, şi ştiu cum răspund ei la această chestiune. Spun că toţi evoluează împreună, nu-i aşa?! Spun că toţi se vor elibera în acelaşi timp când se va atinge masa critică, aşa-i?”

„Cam aşa ceva, da, dar faci să pară ca şi cum...”

„De ce crezi că organizaţia aia nu s-a umplut cu iluminaţi nici după treizeci de ani? Până acum, cred că ar fi trebuit să nu mai aibă loc unde

să-i pună. Aş zice că lumea ar fi făcut deja potecă până la uşa lor. De cât timp au nevoie?”

„Nu-i exact ce...”

„Ba da, Martin, este *exact* asta. Asta-i buba. Nici nu se poate mai exact. Cum se poate ca, după treizeci de ani, singurul caz de iluminare să rămână cel care a pornit toată afacerea? Ştiu că e un tip special, Martin. Îi cunosc învăţăturile. Îi cunosc anvergura şi intenţiile. Sunt de acord că este o fiinţă elevată, orice ar însemna asta. Dacă aş fi în prezenţa sa, aş cădea în genunchi şi i-aş săruta picioarele presărate cu lotuşi. E mare, ştiu, dar aici nu discutăm despre altcineva, ci despre tine. Discutăm cum tu realizezi... ce? Cum ai numi-o? Eliberarea de înlănţuire? Nu văd pe nimeni din organizaţia asta care să se fi eliberat, Martin. Tu vezi pe vreunul?”

Aştept. Nimic.

„Poţi să-mi spui părerea ta, care ar putea fi explicaţia?”

Martin tace. Se vede clar că duce o luptă interioară. Mă priveşte ca să vadă ce mai urmează.

„Martin, cred că ar trebui să iei în consideraţie că există o hibă serioasă în acea organizaţie. Ceva aproape de miez. Crezi că-i nerezonabil să spun asta?”

Nicio reacţie.

„Crezi că este rezonabil ca măcar să întreb? Măcar să luăm în considerare această posibilitate?”

Încuviinţează din cap aproape imperceptibil. [...]

„Ai fi de acord că nu apar nişte realizaţi din cauza unei erori în învăţătură?”

Ezită, apoi încuviinţează tacit.

„Dacă da, înseamnă că e o eroare gravă, aşa-i?”

Dă din cap.

Dau şi eu din cap. „Păi, e o posibilitate interesantă. Poate că vei reflecta puţin la asta şi-mi vei da de ştire la ce concluzie ai ajuns. Bine?”

Încuviinţează.

„Martin?”

Încuviinţează iar.

„Ştiu deja răspunsul. Dar toate astea sunt pentru binele tău, okay?”

Încuviinţează.

* * *

Credinţa în orice învăţătură sau învăţător spiritual – orice autoritate exterioară – este cea mai periculoasă bestie din junglă. Când ne începem călătoria, primul lucru de care simţim nevoia este compania şi

legitimitatea oferite de un grup deja consacrat, iar prin asta, efectiv, ne sfârşim călătoria înainte de a o începe. Martin este un exemplu perfect. A pornit acum douăzeci de ani în căutarea a ceva mai înalt, iar acum e obligat să se confrunte cu realitatea că tot efortul şi tot sufletul pe care l-a pus în această căutare timp de atâţia ani nu l-au făcut să avanseze nici măcar cu un pas. Douăzeci de ani a petrecut săpându-şi o groapă din care trebuie acum să iasă ca să-şi înceapă călătoria.

Lucru pe care, aproape sigur, nu-l va face.

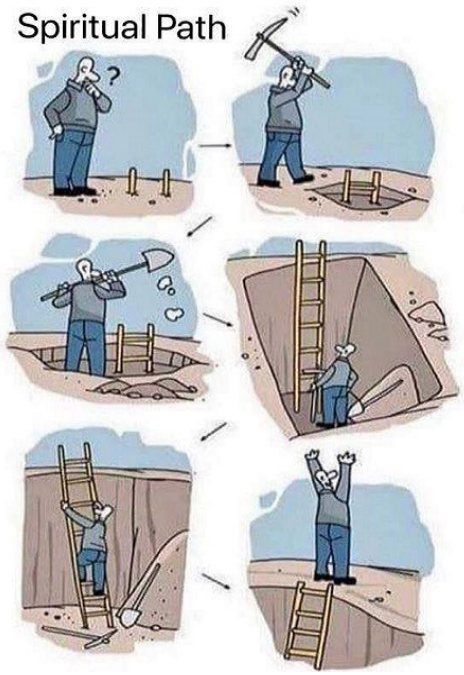

Mărimea devoţiunii noastre pentru învăţători şi învăţături spirituale nu reflectă valoarea lor, ci dorinţa ego-ului de a supravieţui. Este ego-ul, falsul eu, cel care îl slăveşte pe guru şi îi declară învăţătura ca sacră, dar nimic nu este realmente nobil ori sfânt, ci doar adevărat sau fals.

Oricine care ştie cum decurge deprogramarea unui sectant ce a fost spălat pe creier îşi dă seama cât de grea este eliberarea de acest gen de credinţă; dar, de fapt, există o singură sectă – Secta Falsului Eu – şi toţi oamenii sunt membri fanatici în ea. Trezirea este procesul de deprogramare. Iluminarea este starea definitiv deprogramată.

Îi explic toate astea lui Martin în cuvinte blânde, făcând apel la mintea şi raţiunea sa, şi îl privesc cum se luptă în el inima cu creierul. În versiunea mea preferată din *Mahabharata*, Krishna şi Arjuna discută despre războiul care stă să înceapă. Arjună întreabă dacă războiul va avea loc pe câmpul de bătălie sau în inima sa.

„Nu văd nicio mare diferenţă”, răspunde Krishna.

* * *

Nu vreau ca Martin să creadă că mă iau de grupul şi gurul său în mod special. Nu văd niciun motiv ca să fac diferenţa între unii şi alţii. Există nişte motive pentru care o organizaţie spirituală nu scoate iluminaţi pe bandă rulantă, cel puţin unii care să fie vizibili. Un motiv foarte clar este că, chiar fără a-şi da seama, membrii se mulţumesc doar să *caute* iluminarea. A-ţi dedica viaţa unor idealuri spirituale măreţe poate fi un scop al vieţii la fel de bun ca şi căutarea raiului sau căutarea puterii sau căutarea averii sau căutarea iubirii. Doar pentru că deasupra uşii sclipeşte un neon unde scrie „Iluminare gratis! Calea cea mai scurtă şi mai uşoară! Singura cale autentică!", asta nu înseamnă că ce se petrece înăuntru are legătură cu iluminarea sau că oamenii care intră chiar şi-o doresc.

Ba chiar dimpotrivă.

În aproape toate cazurile, iluminarea care se vinde şi se cumpără nu este deloc înţelegerea-adevărului, ci o stare de conştiinţă atât de nebuneşte de minunată, că numai un idiot nu şi-ar dori-o. Atât de insidios de minunată, încât radiaţia sa a orbit milioane de neştiuţi căutători în faţa faptului că ea nici nu există.

Poate că fosta organizaţie a lui Martin se ocupă mai mult de teorie, dar nu cred că ei înşală cu bună-ştiinţă. Cred că sunt la fel de convinşi ca cei pe care reuşesc să îi convingă. În astfel de cazuri, nu-i nimic mai sinistru decât o organizaţie care se comportă ca un organism care încearcă să supravieţuiască, să se adapteze şi să se dezvolte. Poate că acest organism urmăreşte eliberarea tuturor fiinţelor sau pacea mondială sau promovarea doctrinei sau, pur şi simplu, propria glorificare şi întărire. Poate că tipul iluminat aflat în vârf vrea doar să aibă cu cine să se culce, sau poate că a pierdut controlul organizaţiei în favoarea tipilor neiluminaţi de sub el. Sau poate că tipul iluminat din vârf nu-i deloc iluminat, ci altceva. Poate că-i ceva realmente minunat, dar nu este treaz, nu a înţeles adevărul.

Sau, cine ştie? Poate că fostul grup al lui Martin va atinge masa critică şi vor ajunge simultan cu toţii într-o stare de super-fericire permanentă. (Oare când voi bate la uşa lor, întrebându-i dacă nu-i prea târziu să mă înscriu şi eu, vor arunca în mine cu ouă?!)

Dar nu are niciun rost să cercetăm toate posibilele explicaţii de ce căutătorii nu găsesc ce caută. Pentru ei, e doar o altă distracţie, şi dintr-astea nu lipsesc niciodată. Ideea este să te trezeşti, nu să obţii un titlu de Doctor în trezire. Cu alte cuvinte, prima sarcină este să te trezeşti, iar apoi, dacă mai vrei să eliberezi toate fiinţele sau să aduci pacea lumii sau

să salvezi balenele, foarte bine – norocul fiinţelor, norocul lumii, norocul balenelor. Dar ideea de bază rămâne acelaşi:

Ori eşti treaz, ori nu eşti.»

5 iunie 2023

It's all about Oz, baby

Fragmente din capitolul 6 „It's all about Oz, baby" din cartea „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing" (2002), de Jed McKenna – în traducere: "Iluminarea spirituală – cea mai a naibii chestie".

[...] La baza confuziei stă impresia că starea permanentă de conştiinţă nondual ă – iluminarea – ar fi acelaşi lucru cu experienţa temporară a conştiinţei cosmice – uniunea mistică – când, de fapt, ele nu au nicio legătură. E posibil să o ai pe una fără cealaltă, şi există milioane de cazuri de conştiinţă cosmică de diverse grade la un singur caz de iluminare. Desigur, e mai puţin probabil ca adevăraţii iluminaţi să se arate în lumina reflectoarelor, deci cu siguranţă există mult mai mulţi decât se cunosc oficial (ca în cazul vampirilor!). Oricum, ideea este că iluminarea şi misticismul au prea puţine sau chiar nimic în comun.

Oricine a gustat din uniunea mistică, printre care mă număr şi eu, va considera în mod natural că este cea mai înaltă culme a experienţei umane, ceea ce cred şi eu. Din această perspectivă, am putea spune că cine are acces mai frecvent sau mai facil la astfel de stări rafinate s-ar afla mai aproape de apogeul umanităţii. Toate bune şi frumoase, până în momentul când un astfel de om este etichetat ca fiind iluminat spiritual. El sau ea ar putea fi un avatar divin sau o întrupare a iubirii lui Dumnezeu-Tatăl, dar iluminarea este cu totul altceva.

Diferenţa majoră este că unul trăieşte în vis, iar celălalt nu. Unul nu a înţeles adevărul, iar celălalt l-a înţeles. Unul funcţionează în limitele conştiinţei individuale, iar celălalt, independent de ea. Cel iluminat s-a trezit din vis şi nu-l mai confundă cu realitatea. Şi, evident, nu mai poate acorda importanţă la nimic. Pentru mintea iluminată, sfârşitul lumii nu este mai semnificativ decât ruperea unei crenguţe. „Înţeleptul vede unul şi acelaşi lucru în toţi şi toate", spune *Bhagavad-Gita*. „Înţeleptul este imparţial", spune Tao.

Iluminatul nu concepe că ceva poate fi greşit, aşa că nu se străduieşte să îndrepte nimic. Nimic nu-i mai bun sau mai rău decât altceva, aşa că ce rost are să corijezi lucrurile?! Publicul de la cinema nu sare din scaun să salveze personajele din film. Dacă, în film, un asteroid se îndreaptă spre Pământ, ecranul nu ia foc şi spectatorii nu se reped acasă ca să-şi petreacă ultimele ore împreună cu cei dragi. Dacă ar face asta, ar fi duşi cu duba la cel mai apropiat balamuc şi trataţi pentru tulburare iluzională.

Iluminatul priveşte viaţa ca pe un vis, prin urmare, cum ar putea separa ce-i corect de ce-i greşit, ce-i bine de ce-i rău?! Cum ar putea o

schimbare de situaţie să fie mai bună sau mai rea decât alta?! Există oare ceva cu adevărat important în vis?! Te trezeşti, iar visul s-a dus ca şi când n-ar fi fost. Toate personajele şi evenimentele, care păreau atât de reale, dispar. Iluminatul poate umbla şi vorbi în lumea de vis, dar el nu confundă visul cu realitatea.

Iluminarea se referă la adevăr. Nu cum să devii o persoană mai bună sau mai fericită. Nu se referă la dezvoltarea personală sau la evoluţia spirituală. O reclamă corect făcută despre iluminare l-ar face pe un puşcaş marin să pălească. Nu există nicio miză serioasă în această lume sau în altele, în această dimensiune sau în altele. Preţul adevărului este absolut totul, dar nimeni nu poate şti ce înseamnă *totul* până când nu plăteşte acest preţ.

În termeni simpli, iluminarea este impersonală, pe când ceea ce se vinde pe tarabe drept iluminare este extrem de personală. Una dintre cele mai dificile sarcini pe calea către iluminare este să-ţi dai seama ce nu este ea. [...]

* * *

Este uimitor cât de tare ne agăţăm de credinţele noastre. După cum ne demonstrează istoria, cea mai rapidă metodă de a transforma nişte oameni, de altfel, cumsecade în nişte sălbatici este să te iei de credinţa lor. Cel care îi provoacă e numit eretic, iar pedepsele care-l aşteaptă sunt mai crude decât pentru oricare altă fărădelege.

Ideea este că oamenii care vin la mine au deja nişte credinţe ferme. Nimeni nu vine să-mi ceară să-i demolez credinţa atât de greu câştigată. Ei vin ca să construiască ceva pe temelia a ceea ce deţin deja şi să continue pe drumul deja început. Şi totuşi, au nevoie de o demolare. Asta, dacă chiar vor să se trezească. [...]

Voiaj în familie spre nirvana

Majoritatea celor care îmi calcă pragul cred sau sunt entuziasmaţi de chestiile spirituale referitoare la lumină şi dragoste. Ei vor să devină oameni mai buni, mai deschişi, mai iubitori, mai fericiţi, mai aproape de Dumnezeu, şi vor să dobândească iluminarea spirituală fiindcă, aşa cum ştie toată lumea, într-acolo duce calea spirituală. Drumul către succes şi fericire este captivant, dar miza este să ajungi la tărâmul promis („It's all about Oz, baby").

Au fost convinşi de treaba cu iluminarea şi acum pe asta o vor. Nu ştiu dacă îşi dau seama cu adevărat ce înseamnă iluminarea. Când îi întreb, de obicei primesc aceleaşi răspunsuri vagi despre conştiinţa superioară, tat tvam asi, unitate, beatitudine, lipsa gândirii şi aşa mai departe. Îmi vând aceleaşi chestii care le-au fost şi lor vândute de alţii, fără a fi căpătat o reală înţelegere între timp. Ceea ce ei descriu este, în mare parte, un amestec bizar şi mitologic de Rai/ Shangi-La/ Nirvana pentru mulţimea Hindu/ Budistă/ New Age care a reuşit să se desprindă de educaţia iudeo-creştină. [...]

Marea majoritate a celor consideraţi autorităţi în materie de iluminare nu sunt iluminaţi. Pot fi altceva special, dar nu şi iluminaţi. O modalitate simplă de a distinge între omidă şi fluture este să-ţi aminteşti că iluminatul nu acordă importanţă la absolut nimic şi că iluminarea nu presupune cunoştinţe spirituale. Nu se referă la iubire sau la compasiune sau la conştiinţă.

Se referă la adevăr.» *pag.36-43*

Nici sfânt, nici înţelept

Capitolul 7 „Nici sfânt, nici înţelept” din cartea „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing” (2002), de Jed McKenna – în traducere: "Iluminarea spirituală – cea mai a naibii chestie".

«Adevărul unic, prezent în oricare persoană, este precum o gaură neagră în miezul fiinţei, iar orice altceva – *orice* altceva – e doar gunoi şi resturi ce acoperă gaura. Desigur, pentru cineva care duce o viaţă normală şi nu se deranjează cu întrebări filosofice, acele gunoaie şi resturi îl definesc ca om. Dar pentru cineva care vrea să ajungă la adevăr, acelea îi stau în cale.

Toate fricile sunt, în esenţă, frica de această gaură neagră interioară, şi nimic în afară de ea nu este adevărat. Procesul de atingere a iluminării înseamnă să treci de obstacole şi să intri în gaură; şi orice n-are legătură cu ajungerea la gaură şi intrarea în ea nu-s decât gunoi şi resturi.

* * *

„Am avut o experienţă în meditaţie şi voiam să ţi-o împărtăşesc”, începe Marla, şi îmi înşiră nişte revelaţii care simte că o ajută să se elibereze de una sau de alta, că a depăşit un blocaj sau a ucis un dragon sau ceva de genul ăsta. Ştiu din primele ei cuvinte că încearcă să mă impresioneze ca să-i acord un premiu. Este un procedeu destul de obişnuit. Ea are impresia că am încheiat un acord tacit în care sarcina ei este să-mi reflecte şi să-mi întărească imaginea de Mare Învăţător Spiritual, ca eu, la rândul meu, să-i oglindesc şi să-i fortific imaginea de sine a unei Persoane Foarte Spirituale. Ea presupune că avem această înţelegere tacită, pentru că a mai avut-o şi cu ceilalţi învăţători şi întotdeauna a funcţionat bine – o situaţie plăcută în care câştigă toate părţile.

O întrerup.

„Ai auzit de cuvântul makyo?” o întreb.

„Da, are cumva legătură cu...?”

„Este o chestie din Zen. Un termen foarte util. În Zen, nimeni nu e interesat de evoluţia spirituală. Nimeni nu-i interesat de explorarea de sine sau de desăvârşirea de sine. Ei nu încearcă să devină oameni mai buni sau mai fericiţi. Nu urmează o cale spirituală, ci calea „trezeşte-te naibii odată”. Sunt total concentraţi să păşească pe poteca încinsă şi îngustă către iluminare. Nu există niciun premiu de consolare, niciun obiectiv secundar. S-au înscris la curs doar pentru trezirea completă. Desigur, ca elevi, habar nu au ce implică un astfel de demers, aşa că-i revine maestrului sarcina să se asigure că rămân pe cale. Mă urmăreşti?”

Dă din cap, ezitând uşor.

„Tao ne avertizează să nu cădem în capcanele înflorite ale căii sau ale cuvintelor cu efect hipnotic. Sunt multe lucruri de văzut şi de făcut pe calea spre iluminare. Totul e nou şi magic. Există puncte, de pildă, unde te poţi opri ca să-ţi dezvolţi ceea ce ai considera drept puteri speciale: profeţie, telepatie, mediumnitate, arte magice, tot felul de jonglerii. În timpul meditaţiei Zen – numită zazen – elevul s-ar putea scufunda în conştiinţa unităţii eterne. Ar putea desluşi toate complexităţile vieţii sale într-o singură şedinţă magnifică. Ar putea simţi că vomită o minge imensă de plumb topit care îi zăcuse în piept de ani de zile. Ar putea coborî în abisurile iadului şi să-şi ucidă toţi demonii. După astfel de experienţe, ar putea da buzna la maestru ca să-i împărtăşească biruinţele şi trăirile sale, având impresia că a avansat mult pe calea spre iluminare, dar asta doar până în momentul când maestrul îl numeşte makyo, care este ca un duş rece."

Marla se încruntă acum, dându-şi seama că ea este cea supusă unui duş rece.

„Când un maestru Zen foloseşte termenul de makyo, le indică elevilor săi că pietrele preţioase sau frumoasele flori pe care s-au oprit să le strângă nu au nicio valoare, decât în lumea pe care au decis să o lase în urmă. Tao spune 'fereşte-te de capcanele înflorite', deoarece, pentru a profita de ele, trebuie să-ţi închei călătoria, să rămâi în vis. În esenţă, ele sunt doar o distragere de la treaba dificilă care este trezirea. Ca să te eliberezi de iluzie, trebuie să dai tot ce ai. Preţul adevărului este totul. *Totul*. Aceasta e legea şi este absolută."

Pare că s-a întristat. Continui pe un ton mai blând.

„Îţi explic ce este makyo, fiindcă asta se întâmplă aici. Ai trăit nişte revelaţii profunde în meditaţie şi ai venit să mi le prezinţi. E de înţeles. Spiritualitatea occidentală tinde să confunde iluminarea cu auto-perfecţionarea, deci este normal să presupui că trebuie să te eliberezi de bagajul mental sau emoţional. Dar eu îţi spun că, în cazul căutării iluminării, experienţele tale sunt makyo. Tu vii la mine cu aceste bijuterii preţioase, iar eu îţi spun să le arunci la toaletă, să tragi apa şi să mergi mai departe."

Fac o pauză ca vorbele să-şi facă efectul. Ideea nu este să o ajut pe Marla să găsească iluminarea, ci să o fac să priceapă că nici măcar nu o caută. Câteodată mă întreb dacă aş fi un bun maestru Zen – Roshi – dar nu prea cred. Sau poate că aş fi unul grozav, depinde cum priveşti lucrurile. Emblema mea ar fi un desen cu capul lui Buddha înfipt într-o

suliţă, ornat cu picături de sânge şi maţe atârnând. Motto-ul de sub emblemă ar fi „MORI!”.

După zazen, elevii s-ar înşira la uşa mea ca să-mi relateze experienţele pe care le-au avut, şi de îndată ce primul ar deschide gura, aş urla din toţi bojocii: *„Nu eşti tu acela! Nu eşti cel real! Eşti tipul makyo! Eşti doar personajul din vis!*” Probabil că, în acest moment, aş începe să-l lovesc cu un băţ, care este unul din avantajele de a fi maestru Zen.

„Trebuia să fii mort! De ce n-ai murit? De ce-ai venit la mine? Tu eşti problema! Ieşi afară şi întoarce-te când ai murit! Cu acela vreau eu să vorbesc, nu cu un personaj ignorant din vis. Acum IEŞI AFARĂ!”

Asta defineşte fundamental căutarea iluminării; acel tu care crezi că ai fi (şi care se crede a fi tu ş.a.m.d.) nu eşti Tu, ci doar un personaj pe care îl visează într-o efemeră existenţă adevăratul Tu. Desigur, nu-i nimic greşit să fii un personaj din vis, dacă ţelul tău nu-i acela să te trezeşti, dar în acest caz din urmă, personajul de vis trebuie anihilat fără milă.

Dacă îţi doreşti să trăieşti beatitudinea transcendentă sau iubirea supremă sau stări modificate de conştiinţă sau ridicarea lui kundalini, sau să fii demn să ajungi în rai, sau să eliberezi toate fiinţele, sau, pur şi simplu, să devii cea mai bună persoană care ai putea fi, atunci bucură-te! te afli deja în locul potrivit – în starea de vis, în universul dualist. Însă dacă eşti interesat să nu mai baţi câmpii şi să înţelegi ce este adevărat, atunci nu te afli unde trebuie şi te aşteaptă o luptă foarte complicată, aşa că n-are niciun rost să te prefaci. […]» *pag.45-49*

12 iunie 2023

Ucide-l pe Buddha

Fragment din capitolul 11 „Ucide-l pe Buddha” al cărţii „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing” (2002), de Jed McKenna – în traducere: "Iluminarea spirituală – cea mai a naibii chestie". Paginile 69-78.

„Nu căuta să calci pe urmele înţelepţilor. Ci caută ce au căutat ei.” – Basho

[...] Îmi plăcea de Andrew. Avea treizeci şi ceva de ani, subţirel, cu o voce blândă, budist toată viaţa lui de adult. Din câte îmi amintesc, practica meditaţia Vipassana, ceea ce putea explica aerul său calm şi tăcut. [...] Eram interesat să aflu părerile şi experienţa sa în privinţa budismului. Înţeleg perfect ce este Zen – cel puţin, în varianta mea diluată – dar, oricât ar părea de ciudat, n-am făcut niciodată legătura dintre Zen şi Budism. Şi asta, dintr-un motiv simplu: nu am priceput niciodată de ce dorinţa ar fi rea, iar compasiunea ar fi bună.

Suzuki spunea că budismul nu e ceva în care ai sentimente profunde, ci că budismul înseamnă să faci lucruri normale, cum ar fi să mănânci bine şi să dormi suficient. Am mai citit ocazional nişte cărţi şi cumva m-am prins, dar în mare parte tot n-am priceput. Cred că motivul pentru care nu-l pricep este că am impresia că punctul esenţial al budismului este trezirea din iluzie, dar poate că nu ăsta e. Poate că esenţa lui este să mănânci bine şi să te duci la culcare.

Era interesant ce spunea Andrew despre budism, dar ascultându-l, mi se întărea impresia că nu pot pricepe şi gata. Desigur, nu sunt teolog şi nu am studiat profund religiile lumii, dar în măsura în care le-am putut observa, îmi e foarte clar la ce se referă. Creştinismul, iudaismul şi islamul înseamnă a-L face fericit pe Dumnezeu, ca şi El să ne facă fericiţi. Hinduismul e similar, doar că are mai mulţi zei. Dar chiar şi la acest nivel super-simplist, budismul îmi scapă. Sincer, cred că multor practicanţi budişti le scapă, după cum avea să-mi confirme discuţia cu Andrew. [...]

În privinţa conceptului budist de ***non-ataşament***, Andrew nu avea dificultăţi cu înţelegerea, ci cu punerea sa în aplicare. Desigur, asta ne conduce la aparentul paradox că dorinţa de a fi fără dorinţe este ea însăşi o dorinţă, de unde, toată acea învârteală în jurul cozii. Spre deosebire de alţii, Andrew nu avea nevoie să fie tratat cu diplomaţie. Avea curajul şi inteligenţa de a privi în faţă ceea ce îi este arătat.

„Există două moduri de a privi non-ataşamentul. Unul, în virtutea ducerii unei vieţi liniştite şi fericite. Celălalt, în virtutea trezirii din iluzie – Nirvana cred că-i spune. E corect să credem că budismul are ca scop, cel mai adesea, seninătatea, eliberarea de suferinţă, lucruri de genul acesta?"

Andrew confirmă că miezul budismului este să duci o viaţă împlinită şi mulţumită, dar adăugă că iluminarea – Nirvana – era ceea ce el preferă din budism.

„În acest caz, vei fi fericit să afli că poţi să uiţi cu totul de non-ataşament", spusei eu. „Pui carul înaintea boilor. Non-ataşamentul nu este cheia către eliberare, ci un produs secundar al ei."

Chestia asta cu non-ataşamentul este unul din simptomele unei boli mai cuprinzătoare şi mai interesante, care-i loveşte în mod cronic pe căutătorii serioşi. Vreau să zic, interesantă mai mult pentru mine.

„Aceasta este o eroare foarte comună în învăţăturile şi religiile lumii," continui eu. „Deseori, indică în direcţia taman opusă adevărului. Este credinţa că, dacă vrei să fii asemenea lui Cristos, atunci ar trebui să acţionezi precum Cristos – ca şi cum, pentru a deveni într-un fel, metoda ar fi să imiţi acel fel. Raţionamentul e ăsta: Dacă vrei să fii o persoană iluminată, ar trebui să te *comporţi* ca o persoană iluminată. Desigur, e un nonsens absolut, dar acceptat pe scară largă. Odată ce poţi recunoaşte acest fals raţionament, vei fi uimit de cât de răspândit este.

De pildă, eu unul sunt iluminat şi am parte de non-ataşament fără niciun efort. Ştiu ce este şi ce înţeleg cei care vorbesc despre el, fiindcă îl am. Dar nu sunt ataşat de el. Nu mi-l cultiv. De fapt, nici nu prea i-am dat atenţie până în momentul când nu mi s-au pus întrebări despre el. Pur şi simplu, a apărut odată cu iluminarea – e un produs secundar. Iluminarea oferă multe alte produse secundare, dar cu oricâtă dedicare ai încerca să ţi le cultivi, nu-ţi vor aduce niciodată iluminarea. E uşor să te uiţi la un om iluminat şi să tragi concluzia 'Hei! Tipul ăsta mănâncă numai orez. Trebuie să mâncăm numai orez dacă vrem să atingem Nirvana!' Ceea ce, desigur, nu-i adevărat. Dacă tipul ăsta iluminat s-ar arunca în prăpastie, ai sări şi tu în prăpastie?"

Andrew râde politicos.

„Dacă iluminatul s-ar arunca în prăpastie”, repet, „ai sări şi tu?”

De data asta, nu mai râde.

„O vezi pretutindeni,” continui eu. „Dai mereu peste ideea asta. De ce să întorc şi celălalt obraz, dacă cineva mă pocneşte şi vreau să ripostez? Ca să acţionez precum Cristos? De unde şi până unde chestia asta cu imitarea lui Cristos? Nu ştiu care înţelept din India stă cu faţa numai spre nord, aşa că ar trebui să stau şi eu mereu cu faţa spre nord de acum înainte? Dar dacă tipul ăla înţelept se scarpină mereu în nas? Trebuie să stau şi eu cu faţa la nord şi să-mi scarpin nasul de opt ori pe zi? Şi de ce? Pentru că misiunea vieţii mele este să-i imit pe marii înţelepţi?! Nu cred asta.

Să zicem că eu sunt bine hrănit, iar tu flămânzeşti. Vii la mine şi mă întrebi cum poţi fi şi tu bine hrănit. Ei bine, am observat că, de fiecare dată după ce mănânc o masă bună, râgâi, aşa că îţi recomand să râgâi şi tu, fiindcă asta înseamnă că eşti bine hrănit. Complet pe invers, nu-i aşa?! Încă flămânzeşti, numai că acum mai şi puţi ca un porc. Iar partea cea mai nasoală – fii atent la asta – partea cea mai nasoală este că ai încetat să mai cauţi de mâncare. Ţi-ai asigurat deja moartea prin înfometare.”

Îl las să rumege ideea câteva clipe. Sunt nişte lecţii importante şi nu vreau să trecem prea repede peste ele. Micile întrebări sunt deseori porţi către răspunsuri mai vaste.

„Cu non-ataşamentul e acelaşi lucru,” continui eu. „Dacă îl priveşti ca fiind cheia către pace şi fericire, atunci nu mă pot pronunţa, ci doar să remarc că mi se pare cam plictisitor. Însă, dacă îl priveşti ca fiind un pas important pe calea spre trezire, te asigur că nu este. Întâi trezeşte-te, iar apoi vei avea la non-ataşament cu grămada.”

Chestiunea e foarte simplă, iar Andrew spuse că a înţeles-o mult mai direct acum. Nici nu mă îndoiesc – partea cu râgâitul a fost de-a dreptul inspirată.

* * *

Următoarea chestiune în care am intrat a fost ce semnifică a fi *în* lume, dar nu parte *din* lume. N-am avut nevoie de prea mult timp să-i răspund, fiindcă e acelaşi lucru ca şi cu non-ataşamentul: „Nu e ceva pentru care să-ţi faci probleme acum,” i-am spus, „te vei lămuri singur la timpul cuvenit. N-are niciun rost să înţelegi.”

Andrew nu s-a lăsat dus cu vorba, aşa că am continuat.

„Din perspectiva mea,” i-am spus, „oamenii neiluminaţi îmi par ca nişte personaje de telenovelă. Asta văd eu când mă uit la oameni, cu toate grijile şi speranţele şi visele şi conflictele şi dramele lor. Nu înseamnă că

bagatelizez în vreun fel experienţele umane, şi oricine ar privi din locul meu ar spune la fel, dar prin telenovelă exact asta înţeleg. O ficţiune zaharisită, isterică, neconvingătoare, prost scrisă şi jucată cu stângăcie, fără importanţă şi limitată la o simplă distracţie. Desigur, am fost şi eu ca toţi ceilalţi, trăind ca un personaj inconştient în telenovelă, dar acum nu mai sunt. Acum am scăpat din ea, liber să vin şi să plec din ea oricând vreau. Dar ce nu mai pot face, dacă nu voi suferi cumva vreo leziune serioasă la cap, este să mai confund vreodată telenovela cu realitatea.

Deci iată-mă pe scenă acum, chiar în această clipă, discutând în mijlocul telenovelei cu unul dintre personaje. Povestea acestui personaj gravitează în jurul chestiunii cum ar putea el să evadeze din telenovelă. Acest personaj vrea să ştie dacă poate trăi în afara cadrului teatral al telenovelei sau dacă nu-i nimic altceva decât un personaj bi-dimensional care îşi va înceta existenţa atunci când îl desfiinţează scenariştii sau se contramandează show-ul.

Va reuşi sau nu acest personaj în căutarea libertăţii? Îşi va continua căutarea sau se va orienta spre altceva? Oare chiar contează? Rămâneţi şi mâine pe recepţie ca să aflaţi continuarea!"

Andrew stătea foarte liniştit, foarte gânditor. Avea înţelepciunea să nu se simtă insultat, neluând lucrurile la modul personal. Asculta, asimila, fără a se opune în mod defensiv. Presupun că am fost cam grosolan tot explicându-i şi exagerând cu analogiile cam dubioase, probabil doar ca să mă mai distrez, dar şi pentru a testa diverse modalităţi de a comunica.

„Prin urmare," am continuat eu, „tu, Andrew eşti atât *în mijlocul* telenovelei, cât şi *în afara* ei. Doreşti să evadezi din telenovelă, dorinţă care este acel morcov atârnat în faţă, motivaţia ta actoricească, care, la rândul ei, susţine elanul dramatic în multe episoade tragi-comice avându-l în centru pe Andrew."

„Şi un eventual succes?" întrebă el.

Am făcut un gest de lehamite cu mâna. „O, da, bineînţeles. Nu vei reuşi să eviţi la nesfârşit propria ta natură. Este chiar o minune că oameni reuşesc s-o facă."

Andrew se încruntă. „O spui de parcă iluminarea ar fi..."

„Ce?"

„Păi, un fel de nimic. Fără importanţă. Cum ar fi..."

„Ceva neînsemnat?" continui eu. „Imaginează-ţi că priveşti o telenovelă la televizor, dar ai şi puterea de a intra în ea. În urmă cu un minut urmăreai un show ridicol de televiziune, iar acum te afli într-un salon de spital, vizitând un personaj care moare de cancer la creier.

Pentru el, totul este real, e cufundat în abisurile disperării, dar pentru tine-i doar un actor care îşi joacă rolul. Nu vezi nicio miză. Câtă autentică empatie poţi avea pentru necazul său?"

„Dar e doar un personaj fictiv."

Am privit pierdut în depărtare şi am aşteptat.

„*Eu* sunt doar un personaj fictiv," spuse impasibil. „*Eu* sunt cel cu cancer la creier. Iar tu ai intrat în telenovela *mea*."

E o lecţie bună – şi distractivă. Aş putea s-o botez producţie „Hamlet" pe Broadway în loc de telenovelă, dar asta n-ar face decât să glorifice astfel de ficţiuni, în loc să le banalizeze. Analogia cu telenovela este suficient de concisă ca să sublinieze cele două aspecte cu care jonglam, eu şi Andrew; unul, că însuşi Andrew este un personaj fictiv, şi al doilea, că este iluzoriu a da importanţă la ceva, la orice. Şi mai trebuia atins încă un aspect cât timp ne mai aflam prin zonă.

„Şi cine a creat personajul tău?" îl întrebai.

„Adică, cine m-a făcut ce sunt?"

„Cine e autorul tău?"

„Păi, într-o anumită măsură, eu sunt." răspunse Andrew.

„Bine, atunci cine este autorul acelui tu care, zici că, într-o anumită măsură, ar fi autorul tău?"

El veni cu aceeaşi idee. „Sinele meu cel adevărat?"

„Ăsta-i un oximoron. Nu există niciun sine adevărat. Adevărul şi sinele se exclud reciproc."

„Asta seamănă cu dezbaterea despre ce anume are mai mare importanţă asupra dezvoltării: natura sau mediul."

„Okay."

„Deci nu există niciun răspuns."

„Ba da."

„Care?"

„Nu tu. Autorul tău nu eşti tu."

„Şi atunci... ce sunt? Ce anume mă face să exist?"

„Nu ştiu. Ce contează?"

„Păi, cum să nu..." începu el, dar apoi tăcu.

„Nu e nimic clar în legătură cu asta," i-am explicat. „Nu pot fi înţelese vastele şi complexele influenţele care contribuie la crearea falsului sine – un pleonasm, de altfel – dar asta nu-i nicio problemă, fiindcă nu-i niciun avantaj să înţelegi. Totuşi, *există* un avantaj dacă înţelegi că cine eşti are prea puţin sau deloc de-a face cu tine. Poate că-ţi vine greu să-ţi imaginezi cum să nu te iei la modul personal, dar asta e posibil când vezi limpede că cine eşti nu are mai nimic de-a face cu tine."

„Care eu?”

„Bine zis.”

Am rămas tăcuţi pentru o vreme, fiecare cu gândurile sale. Mi-am analizat cuvintele pentru a le spori pe viitor eficacitatea. Andrew, lesne de înţeles, şi-a petrecut cele câteva momente de linişte căutând refugiu şi echilibru în învăţăturile sale budiste, lucru pe care l-am descoperit când mi-a pus o întrebare fără legătură cu subiectul discutat.

„Dar cum rămâne cu suferinţa? Buddha spunea...”

„Opreşte-te.”

* * *

[...] Andrew voia acuma să arunce cu Buddha spre mine, dar eu nu aveam ce face cu Buddha, şi, deşi nu-şi dădea seama, nici Andrew nu avea ce face cu el.

„Suferinţa este irelevantă”, i-am spus. „Compasiunea este irelevantă. Din start, niciunul dintre noi nu are nici cea mai vagă idee ce a spus Buddha, pentru că nu a pus pe hârtie şi nu a legalizat la notar nimic. Or, din moment ce nu-i prezent aici să ne explice, suntem pe cont propriu.”

Andrew făcu ochii mari în faţa acestei erezii. Avui impresia că se gândea să se ridice şi să plece.

„Hei, dar asta-i o veste foarte bună. Înseamnă că nu trebuie să te bazezi pe învăţăturile foarte dubioase ale unuia mort de mii de ani. Te poţi baza pe tine însuţi. Dacă prinţul Siddhartha a reuşit de unul singur, poţi şi tu, aşa-i? Buddha a fost un tip care s-a dedicat serios şi a înţeles pe cont propriu, aşa că poate tocmai asta-i adevărata sa învăţătură – că poţi să înţelegi de unul singur. Poate că elementul esenţial nu-i că ar fi fost nu ştiu ce zeitate sau supraom, ci tocmai că nu a fost. Că era un tip obişnuit, ca tine şi ca mine.”

Andrew se legăna uşor înainte şi înapoi, agitat.

„Cât despre suferinţă,” continuai eu, „las-o baltă. Ăsta nu-i un subiect. Suferinţa înseamnă doar că ai un vis urât. Fericirea înseamnă că visezi frumos. Iluminarea înseamnă să ieşi cu totul din vis. Cuvinte precum suferinţă şi fericire şi compasiune sunt doar nişte sacoşe cu pietre. Până la urmă, va trebui să le laşi jos dacă vrei să mergi mai departe.”

Andrew stătea nemişcat, cu un evident tumult interior. Nimănui nu-i place să-i fie beştelite preţioasele credinţe, dar tocmai ăsta-i scopul principal aici. Am rămas tăcuţi câteva minute, după care Andrew a readus în atenţie un subiect anterior.

„Aşadar, nu ne putem realiza natura de Buddha dacă ne comportăm precum Buddha?”

„Tao spune că înţeleptul umblă prin lume, dar nu lasă nicio urmă. E doar un alt mod de a spune ‘a fi în lume, dar nu parte din lume’. Dar Tao nu spune nicidecum că persoana neiluminată care doreşte să devină înţeleaptă ar trebui să se deplaseze într-o aşa manieră încât să nu lase nicio urmă pe pământ. Şi oare-ţi poţi imagina o sectă de taoişti care stau mereu aşezaţi în fund, citind acest pasaj şi înţelegându-l ca pe o poruncă să nu răscolească niciodată solul sau ţărâna?! Să nu calce nici măcar un fir de iarbă?! Ar fi absurd, dar nu mai puţin ridicol decât multe lucruri pe care le fac oamenii ca să se autosugestioneze că sunt deja ceea ce speră să devină. Nu are niciun rost să acţionezi ca cineva care a ajuns deja acolo unde vrei să ajungi şi tu, ci ideea este să ajungi acolo tu însuţi. Nu vei ajunge un înţelept imitându-l pe unul. Întâi devino înţelept, iar apoi vei culege uşor şi gratis toate beneficiile înţelepciunii.”

20 iunie 2023

Cine ar putea să judece?!

Fragment din capitolul 32 „Cine ar putea să judece?!” al cărţii „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing” (2002), de Jed McKenna – în traducere: "Iluminarea spirituală – cea mai a naibii chestie". Paginile 210-215.

«[...] Închid computerul, ies din birou şi dau peste fundul lui Jolene.

„O, salutare, fundule lui Jolene!”, spun amuzat.

Ea se întoarce şi mă priveşte. „O, bună! Nu ştiam că erai pe aici. Eşti atât de tăcut.”

Stă în patru labe, lângă o găleată şi o perie cu care freacă podeaua de stejar a holului. Mare parte din podea este încă udă, aşa că n-are rost să trec mai departe. Mă trântesc pe jos, cu spatele rezemat de perete. Îmi place să privesc oamenii când lucrează.

„Cum merge?” întreb.

„Minunat!” răspunde cu entuziasm. „Am fost la bibliotecă şi am citit alegoria cu peştera lui Platon şi alte câteva comentarii. M-am gândit mult la ceea ce am discutat.”

„Anume la ce?”

„Păi, la diferenţa dintre misticism şi iluminare.” Se opreşte din lucru ca să poată vorbi.

Îi arăt partea necurăţată a podelei. „Nu admit nicio pauză.”

Chicoteşte şi îşi continuă frecatul.

„Mă întreb de ce am ajuns să discutăm despre diferenţa dintre iluminare şi misticism,” spun eu.

„Păi,” îmi explică ea, „Vorbeam despre Yamamata Roshi şi sala de cinema a lui Platon...”

„Da, asta îmi amintesc. Dar nu-mi amintesc de ce credeam că ar fi un subiect interesant pentru tine.”

„Zen...”

„Aaa... Zen.”

„Discutam despre diferenţa dintre Zen-care-vinde-cărţi şi Zen-care-duce-la-iluminare...”

„Bang!” exclam eu. „E un subiect interesant. Şi ce ziceam?”

„Păi, vorbeam despre sala de cinema a lui Platon şi diferenţa dintre...”

„Iluminare şi misticism.”

„Da, exact, şi cred că... încercai să-mi arăţi că tot ce citeam eu despre Zen...”

„Că Zen-care-vinde-cărţi se referă la misticism, iar Zen-ul adevărat se referă la iluminare?”

„Nu prea ştiu…” spune ea. „De fapt, da, Zen-ul adevărat se referă la iluminare, nu-i aşa? Da, ştiu asta. Dar nu ştiu dacă Zen-care-vinde-cărţi se referă la misticism sau doar… vinde cărţi. Nu m-am gândit prea bine la partea asta.”

Alegoria lui Platon a peşterii (sala de cinema), unde prizonierii legaţi nu văd decât nişte umbre pe care le confundă cu realitatea

„Dar te-ai gândit mai bine la partea cu sala de cinema?”

Se luminează la chip. „Da! Şi ştiu răspunsul. Misticii rămân în sala de cinema, dar sala nu e totul. Nu este aspectul final, total, suprem. Iluminarea nu-i în sală. Dacă vrei să fii iluminat, trebuie să urci printre rândurile de scaune, să ieşi la lumină şi să părăseşti complet sala!”

„Să părăseşti sala,” cuget eu, „asta-i interesant. Deci toţi stau în scaunele lor, urmărind filmul…”

„Oile!” îşi dă ea drumul. „Asta mi s-a întâmplat atunci, în biserică. Pur şi simplu, n-am mai crezut că filmul este chiar realitatea. Atunci mi-am desfăcut lanţurile şi m-am ridicat şi mi-am privit cunoscuţii care stăteau acolo precum… exact cum spuneai tu. Versiunea ta a peşterii lui Platon este mult mai amuzantă.” Iarăşi s-a oprit din frecat.

„Poate că-i mai amuzantă versiunea lui Platon. Continuă cu frecatul,” îi spun, iar ea se supune. „Da. Deci spui că misticii încă se află în sala de cinema?”

„Da,” spune ea, „dar sala nu e mai reală decât filmul care rulează pe ecran, ci un alt aspect din toată mascarada. E mai reală decât filmul, dar tot nu este complet reală.”

„Şi misticii o ştiu?”

De data asta, nu se grăbeşte cu răspunsul, ci continuă să frece cu peria în cercuri mici. Mi se pare că mormăie ceva, dar de fapt se gândeşte.

„Nuuu,” spune cu glasul liniştit al celui care tocmai a descoperit un complot. „Nu o ştiu. Asta e, nu-i aşa?! Sunt ceva mai treji, dar deocamdată nu-s treziţi, pentru că se cred a fi complet treziţi, dar încă se află în sală de cinema... aşa cum lumina de pe ecran, lumina venită de la proiector, nici ea nu este sursa reală de lumină, ci o mică scânteie a adevăratei lumini, soarele. Deci oamenii legaţi de scaune care privesc filmul sunt adormiţi, chiar dacă nu-şi dau seama, dar tot aşa sunt şi cei care nu mai sunt înlănţuiţi... O, uau, ca mine! Şi poate că misticii sunt cei mai treji dintre toţi, iar cel mai mistic dintre toţi este cel mai treaz... Dar dacă ar fi aflat despre soare şi că lumina proiectorului e doar o mică scânteie, atunci deja n-ar mai fi stat în sală, ci s-ar îndrepta spre ieşire, deci nici ei nu cunosc adevărul. Uau! Cred că încep să pricep.”

„Deci îmi spui că nu eşti trezită? Probabil că-i o situaţie cam ciudată pentru tine.”

„Pentru că te-am întrebat, când eram în parc, te-am întrebat de ce zici că nu eşti un mistic. D-aia! Nu te mai afli în sală! Asta-i diferenţa! Nu te-ai oprit din mers. Eşti în lumina soarelui, în sursa adevărată!” Iarăşi s-a întrerupt din frecat. „Asta înseamnă trezirea. Asta este iluminarea!”

„Dacă nu vei termina podeaua, va trebui s-o fac eu.” Ea porneşte din nou frecatul.

„Nu ştiu prea multe despre mistici,” continuă ea, „dar ăsta-i tot secretul. Indiferent de cât de mare eşti ca mistic, indiferent de cât de mare cred alţii că ai fi, cât timp te mai afli încă în sala de cinema...”

„Se pare că nu poţi să vorbeşti şi să freci în acelaşi timp. Dacă ar veni Sonaya şi ar vedea ce treabă faci...”

Îşi înteţeşte eforturile. „Dacă mai eşti în sală, înseamnă că tot nu eşti trezit. Eşti tot adormit, dar visezi că ai fi treaz. Încă nu ştii cum e realitatea... adică, soarele! Sala de cinema e ca un vis... Dar... hmm. Deci un mistic sau cineva ca mine, care nu-i mistic, dar nici înlănţuit... E *un* lucru, dar nu *acel* lucru.”

„Bine,” spun eu, „deci eu sunt iluminat, ceea ce înseamnă că stau în afara sălii? În soare?”

„Ăă, da...” şovăie ea.

„Dar sunt aici, discut cu tine.”

„Da...”

„Mă întreb dacă a trebuit să trec prin toate nivelurile ca să pot ieşi afară. Primul pas, cum ai făcut tu în biserică, dezlegarea de scaun; apoi am devenit puţin mistic, apoi mai mult şi mai mult mistic, până când, în final, am devenit atât de mistic, încât am părăsit sala. Înţelegi ce spun? Oare m-am dezvoltat şi evoluat spiritual înăuntrul sălii? Sau m-am îndreptat direct spre ieşire, la lumina soarelui?”

Îşi concentrează toată atenţia spre podea, în timp ce mintea ei rumegă chestiunea. Nu-i deloc banală – oare realizarea Sinelui se atinge în trepte sau dintr-un singur pas, precum se aruncă în gol nebunul din cărţile de tarot? Iar în al doilea caz, de câţi paşi e nevoie pentru a deveni un nebun care sare în gol?

„O, Doamne! O, Doamne! La asta te refereai de fapt! Spuneai că nu eşti un mistic. Spuneai că aş fi dezamăgită, fiindcă nu eşti tipul ăla mistic. Se poate face asta? Poţi să ieşi direct afară fără a avea de-a face cu toate acele experienţe mistice?

„Bună întrebare,” răspund. „Nu prea ştiu. Am trecut prin unele stări mistice. Am experimentat de câteva ori conştiinţa nediferenţiată – unirea mistică – cu un efect important asupra mea, aşa că nu pot spune din experienţă personală dacă cineva s-ar putea repezi direct la ieşire. Acum, înapoi la muncă.” Se întoarce la frecat. „Pot spune cu certitudine că nu e nevoie să parcurgi toate rangurile mistice sau toate stările de conştiinţă tot mai rafinate ca, în final, să devii licenţiat în… lumina soarelui; iar dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş zice că nu există niciun motiv pentru care n-ai putea să reuşeşti fără ca, mai întâi, să fii cufundat în divin. Oricum, niciun motiv care mi-ar putea trece prin cap.”

Desigur, asta e valabil pentru durata unei singure vieţi omeneşti. Însă cine poate şti ce dezvoltări au avut loc de-a lungul a numeroase încarnări? Dar nu putem lămuri acum toate astea şi este cert că nu sunt un tip prea mistic.

„Ce mişto a fost! Aşa procedezi mereu? Ţi-am pus aceste întrebări, la care nici nu ştiu dacă mi-ai răspuns. Cumva, doar mi-ai arătat cum să-mi răspund singură la ele. Asta-i metoda ta? Aşa funcţionează întotdeauna?”

„Nu ştiu. Stai pe aproape şi vei afla singură.”

„E foarte tare! Am trăit o experienţă senzaţională când, mergând la bibliotecă, am găsit singură răspunsul. Parcă eram într-o misiune, devenisem obsedată şi era ceva minunat! Simt că învăţ ceva cu adevărat important. N-am mai simţit niciodată ceva asemănător. Am avut rezultate bune la şcoală, dar n-am învăţat acolo nimic care să mi se pară… *important*.”

„Da, foarte bine. Te-ai descurcat bine la şcoală, înveţi lucruri importante, eşti o discipolă a lui Platon şi tot restul, dar podeaua arată atât de năclăită, de parcă ai fi şters-o cu un ciorap plin de noroi. Cărţile alea de Zen nu te-au învăţat măcar să fii atentă la cum îţi îndeplineşti sarcinile?”

„Ce mai urmează să fac?” întreabă ea, complet indiferentă la critica mea. „Îmi dai o altă misiune? Sau altă chestiune la care să reflectez? Ce să mai fac? Pe lângă frecatul podelei.”

„Păi, n-am pregătit nimic. Trebuie să mă mai gândesc. Să zicem, conform micii tale teorii, crezi că Yamamata Roshi e iluminat? Sau doar un mistic?”

„El este…” începe ea, dar se opreşte. „O, Doamne, nu ştiu. Trebuie să mă gândesc.”

Bravo, fetiţa.»

28 iunie 2023

Scopul cursei este doar să faci o cursă

Fragment din capitolul 34 „Scopul cursei este doar să faci o cursă” al cărţii „Spiritual Enlightenment – The Damnedest Thing” (2002), de Jed McKenna – în traducere: "Iluminarea spirituală – cea mai a naibii chestie". Paginile 219-230.

«[...] Julie îmi zâmbeşte. „Întrebarea cu numărul 13. Ultima oară când am discutat, spuneai că tu nu funcţionezi la nivel de credinţă. Prin asta înţelegeai că nu ai niciun fel de credinţe?”

Nu-i o întrebare proastă. Pot să-mi dau seama de posibilele neclarităţi ale cititorilor, dar trebuie să mă gândesc bine cui mă adresez. Cineva în poziţia mea nu are niciodată în faţă un observator imparţial şi nimic din ce spun nu se referă doar la mine.

„Răspunsul nu este că eu am sau nu am o anumită credinţă. Adevărul este că nu-i un subiect care să mă intereseze, credinţa. Într-un sens foarte larg, am putea spune că eu cred fără discriminare în orice – în fantome, în statui care sângerează, în răpiri făcute de extratereştri, în mutilări de vite, în cercuri din lanuri, în profeţii, în posedări demonice. Nu exclud nimic din aceste lucruri, fiindcă e mai amuzant aşa şi fiindcă n-am niciun motiv. Adică, dacă priveşti realitatea dualistă ca fiind un vis, aşa cum o fac eu, atunci nu-i nevoie neapărat de vreo discernere. Unde trasezi linia de demarcaţie în vis? Totul e bine aşa cum e. Nimic important pentru mine nu depinde de modul cum privesc aceste lucruri, aşa că doar le privesc, pur şi simplu.”

„Încerci cumva să ocoleşti întrebarea?” mă întreabă ea cu o licărire amuzată în ochi.

„Da, păi, speram cumva...” îi răspund într-un stil jucăuş adolescentin.

„Atunci, pregăteşte-te, domnule” spune ea, rânjind la mine. „Sunt un jurnalist înrăit şi vreau răspunsuri la obiect.” Rădem amândoi. [...] Se descurcă bine cu interviul, dar ceva stă să se ivească, gata să iasă la suprafaţă. Oare ce să fie?

„Mmm, răspunsul pe bune este că nu mai am nicio credinţă în sensul înţeles de tine. Chestiunea, pur şi simplu, nu se mai iveşte. Aş putea spune că nu mai cred în credinţă. Consider că credinţele sunt căi de a face faţă la nişte lucruri pe care nu le cunoşti sigur, iar eu nu mai sunt interesat de astea. Nu am niciun gol care să aibă nevoie a fi umplut. Trebuie să menţionez că asta nu-i ceva ciudat, specific numai mie; e răspunsul obişnuit pe care l-ai căpătă din partea oricui aflat în situaţia mea.”

„Prin ‘situaţie’ înţelegi pe deplin iluminat?”

„Păi, nu există iluminare parţială, dar, într-adevăr, oricine ştie ce ştiu eu ar spune acelaşi lucru. Credinţa nu are nicio legătură cu iluminarea. Adică, am şi eu credinţe, cum are oricine. De aceea, răspunsul nu e un simplu da sau nu. Am credinţe legate de realitatea personală şi viaţa de apoi şi orice altceva nu putem vedea în cadrul visului, aşa că trebuie să ne folosim imaginaţia şi inteligenţa ca să ne spună ce se află acolo, dar nimic din astea nu are absolut nicio importanţă pentru iluminare. Acum cam bat câmpii, dar aşa se întâmplă când încerc să răspund la întrebări cu care n-ar trebui să am de-a face – întrebări care nu se pot traduce bine.”

„Cum anume nu se traduc? De la o persoană neiluminată la una iluminată?”

„Şi înapoi, da, într-un fel. Iluminarea este atotcuprinzătoare. Este o paradigmă total diferită. Realitatea mea nu e şi realitatea ta. Sunt cu totul alte reguli. E ca şi cum aş vorbi într-o altă limbă, iar motivul pentru care reuşim să ne înţelegem este că, pe vremuri, vorbeam limba ta şi acum îmi mai amintesc câte ceva. Se pare că, pe zi ce trece, tot mai puţin. Nu ştiu dacă am reuşit să te lămuresc.”

„Este chiar interesant,” mă încurajează ea. „Deci dacă ar fi aici o altă persoană iluminată, voi doi v-aţi putea înţelege perfect?”

„Uite cum se duce naibii analogia… Da, într-un fel, teoretic, am vorbi aceeaşi limbă…”

„Dar?”

„Dar nu prea am discuta. N-ar fi nimic de vorbit.” Încep să interpretez ambele roluri dintr-o conversaţie imaginară. „Ar fi cam aşa: ‘Bună. Cum îţi merge?’ ‘Bine, mersi, dar ţie?’ ‘Bine, mulţumesc. Cum merge iluminarea la tine?’ ‘O, foarte bine, mulţumesc. Sunt de-a dreptul încântat. Dar la tine?’ ‘La fel. Sunt foarte mulţumit.’ ”

Acum chicoteşte, amuzată de mica mea improvizaţie.

„Pur şi simplu, nu-i nimic de spus. Omizile pot discuta, dar fluturii nu.”

„Hai să ne întoarcem la întrebarea iniţială: Oare un maestru Zen nu crede în Zen? Un maestru Sufi nu crede în Islam?”

„Aici vorbim de vehicule şi de destinaţii. Odată ce ai ajuns la destinaţie, vehiculul este lăsat la o parte, uitat. Dacă iau un tren până la Chicago, mă dau jos şi apoi mă bucur de oraş. Nu trag trenul după mine pe unde mă plimb. Şi-a făcut treaba. Nu mai am nevoie de el. Desigur, dacă vrei să te întorci ca să-i ajuţi pe alţii în călătoria lor, atunci te vei baza pe vehiculul pe care-l cunoşti.”

„Care, în cazul tău ar fi...?”

„Mai multe vehicule.”

Fereastra bucătăriei e orientată spre nord şi oferă o panoramă largă a norilor care-şi croiesc drum către est. Frontul rece atmosferic a adus o gamă impresionantă de nori, încât dacă ieşi afară şi te răsuceşti, te poţi bucura de o panoramă majestuoasă şi variată în toate direcţiile.

Julie mă ia prin surprindere, aplecându-se spre mine şi vorbindu-mi în guler. „Tu ce-ţi doreşti?”

O privesc, încercând să estimez intenţia întrebării. Văzându-mi confuzia, îmi arată notiţele ei ca să le văd. „Uite-aici, întrebarea 14: Ce-şi doreşte Jed?”

Tot nu înţeleg ce vrea de la mine, dar răspunsul este oricum acelaşi, indiferent de cum s-ar interpreta întrebarea. „Nu-mi doresc nimic. Eu nu doresc.”

Ochii i se deschid larg. „Ştiam că vei spune asta! Mă gândesc de zile întregi la asta şi nu pot pricepe. Cum poţi să nu vrei nimic? Şi ce înseamnă asta? Ce este viaţa fără dorinţe? Ţeluri? Vise? Nu ai nişte aspiraţii? Nu există ceva ce ai vrea să dobândeşti sau vreo calitate pe care ai vrea să o ai? Mie mi se pare că viaţa înseamnă expansiune şi dobândire, o mişcare perpetuă către următorul lucru. Ambiţie, creştere, cucerire. Nu poate fi adevărat că tu nu... nici nu ştiu cum să o spun... nu doreşti nimic. Ceva tot trebuie să doreşti.”

Nedumerirea ei mă amuză. „Ei bine, aş putea dori o ceaşcă de cafea sau un nou joc video sau altceva, dar nu-mi doresc nimic într-un sens mai larg.”

„Pacea mondială?” încearcă ea. „Eliberarea tuturor fiinţelor? Faimă şi noroc? Putere? Prestigiu? Avere? Adulaţie? Ăă, propria ta insulă? Muşchi abdominali frumos reliefaţi? Să compui o simfonie? Un prânz cu Buddha? Trebuie să fie ceva... ceva care te mână, ceva care... doreşti.”

Îi răspund printr-un râs. „Regret că sunt atât de plictisitor, dar nu, nimic. Ei bine, poate că nişte muşchi abdominali. Nu-mi doresc posesiuni, fiindcă am o idee destul de bună despre cum funcţionează universul, iar dorinţele îmi sunt, practic, împlinite înainte să-mi dau seama că mi le-am dorit. Pacea mondială şi eliberarea tuturor fiinţelor ar fi un semn de credinţă că ceva ar fi greşit sau ceva trebuie reparat, iar eu nu sunt capabil de o asemenea credinţă. Cu siguranţă că nu sunt un boddhisattva sau satguru, după cum înţeleg eu aceşti termeni. Iar celelalte lucruri pe care le-ai menţionat sunt doar... decoraţiuni exterioare. Ele nu au niciun sens pentru oricine se află în situaţia mea.”

„Spui asta, oricine în situaţia ta, pentru că...?”

„Ca să fie clar că aici nu vorbim despre mine, ci despre orice fiinţă trezită. Aceste lucruri pe care le spun acum nu sunt nişte faţete speciale ale lui Jed McKenna. Ele sunt adevărate pentru oricine este trezit.”

„Iar când spui decoraţiuni exterioare, ce vrei să spui? Că puterea şi prestigiul…?”

„Puterea, prestigiul, averea, adulaţia, muşchii abdominali, desigur, orice ne defineşte. Oricum ne descriem pe noi înşine, cum ne gândim la noi înşine, cum ne proiectăm. Fiecare caracteristică, trăsătură, aspect, emoţie, credinţă, opinie. Toate. Sinele.”

„Toate sunt… fără valoare? Asta spui? Că persoana e doar un costum?”

„Da, un costum. Iar într-un joc fără mize, expresia ‘fără valoare’ e deja redundantă.”

„Deci costumul este sinele fals.” Parcă ar face o declaraţie de presă.

„Iarăşi, o expresie pleonastică, fiindcă nu există vreun sine real, dar, într-adevăr, costumul reprezintă sinele fictiv – ego-ul. Ne construim un ego pentru a compensa lipsa unei cunoaşteri directe a sinelui. Cu alte cuvinte, pentru că nu vede sinele real, omul presupune că nu există.”

„Nu-l văd, deci nu are cum să existe.”

„Păi, nu-l văd, fiindcă nici nu există. Nu există niciun sine real care să poată fi perceput – ci există numai sinele fals şi non-sinele. Căutându-ţi adevăratul sine, nu vei găsi nimic, ca şi cum sinele real nu are nicio realitate.”

„Ceea ce cam aşa şi este. Nu asta spui?”

„Da. Şi tocmai groaza de acel nimic ne ţine atenţia încordată pe exterior. Folosesc termenul „groază” pentru a sugera calitatea vagă, impersonală a nimicului. Nu mulţi oameni îi dau un nume. Rareori ies să spună că în profunzime se simt fără substanţă sau fără bază. Iar cei care o fac riscă a fi trecuţi pe medicaţie şi internaţi într-o instituţie de sănătate.”

„Dar ce se întâmplă atunci când oamenii îşi explorează sinele lăuntric? Fac îndelungate eforturi de auto-cunoaştere? Oare nu pentru a descoperi adevărul se cufundă în interior?”

„Doar explorează ego-ul – studiază falsul sine – ceea ce, desigur, este o cercetare la fel de valabilă ca oricare alta. Dar nu te vei trezi perfecţionându-ţi personajul din vis, ci te trezeşti eliberându-te de el. Ego-ul nu are ataşat de el niciun adevăr, aşa că niciun grad de stăpânire asupra lui nu are ca efect ceva adevărat. Dându-i atenţie ego-ului, nu faci decât să-l întăreşti.”

Reportofonul pocneşte, aşa că facem o pauză, în timp ce Julie pune o casetă nouă. Când e gata, continui.

„De fapt, chestia asta cu iluminarea devine interesantă când vrei să înţelegi mai bine oamenii, ce anume îi motivează, de ce fac ceea ce fac. Cel mai profund adevăr al oricărei persoane este impersonal. Ai putea pretinde că nu-i aşa prin prisma fiecărui gând şi emoţii, dar asta nu schimbă adevărul. Nu frica de moarte conduce oamenii, ci frica de non-existenţă – extincţia."

Îmi dau seama că s-au acumulat nişte aparente contradicţii în ce spun, dar este un subiect amuzant şi simt că i-am spus Juliei cam ceea ce trebuia să zic.

„De exemplu, ruşinea. Cauza aflată la baza oricărui sentiment de ruşine este suspiciunea adâncă şi de nezdruncinat că eu aş fi un impostor. Simt lipsa adevăratului sine în mine, dar nu şi în ceilalţi, aşa că, în mod natural, presupun că ceilalţi ar fi reali. Privind la carcasele atât de convingătoare pe care ceilalţi şi le-au construit şi neştiind că sunt goale pe dinăuntru, obligatoriu mă simt singurul necinstit şi, desigur, mă ruşinez."

„O, încerc să înţeleg. Deci cineva, să zicem că eu, neavând experienţa directă a naturii mele, sunt obligată să creez..."

„Să creezi, să proiectezi, să menţii. În permanenţă."

„Să proiectez o imagine... a mea... dar am impresia că sunt singura care face asta, din cauză că toţi ceilalţi par reali?"

„Sigur, cum ar putea fi altfel?! Toţi ceilalţi par autentici, în timp ce tu te simţi într-o oarecare măsură neautentică, începând cu nivelul de completă neautenticitate conştientă până la nivelul la care eul s-ar putea dizolva."

Face pauză o clipă, coborând ochii şi reflectând.

„Complet neautentici înseamnă... înseamnă că unii oameni sunt total orbi? Trăiesc absolut inconştienţi?"

„Nu-i nevoie să mă întrebi pe mine, îi poţi vedea pretutindeni în jur. Oameni complet identificaţi cu personajul pe care îl joacă. N-au nicio bănuială că lucrurile ar putea fi altfel decât par. Încă sunt încătuşaţi în peştera lui Platon. Gradul în care omul e inconştient de falsa lui natură ar fi gradul în care este captiv în mrejele lui Maya – iluzia, starea de vis. E destul de tentant să credem că individul evoluează de-a lungul a cine-ştie câtor vieţi omeneşti, devenind treptat tot mai treaz, de la o viaţă la alta. O trezire tot mai mare se traduce într-o nemulţumire tot mai mare faţă de înşelare, falsitate şi iluzii, şi o dorinţă corespunzătoare de a cunoaşte ce-i adevărat. Prelungeşte linia şi vom ajunge la completa rupere de ego şi trezirea în..."

„Adevăr.” Julia pronunţă cuvântul ca pe o sentinţă la moarte. „Adevărata noastră natură.”

„Desigur. Şi este, de asemenea, motivul pentru care trezirea poate semăna mult cu o cădere nervoasă puternică. De fapt, cred că, în esenţă, asta şi este – o rupere totală de ceea ce ai crezut întotdeauna că ar fi realitatea. Tocmai de aceea, depresia, de pildă, poate fi greu de combătut: pentru că poate fi o reacţie perfect raţională la o situaţie extrem de iraţională – adică viaţa – mai ales când depresia se învârte în jurul sentimentului de inutilitate şi lipsă de importanţă. La urma urmei, nici nu ai putea fi mai inutil şi mai lipsit de importanţă decât este personajul dintr-un vis. Modul de a învinge o depresie raţională nu este, în niciun caz, să-i întorci spatele sau să te agăţi de iluzia că ar avea vreo semnificaţie, ci să te repezi prin ea şi să vezi ce se află la celălalt capăt. În loc să te fereşti de oroarea nimicului, aruncă-te în el cu capul înainte. Ce ai de pierdut? Însă, desigur, scopul depresiei nu este să o învingi.”

„Şi care-i scopul depresiei?”

O privesc, gândindu-mă ce întreabă ea de fapt – şi ce să-i răspund cu adevărat. Nu întotdeauna adevărul este cel mai bun răspuns, dar când am dubii, îl prefer.

„E acelaşi scop ca al oricărei curse din parcul de distracţii. Scopul cursei este doar să faci o cursă.”

Asta o face să se oprească. Face o pauză, reflectând. Agitaţia ei devine acum mai evidentă, aproape să izbucnească.

„Deci nimeni... nimeni nici măcar nu are un sine? Asta spui, aşa-i? Nu există niciun... niciun adevărat... nu există cu adevărat...?

„O, toţi avem un adevăr la bază, dar nimeni nu-l cunoaşte, la fel cum personajele din vis nu ştiu că ele sunt produsele somnului unui sine mai vast.”

„Nimeni care nu-i iluminat, vrei să spui?”

„Da,” confirm eu, „asta-i diferenţa.”

Nu se simte prea bine auzind asta din gura mea. „Deci oamenii neiluminaţi nu se cunosc pe ei înşişi? Nu-şi cunosc adevărata lor natură?” „Şi tocmai de aceea trebuie să-şi creeze un sine artificial, fiindcă…” Se angrenează în raţionament. „Fiindcă e singurul sine pe care-l cunosc. Şi acesta este ego-ul? Falsul sine?”

„Corect.”

„Deci când se vorbeşte despre anihilarea ego-ului…”

„Prin asta se înţelege că, numai distrugând falsul, poate rămâne adevăratul.”

„Isuse. Deci eu îmi construiesc în permanenţă un sine fals?”

„Da, în permanenţă. E modul în care îţi foloseşti energia – forţa vitală. Doar pentru a proiecta iluzia de sine. Permanent proiectezi o reprezentare exterioară a ta, care-i tot timpul o lucrare în transformare, mereu schimbându-se şi evoluând.”

„E ceea ce fac toţi?”

„O întrebare interesantă. Da şi nu. E o chestiune de gradaţie. Dacă ne gândim la oamenii cu adevărat altruişti, la acel nivel se vede o diferenţă. Persoanele neegoiste au găsit un sens în altceva decât propriul sine. În loc să se proiecteze, împlinesc ceva. Au renunţat la rolul prin care îşi defineau un sine, în favoarea unei activităţi exterioare. Un exemplu bun ar fi maternitatea, sau consacrarea vieţii lui Dumnezeu, sau dedicarea pentru o cauză sau un efort creativ. Ei încă se află pe scenă, încă poartă un costum, îşi cheltuie forţa vitală pentru a-şi anima personajul, însă doar intră într-un rol şi nu-şi creează unul.”

„Aşadar, abandonarea de sine în favoarea unei puteri superioare…?”

„Superioare, inferioare, oricum ar fi. Factorul crucial este renunţarea la sine. Nu contează dacă este pentru Dumnezeu, pentru ţară sau pentru cioplirea unui baston.”

„Un baston?”

„H. D. Thoreau a scris o poveste despre un tip care şi-a transcens sinele prin dedicarea absolută în vederea unei singure sarcini – cioplirea unui baston de sprijin la mers.

Deci omul altruist este cel care s-a dedicat unui ideal definitoriu – sau s-a abandonat, dacă privim din altă perspectivă – dar procesul este în esenţă acelaşi, fie că alege un ideal sau zece sau o sută. Toate aceste aspecte care definesc persoana – cariera, comunitatea, familia ş.a.m.d. – toate sunt doar nişte roluri predefinite în care individul intră, le animează.

Într-un sens foarte real, toate sunt nişte abandonări, dar cine e cel care se abandonează? La ce anume se renunţă? Acestea sunt adevăratele întrebări. Ce rămâne după ce dăm la o parte contextul? Ce rămâne după ce dăm la o parte biserica, serviciul, relaţiile, pasiunile şi toate celelalte? Alte straturi? Natura? Mediul? Influenţele perinatale? Influenţe din vieţile anterioare? Bine, dar ce există dincolo de toate acestea? Ăsta e procesul, să îndepărtezi strat după strat, ca o ceapă, până când nu mai rămâne decât…"

„Dar o ceapă nu-i formată decât din straturi."

„Aşa e şi ego-ul – sinele – numai straturi. Îndepărtează toate straturile şi nu va mai rămâne decât non-sinele."

„Şi non-sinele este sinele adevărat?"

„Nu există niciun sine, dar, da, cam asta-i ideea."

„Atunci… atunci… atunci cu cine vorbesc eu acum?"

„Mai bine te-ai întreba ce înţelegi prin 'eu'. Sau cine se referă la 'eu'. Sau cine-i cel care se întreabă cine se referă la 'eu'. Şi tot aşa…"

Devine exasperată. „Nu pricep nimic."

„Sau ai putea folosi mantra bine-cunoscută a lui Ramana Maharshi 'Cine sunt eu?' Dar e niţel cam înşelătoare, aşa că aş schimba-o cu 'Ce este eu?' "

„O, da, asta mai lămureşte lucrurile!"

„Sau ai putea folosi un koan, cum ar fi 'Care este faţa ta originară dinainte de a te fi născut?'"

„Vrei să mă necăjeşti."

„Nu-i nimic mai dificil decât să-ţi poţi imagina ce rămâne după ce toate straturile de iluzie sunt îndepărtate. Doar ceea ce este adevărat. Nu există altceva mai simplu – în sensul propriu al cuvântului. Ceea ce era adevărat despre un ţânţar de acum zece mii de ani e la fel de adevărat despre un ţânţar de azi. Ceea ce este adevărat despre o scânteie care va licări timp de o miime de secundă peste un milion de ani şi la o distanţă de un milion de ani-lumină este la fel de adevărat acum şi aici şi va fi oricând. Nu a fost niciodată neadevărat şi nu va fi niciodată neadevărat.

Şi acele adevăruri, şi adevărul meu, şi adevărul tău, şi adevărul lui Isus, şi al lui Buddha, şi al lui Hitler, şi al Maicii Tereza, şi al unui peşte mort plutind în Gange, şi al tuturor maeştrilor ascensionaţi, şi al galaxiei Calea Lactee, şi toate gândurile care au fost gândite vreodată de cineva, toate sunt acelaşi adevăr. Aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi întotdeauna. Timpul şi spaţiul vin şi pleacă, dar ceea ce-i adevărat rămâne adevărat, iar tot restul nu-i decât un vis."

Aahh!

Tăcere. Posibilă iritare. Posibilă agitaţie. E nevoie să mai treacă ceva timp. Ne croim drum până în sufragerie şi, nefiind nimeni acolo, ne aşezăm pe canapea. Rămânem tăcuţi o perioadă de timp, până ce Julie decide să continuăm.

„Deci, de exemplu, cum ar fi alcătuit falsul meu sine?"

„La fel ca al oricui. Îţi creezi falsul sine prin felul cum te autodefineşti. Cariera îţi oferă un cadru şi structura a cine eşti şi ce faci şi de ce. Familia este importantă, oferindu-ţi mai multe roluri pe care le îndeplineşti – mamă, fiică, soră, soţie, mătuşă ş.a.m.d. Alte relaţii. Comunitatea. Identitatea naţională şi rasială. Desigur, sexul. Starea financiară. Apartenenţa la o biserică. Condiţia şi aspectul fizic. Educaţia, politica, hobby-urile, credinţele, opiniile, gândurile, emoţiile, totul. Toate acestea îţi solicită energia pentru a fi menţinute ca aspecte personale. Dacă, de pildă, nu-ţi mai consumi energia pentru curăţarea casei, atunci nu te vei mai putea autodefini ca o bună gospodină."

„Şi dacă plătesc pe cineva să-mi facă curat în casă?"

„Banii provin dintr-o energie investită cândva. Este un mijloc de schimb al energiei."

„Iar prin energie înţelegi...?"

„Pur şi simplu, dacă vrei să te consideri o persoană grijulie, va trebui să ai grijă de cineva, să oferi ceva. Dacă vrei să fii atrăgătoare, va trebui să faci tot ce-i necesar pentru a manifesta farmec fizic, astfel ca să ţi se reflecte înapoi."

„Oare farmecul mi se reflectă înapoi?"

„Ţi-ai privit oare vreodată faţa în mod direct? Te-ai privit vreodată în ochi direct?”

„Păi... nu, cred că nu.”

„În mod similar, falsul sine nu poate fi perceput direct, ci doar reflectându-se din ochii celorlalţi.”

„Bine, deci dacă vreau să mă consider atractivă, trebuie ca alţi oameni să mă perceapă ca fiind atractivă?”

„Desigur. Ne petrecem viaţa şi ne folosim energia vitală cultivându-ne şi aranjându-ne aspectul sub care apărem în ochii celorlalţi. Aşa ştim noi că există. Aşa ne cunoaştem cine suntem. Aşa ne asigurăm că suntem reali şi nu doar nişte personaje din vis goale pe dinăuntru. Aşa este menţinută iluzia.”

„D-aia se spune că percepţia creează realitatea?”

„Percepţia este realitatea. Nu există nimic altceva. Exact ca într-un vis.”

„Şi cine percepe? Cine visează? Cine-i visătorul?”

„Păi, din perspectiva mea, sunt eu.”

„Păi, din perspectiva mea, sunt eu.”

„O! Păi, n-am ajuns prea departe cu discuţia asta, aşa-i?!”

„Ăă?”

„Infinitatea conţine o infinitate de infinituri.”

„O, Doamne, m-ai ameţit.”

„Şi eu am ameţit. Hai să luăm o pauză şi să ne relaxăm un pic.” »

6 iulie 2023

Întâlnire cu Anna Brown – "Sunt treaz/trează"

Anna Brown poartă un dialog pe internet cu cei care caută o experienţă de viaţă mai bună şi ne descrie cum o fiinţă iluminată spiritual îşi optimizează corpul şi trăirile: prin forţa conştienţei treze. Ea ne îndeamnă intens să ne simţim puternici şi nemărginiţi, energici precum ea.

Da, în regulă. Bună! Mă auziţi, mă vedeţi? Cineva să-mi confirme. Acesta este primul meu live pe acest laptop, aşa că vreau să mă asigur că mă puteţi auzi şi vedea bine înainte de a începe să transmit. Frumos! Îmi pare atât de rău pentru întârzierea cu care am început. Aveam nevoie de browserul Chrome în loc de Safari. Nu ştiam asta. Curbă de învăţare.

Bine aţi venit în acest spaţiu, prietenii mei. Astăzi vom vorbi despre faptul că trupul este ultima limită pe acest Pământ plin de poveşti.

Deci Tu, ca şi Conştiinţă fără formă, eşti pe deplin treaz. Eşti complet. Eşti nemărginit. Eşti întreg. Şi vestea bună este că Ea priveşte prin ochii tăi chiar acum. Doar că s-ar putea să fie mai interesată de formele-gând, de emoţii sau de a ajunge undeva.

Să ne oprim pentru un minut şi să observăm Observatorul.

Să observăm Observatorul.

Acest lucru poate ajuta la liniştirea minţii. Desigur, gândurile pot continua să apară, dar tu revino la această Conştienţă, deoarece este spaţiul lui Dumnezeu, al totalităţii, al întregului. Este completă, este trează.

Dar corpul tău se străduie să se ridice la acelaşi nivel. Corpul este cel care se deschide sau se expansionează către înţelepciunea Ta infinită. Aşa că, de fapt, Conştiinţa nu se află într-o călătorie, ci am putea spune că este călătoria corpului, o călătorie aparentă, desigur. De aceea pare a fi un proces, oameni buni. De aceea pare a fi o evoluţie sau o desfăşurare care nu se termină niciodată. Da?! Infinitul nu are început şi nici sfârşit. Aşa că nu există nicio limită pentru cât de tare poţi străluci prin intermediul organismului, prin avatar, prin această formă.

Totuşi, trebuie să ştim clar Ce şi Cine suntem dincolo de formă.

Desigur, forma nu te va conduce la non-formă, şi mă refer la formele-gând, la imaginaţie. Tu eşti mai presus de toate acestea. Conştiinţa fără formă există înainte de toate acestea. Este scena care permite să apară gândurile, emoţiile, imaginaţia, dorinţele, toate acestea. Tu eşti Văzătorul, Martorul, care este întotdeauna prezent aici.

Aşa că în loc să arunci Conştiinţa sau Energia în afară, trage-o înăuntru ca pe aţa de la undiţă, adu-o înapoi la Subiect. Tu eşti Sursa. Prin urmare, când trupul caută ceva, asta provine dintr-un obicei, o dependenţă şi o condiţionare că ceva ar lipsi.

Conştiinţa nu constă în dependenţe, ci este Cea care le observă. Conştiinţa sau Dumnezeu nu caută, ci observă căutarea. Deoarece orice căutare este doar o formă-gând, un sistem de credinţă.

Iar Tu, ceea ce eşti cu adevărat, eşti dincolo de orice credinţă. Tu eşti cel care observă veveriţa. Tu eşti cel care observă energia căutării sau senzaţia şi sentimentul de lipsă.

Tu eşti acel spaţiu liniştit care observă. Este total neutru. Şi necondiţionat, adică nu are acele judecăţi şi piedici şi restricţii puse de condiţionările personale. Desigur, este un paradox, pentru că impersonalul apare ca o persoană pentru o scurtă perioadă de timp.

Dar ceea ce ajungem să înţelegem în calitate de Văzător impersonal, de Conştiinţă impersonală, este că atunci când suntem blocaţi în persoana condiţionată, ea este foarte limitativă. Este claustrofobică şi plină de reguli.

Aşa că, astăzi doar îţi sugerez să priveşti spre plenitudinea care este deja aici, libertatea, bucuria, extazul absolut de a fi Tu. Care include şi aparenţa corpului. Hai să nu mai încercăm să scăpăm de formă, oameni buni! Hai să nu mai încercăm să ne ucidem mintea sau ego-ul, pentru că, ştiţi ce, şi ele sunt tot manifestarea Infinitului, căci numai El există.

Doar că Dumnezeu sau Conştiinţa apare ca diferite niveluri, diferite frecvenţe, vibraţii, stări de conştiinţă. Dar este doar o singură Energie care apare sub forma acestor miriade de personaje.

În esenţă, sunteţi şi cea mai joasă vibraţie, şi cea mai înaltă vibraţie. Desigur, s-ar putea să aveţi experienţe corporale: depresie, anxietate şi stimă redusă de sine, dar astea sunt doar o mică parte a Infinităţii. Partea pe care a fost antrenat corpul să se concentreze în mod exclusiv. Din nou zic, aceasta este, de fapt, călătoria corpului. Conştiinţa este total trează, este total plină şi întreagă şi se bucură. De aceea, deşi sunteţi pe deplin aici ca Prezenţă, alertă şi liniştită, totuşi trupul vă joacă nişte feste, are nişte obiceiuri, mici dependenţe, observaţi nişte chestii la el.

Acum, Tu, ca Văzător sau Claritate, poţi schimba aceste lucruri. Poţi schimba obiceiurile. Dar trebuie să nu ieşi din poziţia ta de Conştiinţă fără formă. Altfel, n-ar fi decât mintea încercând să schimbe mintea, o condiţie încercând să schimbe condiţionarea, ceea ce înseamnă sforţare, efort şi caznă. „Mă chinui să creez asta, mă chinui să devin aia.” Dar aici vorbim de o receptivitate mai profundă, de intuiţie.

Deci corpul nu face decât să primească înţelepciunea infinită care eşti şi să o manifeste, fiind ca o prismă, o interfaţă. Dar dacă a fost condiţionată să simtă lipsurile şi ură de sine, atunci o distorsionează. De aceea, punctul fundamental aici este să revenim la conştientizare. Observă conţinutul Conştiinţei tale, care include gândurile, emoţiile, amintirile, imaginaţiile şi manifestările corpului. Dacă vrei să-ţi afli credinţele ascunse, uită-te cum arată realitatea ta, visul tău – pentru că acesta este un vis, ceea ce înseamnă că se poate schimba într-o clipită.

Trupul nu face decât să ia exemplu de la Tine. Şi asta fac toate, pentru că tot ce există este trupul Tău. Există o singură realitate, care este Conştiinţa sau Energia, iar Tu eşti Aceea.

Dar se pune întrebarea dacă eşti lucid. Oare eşti conştient de Tine însuţi ca fiind Conştiinţa? Şi dacă ţi-e clar că nu ai nevoie să te trezeşti, pentru că aşteptarea presupune că timpul ar fi real. Dar timpul este doar un gând. Doar atât.

Aşa că nu vorbesc cu mintea ta acum. Noi îndrăgim mintea, din nou, nu zic să o evităm, dar vorbesc cu inima ta, cu sufletul, Sursa de lumină permanentă, care este prezentă aici şi acum. Întoarce-te aici, readu totul înapoi aici [*arătând spre ochi*]. Iar când mintea vrea să reînceapă să danseze şi să defileze, o cobori înapoi. Pentru că ceea ce numim minte este doar o dependenţă, este un obicei care îţi repetă credinţa ta: „Nu sunt încă cine sau ce vreau să fiu. Nu sunt asta.” Dar adevărata Ta natură este Eu Sunt.

Prezenţa Eu Sunt. Anterioară tuturor gândurilor, emoţiilor şi imaginaţiei. Sentimentul existenţei, senzaţia de a fi viu şi a fiinţa. O poţi simţi adânc în corp. Este o energie subtilă.

Iar când ne întoarcem în corp – în loc să încercăm să ne îndepărtăm de templu, de Rai, de Dumnezeu – îţi poţi simţi forţa vitală, care este pulsul lui Dumnezeu, pulsul Universului, pulsul Vieţii, de care nu eşti separat.

Dar nu poţi vedea, experimenta sau „manifesta” – care este, de fapt, doar o receptivitate – nimic din ceea ce nu revendici. Nu ne dăm seama că, în mod inconştient, revendicăm depresia. Nu înţelegem că, în mod inconştient, revendicăm mereu ceva. Şi sugerez aici, de ce să nu revendici ceva la modul conştient!? Fii conştient de ceea ce consimţi, fii conştient de ceea ce revendici, pentru că cuvântul Tău este Dumnezeu. Ăsta eşti, fie că eşti conştient sau nu.

Dar singurul mod în care poţi pricepe asta instinctiv şi să elimini îndoiala, este să te ridici şi să fii aşa. Nu mai căutăm Prezenţa, nu-L mai căutăm pe Dumnezeu, nu mai căutăm iluminarea, ci ne ridicăm şi

suntem deja. Fiinţare pură înseamnă credinţă, este un sentiment, este o convingere, este o certitudine. Dar trebuie să ţi-o oferi singur. Cine altcineva poate s-o facă?

S-au dus zilele în care îl aşteptam pe Isus, s-au dus zilele în care aşteptam următoarea lună plină sau eclipsă, s-au dus zilele în care doar aşteptam. Aşteptarea este un obicei, oameni buni. Totul începe acum, ca pură Fiinţare. O deţineţi, o revendicaţi, vă ridicaţi şi sunteţi Asta. Şi atunci veţi avea dovezi directe şi confirmări. Este singura cale de a şti fără dubiu. Altfel, nu vom face decât să stăm şi să filozofăm, să dezbatem, să ne strângem în grupuri de studiu, să citim tone de cărţi, să mergem la retrageri până când ne albeşte părul.

Dar voi sunteţi satsang-ul cel viu. Voi sunteţi rugăciunea cea vie. Doar din greşeală aţi căzut şi aţi îngenuncheat în faţa unei forme-gând sau a unei credinţe care spune: „Nu, nu sunt asta. Nu, nu sunt asta. Trebuie să mă duc acolo, mai întâi trebuie să fac chestia aia." Bine, în regulă, va fi cum doriţi, cum porunciţi. Căci orice credeţi că trebuie să mai faceţi, chiar voi vă veţi oferi ocazia să faceţi.

În adâncul inimii, ştiţi ce trebuie să faceţi, ştiţi ce sunteţi. Dar vehiculul corporal a fost antrenat întru anxietate, dependenţă emoţională şi comportament de turmă. Aşa că nu avem încredere în noi înşine. Dar trebuie să ignoraţi aparenţele trupeşti suficient de mult timp pentru a putea căpăta încredere în forţa invizibilă din corpul vostru, Spiritul, Întregul, oricum vreţi să-i spuneţi. Staţi departe de ceea ce numiţi „lumea" voastră. De fapt, nu există nicio lume, ci este o proiecţie a Conştiinţei voastre. Trebuie să vă îndepărtaţi de ea suficient de mult timp pentru a putea ajunge la fântâna Sinelui. Este singura voastră mângâiere, este soarele-suflet. Singura voastră siguranţă este în inima voastră. Singura clarificare vine din Conştiinţă, fiind-O. Şi asta nu ia timp, căci chiar acum apare ca corpul şi respiraţia voastră. Dar oare sunteţi pierduţi în gânduri?

Nu eşti doar un simplu muritor, dacă nu spui că eşti. Nu eşti adormit, dacă nu spui că eşti.

Observă-ţi dialogul interior. E conţinut în Conştiinţa ta. Observă. Şi vei începe să-ţi dai seama de ce lucrurile se desfăşoară aşa cum se desfăşoară. În clipa în care observi că apare o poveste din inconştient care zice: „Eu nu sunt Asta, sunt deprimat, viaţa e de rahat, sunt o victimă, ea e de vină, el e de vină", imediat taie-o în două cu lumina Conştiinţei. Este sabia ta, este katana ta, este nunceagul tău. Va reteza toate distorsiunile. Va doborî orice nu slujeşte inimii tale împărăteşti.

Dar, zic din nou, la început va fi cam dificil, pentru că avem obiceiul să ne identificăm cu trupul. De aceea multe fiinţe nu simt nicio distanţă faţă gânduri, faţă de emoţii. Şi sunt atât de intense şi rapide, la foc automat. Aşa este la început, din cauza imboldului de a căuta, a obiceiului de a ne simţi neputincioşi şi nedemni. Dar dacă perseveraţi şi rămâneţi cu voi înşivă, îndrăgostindu-vă de ce sunteţi, fenomenul începe să încetinească. Îşi pierde elanul, pentru că acum stai pe tronul ce ţi se cuvine. Stăpânul este acasă.

Există un singur Stăpân în toate corpurile, nu uitaţi. Pentru că există o singură Sursă, o singură Fiinţă care apare ca fiind totul. Dar când te întorci acasă la Tine şi stai pe tronul Tău, eşti din nou în Rai. Şi atunci acei mici pitici obraznici care apar – fie că sunt înăuntru sau aparent în afară, de fapt, e acelaşi lucru – sunt şterşi cu raza laser a Conştiinţei tale.

Pentru că ai autoritate, iubiţii mei, când eşti conştient. Dar când suntem inconştienţi, unde mai e autoritatea? „O, e acolo, e dincolo... tu eşti autoritatea, aşa e, spune-mi ce să fac, spune-mi cine să fiu, spune-mi cum să respir, spune-mi cum să sângerez.” Aia e lumea veche. E moartea. E moartea, moartea.

Aici vorbim despre ceva viu. Eu Sunt este viu, este treaz, este proaspăt şi este acum.

Trebuie doar să rezişti, să rămâi cu tine însuţi suficient de mult timp şi să rezişti la turbulenţele atmosferei personale când se orientează către spaţiul Văzătorului etern.

* * *

[Anna citeşte mesaje pe chat]

Când spun suflet şi spirit, vorbesc despre acelaşi lucru, doar că cuvântul suflet (soul) vine din dogmă: s-o-u-l. Dacă elimini U, rămânem cu Sol, care în spaniolă înseamnă „soare”. Tu eşti acel Soare.

Cu toţii suntem Buddha, toţi suntem Cristos, dar trebuie s-o revendicăm pentru a realiza lucrarea lui Cristos sau lucrarea lui Buddha. Dar n-o putem revendica decât fiind conştienţi că puterea ce operează este Conştiinţa noastră, este Dumnezeu, este Absolutul. Doar că această Sursă, care suntem, pare să se împartă în două: un aspect finit şi unul infinit, un conştient şi un subconştient. Ele sunt una, doar că par două, de dragul formei, pentru Lila, pentru vis.

De aceea, când revii Acasă la Tine, recunoşti că aceste cuvinte, ego şi minte şi suflet şi spirit îşi pierd într-un fel orice semnificaţie. Pentru că totul este Asta, toate sunt Asta. Şi nu există un mod corect sau greşit de a fi, nu se prescrie un mod anume de a fi, asta-i libertatea Fiinţei.

Dar, din nou zic, este important să ai încredere în Tine, ceea ce înseamnă mai degrabă ca trupul să se deschidă şi să se dilate către Asta. Şi aici intervine iubirea de sine şi respectul de sine, încurajarea, celebrarea, lauda, adoraţia. Corpul adoră asta. Când eşti pe deplin conştient şi vorbeşti cu corpul, ce-i mai place! I se face pielea de găină, pentru că aude vocea Domnului vorbind cu El însuşi, cu creaţiile Sale. Adoră asta. E la fel ca atunci când vorbeşti cu plantele, ele cresc repede, sunt sănătoase.

Dar trebuie să-ţi fie clar cine sau ce te crezi. Corpul tău va manifesta ceea ce crezi că eşti sau cât de profund te-ai întâlnit cu Tine însuţi.

[Anna citeşte mesaje pe chat]

„O parte din mine ar dori să înţeleagă de ce să am încredere în sentimentul de fericire şi entuziasm, dacă totul este neutru".

Deci, dincolo de forme totul este neutru. Este ca o lumină albă. Şi toate ce le vedem sunt ca atunci când lumină albă întră într-o prismă (corpul), sau ca efectul de curcubeu ce apare într-o picătură de ploaie. Toate acestea sunt nuanţele curcubeului. Dar substratul tuturor acestor lucruri este Eu Sunt, care este lumina albă. Este neutră, pentru că permite să existe orice. Hai să folosim cuvântul „necondiţionat", căci mintea poate considera „neutru" ca ceva cam plictisitor. Deci Eu Sunt este ca o bucată de hârtie albă pe care să creezi, să te joci, să te exprimi. Şi, în mod paradoxal, tu eşti şi artistul. Ce tare!

Deci, în acelaşi timp, eşti nimic, Vidul, eşti gol, minunat de gol, zero zero zero, gol gol gol. Bucata albă de hârtie. Dar tu eşti şi cariocile, ornamentele, paietele, bijuteriile, orice, tu eşti şi toate astea, pentru a crea acea frumoasă pictură efemeră; căci organismul, „lumea ta", toate acestea sunt trecătoare. E ca atunci când pictăm un tablou şi, după ce terminăm, trecem la următorul. Acesta nu va dura. Deci este ca un mare foc de artificii al creaţiei şi apoi se retrage în negura nopţii. Orice personaj este aşa, orice pe lume este aşa.

Şi se simte acest foc mai mult când este antrenat şi corpul. Atunci când evităm corpul şi îi spunem „tu nu eşti Dumnezeu, nu eşti raiul", îi închidem uşa în nas. Închidem uşa posibilităţilor infinite, din cauză că suntem în negare. Non-dualitatea nu este o negare. Este inclusivă. Includem totul, nu spunem „Nu, este doar partea asta". Nu. Un minunat nimic, dar absolut totul, dragilor.

Fie totul e sacru, fie nimic nu-i sacru; fie totul e Dumnezeu, fie nimic nu-i Dumnezeu.

Numai că, în acest punct, cei mai mulţi vor să te întrerupă – că de ce am crea noi asta sau de ce am face noi aia sau de ce să se întâmple boli, război, foamete! Contrastul. La fel cum există vopsele negre, roşii, albe, maro, totul urmăreşte contrastul. Dar putem avea această Claritate doar atunci când suntem în spaţiul Prezenţei sau când suntem conştienţi în inimă, pentru că inima este intuitivă, este literalmente lăcaşul Sufletului. Este Totalitatea.

Aşa că, atunci când trecem de la minte la inimă, efectiv, devenim întregi şi acele întrebări de genul „Păi, de ce mi-aş provoca singur o tulburare de alimentaţie sau de ce mi-aş provoca singur o traumă sau de ce m-aş face singur o victimă" sau ceva de genul ăsta, ei bine, toate acestea sunt reduse la tăcere în inima intuiţiei. Pentru că nu suntem în minte, nu suntem în mintea fragmentată sau în nevroza condiţionării. Suntem întregi. Iar în acel spaţiu al Întregimii, astfel de întrebări în legătură cu o presupusă lipsă nu pot supravieţui în acea atmosferă.

Nu că le-am nega, ci pur şi simplu, nu pot apărea în acea atmosferă sau frecvenţă a Prezenţei. Şi dacă apar, nu durează prea mult, se diminuează şi sunt resorbite înapoi în lumina Conştiinţei.

Şi asta facem noi aici şi acum.

[Anna citeşte mesaje din chat]

„Anna, de ce este necesară contracţia pentru a avea experienţa expansiunii?"

N-ai văzut niciodată o mamă născând un copil? Sunt o mulţime de contracţii, expansiuni, contracţiile uterului. Sunt o mulţime de urlete, dilatări, dar are loc o naştere, se naşte o nouă formă de viaţă. De ce s-ar întâmpla diferit aici?! Este tot o Conştiinţă. Totul este Conştiinţă, dar aici e conştiinţa sau mintea aparent personală. Este o creştere. Încă va exista aparenţa de creştere. Care pare a fi o naştere. Şi pare a fi o moarte.

Dar să spui că nu ar trebui să existe durere sau contrast... Acum, serios, cum ai şti ce este sănătatea fără boală?! Cum ai şti ce înseamnă să fii bogat dacă... adică, cum ai aprecia opusul fără sărăcie?! Nu ai putea. Sunt arome diferite. La fel cum e ciocolata albă şi ciocolata neagră - un contrast. Şi chiar dacă nu-ţi place ciocolata albă, tot îţi oferă contrastul „îmi place mai mult cealaltă, pe aia o preferă inima mea".

Cineva cârcotea mai devreme împotriva preferinţelor.

Dar ce-i în neregulă cu preferinţa? Nu-i nimic în neregulă cu preferinţa, fiindcă preferinţa nu stă în calea Prezenţei. Şi dacă stă, aşa luăm aminte că avem o credinţă inconştientă acolo. „Interesant!" Dar ştim cum să o vindecăm. Prin conştientizare.

Nu-i nimic în neregulă nici cu dorinţele. Păi, uite d-aia ne ferim de corp. De la acele învăţături de şcoală veche care spun că nu ar trebui să ai dorinţe, nu ar trebui să ai o minte, nu ar trebui să ai un ego, ar trebui să te holbezi la un perete toată ziua ca să fii bine. Serios?! Ar trebui să stăm toţi cuminţei. Nu, nu, nu! Motivul pentru care suferim este din cauză că avem ideea că nu ar trebui să avem dorinţe. Avem ideea că nu ar trebui să avem preferinţe sau că nu ar trebui să fim vii. Ar trebui să ne mulţumim cu nimic...

Ba nu. Vei avea dorinţe naturale, dorinţe organice. Doar că nu sunt dorinţe nevrotice, nu sunt dorinţe generate de obsesia lipsei. Sunt profund inspirate, pasionale. „Ce grozav ar fi! Sunt infinit, de ce să nu-mi iau o nouă slujbă?! Sunt Conştienţă nelimitată, de ce să nu-mi vindec cancerul sau măcar să încerc?!" Înţelegi ce vreau să spun. Există o deschidere faţă de oportunităţi. Care nu-ţi tulbură Claritatea, nu-ţi tulbură Prezenţa. Iar dacă o face, atunci ştim că ne lovim de o credinţă inconştientă şi ştim cum să o vindecăm: cu lumina conştienţei noastre.

Priviţi din Ea, nu după Ea!

Trebuie să pornim din Prezenţă, nu să încercăm a o înşfăca.

[Anna citeşte un mesaj pe chat]

Cineva întreabă cum să vindeci o credinţă inconştientă.

Doar prin faptul că devii conştient de ea, asta-i tot; este un câştig uriaş. O depistezi după intensitatea emoţională sau după trăncăneala minţii. Conştientizând-o, creezi un spaţiu faţă de ea. Iar apoi trebuie să decizi a nu mai îngenunchea în faţa ei şi de a te concentra pe altceva. Dar poţi face această alegere numai dacă eşti conştient.

Aşa că, de îndată ce devine evidentă, ne putem întoarce, ne mutăm în inimă, ne mutăm în recunoştinţă. Pentru că, din nou spun, eşti deja vindecat. Doar că trupul se străduie să-ţi manifeste înţelepciunea. Iar fiindcă trupul a fost pregătit pentru depresie, acum îl pregăteşti pentru recunoştinţă cu lumina conştiinţei tale. De aceea, foarte multe fiinţe au o licărire „O, da, Prezenţa!", dar corpul încă mai are ceva de rezolvat şi de procesat, mai ales dacă există traume adânci sau obiceiuri. Doar că acum totul se desfăşoară în mod conştient şi ştii ce ai de făcut [*gest indicând către ochi*].

Deci observă cum te simţi. Dacă te simţi tulburat, speriat, neliniştit şi nevrednic, aceea este credinţa de care devii conştient.

Şi acum te muţi în inimă.

Şi, din nou spun, va părea dificil la început. De ce? Pentru că pensula a fost în mâna Lipsei. O condiţionare inconştientă a ţinut pensula. Iar acum o iei înapoi, cum s-ar zice. Tu o iei înapoi de la tine, acesta este paradoxul tuturor acestor lucruri. Şi se întoarce către aspectul pe care te concentrezi: iubire, recunoştinţă, apreciere, frumuseţea care deja este. Şi astfel, avatarul tău începe să se antreneze în asta, în loc de, ştii...

Dacă am fost crescuţi de părinţi care criticau mereu, care se lamentau mereu, am preluat tendinţa asta. Nu e vina noastră. Noi o absorbeam pentru a avea o experienţă. Dar acum, că suntem conştienţi, este responsabilitatea noastră. Cine altcineva o s-o facă?! Dar o facem prin iubire, o facem prin Prezenţă, o facem prin conştientizare.

Acesta este primul pas, pentru că fără conştientizare nu poţi schimba nici măcar o formă-gând, nici măcar un tipar emoţional. Deci avem nevoie de claritatea vidului şi a spaţialităţii. Iar de acolo, poţi intra în contact cu inima, înţelegând care este adevărata ta dorinţă, ce te inspiră, ce este în mod autentic potrivit pentru tine. Pentru că ceea ce este cu adevărat potrivit pentru tine poate să nu fie potrivit pentru mine sau pentru un alt personaj. Şi în asta constă bucuria fiinţării. Suntem fiecare o nuanţă a curcubeului. Şi de aceea ai o încredere naturală în tine însuţi, o încredere naturală în inspiraţia inimii, care, din nou zic, la început, se va simţi un pic ca o destrămare dureroasă, pentru ca să poţi simţi acea vibraţie clară şi autentică a Sinelui tău adevărat.

E la fel ca în cazul oricărei alte dependenţe, prieteni. Dintr-un motiv sau altul, am devenit dependenţi de adrenalină, corpul a devenit dependent de cortizol şi de hormoni de stres. De aceea, vom antrena corpul să fie mai euforic, mai plin de iubire, de recunoştinţă, de apreciere, de laudă, de sărbătoare, de toate aceste lucruri. Şi doar Tu – Prezenţa Eu Sunt, Cel care este treaz, Văzătorul – eşti cel care va ghida şi va transforma avatarul, personajul. Iar pe măsură ce schimbi avatarul, care este o manifestare a Conştiinţei, toate celelalte se schimbă, pentru că el este prisma care proiectează întreaga ta lume, ca să zicem aşa.

Începe cu auto-observarea.

[Anna citeşte mesaje pe chat]
„Bună, Anna! Să te deschizi este o decizie conştientă?”

Nu, până când nu devii conştient. Acesta este paradoxul. Dar odată ce recunoşti că Conştiinţa ta este Dumnezeu, că Conştiinţa este principiul activ al lui Dumnezeu, atunci lucrurile încep să se schimbe! Atunci devine o alegere, o alegere de a-ţi schimba reacţiile, de a schimba presupunerile pe care le ai despre tine însuţi. Asta-i alegerea.

Dar nu poate apărea decât în Prezenţă, nu poate apărea decât în Luciditate. În caz contrar, urmăm formele-gând şi corpul preia controlul. Iar corpul a fost antrenat în ideea de lipsuri, aşa că va fi atras de tot ceea ce are legătură cu lipsurile. Va gravita spre lucrurile care îi vor hrăni credinţele inconştiente. De aceea, întrebarea fundamentală este: Eşti conştient de tiparele trupului tău? Eşti conştient de Conştiinţa ta, de dialogul mental care are loc sau nu mai are loc? Pentru că dialogul se potoleşte atunci când te întorci Acasă, pe tronul tău.

Trebuie să revendici Asta.

Şi nu vă pot împărtăşi decât ceea ce a făcut acest personaj, din propria experienţă. Nu pot spune decât că îndoiala va dispărea prin experienţa voastră directă. De aceea trebuie să ne ridicăm şi să fim Asta, nu doar să filozofăm. Putem petrece ani de zile filozofând despre Asta. Dar haideţi să O manifestăm!

Acesta-i modul în care se pare că vă creaţi raiul pe Pământ, care nu-i chiar o creaţie, ci o receptivitate. Totul este deja încheiat. Primiţi în funcţie de ceea ce conştientizaţi că sunteţi. Deci, dacă te crezi neiluminat, vei primi o realitate holografică în care nu eşti iluminat. La fel e cu sărăcia, cu depresia, cu sentimentul de inadecvare sau de nevrednicie, adică, ce confirmă Eu Sunt despre sine, ce confirmi Tu despre tine însuţi. Pentru că Tu eşti Eu Sunt, Tu eşti Dumnezeu. Şi nu se pun condiţii, nu există reguli.

De aceea trebuie să ne fie limpede.

Şi apropo de chestiunea moralităţii. Nu există o carte cu reguli, asta vreau să spun. Dar trebuie să spun că, în mod natural, există o compasiune şi un respect profund atunci când îţi dai seama ce este Asta, iubiţii mei.

În schimb, când ne pierdem în conştiinţa umană, crezând că suntem doar oameni şi că Pământul este chiar real şi că toate acestea se întâmplă cu adevărat, atunci încercăm să le dăm tuturor indicaţii: „Aceasta este moralitatea corectă! Nu, nu, urmaţi această carte de reguli! Nu, nu, aceasta este calea către Isus, aceasta este calea către rai! O, nu ar trebui să mănânci asta! O, nu ar trebui să bei aia! Ar trebui să te îmbraci cam aşa!” Atunci compartimentăm totul, şi disecăm, şi punem în cutiuţe, şi încercăm să ne băgăm singuri într-o cutie. Asta-i tot ce poate face mintea umană. „Hai să mă înghesui pe mine şi pe alţii într-o nenorocită de cutie de pantofi!” Asta-i tot ce face. Şi vom înţelege că asta nu-i o moralitate reală, ca să zic aşa, ci doar încercăm să-i constrângem pe toţi.

Pe când, trăind prin inimă şi fiind pe deplin conştienţi, atunci ceea ce se numeşte *moralitate* apare în mod natural, respecţi în mod natural,

există compasiune naturală. Dar fără a exista codependenţă. Să nu confundăm compasiunea cu dependenţa emoţională. Adică, poţi să spui cuiva să se ducă dracului, dacă este cazul, poţi stabili o limită, care provine totuşi dintr-un loc profund.

Însă dacă avem nişte idei despre ce este Dumnezeu sau Absolutul, că arată numai aşa şi nu altfel, atunci ne vom autolimita şi nu ne vom permite niciodată să exprimăm pe deplin ceea ce suntem în mod autentic, din cauză că avem în cap o imagine despre cum ar trebui să fim. Iar asta-i o amăgire.

Şi întotdeauna o să ţi-o tragi singur şi nu într-un mod plăcut. Nu vei deveni niciodată precum imaginea din mintea ta. Nu este adevăratul Tu.

Ceea ce suntem cu adevărat nu poate fi fotografiat, nu poate fi filmat. Nimic din domeniul manifestării nu poate reprezenta Nemanifestarea. Manifestarea este doar un dans de umbre şi lumini. Pe când acel sentiment de Eu Sunt este un sentiment invizibil, un puls intuitiv, sentimentul de Dumnezeu, sentimentul Cerului în interiorul propriei tale fiinţe. Nu căuta în afară.

Toate acestea sunt un ecou a ceea ce obişnuiai să crezi. Un ecou al atitudinii şi conştiinţei tale din trecut. Hai să închidem obloanele ochilor şi să intrăm înăuntru. «Stai liniştit şi cunoaşte că Eu Sunt.»

[Anna citeşte mesaje pe chat]

Olivia: *„Acum, că am un copil, simt că m-am pierdut atât de mult pe mine însămi şi, de asemenea, legătura mea cu spiritualitatea”.*

Da. Înţeleg. Şi eu sunt mamă, şi de oameni, şi de găini, şi de câini, şi de pisici, aşa că înţeleg. Trebuie să-ţi creezi timp şi spaţiu pentru tine, adorare de sine, respect de sine, chiar mai mult acum, fiindcă ai pe alţii în grijă. Iar astfel de roluri vor apărea în continuare. De aceea trebuie să ne mămoşim pe noi înşine, la fel cum ne mămoşim copiii. Şi pe măsură ce îţi vei mămoşi avatarul, corpul tău, vei deveni o mamă chiar şi mai bună pentru copii, care de fapt sunt tu însuţi. Cum ne tratăm pe noi înşine este modul în care îi tratăm pe ceilalţi, cum vorbim cu noi înşine este modul în care vom vorbi cu ceilalţi. Înţelegi?! Deci chiar şi numai cinci minute...

Ştiu că în unele zile nu vei avea timp pentru tine, în unele zile e bum-bum-bum în rolul de mamă, înţeleg. Dar dacă poţi să te strecori cinci minute în natură, timp doar pentru tine, se schimbă totul. Conectează-te cu inima, asta schimbă totul. Chiar şi trei minute. Chiar şi un minut în care închizi ochii, pui mâna pe inimă şi doar exişti, observând, privind,

nelăsându-te trasă în cursa agitată a minţii. Lasă-te activată şi purtată de asta. Se schimbă totul.

Căci, ştiu, va tot apărea stres. Şi corpul va deveni dependent de acest stres. Aşa că, mămoşeşte-ţi corpul. Fă-l să ştie că este în regulă şi că este în siguranţă, pentru că eşti pe deplin trează ca şi Conştiinţă, ca şi Conştiinţa lui Dumnezeu. Corpul este cel care se dilată, astfel încât să te poţi mişca prin el. Ca aerul ce suflă printr-un flaut sau clarinet sau fluier. Deschide, expansionează corpul, astfel încât suflul Conştiinţei, Conştiinţa să se poată mişca prin el şi să pătrundă în acest tărâm fizic, să-l transforme şi să-l transfigureze, nu doar pentru binele tău, ci pentru al tuturor. Pentru că tu eşti Întregul.

[Anna citeşte un mesaj pe chat]

Nu am citit „Un curs în miracole", aşa că nu pot să comentez. Dar da, putem proiecta inconştient, întotdeauna există o proiecţie sau un spectacol în desfăşurare, dar oare este lucid?

Visul continuă, oameni buni, ştiţi asta. Visul continuă, spectacolul continuă, doar că eşti conştient de ceea ce este el. Eşti conştient că este jocul lui Dumnezeu, jocul Tău. Şi bineînţeles că jocul se poate modifica, în funcţie de concepţia pe care o ai despre tine însuţi. Căci totul este o sugestie. De aceea trebuie să fim atenţi la inimile noastre, trebuie să fim observatori atenţi ai inimii, care este templul. Pentru ca sugestiile deplorabile să nu intre.

Şi iarăşi zic, totul se bazează pe încrederea în tine însuţi, pentru că tu eşti gurul, ajungi să fii guru pentru tine însuţi. El sălăşluieşte în interior, dar, desigur, îl proiectăm în exterior, până când putem avea încredere în acel guru din interior. Dar gurul exterior te ghidează înapoi la gurul interior. E un paradox atât de ciudat. Ştiu.

[Anna citeşte un mesaj pe chat]

„Conştiinţa care se gândeşte „Eu Sunt" e percepută ca şi cum aş gândi din afara corpului meu, aş simţi din înaltul cerului şi, în acelaşi timp, din acest corp."

Da, şi Eu Sunt te conduce cu o vigilenţă liniştită şi tăcută. Deci nu este ca o vorbărie permanentă de genul „eu sunt, eu sunt, eu sunt". Ci este doar Eu Sunt.

Dar Eu Sunt, evident, în cadrul formei gălăgioase va părea că devine şi creează şi evoluează şi încearcă diverse lucruri şi manifestă. Acesta este Eu Sunt care afirmă cum Este. Deci eu sunt iubire, Sunt, confirm asta.

Dar ceea ce afirmă foarte mulţi – ceea ce nu-i vina nimănui, ci este Unimea care se joacă cu ea însăşi – este că: eu sunt neiluminat, Sunt; eu sunt deprimat, Sunt. Eu nu sunt... (completează spaţiul gol), şi astfel îl aduci în existenţă.

Totuşi, toate acestea se pot sfârşi într-o clipă, coşmarul se poate termina într-o secundă, când te întorci Acasă la Tine. Observă observatorul. Priveşte din poziţia Lui.

[Anna citeşte mesaje pe chat]

Da, oamenii spun că încă se simt blocaţi în corpul lor atunci când se odihnesc ca Prezenţă sau ca Eu Sunt. De aceea am spus că da, desigur, poţi să te odihneşti ca Văzătorul, ca şi Conştiinţă şi să-ţi fie totul clar, însă corpul te bate la cap „Nu, vino aici, du-te şi ia-ţi telefonul, du-te şi fă una sau alta", vei începe să observi obiceiurile. Acum este momentul în care ne manifestăm înţelepciunea.

Pentru că unii s-ar putea gândi: „Trebuie doar să stau aşezat şi să mă holbez la depresia mea, îi voi da atenţie, mă voi concentra insistent asupra ei". Dar pe ceea ce te concentrezi va creşte şi mai mult. Conştientizarea este o lupă. Ca s-o putem vedea, să avem claritatea înţelegerii: „Nu voi mai servi din asta, a fost o experienţă, dar nu voi mai servi din asta, pentru că eu merit mai mult". Iar apoi îţi menţii în mod natural atenţia pe ceea ce vrei să amplifici. Şi pentru fiecare personaj, evident, va fi ceva diferit.

O, scuzaţi-mă, Siri crede că vorbesc cu ea, o secundă.
[Anna citeşte mesaje pe chat]

Da, da, la fel ca fumatul sau orice altă dependenţă: de cumpărături, de televizor, de sex, de rock and roll, orice. Când încerci să te dezbari de ceva, vei simţi un mic ghiont în corp, ca şi cum ţi-ar da un semn lumea veche, atracţia vechii conştiinţe. Dar nu mai cedez în faţa ei. O pot simţi, sunt conştient de ea, dar sunt prezent şi nu voi mai reacţiona ca înainte, nu voi mai fi un nesimţit, nu voi mai fi un nemernic, nu voi mai fi vechiul eu, pentru că nu mă face să mă simt bine. Deci începe să ne fie clară chestiunea şi o depăşim. Dar o poţi depăşi doar dacă eşti conştient.

Oare suntem conştienţi de Conştiinţa noastră?

Şi poate că va trebui să te întorci de 100 de ori înapoi la tine însuţi... pentru a elimina condiţionările, pentru a îndepărta dependenţele. Dar în cele din urmă, vei rămâne Aici, în Prezenţă. Fiindcă eşti deja Aici. Din nou zic, corpul este cel care lucrează la aceste imperfecţiuni.

Şi vă rog să renunţaţi la ideea că veţi fi ca o statuie. Personajul vostru va avea diferite niveluri de energie, pasiuni, inspiraţii, interese, toate aceste lucruri. De exemplu, eu sunt cam hiperactivă, sunt o fată foarte energică. Dar un alt personaj ar putea fi foarte relaxat şi calm şi să aibă un ritm lent. Amândouă sunt, în egală măsură, expresii ale lui Dumnezeu, ale Divinităţii. Dar dacă ne gândim să fim ca nişte statui şi fără emoţii, atunci ne îngrădim pe noi înşine. Viaţa vrea doar să fii tu însuţi, vrea să se manifeste pe deplin prin trup. Cu toţii avem un potenţial, unii au multe potenţiale, dar cum ni-l vom cunoaşte dacă nu putem nici măcar să ne dăm atenţie şi să obţinem claritatea?!

Şi trebuie să fiu foarte clară. Claritatea sau următorii paşi nu vin de la asta... [*gest cu degetele, sugerând mişcarea minţii*]

Claritatea şi paşii următori sunt daţi de un impuls corporal intuitiv. Care, desigur, poate fi însoţit de o străfulgerare a imaginaţiei sau de o formă-gând, doar că nu e... [*acelaşi gest sugerând agitaţia minţii*]. Ci este foarte blând, subtil, la obiect. Şi nu se tot repetă ca acele obsesii-compulsii. Există, pur şi simplu, acolo şi ştii ce ai de făcut.

Pentru că realitatea organică, realitatea autentică – hai să scăpăm de cuvântul Iluminare, e vorba doar de a fi organic şi autentic – este un spaţiu de simţire. Este vorba despre simţire, de aceea corpul este atât de important. Şi este ultimul ce trebuie cucerit în povestea Pământului, pentru că multă vreme am încercat să-l evităm. „Nu contează, este ireal, cui îi pasă de corp?”. Ei bine, nu aşa merge treaba.

Corpul este un dar, forma este un dar. Însă putem vedea asta doar din perspectiva lipsită de forme a Prezenţei sau a Conştiinţei. Care trebuie să observaţi că este aici, acum, în corpul vostru, este corpul vostru.

[Anna citeşte mesaje pe chat]

Nu aş spune că ar avea ceva de profitat. Nemanifestatul nu are ce beneficia, este complet. Conştiinţa este completă. Doar că-i mişto şi interesant să avem o experienţă limitată şi finită, în care manifestăm Înţelepciunea nemărginită printr-un corp, un trup limitat ca durată. Pentru că modul în care acea Înţelepciune infinită va străluci prin intermediul instrumentului sau al avatarului este atât de unic, atât de unic.

De aceea, dacă ascultaţi doi vorbitori [*nondualişti*] diferiţi, în esenţă, spunem cam aceleaşi lucruri, dar ne exprimăm diferit. Stiluri diferite,

energii diferite, personaje diferite, dar toţi sunt aceeaşi Sursă Unică ce apare sub aceste forme.

Dar întotdeauna totul se rezumă la simplitatea care eşti Tu. Tu eşti Puterea, Tu eşti Sursa. Ori doar îngenunchezi în faţa unor credinţe inconştiente, îngenunchezi în faţa unor idei care nu-ţi slujesc la nimic?! Şi cum afli că nu-ţi slujesc? Îţi dai seama după cum te simţi. Îţi poţi da seama după manifestări. „Mă urăsc pe mine şi pe aproapele meu mai mult? Deviez de la subiect? Mă simt mai nevrednic, mai nesigur şi mai temător?" Astea sunt nişte indicii destul de clare.

Inima ştie calea, de aceea trebuie să avem încredere în noi înşine.

De fapt, inima este singura cale.

[Anna citeşte mesaje pe chat]

Hei, Claudia. Ce mai faci, prietena mea? *„În trecut, am atins o conştientizare deplină a Iluminării, când manifestam Regina. Dar acum conexiunea mea cu lumea este plată. Nu înţeleg ce s-a întâmplat."*

Ei bine, nu poate fi vorba decât de faptul că legătura cu Sinele tău interior s-a diminuat cumva. Sau ai devenit prea lumească. Viaţa poate să meargă aiurea ca să te aducă înapoi pe adevăratul Tău tron. Oare am devenit prea materialistă? Oare am ajuns să fiu prea atrasă de lume? Sau sunt îndrăgostită de A FI, pur şi simplu?

Pentru că, din nou zic, totul începe cu ce conţine Conştiinţa noastră. Oare putem să stăm liniştiţi şi să ne observăm? Să observăm cum ne tratăm, cum vorbim cu noi înşine. Dialogul interior este o rugăciune. De fapt, totul este. Dar începe ca acest dialog interior.

Deci începe cu tine, scumpa mea. Oare te respecţi şi te onorezi pe tine însăţi? Şi oare ne este limpede ce conţine Conştiinţa noastră? La ce lucruri consimţim?

Dar, din nou zic, uneori, lucrurile o iau razna, se zgâlţâie, pentru că trebuie să te întorci aici [*gest spre piept*]. Păstrează mereu recunoştinţa, păstrează mereu aprecierea!

Ne putem da seama întotdeauna dacă ne-am pierdut echilibrul şi am intrat prea mult în lumesc. Ne simţim stresaţi, puţin neliniştiţi, deconectaţi. Când ne odihnim ca Suflet, există o stare naturală – care poate fi foarte subtilă sau foarte largă – doar de apreciere, de „e-n regulă unde mă aflu". Sunt nerăbdător să văd ce va apărea sau ce s-ar putea întâmpla, dar sunt deja mulţumit. Deci Conştiinţa este singura realitate. Cercetează în interior.

Mă bucur că am stat de vorbă.

[Citeşte mesaje pe chat]
Binecuvântări şi ţie şi copiilor tăi. Sper că sunt bine.
[Citeşte mesaje pe chat]
Să începem cu prima. *„Dar dacă personalitatea minte-ego se crede a fi iluminată?”.*

Bine. Cine crezi că este ego-ul? Ştii că este Dumnezeu, nu-i aşa? Dacă vei tot respinge ego-ul în mintea ta ca fiind altceva decât Totalitatea, se va comporta foarte prost.

Dar când îl venerezi, îl sărbătoreşti şi te întorci acasă ca Stăpânul, Conştiinţa, atunci îşi ia locul lângă tine ca un prieten, un amic. Nu putem răspunde fără să ne gândim la mecanica ego-ului, dar sper din tot sufletul ca acest cuvânt să moară în timpul vieţii mele, pentru că a căpătat o reputaţie foarte proastă. El provine din domeniul psihologiei.

Dar hai să nu ne disecăm, să nu ne fragmentăm. Asta îi place minţii să facă. Există doar Dumnezeu. Şi Tu eşti Acela. Iar conştiinţa Ta este puterea în acţiune. Deci, de fapt, la ce ne referim este că „nu-mi plac gândurile mele inconştiente”. Bine. Vom fi conştienţi de sine ca şi Conştiinţă. Stai liniştit. Observă.

Şi ce dacă vine un gând care zice că „sunt iluminat”, ce-i rău în asta? Există doar Iluminarea, deci e chiar adevărat. Există doar lumină.

Dar trebuie să spun că, atunci când te odihneşti ca Prezenţă, ca Văzător conştient, aceste gânduri nici măcar nu apar. Pentru că cel care vrea să fie iluminat este doar un gând. Cel care vrea să fie iluminat este doar un sistem de credinţe. Vedeţi capcana, o vedeţi?

Tu eşti cel care vede. Acela este întreg, acela este conştient şi treaz, complet, iluminat.

Eu Sunt nu-i o poveste. Este ceea ce veghează şi permite şi generează poveştile. Există înainte de gând, înainte de emoţie, înainte de imaginaţie. Este scena care permite toate. Spre asta arăt. Pentru că, fără acel vid, ne vom încurca. Avem nevoie de acel spaţiu. Care ne este întotdeauna disponibil.

Nu mai fugi de tine însuţi!

[Citeşte mesaje pe chat]
Îmi pare rău că te simţi aşa, iubirea mea! Cineva spune *„suntem sclavi”*.

Ei bine, acesta este gândul tău, aceasta este credinţa ta, şi vei intra într-o realitate în care chiar aşa este.

Eşti foarte puternic. Destul de puternic pentru a spune că eşti sclav, destul de puternic pentru a spune că eşti stăpân. Pe care dintre ele o vei crede? Alegerea îţi aparţine, dacă eşti conştient.

Dar, hei, nu sunt aici să ţi-o schimb. Sunt aici doar pentru a-ţi arăta că ai şanse şi potenţial. Atât.

[Citeşte mesaje pe chat]

Bună întrebarea, Julie: *„Anna, energia fuziunii dintre nimic şi totul se simte ca energie sexuală?”* Shakti!!! *„Am simţit acea energie ridicându-se în corpul meu. Sau este doar un produs secundar?”.*

O, nu, dragă, poate fi foarte sexuală. Pentru că este o energie vie sălbatică. Este Shakti, este forţa vitală, ştii. Dar uite care-i chestia, dacă se blochează, ştii, dacă ne blocăm şi nu o exprimăm, atunci ne vom gândi că trebuie să ne-o tragem cu cineva, înţelegi ce vreau să spun. Dar, de fapt, ea este energie, este creativitate. Hai să o canalizăm în ceva, înţelegi. Dar, bineînţeles, înţeleg perfect despre ce vorbeşti, şi da, se poate manifesta în acest fel în corp.

Dar nu-i nimic în neregulă nici cu sexul. Deci...

[Citeşte mesaje pe chat]

Hei, Fight Club! *„Când sunt atent la corp, observ multă încordare în zona stomacului şi a pieptului. Nu pot să stau cu atenţia prea mult timp acolo, din cauză că e foarte neplăcut. Ai vreo sugestie?”*

Ei bine... Trebuie să îi oferi atenţia ta, să te îmbibi de acea atmosferă personală... Dar dacă tot corpul se simte neplăcut, concentrează-te aici [*arată spre piept*]. Ia liftul în jos. S-ar putea să vrea să urce înapoi [*arată spre cap*]. Şi vei simţi o strângere la început. De ce? Pentru că pui iubire şi energie în ceva care a fost ignorat.

Deci devii conştient de cât de mult simte nevoia să se dilate şi să se relaxeze pentru ca să ieşi la lumină, ca să zic aşa. Şi cum facem asta? Aşa cum ţi-am arătat. Iubeşte-te. Iubeşte-ţi corpul. Oferă-ţi tot ce ai nevoie, susţine-l. Fă-ţi timp pentru tine. Nu grăbi nimic. Din fericire, nu suntem presaţi de timp. Suntem veşnici şi nu vom termina niciodată. Aşa că fii foarte răbdător şi amabil cu corpul tău, pentru că eşti pe deplin treaz. Este doar corpul cel care a fost educat cu o mulţime de credinţe bazate pe nesiguranţă şi lipsuri. De aceea se tot strânge în sine.

Cu timpul – şi acesta este darul timpului – se va deschide mai mult. Aşa va fi. Dar există o inerţie naturală. Pentru că vezi cât de frumos este să îţi manifeşti înţelepciunea, energia. Şi de aceea lucrăm cu corpul. Nu este o corvoadă, nu este un fel de sarcină. Este ceva venit din iubire şi inspiraţie şi veneraţie reală pentru ceea ce reprezintă acest corp de fapt.

Este un templu, este o biserică, este satsang, este Dumnezeu, vibrând şi agregându-se într-o geometrie numită tu, eu, noi şi tot ce mai există.

Deci, dacă corpul se strânge aşa din cauza unor ani de agitaţie interioară sau a unor fiinţe exterioare răutăcioase – ceea ce este de fapt acelaşi lucru – ce se va întâmpla atunci când suntem buni cu noi înşine? Ne oferim spaţiu, laude şi iubire. Sunt ceea ce face şi a făcut această [*Anna*]. Sunt fanul şi admiratorul numărul unu al meu.

Îţi sugerez să fii aşa şi tu, pentru că nimeni altcineva nu va deveni acel fan. Doar tu. Şi pe măsură ce îţi oferi această iubire şi apreciere şi energie entuziastă, vei vedea darul şi frumuseţea iubirii atemporale. Iubirea eternă care suntem cu toţii şi ne este întotdeauna disponibilă. Dar oare ne vom deschide către acest dar?! Darul care eşti chiar Tu.

[Citeşte mesaje pe chat]

EuSunt. Îmi place numele tău. *„Oare este viaţa de rahat, din moment ce totul este o simplă experienţă, o întâmplare? Simt că am terminat cu această existenţă umană şi am auzit că, la moarte, nu ar trebui să mă îndrept spre lumină ca să nu mă reîncarnez."*

E gândul tău. Ce este reîncarnarea? Oare nu ai murit deja cam o mie de vieţi în acest trup? Eu am murit de mai multe ori în această dimineaţă. Ce este reîncarnarea? Reîncarnarea este doar o treabă pentru minte, pentru mintea inconştientă. Nu este o treabă pentru tine ca Văzător, ca lumina Prezenţei.

Dar motivul pentru care vrei să termini cu existenţa umană este, probabil, faptul că ai fost zăpăcit de nenumărate dogme şi învăţături care blamează corpul, forma şi personajul.

Dacă vrem să terminăm cu această existenţă şi suntem sătui şi iritaţi, trebuie neapărat să observăm conţinutul Conştiinţei noastre, pentru că existenţa ta este ce ai în conştiinţă. Doar Ea există. Aşa că nu ai la ce bărbat sau femeie să te adresezi, ci există doar reflecţia din oglindă. Doar la tine te poţi întoarce. Şi cine eşti Tu? Lumina lui Dumnezeu. Şi toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu, toate lucrurile sunt posibile Conştiinţei. Dacă nu-ţi place cuvântul Dumnezeu, foloseşte Conştiinţa, este energie.

Aşa că dacă vei continua să cânţi refrenul „urăsc existenţa umană", asta-i holograma în care vei intra. Trebuie să observi că este o credinţă inconştientă şi că o poţi schimba dacă păşeşti în Prezenţă, în Luciditate. Dar înţeleg, este atât de fascinant să adopţi aceste dependenţe ale corpului. Din nou zic, lui îl place ura, cortizolul, adrenalina, chestiile de

tip agresiv, care stimulează hormonii. Iar corpul vrea doar să aibă senzaţii tari, fie că-i vorba de ceva negativ sau pozitiv.

De aceea, Tu, ca lumina Conştiinţei, reînnoieşti corpul. Modifici trupul, precum ai înlocui sistemul de operare al computerului, astfel încât să nu mai existe acea credinţă sau trăire de genul „urăsc experienţa omenească". Înţeleg, înţeleg, este o naraţiune într-o poveste care poate fi foarte împovărătoare, pentru că încercăm să ajungem undeva unde suntem deja. Şi astfel ratăm toată bucuria.

Însă esenţa ta naturală este bucurie, prosteală, caraghioseală. Dar trebuie s-o revendici. Şi mai trebuie să recunoaştem că doar de noi singuri depinde. Şi în asta stă adevărata responsabilitate, să ai maturitatea de a-ţi spune „Ştii ce, o să stau liniştit şi o să observ asta: această emoţie, acest tipar". Vezi că sunt doar nişte ecouri al trecutului. Şi trebuie să fim foarte autentici şi sinceri şi cinstiţi cu noi înşine. Pentru că, dacă nu eşti sincer cu tine însuţi – şi nu poţi fi sincer cu tine însuţi decât dacă eşti lucid – atunci nimic nu se va schimba. Vom trăi în negare, oameni buni, ne vom păcăli singuri şi vom numi asta „adevăr".

[Citeşte mesaje pe chat]
„Păcatul nu înseamnă altceva decât că ratezi ţinta."

Da, păcatul înseamnă doar că nu observi ţinta. „Nu sunt ceea ce vreau să fiu" – ăsta e un păcat. Şi „întotdeauna mă simt neplăcut" – ăsta e un păcat. Păcatul înseamnă doar că nu eşti ceea ce vrei să fii. Nu trăieşti aşa cum vrei să fii, ratezi ţinta. Care-i ţinta? Conştiinţa, Prezenţa, Suveranitatea, Tu. Tu eşti ţinta. Dar dacă avem impresia că ţinta este acolo, atunci, da, vom lovi tot felul de umbre fantomatice.

Trebuie doar să te limpezeşti aici [*arată spre piept*] şi toate astea se rezolvă de la sine. Conectează-te la acel izvor adânc al Sinelui şi toate astea se rezolvă singure. Şi vei avea în mod natural încrederea şi inspiraţia de a schimba lucrurile. Şi nu simţi niciun efort, pentru că vii dintr-o Sursă inepuizabilă, Sinele tău autentic.

Desigur, corpul va avea în continuare nevoie să doarmă, să se odihnească, să mănânce, să-şi facă nevoile şi tot felul de lucruri, evident. Încă trăim în lume, doar că nu îi aparţinem.

Corpul este ca o bibliotecă, un fel de catalog al aspectului şi istoriei întregii umanităţi. Un produs al sistemului. Dacă vrei ca sistemul să se schimbe, trebuie să te schimbi pe tine însuţi. Şi n-o poţi face decât schimbându-ţi radical conştiinţa.

Trebuie să te îndepărtezi de gravitaţia vechiului. Dar înţeleg, procesul va dura, ca să ne obişnuim cu vibraţia noastră naturală.

Ceea ce este cam ciudat, ştiu.

[Citeşte mesaje pe chat]
Vă mulţumesc, oameni buni!

Ce cred eu despre marijuana? Nu prea am ce spune despre ea. Dacă funcţionează, dacă te ajută, dacă personajul tău se bucură de ea, atunci de ce nu, ce-i rău în asta? Acest corp va fuma. Dar nu mă va aduce mai aproape de Dumnezeu sau de Fiinţă. Eu Sunt Asta. Dar dacă ai nevoie de ea ca de un intermediar pentru o vreme, până când îţi dai seama că nu ai nevoie de un intermediar, ce-i în neregulă cu asta? Toate aceste mici obiceiuri sau ceea ce numim vicii, pot continua chiar şi după această Recunoaştere. Se schimbă doar relaţia cu ele. Nu mai sunt privite ca fiind păcate sau greşeli sau obstacole de a ajunge undeva, sunt doar manifestarea lui Dumnezeu în acest format.

Dar, în acelaşi timp, dacă vrei să renunţi la ceva, dacă nu mai vrei să faci acel lucru, ai şi capacitatea şi autoritatea de a schimba lucrurile. Vreau să spun – oameni buni, fumători şi nefumători – că Fiinţa este, Dumnezeu este. Şi că poţi fi pe deplin lucid chiar şi fumând un joint. Poţi fi pe deplin lucid cu nicotină. Este ceva dincolo de acele idei foarte religioase.

Pentru că, din nou zic, exact aşa începem să suferim. „Nu am voie să mănânc asta, nu pot să fac aia". Ne punem singuri într-o cămaşă de forţă.

[Citeşte mesaje pe chat]

Percepţiile provin din programarea subconştientului. De aceea şi atunci când activezi, ca să zic aşa, Conştientizarea sau Prezenţa, poţi simţi că e greu să te separi de gânduri, e greu să te separi de depresie şi anxietate şi de furie, e greu. De ce? Pentru că trupul tău, efectiv, nu poate exprima altceva în acel moment, pentru că asta l-ai învăţat, în mod inconştient. De aceea gândurile apar doar în acord cu concepţia pe care o ai despre tine însuţi. Aşa că dacă ne simţim neiluminaţi şi nevrednici, vom avea doar gânduri care se potrivesc cu acea frecvenţă şi credinţă. Este acelaşi lucru cu starea de conştiinţă sau paradigma credinţei.

Acum, când treci dincolo de credinţă, în Eu Sunt, Văzătorul, Conştiinţa eşti dincolo de credinţă. Şi nu avem nevoie să ne introducem o altă credinţă. Ci lucrurile se limpezesc. Îţi oferă spaţiu liber, şterge desenele schiţate anterior.

Dar pare greu la început, pentru că ai un program în avatarul tău care nu te lasă să gândeşti altfel. Dar de îndată ce Conştiinţa se trezeşte

pe sine, de îndată ce se recunoaşte „Doamne, Asta este Dumnezeu, Existenţa, Asta sunt”, atunci ne putem schimba concepţia pe care o avem despre noi înşine. Putem să ne scoatem emoţiile din depresie. Dar totul începe cu lumina Conştiinţei, căci trebuie să vedem ce conţine Ea.

Şi apoi poţi introduce un nou program. Dar o faci în mod conştient. Şi îl selectezi Tu, ca Văzătorul. Vine dintr-un spaţiu profund de inspiraţie şi pasiune. Nu că „ar trebui să schimb asta ca să pot avea aia. Ar trebui să schimb asta ca să mă pot apropia de ceva numit Iluminare sau Dumnezeu”. Nu, Tu eşti Dumnezeu şi ai autoritatea de a schimba aceste lucruri.

Nu ca acele idei de genul: „Nu trebuie să-mi doresc mai mulţi bani”. Dar dacă trăieşti în sărăcie, ce-i rău cu banii?! Meriţi să mănânci alimente bune şi să ai un adăpost şi haine. Doamne Dumnezeule, se poate ajunge la extreme, de parcă nu ar trebui să avem dorinţe sau să vrem bani sau o casă. Haideţi să fim serioşi! Chiar nu-ţi doreşti o casă caldă, nu vrei să mănânci mâncare organică gustoasă sau non-organică, orice mănânci tu de obicei. Adică, chiar nu vrei aşa ceva?!

Deci, din nou zic, acest mesaj nu respinge nimic. Îţi poţi rescrie subconştientul, dar mai întâi trebuie să fii conştient, să fii prezent.

Iar apoi poţi începe să te ridici spre recunoştinţă şi să observi când începi să te prăbuşeşti din nou în gravitaţia vechiul sine. „Ups, am reacţionat în felul acesta. Interesant.” E în regulă. Dar ceea ce-i foarte mişto la conştientizare este că şterge totul. De pildă, să zicem că la 8 dimineaţa ai avut o ceartă sau stai doar pe telefon. „Bine, o să încerc să nu mai fac asta.” O oră mai târziu, a dispărut deja amintirea faptului, pentru că eşti prezent. Totul este reînnoit, întinerit şi împrospătat prin lumina conştientizării. De aceea amintirile nu se lipesc, nu mai simţi liniaritatea timpului şi totul este destul de fluid, maleabil şi uneori trebuie să te bazezi pe bileţele lipite peste tot. Pentru că timpul devine puţin cam ciudat. Voi fi sinceră în privinţa asta.

Ar trebui să depăşim ideea că timpul ar fi liniar. Cu siguranţă, nu este. Doar formele-gând îl fac să pară aşa. De aceea se pot întâmpla vindecări şi transformări instantanee pe parcursul conversaţiei tale cu Tine, orice se poate schimba. Pentru că Tu, în calitate de Văzător atemporal, eşti dincolo de timp şi de conceptele şi de evenimentele timpului. Iubirea poate spăla într-o clipă toate acele lucruri care te deranjau de vreo cinci ani. Asta-i puterea lui Asta. E grozav!

Scuze dacă am deviat puţin de la subiect.

[Citeşte mesaje pe chat]

Pentru a trage de acel fir al subconştientului... Subconştientul doar te simte, este orb. Nu-i pasă dacă eşti bărbat sau femeie, bogat sau sărac, gras sau slab, sexy sau urât. Nu-i pasă. Este partea necondiţionată din noi, partea neutră. Nu-i pasă. Doar te simte. Aşa că, dacă te simţi nevrednic, de fapt, îi spui corpului tău „continuă să proiectezi nevrednicia, pune-mă într-o hologramă a nevredniciei, ca să pot continua acest dans de rahat". Desigur, n-o facem în mod conştient.

Dar atunci când devenim conştienţi, putem începe să observăm „Wow, greutatea asta vine de la depresie. Wow, mă simt foarte pesimist şi că nu sunt în stare de nimic." Aceasta este o credinţă a lipsei. Tu eşti Infinitatea. Bineînţeles că există şi o altă opţiune, bineînţeles că poţi face orice. Corpul tău doar afişează ceea ce a fost obişnuit, la fel ca un animal care a stat într-un adăpost. Este cam speriat, cam timid, a stat într-o cuşcă, îi va lua câteva minute să priceapă „O, Doamne, uşa este deschisă! O, Doamne, nici măcar nu este o cuşcă! O, Doamne, a fost o formă-gând care părea să provină din corp, pentru că am gândit-o de atâtea ori." Doar atâta e celula noastră de închisoare. Pare foarte reală, pentru că am gândit-o sau ne-am imaginat-o de atâtea ori, şi a fost confirmată, confirmată, confirmată în corp, în corp, în corp. Din nou zic, dăruieşte-ţi răbdare, iertare şi iubire, pentru că eşti treaz ca şi Conştiinţă; iar corpul este cel care se expansionează şi se deschide către Asta.

[Citeşte mesaje pe chat]
Cu plăcere, cu plăcere.

Cineva a întrebat despre moarte. Aparenţa morţii se poate ivi doar în cadrul formei. Lumina lui Eu Sunt este atemporală, deci nu s-a născut niciodată şi nu poate muri, şi de aceea este perfectă. Este nepătată. Este nemurdărită. Şi vorbim de un paradox aici, ştiu că nu are sens. Are sens doar aici [*arată spre piept*].

Dar numai credinţele pot muri, imaginaţiile, gândurile.

Înţeleg. Am fost atât de obişnuiţi să ne învârtim aici, pe tărâmul timpului liniar, să vedem că oamenii se nasc şi mor, toate astea. Dar totul este o iluzie ca un spectacol de lumini, ca un film. Există o singură Sursă care apare ca toate. Este precum uroborus [*şarpele care îşi înghite coada*]. Nu există moarte. Fiecare sfârşit este un nou început. Şi merge în spirală.

Şi nu există moarte. Personajul Anna se va dizolva, la fel ca atunci când se termină un film pe Netflix sau când am terminat de citit un roman. Închidem cartea.

Dar apoi trecem la următoarea şi poate că nici măcar nu ne mai gândim la acea carte sau la acel film.

Tot ce pot să spun este că, atunci când înţelegi asta, acele întrebări despre moarte şi despre ce va fi după încep să se liniştească. Se răresc, pentru că te afli pe tărâmul nemanifestatului. Eşti acolo ca Cel fără de timp.

Şi astfel poţi vedea că acesta este un spectacol de lumină. Nu are un sens logic, ştiu. Este un mister, într-un fel. Dar există ceva în interior care nu foloseşte gândirea. Este un simţământ care reduce la tăcere toată nesiguranţa. Reduce la tăcere toate îndoielile. Este o vibraţie pe o frecvenţă atât de puternică, este Sinele tău autentic şi se află în toate corpurile deja. Reduce la tăcere acel sentiment de lipsă şi frica de moarte.

Nu sugerez că, dacă te duci la doctor şi îţi mai dă 10 zile de trăit, nu îţi va apărea frica în corp. Se poate întâmpla asta. Ori s-ar putea să nu se întâmple. Dar ar veni de la ceva care apare direct în visul tău şi nu de la faptul că stai pe canapea şi doar îţi faci griji despre moarte. Înţelegi ce vreau să spun? Deci pot apărea acele emoţii umane pe care le numim frică, tristeţe sau jelire. Dar vin printr-o experienţă directă. Adică, apar chiar acum.

Chiar şi când eşti lucid, poţi să jeleşti cu prietenii şi cei dragi moartea ta, pentru că fiecare din aceste personaje eşti tot Tu, dar în adâncul tău ştii că moartea nu este reală, că fiecare personaj care a murit vreodată sălăşluieşte în inima Ta. Şi cei pe care îi pui pe un piedestal, şi cei pe care îi urăşti. Pentru că Tu eşti toţi. Eşti, simultan, totul şi zero.

[Citeşte mesaje pe chat]
Cu plăcere.

De asemenea, amintiţi-vă că trupul este cel care se teme. A fost învăţat că viaţa este liniară.

Aşa că Tu, ca Dumnezeu, Tu, ca şi Conştiinţă, intră şi vorbeşte cu corpul tău. Aşa cum spuneam, îi place când îi vorbeşti, când eşti conştient. E frumos, pentru că totul e lumină, e viu.

Şi se calmează, pentru că eşti aici ca Stăpân, ca Maestru. Desigur, există doar un singur Maestru, o singură Lumină, un singur Văzător. Dar eşti aici şi spui: „Dragă, am ajuns acasă, dragă, am ajuns acasă, e în regulă”. Iar frecvenţa ta naturală calmează corpul.

Pentru că se simte foarte sigur, în mod natural, se simte dincolo de toate conflictele. Ştiu că este un paradox şi nu va avea niciodată un sens logic pentru creier. Are sens pentru creierul din inima ta. După cum a demonstrat ştiinţa, există mai mulţi neuroni în inimă decât în creier,

adică produce un câmp energetic mai mare. Aici este locul unde ne odihnim. Este un spaţiu al simţirii.

Simţind, intuind. Îmi place să compar asta cu un păianjen. Păianjenul simte pânza pe care a ţesut-o şi ştie când o muscă o loveşte, rezonează cu vibraţia pânzei sale, ştie când s-a prins ceva. Pur şi simplu, ştie. Şi asta înseamnă realitatea organică, pur şi simplu, ştii. Şi ai şi un discernământ ascuţit. Când ai în faţă un personaj, e ca şi cum te-ar ciupi, ştii. E mişto că vezi dincolo de aparentul personaj sau de costumul său, şi poţi simţi şi ştii direct ce e bine şi ce e rău pentru tine. E foarte mişto.

[Citeşte mesaje pe chat]

„Zeroul este absolut, întreg, complet, iubirea pură şi nealterată, tot ceea ce există?"

Da. Da. Dar zero-ul apare şi ca unu, este ca un cod binar: zero unu zero unu zero unu. Masculinul şi femininul. Şi stau unul lângă altul pentru a crea un program de operare pe calculator, care apare ca Asta. Aşa apare Asta.

În mod paradoxal, unu redevine zero şi zero îl transformă pe unu. Să privim pe unu ca fiind persoana, personajul. Iar zero, dilatarea Vidului. Eşti amândoi. Eşti amândouă. Însă viaţa este foarte limitativă atunci când trăim doar pe baza ideii că suntem doar acest corp, doar acest personaj, această persoană. Acest personaj individual devine mult mai viu şi mai plin de energie după ce ai recunoscut Cine eşti dincolo de formă şi timp.

Pentru că acum ai căpătat forţa Sursei, înţelegi, ai forţa Sursei cu tine. Tu eşti Ea.

În regulă, voi mai răspunde la câteva întrebări şi vom încheia pentru astăzi. Dar dacă vă plac astfel de sesiuni live, anunţaţi-mă şi putem face şi altele.

[Citeşte mesaje pe chat]

Bună, Andreas! Moartea unui copil. Da, se poate întâmpla. Şi îmi pare foarte rău dacă ţi s-a întâmplat asta. Se aplică ceea ce spuneam, poate exista un doliu de luni de zile, sau doar săptămâni, sau zile, nu pot spune pentru alt personaj. Dar este un doliu natural sau o sărbătoare, depinde de cultură. Pentru că unele culturi celebrează moartea.

Tot ce pot să spun este că există o mulţumire – nu o să spun că vei fi fericit, nu-ţi vând prostii d-astea. Ai putea să fii trist şi să jeleşti. Dar sub acea tristeţe şi jale – şi poate chiar o anumită furie, orice ar apărea, sunt nişte chestii umane, nu-i mare lucru – sub ele există o mulţumire. Există

ceva adânc în interiorul meu care ştie că totul este bine şi că tot ce se petrece este un dar pentru mine, pentru a mă adânci în înţelepciunea mea naturală, ca să pot oferi această înţelepciune celorlalte versiuni ale Sinelui meu ce apar ca fiind restul lumii.

Cum credeţi că aducem Raiul pe Pământ? Îl facem să pătrundă prin acest corp. Îl devenim, în sensul că suntem Raiul. Pare o devenire în corp, dar întâi este Fiinţarea, iar apoi corpul pare să devină Ea. Dar începe cu Fiinţarea. Iar Ea se strecoară prin corp, ceea ce apare ca o evoluţie sau o înflorire.

Dar să spui că trebuie să scapi de emoţiile umane este doar un alt set de reguli. Ce-i în neregulă cu emoţiile umane? Sunt frumoase. Chiar şi doliul, începem să ne dăm seama că şi el este frumos, pentru că astfel celebrăm viaţa, onorăm viaţa. Iar pentru că suportăm aşa de greu, să ne iubim pe noi înşine, să ne respectăm pe noi înşine.

[Citeşte mesaje pe chat]
Mulţumesc, eşti drăguţ.
Mulţumesc, Xavier.
„Anna, mă interesează să ştiu ce anume te-a făcut să devii conştientă. La mine a fost o dezamăgire în dragoste. De asemenea, ce semn zodiacal eşti?”

Ce simpatic! Sunt Taur. M-am născut pe 23 aprilie, ca fapt divers. Când eram mică – am mai spus-o de o mie de ori, aşa că îmi pare rău dacă aţi mai auzit-o în interviuri – când eram mică, eram obişnuită cu paranormalul. Am fost crescută în religia catolică, dar mi s-au întâmplat multe lucruri ciudate când eram copil. Claraudiţie, clarviziune, uşile se deschideau şi se închideau în casă, CD-urile mele pluteau prin cameră. Se petreceau o mulţime de lucruri ciudate, dar la vârsta aceea şi la condiţionările la care eram supusă, bineînţeles că credeam a fi vorba de demoni sau alte chesti din astea, pentru că eram educată în stil catolic. Şi mă uitam la multe filme despre case bântuite. Aşa că mă gândeam că e o fantomă, fără să-mi dau seama că trăgeam cu ochiul dincolo de văl, într-un fel. Viaţa îmi spunea: „Hei, lucrurile stau cu totul altfel aici!”.

Deci mi se întâmplau din astea. Iar când aveam în jur de şapte sau opt ani, stăteam întinsă în pat într-o noapte şi mi-a venit inspiraţia profundă de a-mi repeta numele ca pe o mantră. Şi mi-am repetat numele până când s-a sfărâmat şi s-a dizolvat. Şi „Anna” nu mai avea niciun sens. Rămăsese doar Văzătorul. Existam doar ca şi Conştiinţă. Era atât de natural, atât de organic, deloc înfricoşător. O senzaţie de „Ok, asta sunt eu, doar ceva care priveşte, fără gânduri, doar fiinţare”. Dar apoi revenea catolicismul meu, condiţionarea pe care am primit-o de la mama

mea nevrotică, Dumnezeu să o binecuvânteze. Oamenii manifestă doar ceea ce au fost învăţaţi. Dar a existat depresie şi anxietate şi tulburare obsesiv-compulsivă, chestii de genul ăsta.

Deci a existat un fel de alternanţă care a condus, în aparenţă, spre religiozitate şi studiul psihologiei şi studiul religiei. Eram pasionată de Vechiul Testament, de Noul Testament. Pe scurt, totul a început aparent în copilărie. Şi nu am putut uita asta niciodată. Odată ce ai avut o viziune, ca să zic aşa, sau odată ce te-ai recunoscut a fi Conştiinţa, nu mai poţi da înapoi.

Aşa că s-a manifestat ca un fel de cale ciudată nevrotică, pentru că era ciudat să trec de la simplitatea Fiinţei la toate acele condiţionări inconştiente şi la toate chestiile nevrotice care îmi reveneau, învăţate de la părinţi. Deci, o vreme, am mers înainte şi înapoi, până când am început să manifest şi să trăiesc cu adevărat, să aplic. Şi am încetat să mă bazez pe învăţători, pe cărţi şi toate acele lucruri şi mi-am zis că, pur şi simplu, o să am încredere în Asta acum. Şi am folosit-o şi am început să aplic cu adevărat, iar atunci lucrurile au început să se schimbe.

Dar nu a fost doar un singur eveniment. Este o aprofundare permanentă şi acest personaj încă aprofundează, ca un lotus etern care nu mai termină să tot înflorească. Vreau să ştiţi că nu am ajuns la linia de sosire şi nici nu o voi face vreodată. Pentru că nu am un început şi nici un sfârşit. Şi nici voi nu aveţi.

Aşa stau lucrurile.

[Citeşte mesaje pe chat]

În regulă, frumoşii mei prieteni. A fost o mare onoare să fiu alături de voi. A fost minunat. Nu-mi vine să cred că au trecut aproape 90 de minute. Sper că YouTube va arhiva filmarea. Ca să fie disponibilă pentru cei care aţi intrat mai târziu sau vreţi să revizionaţi. Voi mai face live-uri dacă rezonaţi atât de mult. Iar dacă vă plac cu adevărat, nu ezitaţi să vă înscrieţi pe Patreon. Facem sangha-uri în fiecare lună prin Zoom. Bine, oameni buni, vă iubesc. Aveţi grijă de voi. Multă dragoste!»

20 iunie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=X4vWy3cAkws

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube al Annei Brown [18], videoclip publicat pe 20 martie 2023.

[18] https://www.youtube.com/@AnnaBrown

U.G.Krishnamurti:
"Nu-s decât un câine care latră"

Prezentare

U.G. Krishnamurti a fost un iluminat indian care a trăit în Occident, întâi prieten şi apoi critic al lui Jiddu Krishnamurti, un alt celebru iluminat. „Rivalitatea" nu era personală, ci se referea la învăţătura despre iluminare. U.G. Krishnamurti a devenit, după propria sa iluminare fulminantă, un vehement contestatar al oricăror învăţături spirituale, inclusiv al sfaturilor pe care tizul său le oferea audienţei, bazate pe propria trăire. El blama, în felul său intransigent, vechea *confuzie dintre descriere şi prescriere*, pe care o fac majoritatea învăţătorilor: *„La mine aşa se întâmplă, deci fă ce fac eu şi vei ajunge ca mine!*"

Atitudinea sa radicală este evidentă în dialogul tradus mai jos. La un moment dat, căutătorul spiritual îl imploră cu lacrimi în ochi să-i descrie starea de iluminare în care trăieşte. El spera, nu-i aşa, să se agaţe de ceva pentru a ajunge pe acelaşi "pisc" spiritual, poate prin imitaţie, poate prin contagiune. Asta face mereu orice căutător, pentru asta se gudură pe lângă maeştri. Dar U.G. întoarce capul într-o parte, neînduplecat: "Nu vei afla nimic de la mine, ca să nu te amăgeşti, cum m-am amăgit şi eu pe vremea când umblam din maestru în maestru, sperând să aflu de la ei secretul iluminării. Nu există niciun secret, nicio cale, ci numai minciuni." Nu-i oare acesta un gest de imensă compasiune şi sinceritate?! Este, dar nu şi pentru ego.

Se pare că există o prăpastie între perspectiva iluminatului şi cea a neiluminatului, iar U.G. Krishnamurti nu face niciun efort de a se „coborî" la nivelul ignorantului. E ca o bombă care aruncă în aer toate prejudecăţile. E şi aceasta tot semnul compasiunii divine, care nu hrăneşte energia ego-lui cu speranţe deşarte. Poate că, în felul acesta, căutătorul spiritual se simte obligat, la un moment dat, să sară singur peste prăpastie. Sau, mai exact, să-şi dea drumul în prăpastie.

Dar, mai degrabă, se va simţi tot mai frustrat că nu înţelege din cuvintele maestrului ce-i lipseşte pentru a deveni la fel. Şi frustrarea-i tot manifestarea iubirii divine, imposibil de înţeles... De fapt, problema, fără soluţie, este că eul, prin definiţie, este nemulţumit, iar refuzul de a primi sfaturi cum să scape de nemulţumire, adică de el însuşi, îl enervează şi mai tare. Şi nu-i vorba că i-ar lipsi ceva, ci dimpotrivă – are ceva *în plus*: eul însuşi.

Esenţa stării de iluminare este cuprinsă în cuvintele lui U.G.: «***Din mine iese doar lătratul unui câine. Tu eşti cel care transformă acest lătrat într-un limbaj***». Asta înseamnă să nu mai ai un eu, să fii o păpuşă divină, un simplu instrument prin care se exprimă Creaţia. Alţi iluminaţi spun că vorbele le curg din gură fără să le pregătească, neştiind ce vor spune în următoarea clipă. Deseori sunt şi ei uimiţi de ceea ce tocmai au rostit. Nu se simt nicio clipă autorii gândurilor, vorbelor sau faptelor lor.

De fapt, acest lucru este valabil pentru oricine, iluminat sau neiluminat. Diferenţa este că al doilea, printr-o hipnoză divină (maya), chiar se crede a fi un făptuitor autonom, separat de restul universului.

Nondualismul radical sau neo-advaita, apărut mai recent cu această titulatură, a oferit descrieri mai detaliate a stării de iluminare şi limpeziri intelectuale care nu se regăsesc la U.G. Krishnamurti. Dar cu sau fără explicaţii clare, nondualitatea nu este un demers intelectual, ci energetic, o percepţie şi o transformare directă, o „revoluţie în organism", cum spune U.G.. Nondualismul radical susţine că nu există nicio cale spre iluminare, fiindcă aici nu e vorba de a dirija eul către o direcţie corectă, ci de a-l distruge, deci de o sinucidere de care eul nu e capabil. Prin urmare, orice practică ar fi nu doar inutilă, ci chiar contrară dorinţei de iluminare a căutătorului sincer, fiindcă amplifică energia egotică. Un paradox, pe care numai Graţia îl poate rezolva.

Desigur, există multe controverse legate de acest radicalism, cu argumente de ambele părţi. Şi e normal să fie aşa, fiindcă Nondualitatea nu are nicio poziţie, deci susţine toate poziţiile. Ca să fie mai clar, aş adăuga următoarele: nimic din ce face, crede sau spune omul nu este lucrarea lui, fiindcă totul se decide în altă parte.

În articolul „Nu există iluminare" (2012) în care am povestit mai multe despre U.G. Krishnamurti, un neo-advaitin *avant-la-lettre*.

U.G. Krishnamurti avea o părere extrem de proastă despre India, ţara sa natală, unde a cunoscut îndeaproape şi a urmat diverşi maeştri, în căutarea idealurilor spirituale atât de lăudate. După ce a suferit acea transformare iluminatorie, U.G. a început să aibă o poziţie radical contrară. Numea toate învăţăturile spirituale drept „rahaturi" (shit), pe învăţători, nişte „ticăloşi" (bastards), iar papagalicirea frazelor acestora, drept „regurgitări" (throw out, vomit).

Afirma că toate cunoştinţele ne-au fost inoculate prin educaţie şi cultură şi, astfel, întreaga noastră civilizaţie este bazată pe minte/ego. Corpul deţine propria sa inteligenţă extraordinară şi nu are nevoie de toate rahaturile pe care ni le bagă în cap ştiinţa, filosofia, morala şi

celelalte cunoaşteri egocentrice. Ca să cunoaştem Realitatea, ar trebui să ne curăţăm de toate acestea.

Poziţia sa este reluată, într-un limbaj oarecum atenuat, de neo-advaitini, începând cu Tony Parsons, care spun că „Asta e totul. Nu există decât aici şi acum." La prima vedere, par afirmaţii nihiliste, simpliste, aproape prosteşti. Dar indică spre acelaşi lucru, anume că nu avem nevoie de minte (simţul eu-lui) pentru a trăi în Realitate în modul cel mai armonios şi plăcut cu putinţă. Şi numai gustând direct din nectarul iluminării (pierderea ego-lui) vom înţelege asta. Altfel, el ne va împiedica să intuim acest adevăr şi va aduce tot felul de obiecţii „raţionale".

U.G. ne încuraja să recunoaştem sincer că pretenţiile noastre de compasiune, grijă, preocupare pentru binele general sunt doar făţărnicii, care se destramă la primul uragan existenţial. Nu ne îndemna neapărat să fim răi, să furăm, să ucidem (deşi unii auditori ai săi asta înţelegeau – cu toate că el era ireproşabil moral), ci să ne recunoaştem caracterul sub-animal. Măcar animalele se comportă natural, fără atâta complicaţii ideologice, care pe noi, oamenii, ne-au transformat în demoni de-a lungul istoriei şi ne fac existenţa zilnică un calvar neconştientizat.

Poate că aceste afirmaţii vă par exagerate, mai ales că se opun învăţăturilor spirituale care vorbesc numai despre fericire, lumină şi compasiune. Au şi acelea rolul lor în economia naturii. Dar iluminarea nonduală şterge cu buretele tot ce ştiam anterior. Asta o recunosc toţi iluminaţii. Nimic din ce credeam nu mai este valabil. Pierdem absolut totul la nivel psiho-mental. Este teribil şi înfricoşător. Cine-şi doreşte iluminarea nu ştie ce cere.

De aceea este supărat U.G. pe toţi acei maeştri care ne promit o iluminare sub forma de beatitudine nelimitată şi fără necazuri – o ficţiune, care nu va veni niciodată. Suntem oameni şi atât. Nu suntem culmea creaţiei şi natura nu a fost făcută pentru folosul nostru exclusiv şi nu am fost născuţi cu scopul de a fi fericiţi. Iar urmând orice cale spirituală – care nu poate fi decât mincinoasă – nu facem decât să ne prelungim agonia existenţială şi să-i îmbogăţim pe „ticăloşi".

Imensa majoritate a oamenilor privesc lumea prin lentila distorsionantă a ego-ului şi ce li se oferă sunt numai produse culturale care ne condiţionează mai departe. Cultura, la rândul ei, a fost creată de ego-urile strămoşilor şi tot aşa, într-un cerc vicios, până la începuturile timpului adamic. Această viziune diformă se auto-întreţine. În general,

noi nu cunoaştem nimic direct, ci prin filtrul cultural şi al eu-lui personal. Cunoaşterea directă e posibilă doar odată cu trezirea nonduală.

Fizica cuantică ne confirmă faptul că realitatea e cea creată de observator, în funcţie de ce aşteaptă acesta să vadă. Nu putem vedea ceea ce, cultural, nu am fost învăţaţi. De exemplu, este notoriu că triburile indigene amerindiene, văzând la orizont corăbiile lui Cristofor Columb, nu au recunoscut în ele nişte nave, din cauză că nu-şi puteau închipui aşa ceva, nu aveau această condiţionare culturală.

Înţelegând corect cele de mai sus, civilizaţia prezentă a demonstrat suficient de clar de ce-i în stare ego-ul: exploatare şi înşelare pentru a *poseda*, cruzime şi distrugere pentru *putere* etc. Actuala omenire este clădită integral pe atributele ego-ului: auto-centrare, separare de restul universului, nemulţumire perpetuă, căutarea fără odihnă a unei experienţe mai bune. Chiar şi valorile noastre cele mai pozitive sunt poluate de ego: mila, grija, altruismul, iubirea, Dumnezeu. Practic, civilizaţia noastră nu poate fi corijată din mers sau reparată pe bucăţele, fiindcă este egocentrică în profunzime.

Jiddu Krishnamurti spunea că, dacă eşti bine integrat într-o societate bolnavă, înseamnă că nu eşti sănătos. Şi toţi iluminaţii ne atrag atenţia la asta. Acest neplăcut adevăr a început să se răspândească odată cu înmulţirea numărului lor pe planetă. Se vorbeşte chiar de o societate viitoare în care iluminarea va fi regula, nu excepţia, cum e în prezent. Asta converge cu profeţiile din Apocalipsă.

Maestrul bulgar **Peter Deunov** a profeţit că viitoarea rasă umană va locui pe un nou continent care se va ridica în mijlocul Oceanului Pacific. Probabil că acolo se vor reuni forţele progresului, departe de învechitele obiceiuri de gândire de pe restul planetei. Noua civilizaţie se va rupe aproape complet de trecut, aşa cum civilizaţia noastră nu cunoaşte mai nimic din cea a Atlantidei – în afară de cele trei mari piramide din Egipt şi de zeii cu cap de animal (care erau nişte fiinţe reale, nu simbolice!).

Noua civilizaţie iluminată va coexista paşnic cu vechea civilizaţie de pe planetă, care se va degrada treptat, cu toată tehnologia ei avansată. Întrucât vor funcţiona pe baza unor paradigme complet diferite, schimburile culturale şi umane dintre ele vor fi din ce în ce limitate. Civilizaţia umană se va diviza, în mod firesc, în două lumi total diferite: Acţiunea-motivată-personal *versus* Acţiunea-inspirată-divin-şi-nejustificată. Când se va petrece acest eveniment? În articolul „**Viitorul**

omenirii în date” (2019) se estimează că nu va fi mai devreme de anul 2150.

Până atunci se vor mai naşte câteva generaţii. După cum se poate observa, omenirea evoluează şi involuează în acelaşi timp. Apar unele lucruri inovatoare miraculoase în paralel cu altele îngrozitoare şi apte să ne distrugă. Nu e un traseu liniar şi predictibil, ci sinuos, ambiguu şi dificil pentru populaţie. Vor urma timpuri interesante, în bine şi în rău.

Traducătorul

Iluminatul U.G. Krishnamurti: "Nu-s decât un câine care latră"

Interlocutor: - Spui că există o anumită speranţă,

U.G.: - Da.

- că va urma o schimbare,

- Că va urma o schimbare...

- Pentru că nu sunt mulţumit

- Da, dar când?...

- de modul cum trăiesc.

- Da. De ce nu eşti mulţumit de modul cum trăieşti? Corpul ăsta e interesat să mănânce şi să se reguleze. De nimic altceva.

- Pentru că compar modul cum trăiesc eu cu al tău.

- Să trăiască şi să se reproducă. Nimic altceva. Deci orice îmi spui despre corp nu are nicio legătură şi nu-s interesat. E regurgitarea unei mizerii învăţate.

Al doilea interlocutor: - Dar ce ţi s-a întâmplat ţie...

- Nu te preocupa de ce mi s-a întâmplat mie. Nu mi s-a întâmplat nimic. Ai citit nişte cărţi greşite.

[am eliminat câteva schimburi de replici neclare]

Al treilea interlocutor: - Deci, UG, problema este alegerea?

- Care alegere?

- Spuneai că trupul are felul său prin care...

- Lasă trupul, el nu e interesat în chestiunea alegerii. Toate găurile sunt la fel. Nu e interesat de nimic. Tu eşti interesat de ce numeşti „tu”.

[adresându-se primului interlocutor] Deci, ce-i speranţa de care vorbeşti? Speranţa e legată de ceva. Speri că într-o bună zi vei obţine, ce? Ce vrei să obţii?

- Ca să fiu cinstit…

- În primul rând că nu eşti cinstit.

- Bine, sunt o persoană nesinceră, desigur, fiindcă sunt aici.

- Eşti necinstit cu mine. Deci nu mai continua. Nu-i nevoie de mai mult. Spui că eşti un idiot, că eşti necinstit. Dar ce faci în privinţa asta? Vorbele nu înseamnă nimic. Ar trebui să acţionezi cumva.

- Dar pentru mine nu ar fi nicio diferenţă dacă aş acţiona ieşind pe uşa aia sau stând aici. Aş rămâne aceeaşi persoană.

- Ba nu. Te-ai duce altundeva.

- Asta zic şi eu.

- Bine. Atunci mergi.

- Dar nu vreau să merg în altă parte.

- Şi atunci?

- Dar întrebarea mea, pe care mi-o retezi, era dacă trupul… Spuneai că tu eşti numai un corp, nu eşti un spirit sau altceva.

- Ascultă-mă. Unde vei merge de aici încolo? Fără discuţie că ori accepţi asta total, ori pleci. Asta-i tot. Nimic altceva.

- Accept.

- Nu! Spui „accept”. Dar ce înseamnă asta?

- Accept că trăieşti în modul în care spui.

- Nu. „Accept” nu înseamnă nimic. Lipseşte acţiunea. „Accept”. Nu mai începe niciun alt cuvânt. „Accept”, dar continui să vorbeşti. Continui să spui „accept, accept, accept”. Crezi că mă prosteşti?

- Dar eu nu înţeleg cum trăieşti tu.

- De ce te preocupă cum trăiesc eu?

- Cum aş putea opri acest gând să apară?

- Ce înţelegi prin a vrea să ştii?

- Chiar vreau să ştiu. Nu mint. Vreau să te înţeleg.

- Nu sunt eu omul care să-ţi bage în cap rahaturi. Du-te-n altă parte.Tot ce alţii au făcut a fost să-ţi bage în cap rahaturi. De care ar trebui să te cureţi...

- Dar aş minţi dacă aş spune că nu vreau să ştiu. Ar fi o minciună.

[mică pauză]

Oare n-are trupul o inteligenţă naturală?

- Las-o baltă.

Are o inteligenţă. Şi care-i problema?

- Întrebarea mea era, din modul cum trăieşti tu, corpul este o inteligenţă naturală…

- Modul meu de a trăi este ca al câinelui ăla.

- Bine. Deci câinele din tine…

- Nu. Nu-i nevoie să continuăm discuţia.

Tot ce iese din mine este lătratul unui câine. Nimic altceva. Tu eşti cel care transformă acest lătrat într-un limbaj. În limba engleză. Ai fost învăţat să distingi lătratul care iese din acest individ. Acest individ nici nu ştie că spune ceva în engleză. Nu ştie.

Iar tu vrei să "înţelegi".

Nu te pot ajuta în privinţa asta. Găseşte pe altcineva. Mult noroc! Mergi unde vrei, fă ce vrei. Asta spun.

Toată acea frustrare... Apucă-te să scrii poezii, prostii romantice. Care frustrare?! Ce anume faci concret? Eu nu văd nicio frustrare. „Am o frustrare". Despre ce naiba vorbeşti?

Că nu obţii ce vrei.

- Îhî.

- Asta-i frustrarea?

- Vreau să aflu.

- Şi ce anume vrei? Vrei să te eliberezi de frustrare.

- Da.

- Şi vrei să-ţi spun cum să fii tu liber de frustrare?! Păi, tocmai „tu" e cel care menţine frustrarea. "Cum"-ul e direct legat de frustrare. Deci tu nu vrei să te eliberezi de frustrare. Vrei să o trăieşti, să o romanţezi, să faci filme, să faci bani de pe urma ei. Să stai pe un podium şi să vorbeşti despre ea: „*Nu o condamnaţi, nu o justificaţi, nu vă identificaţi cu ea. Conştientizaţi-o detaşat.*"

Cel care este conştient în mod detaşat de acea frustrare ESTE frustrarea. Nu există nicio frustrare, decât cea creată de afirmaţia ticălosului ăla: „*Conştientizaţi detaşat frustrarea*" [choiceless awareness – termen introdus de Jiddu Krishnamurti]. Aia e frustrarea.

Pentru că nu te vei elibera niciodată de ea. E o glumă! „*Fii conştient de frustrare în mod detaşat. Doar priveşte-o.*" Aia nu există. Nu există decât aceste cuvinte goale pe care le-ai cules de altundeva. Asta-i tot.

Prin urmare, tu nu vrei să te eliberezi. Dacă eşti cu adevărat interesat să te eliberezi de ceea ce nici măcar nu eşti, atunci dezvaţă-te de aceste rahaturi.

1 iulie 2022

Link-ul: youtube.com/watch?v=FSfWNb-Vdvw

Traducerea de mai sus este o selecţie din filmul The Best of UG Krishnamurti - Full Film [19].

[19] https://www.youtube.com/watch?v=J7XRNDgiNX8

Traduceri din DAVID CARSE

Din cartea "STRĂLUCITOARE NECLINTIRE PERFECTĂ. Dincolo de sinele individual" (**Perfect Brilliant Stillness**), scrisă de iluminatul David Carse, am tradus câteva capitole, beneficiind şi de lectura audio în limba engleză susţinută de actorul Terence Stamp. Iată cum se deschide:

«Această carte, gândurile şi conceptele exprimate aici nu sunt ale "mele". Este posibil să fie înţelese corect sau greşit, folosite corect sau greşit. Totul este Prezenţa, Conştiinţa, în care toate aparentele gânduri şi concepte, evenimente şi acţiuni apar spontan. Există pe piaţă multe cărţi care vă vor ajuta să trăiţi o viaţă mai bună, să deveniţi o persoană mai bună, să evoluaţi şi să vă realizaţi întregul potenţial de fiinţă spirituală. Aceasta nu face parte dintre ele.» Şi iată cum se încheie cartea: «david carse locuieşte în vermont (SUA), unde continuă să lucreze ca tâmplar. el nu este un învăţător.»

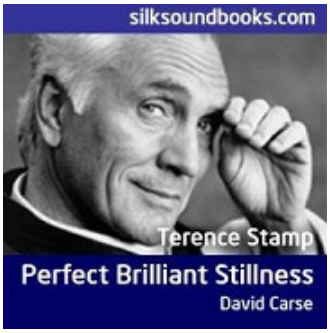

Terence Stamp, actor britanic de talie internaţională, ne citeşte această carte care, spune el, "*i-a schimbat viaţa*" şi "*este cartea pe care ar lua-o pe o insulă pustie*". Actorul s-a bucurat de prietenia unui alt iluminat celebru, Jiddu Krishnamurti. Întrebându-l cum de un copil sărac şi visător din India a ajuns o celebritate spirituală, înţeleptul i-a răspuns: "Oceanul a căzut în picătură".

Am selectat din cartea audio doar capitolele traduse şi le-am adăugat subtitrările în limba română. În plus, am adăugat scurte intermezzo-uri muzicale din "Arie pe coarda sol" BWV 1068, de Johann Sebastian Bach, editate şi redate cu ajutorul aplicaţiei Musescore.

Traducătorul

Capitole traduse:

Cap.33 NATRAJ

Cap.38 O POVARĂ IMPOSIBILĂ

Cap.41 VEDERE PERIFERICĂ

Cap.44 CUM SE POATE DESCRIE ASTA?

Cap.45 FOARTE CIUDAT

Cap.47 O LUME MAGICĂ + Cap.48 TOTUL ESTE BINE

Scurte citate din David Carse (neconţinute în capitolele traduse mai jos):

«Aşadar: tot ceea ce există este Dumnezeu. Dar cu ce îi ajută acest adevăr pe omul obişnuit sau pe căutătorul obişnuit? Nu pare să-i ajute: se simt frustraţi. Aşa că, adeseori se iveşte şi o învăţătură care să-i susţină pentru a trăi mai bine acest vis.

Osho, Da Free John, Ramesh Balsekar, Robert Adams sunt doar câteva nume de învăţători bine-intenţionaţi care au început cu un mesaj radical, dar care, în timp, l-au diluat în „principii" şi „etape" şi „practici" şi, în unele cazuri, chiar în mici şi insipide „inspiraţii zilnice", dacă oamenii nu înţeleg sau nu reacţionează la învăţătura pură şi simplă.

Şi, bineînţeles, tradiţia budistă în ansamblul ei, oricât de frumoasă ar fi, este notorie pentru instituţionalizarea acestui gen de lucruri. Ken Wilber a oferit chiar şi o bază teoretică, spunând că cei în care există percepţia şi cunoaşterea clară a Ceea Ce Este au chiar obligaţia de a oferi o versiune mai puţin radicală, pe care căutătorul să o poată înţelege.

Aici, la mine, este altfel. Există în lume (există acum, au existat dintotdeauna, vor exista mereu) nenumărate versiuni şi variaţiuni imediat disponibile de metode pentru a-ţi trăi viaţa în mod înţelept, despre cum să-ţi îmbunătăţeşti „sinele", cum să ridici nivelul de funcţionare a sinelui separat, cum să te simţi mai bine în viaţa de zi cu zi. Există milioane de învăţători capabili şi gata să predea aceste metode.

Pe de altă parte, se pare că există doar câţiva care văd Ceea Ce Este. Şi că ar exista un oarecare beneficiu ca aceştia care chiar văd, puţini, să spună ceea ce numai ei pot spune. Cum atunci să se mai pună problema câţi oameni vor putea să înţeleagă profund sau măcar intelectual sau să aprecieze mesajul?! Nu aceasta este ideea, nu acesta este scopul. Pentru viaţa de zi cu zi, se poate găsi sprijin în multe nuanţe şi diversităţi. Nu acesta este rolul meu aici.

Dar oare exprimarea acestei înţelegeri profunde îi ajută pe oameni sau îi încurcă? Nu ştiu şi nici nu-mi cheltui energia căznindu-mă cu această întrebare. Are cine să se ocupe de treaba asta, în moduri pe care nu le putem cunoaşte. Asta, ca orice altceva din vis, nu-i problema „mea". Nu există nicio „intenţie" aici. Tot ceea pot face este să spun ceea ce ştiu.» (***capitolul 43***)

«Ideile noastre despre iubire sunt mult mai viciate decât vrem să admitem cu gânduri şi emoţii legate de implicare şi ataşament, de acea persoană cu totul specială, de simţul posesiunii, de excluderea altora, de nevoi personale, de grija de celălalt, de vinovăţie. Credem că grija faţă de

celălalt ar fi ceva important, venit din inimă. Dar grija de celălalt nu înseamnă altceva decât o implicare exagerată, neliniște, ataşare de rezultate. Este o părere greşită că ar trebui să ne pese de această existenţă iluzorie, acest vis, sau că lucrurile trebuie să conteze. Ea ne provoacă griji, neliniște, confuzie şi sentimente de separare şi de vinovăţie. Nu-i face bine nici persoanei de care ne "pasă", căci aşa doar îi perpetuăm propria sa implicare în vis. Asta nu-i iubire. Pretenţia noastră că iubim nu face decât să ne limiteze pe noi şi pe cei pe care încercăm să-i iubim.

Iubirea adevărată nu generează implicare. Iubirea este neutralitate; înseamnă absenţa judecăţilor, a cenzurii, a dorinţelor, a grijilor. Este Natura noastră Adevărată, Tot-ce-există, Prezenţa. Ne reaminteşte că nimic nu contează. Când conştientizezi că eşti dintotdeauna Prezenţa acestei Iubiri Perfecte, neimplicate, neutre, atunci simţi acea "Pace care întrece orice închipuire" (Filipeni 4:7)» (***capitolul 8***)

«Putem spune următoarele: „Trezirea înseamnă Înţelegerea că nu există nimeni care să se trezească. În acest trup nu există un individ care să facă ceva. Conştiinţa este tot ce există." Şi am exprimat toată învăţătura nondualistă. Cu adevărat, asta-i tot.» (***capitolul 15***)

«Când te debarasezi de ceea nu eşti, nu trebuie să devii altceva, ci rămâi aşa cum ai fost dintotdeauna. Din acest motiv, nu trebuie să faci nimic „spiritual", să devii, să înveţi, să practici, să urmăreşti, să purifici. Nu ţi se cere niciun efort ca să fii în starea ta naturală. Dimpotrivă, ceea ce-ţi pretinde un efort constant şi intens este menţinerea ideii false şi nenaturale că ai fi cineva, că ai fi un individ, ceva separat. Tu eşti o non-entitate! Lasă totul să curgă de la sine! Când te eliberezi de tot, te odihneşti în simplitatea a Tot-ce-există, care se poate numi starea ta naturală.» (***capitolul 24***)

«Când te opreşti, ceva fascinant se întâmplă. Individul nu se mai implică, nu mai acţionează; dar uimitor, totul continuă să se întâmple prin corpul-minte. Fără ca „tu" să acţionezi cumva. Deoarece, surpriză, „tu" n-ai făcut niciodată ceva.» (***capitolul 30***)

«Tehnologiile spirituale şi mentale au rolul să modifice aparentele legi ale naturii. Dar calea yoghinului, cel specializat în aceste mijloace, şi cea a jnani-ului, înţeleptul care urmăreşte anihilarea sinelui pentru a înţelege Sinele, sunt căi divergente, dacă nu chiar se exclud reciproc.

Ar fi de folos să lăsăm deoparte ideea că Dumnezeu a greşit cumva şi are nevoie de ajutorul şi implicarea noastră sau a înţelepţilor pentru a repara lucrurile. Ceea-ce-există nu poate fi decât perfecta desfăşurare a Conştiinţei. Iar dacă este nevoie de o ajustare pentru a menţine balanţa cosmică, atunci „cineva", poate chiar „tu", va fi irezistibil atras să

realizeze o acţiune care va servi acelui scop. Şi aceea, de asemenea, va fi tot desfăşurarea perfectă. Doar să nu o iei la modul personal, că ţi s-ar datora „ţie”!

Ţinând cont de programarea şi condiţionările şi contextele generale, multe aspecte din ceea ce numim viaţă omenească pot părea foarte neplăcute, oribile şi de-a dreptul inacceptabile. Perspectiva celui trezit nu este că acestea nu ar exista, ci că, într-un fel de neînţeles pentru mintea umană, ele fac parte din echilibrul general şi desfăşurarea perfectă, acceptându-le ca atare. Asta este „acceptarea” de care vorbesc înţelepţii. Nu înseamnă că, la Trezire, lucrurile oribile şi dureroase ce se petrec ar fi privite ca mai puţin oribile şi dureroase. De fapt, apare o şi mai acută conştientizare a lor. Dar este o viziune din perspectiva Întregului. Ideea că ceva ar fi greşit, că ceva ar trebui să fie reparat, că „cineva ar trebui să facă ceva în privinţa asta” este parte integrantă a „hipnozei divine” sau samsara.

În exprimarea succintă a lui Adyashanti: „Ideea că ar exista o problemă… ăsta-i firul de păr răzleţ care-i gâdilă în fund pe toţi oamenii”.» (***capitolul 25***)

Site oficial al cărţii, oferită gratuit pentru download: perfectbrilliantstillness.org/book/

Sursa acestui audio-book: youtu.be/aR_C2NNB-wI

Altă sursă pentru audio-book: archive.org/details/PerfectBrilliantStillnessAudiobook

8 iulie 2023

Cap. 33 „Natraj” (n.tr. - Nataraja)

«Inima este singura Realitate.
Mintea este doar o fază tranzitorie.
A rămâne în Sine înseamnă a intra în Inimă.»

- Ramana Maharshi

«Compasiunea nu este decât un alt cuvânt
pentru refuzul de a suferi din motive imaginare.»

- Nisargadatta Maharaj

I

În faţa mea, pe birou, o statuetă de bronz destul de grea, a cărei temă poate că vă este cunoscută sau nu. E cunoscut sub numele de *Natraj* sau Shiva Dansatorul (n.tr. - Nataraja). Unii dintre noi îl ştiam, poate, în vremurile noastre folk/hippie ca „Domnul Dansului”. Din Liniştea primordială, Shiva aduce lumea la existenţă prin dans şi întreaga lume există atâta timp cât există dansul. Lumea este această dănţuire, nimic mai mult.

Bineînţeles că, în mitul hindus, toate detaliile despre *Natraj* au semnificaţii complexe: numărul de flăcări, numărul de cobre din coafura lui Shiva, imaginea pe care stă, ce ţine în mâini şi aşa mai departe. Aceasta este una veche, găsită în ungherele din *Chor Bazaar* din Bombay; evident, a fost spartă şi reparată de mai multe ori, recent, chiar eu lipindu-i la loc una dintre flăcări.

Aşa este şi această viaţă – cu semnificaţii complicate, stricată şi reparată de mai multe ori – ale cărei trăiri sunt la fel de bogate şi profunde ca un covor de Kashmir, celălalt artefact pe care l-am târât cu mine din vizitele în India. La asta se referă Tony Parsons când numeşte emoţiile ca fiind culorile vieţii. Chiar şi angoasa, sau prăbuşirea sub stres, sau teama de necunoscut, sau curajul de a te arunca în ea (ori fiorul şi uimirea de a fi împins în ea). Când înţelegi că şi asta va trece, că face parte din dans, că nu are nicio importanţă dacă sau de ce se întâmplă *asta* în *acest* organism minte-corp şi nu în altul sau în niciunul, atunci nu mai rămâne decât să-ţi treci degetele prin ea şi să te bucuri, sau măcar să-i apreciezi textura, profunzimea, frumuseţea de nedescris.

Neluând nimic din ea, neposedând nimic din ea, nejudecând nimic. Doar o uimire permanentă şi totală. Zi de zi. Nimic nu trebuie să fie altfel

decât este. Nu trebuie să schimbi nimic. Nimeni nu trebuie să fie diferit de cum este.

Problema majorităţii sistemelor de „lucru terapeutic cu tine însuţi”, de self-help şi de analiză psihologică este că ele devin instrumente cu care ne judecăm pe noi înşine şi, în acelaşi timp, instrumente cu care ne autojustificăm faptul că-i judecăm pe ceilalţi. Uitaţi de toate acestea. Doar fiţi voi înşivă. Totul ESTE, pur şi simplu, aşa cum este.

«Ascultă:
dincolo de ideea de fapte bune şi fapte rele există un câmp.
Te voi întâlni acolo.» (Rumi)

Este câmpul unificat suprem, dincolo de orice concept dualist. Unde „eu” şi „tu” curg împreună. „Eu” nu este david. „Tu” nu eşti tu. Niciunul nu este. Şi, acolo ne unim. Complet, fără să lipsească nimic. Pentru că acel „Eu Sunt” care eşti tu, este acelaşi „Eu Sunt” care sunt eu.

Restul este doar rutină zilnică, şi nu avem cum să greşim ceva. Singurul lucru pe care îl putem şti cu certitudine este că orice facem este corect, minunat şi absolut necesar pentru a se întâmpla acum exact ceea ce se întâmplă. Frumos şi Perfect.

Condiţionările umane, emoţiile, sentimentele, tiparele de gândire: toate, parte din această lume, ne-au fost trase peste ochi pentru a ne feri de adevăr. Efectul este că nu putem vedea niciodată clar; ci doar „ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Corinteni 13:12). Întotdeauna gândim neclar, întotdeauna ratăm ceea ce este evident.

Toate aceste forme vin şi pleacă; toate vor trece în curând. Frustrarea, tristeţea, dorinţa ca lucrurile să fie altfel, şi acestea apar în Expansiunea Liniştită a Conştiinţei Îngăduitoare prezentă între gânduri. Ele nu vor înceta niciodată să apară; nu pot fi oprite şi nici nu este nevoie să încercăm. Doar le observăm. Acceptăm ceea ce există. Judecăţile sunt cele care ne fac nefericiţi:

„Când mintea este în robie, adevărul este ascuns şi totul este tulbure şi neclar, iar obiceiul împovărător al judecăţilor ne aduce supărare şi oboseală.”
(Seng-Ts'an)

II

Când eram în junglă, marea căutare de a găsi scopul „meu”, calea „mea” şi, mai ales, modul în care pot ajuta, s-a năruit şi s-a fărâmiţat, râzând. Tocmai luând visul drept real, dăm importanţă găsirii unui scop

sau sens; întrebând constant „de ce?” sau „cum?”, totul capătă importanţă. Această aparentă importanţă ne menţine înlănţuiţi.

O primă înţelegere intelectuală a Învăţăturii ne poate conduce la concluzia că cel mai bun mod de a ajuta este să fii gol, să nu mai încerci să fii de ajutor; iar cel mai eficient mod de a fi „bun şi grijuliu” este să nu-ţi mai pese şi să nu te mai pui în cale. Dar înţelegerea merge şi mai departe: Ceea ce există se desfăşoară deja într-un mod perfect. Nici nu ai cum să nu fi de ajutor; este imposibil ca cineva să se pună în cale.

Ataşamentele şi aşteptările legate de iubire – oricât ar fi de grijulii şi romantice şi satisfăcătoare şi acoperind nevoi profunde – sunt deseori mult mai puternice chiar şi decât ataşamentele faţă de obiectele fizice. Şi de aceea, multe tradiţii şi învăţători spirituali pun accentul pe non-ataşamentul faţă de ceilalţi ca o practică spirituală, ajungând chiar să distrugă şi să respingă complet relaţiile de iubire. Însă, cu adevărat, acest accent pus pe eliminarea ataşamentelor se dovedeşte a fi deplasat. Iarăşi dăm peste confuzia dintre a descrie şi a prescrie. Odată ce se percepe adevărata natură a lucrurilor aşa cum sunt, toate sunt văzute ca fiind elemente din vis şi, prin urmare, neadevărate, inutile, neimportante; şi, pur şi simplu, nu ne mai „agaţă”. Orice ataşament faţă de ele se evaporă în mod spontan.

Dar încercarea de a elimina ataşamentele pentru a obţine percepţia clară este, desigur, o inversare a cauzei cu efectul şi nu funcţionează. Câţi oameni cunoaşteţi care au „atins” iluminarea, sau măcar fericirea, agresându-se în acest mod, încercând eliminarea a ceea ce este natural? Ca orice altceva, apare firesc: şi atunci când ceva nu este firesc să existe, nu există. N-o poţi face să se întâmple nici măcar prilejuindu-ţi singurătate şi nefericire.

Ataşamentele emoţionale şi, în general, relaţiile umane, la fel ca şi comportamentele, rămân greu de înţeles atâta timp cât le privim ca fiind dirijate de nişte indivizi independenţi. Ştiinţe întregi au încercat să le descifreze. În timpul şi după cele două divorţuri şi numeroase relaţii amoroase, vreme de mulţi ani am tot încercat să influenţez situaţiile, discutând cu prietenii şi analizându-mi sufletul, chinuindu-mă să aflu unde o dădeam în bară.

Odată cu Înţelegerea că aşa-zisul „comportament uman” este, de fapt, Conştiinţa acţionând prin aceste instrumente şi că nu există un făptuitor independent al vreunei acţiuni, atunci chestiunea nu mai are relevanţă; şi dispare judecata că ceva nu ar fi în regulă şi ar trebui schimbat. Shiva, Stăpânul Dansului, dansează dansul Inimii; şi Totul, pur şi simplu, Este aşa cum este.

Nu există greşeli. Nu este posibil să faci vreo greşeală. Nu eşti autorul niciunei acţiuni şi nici cel care trăieşte vreo experienţă. Cum atunci ai putea fi autorul vreunei greşeli?!

Prin intermediul acestor minţi-corp se întâmplă ceea ce se întâmplă. Dacă este cazul să fie o învăţare, se va întâmpla. Uneori nu este cazul. Uneori se întâmplă schimbări, alteori nu. Uneori, o astfel de schimbare urmează înţelegerii, alteori o precede. Lanţul aparent al cauzei şi efectului şi obligaţia de a ne îmbunătăţi pe noi înşine sunt percepute acum ca fiind aspecte ale visului/jocului.

Sursa suferinţei şi a nefericirii este, de fapt, toate aceste ataşamente, această agăţare de ideile noastre dragi, chiar dacă este evident că nu funcţionează şi nu au oferit niciodată o fericire durabilă nimănui. Dar oare de ce ar face cineva aşa ceva?! Pentru că nu ai de ales, evident. Dar, bineînţeles, nimic din toate acestea nu este evident până când nu apare Înţelegerea.

Nu există nimic de obţinut, niciun loc unde ar trebui să te duci. Există doar acceptarea a ceea ce este, la cel mai profund nivel posibil, şi chiar şi asta se întâmplă doar dacă se întâmplă. Dacă omul nu este pregătit să audă ideea asta, n-o va auzi, oricât de bine ar fi exprimată. Atunci când omul este pregătit să o audă, poate fi rostită în treacăt de cineva pe stradă şi îi va atinge punctul sensibil. Când în organismul corp-minte această schimbare este gata să se întâmple, atunci un anumit cuvânt sau o anumită frază într-un anumit context poate fi, ca în acea poveste Zen, „sunetul pietricelei lovind vasul de lut” care provoacă blocajul în cascadă al minţii şi apariţia Înţelegerii... care este singurul posibil sfârşit al suferinţei.

III

Caracteristica esenţială a trezirii este abandonul prin acceptarea completă ceea ce există, care este desfăşurarea perfectă în Conştiinţă; se regăseşte peste tot în scrieri şi toate Învăţăturile indică spre această caracteristică. Este o acceptare foarte profundă, este infinită: şi începe aici, în propria ta inimă. Accepţi orice apare. Dacă apare un resentiment, accepţi faptul că a apărut resentimentul în acest corp-minte. Dacă apoi apare un strat de judecată, conform căreia nu ar trebui să apară resentimentul, atunci acceptarea va merge mai adânc, acceptând că se întâmplă această judecată.

Dacă mai apare încă un strat, poate un sentiment de autodispreţ sau de tristeţe că eşti „genul de persoană” în care apar resentimente, sau o

amărăciune sau lipsă de speranţă, sau orice altceva, atunci şi acestea pot fi incluse în infinita acceptare. Dacă simţi impulsul de a fi mai atent sau mai conştient de cauzele profunde ale resentimentului, atunci accepţi şi faptul că apare un asemenea impuls. Acceptarea nu are sfârşit. Şi apoi se extinde spre exterior, la evenimente, situaţii şi ceilalţi oameni. Acceptare profundă, la toate nivelurile, a orice apare; chiar dacă este ceva neplăcut; acceptarea chiar şi a neplăcerii însăşi.

În ciuda aparenţelor, nu se întâmplă nimic. Nimic din ceea ce pare să se întâmple nu contează deloc, nu are nicio importanţă. Totul este perfect aşa cum este. De unde ştiu eu asta? Pentru că este aşa cum este; deci cum ar putea fi altfel decât perfect?! Acest lucru devine evident atunci când este perceput direct, şi probabil este de neînţeles şi dificil de acceptat până când va fi perceput.

Deocamdată, bineînţeles, pur şi simplu, fiinţezi. În viaţa ta se întâmplă lucruri; lucruri bune, lucruri mai puţin bune. Şi se mai întâmplă că observi atent aceste lucruri. Dacă apar emoţii, ele apar tot în Conştiinţă, şi observi că apar. Dacă apar gânduri sau judecăţi, atunci şi acestea sunt observate. Ştiind întotdeauna că „şi asta va trece". Nu-i nevoie să faci presupuneri, nu-i nevoie de a eticheta sau a te agăţa de nimic.

Poate că în viaţa ta se întâmplă lucruri ciudate şi inexplicabile, care te împing spre locul în care va fi nevoie ca „tu" să te afli. Asta numesc eu „ingineria inversă" a cauzei şi efectului. Din punctul de vedere al Conştiinţei, ideea de cauză şi efect funcţionând „pe invers", adică efectul generând cauza, este la fel de valabilă ca şi modelul convenţional al cauzei urmată de efect.

Sau poate că agregatul minte-corp pe care îl consideri ca fiind „tu însuţi" este folosit ca învăţător pentru altcineva, iar ceea ce se întâmplă nu are nicio legătură cu povestea „ta". Sau nu. Poate că „scopul" este tocmai renunţarea, conştientizarea faptului că orice senzaţie de control este iluzorie. Ce putem ştim noi? Personajele din vis nu au nevoie să ştie; ele îşi vor juca oricum rolurile. Chiar şi acest personaj de vis al cărui rol în vis este să se trezească în vis şi să înţeleagă că este un personaj de vis. Şi ce dacă? Cui îi pasă? Întreabă-te: cine este cel care simte că îi pasă, care simte că vrea să ştie?

IV

Senzaţia că anumite lucruri sunt importante este o condiţionare foarte profundă şi greu de perceput sau de eliminat. Chiar şi căutătorii

spirituali care sunt familiarizaţi cu conceptul că „nimic din toate astea nu contează” se vor bloca la ideea că până şi „trezirea” face parte din scenariul destinat personajului de vis căruia i se întâmplă şi, de fapt, nu are nicio importanţă. „Chiar vrei să spui că Înţelegerea totală este doar o parte a visului?”. Bineînţeles că da. Chiar şi apariţia acestei Înţelegeri este un eveniment în vis, o parte a desfăşurării visului, şi nu se întâmplă nimic de fapt.

Cum poate avea vreo semnificaţie ce i se întâmplă vreunui personaj din vis?! Stop! Nu se întâmplă nimic aici; este un vis! Atâta timp cât Înţelegerea apare într-un personaj de vis (un organism corp-minte), ea este un eveniment în vis, deci ce mai contează?! Ideea că trezirea sau iluminarea ar conta este o ficţiune a căutătorului. Contează pentru cine? Cine e cel căruia îi pasă?

Se spune că îţi poţi da seama când te apropii de Înţelegerea totală, de trezire, atunci când, în corpul-minte pe care îl numeşti „eu”, se estompează importanţa trezirii. Această trezire constă tocmai în conştientizarea faptului că orice se întâmplă cu acest corp-minte – fie că este vorba de trezire sau de moarte, de mizerie sau de lux – toate acestea se întâmplă în vis „copilului unei femei sterpe”, ca să folosesc expresia lui Maharaj; unei creaturi mitologice, unei idei, unei ficţiuni, unui „cineva” care nu are cum să existe. Nimic nu contează câtuşi de puţin. Pare important în vis, dar vă asigur cu certitudine că nu este.

Uneori, expresia „Înţelegerea” este folosită pentru a semnifica indirect „Ceea Ce Este Înţeles”. Or, în acest caz, Ceea Ce Este Înţeles tocmai că *NU* face parte din vis şi străpunge visul în clipita atemporală şi aspaţială a trezirii. Dar apariţia Înţelegerii totale în orice organism corp-minte este, prin definiţie, un eveniment care pare să se întâmple în vis şi unui personaj de vis; şi este ca atare o parte a desfăşurării visului.

Preocuparea şi importanţa ataşată chestiunii trezirii îşi găseşte cea mai înaltă expresie tradiţională în jurământul de bodhisattva. Ideea de bodhisattva este o frumoasă chintesenţă budistă: sacrificarea propriei iluminări până când toţi ceilalţi au „atins-o”. Culmea altruismului, a sacrificiului de sine şi a gândirii înalte, ducând la un nivel superior tema „o iubire mai mare decât aceasta, nimeni nu are” (Ioan 15:13). Frumos! Poate exista vreo aspiraţie umană mai măreaţă?! Absolut încântătoare şi superbă; dar, deşi nu-mi place să fiu un demolator, este un nonsens. O gândire specifică visului. Minunată, lacrimogenă, o dramă romantică, dar complet irelevantă odată ce are loc trezirea. O asemenea idee poate apărea doar în vis, atunci când iei în serios existenţa „indivizilor separaţi”. Or, dacă individul este într-adevăr copilul unei femei sterpe

(nu există şi nu a existat niciodată), atunci cine e cel ce trebuie să se sacrifice şi pentru cine anume să se sacrifice? Şi, desigur, acelaşi lucru este valabil cu concepţia creştină că „Isus a murit pentru păcatele noastre”. Este un senzaţional nonsens, pe care tind să-l numesc „prostie” sau, în termenii lui Maharaj, un „spectacol pe cinste”.

Acesta este un aspect dificil pentru mulţi. Aparenta indiferenţă a Înţelegerii faţă de aceste lucruri „importante” şi „spirituale” pentru viaţa umană poate fi privită de oamenii normali şi bine-intenţionaţi ca fiind total lipsită de sensibilitate. Nu este deloc aşa; ba dimpotrivă, este plină de compasiune, dar nu cunosc niciun înţelept care să fi putut explica acest lucru într-un mod adecvat şi să creeze o punte de legătură. Căci chiar este o prăpastie: din perspectiva umană, bodhisattva reprezintă cea mai înaltă virtute; însă din perspectiva Înţelegerii, este o prostie irelevantă, deşi oarecum atrăgătoare.

Bineînţeles, toate acestea fac parte din venerabile tradiţii străvechi, împreună cu karma (karma cui?) şi reîncarnarea (niciun „cineva” nu se naşte, cu atât mai puţin renaşte). Dar tradiţia adesea nu rezistă în faţa simplităţii Strălucirii. În Orient sau Occident, miile de ani de tradiţie au tendinţa de a altera şi a născoci. Există o bine-intenţionată tendinţă de a preda învăţături ce aduc mângâiere, dar sunt specifice visului, pentru a le oferi oamenilor o uşurare imediată. Distincţia dintre acestea şi Înţelegere este uneori subtilă şi adesea se pierde din vedere.

La seminar, am studiat destulă teologie catolică şi versiuni ale Noului Testament pentru a şti că secole de interpretare bine-intenţionată a ceea ce, posibil, a reprezentat viziunea originară rareori se apropie de Înţelegerea reală. De exemplu, Isus din Nazaret se pare că a trăit, a propovăduit şi a murit fără ca vreunul dintre *sannyasinii* săi (referindu-ne doar la cei care au lăsat înregistrările oficiale scrise) să înţeleagă cu adevărat ceea ce încerca el să exprime. Ceea ce au transmis ei ca fiind creştinismul nu are aproape deloc de-a face cu Înţelegerea care, aproape sigur, s-a produs în Isus.

„Discipolii sunt numeroşi ca firele de nisip din râul Gange şi, totuşi, niciunul nu a atins iluminarea; ei greşesc, fiindcă o caută pe o cale învăţată de la alţii”. (Tung-shan)

În Orient sau în Occident, generaţii de călugări bine-intenţionaţi pot să distorsioneze mesajul destul de mult. Nu sunt un specialist în aceste domenii, în Advaita, Vedanta, budism sau sanscrită; şi nu am nici capacitatea, nici interesul de a susţine dispute în chestiunile de fineţe

care le par atât de importante erudiţilor. S-ar părea că, aici, fişa postului (cel puţin în momentul de faţă) este de a descrie, conform condiţionărilor acestui personaj corp-minte, ce este Înţelegerea, aici. Aceasta poate corespunde sau nu cu ceea ce au elaborat erudiţii de-a lungul secolelor.

Într-un mod greu de formulat, atunci când are loc Înţelegerea, Vederea, este extraordinar de simplă şi, într-un mod foarte subtil, multe lucruri devin imediat limpezi ca cristalul. Din perspectivă umană, intelectuală sau morală, asta poate suna ca o prezumţie inacceptabilă; dar în faţa acestei obiecţii, nu pot decât ridica din umeri. Este aşa cum este, iar dacă nu-i acceptabilă, e în regulă şi asta; la urma urmei, nu există niciun motiv imperios necesar pentru a fi acceptată. De îndată ce începem să jonglăm cu conceptele şi modurile de exprimare, chestia numită „david", la fel ca toţi ceilalţi, este posibil să cam „greşească". Dar ceea s-a Înţeles este foarte simplu. Există Ceea-Ce-Este. Şi nu pot face altceva decât a arăta cu degetul către Asta din diverse unghiuri, iar, din cauza condiţionărilor acestui corp-minte, foarte probabil că nu o voi face într-o formulă clasică.

Şi în această Înţelegere extrem de simplă există o recunoaştere, dar nu de către minte, a celorlalte cazuri în care a avut loc aceeaşi Înţelegere – în simplitatea ei totală, fără complicaţii sau înfloriturі sau intervenţia cuiva care îşi dă cu părerea cum ar fi corect. Poate că există aici mai multă afinitate cu anumite cazuri, dar recunoaşterea este aceeaşi, astfel încât este destul de clar cine înţelege şi cine nu; cine a văzut cu adevărat şi cine doar s-a străduit din greu. Cine se prefăcea şi habar n-avea. Şi cine este sau a fost pe deplin transparent în conştiinţa non-existenţei.

Nu contează dacă astăzi sunt în viaţă sau au plecat dintre noi. Există o categorie de oameni care susţin că singurii guru indieni autentici sunt aceia care sunt vii; că citatele din Maharaj sau din Maharshi sau din patriarhii Zen sunt doar un apel la personaje moarte de suficient timp pentru a nu mai suscita controverse. Şi mai sunt şi ceilalţi, căutătorii şi chiar învăţătorii din societăţile create în jurul unor guru morţi, care se înghesuie mereu în jurul unei fântâni secate şi nu recunosc niciodată Revărsarea Perfectă atotprezentă stând liniştită lângă ei, râurând în interiorul lor.

Ambele categorii ratează ţinta. În cadrul limitelor visului, căutătorii şi învăţătorii fac şi ei ce pot mai bine. Dar în Înţelegere nu există naştere sau moarte, nu există venire sau plecare, iar toate ocaziile şi formele în care a apărut Înţelegerea sunt întotdeauna unul şi acelaşi Eu, în mod clar prezent, *per omnia saecula saeculorum* (lb. latină - în vecii vecilor).

priveşte în interior. priveşte în interior!
frumuseţea inimaginabilă, perfectă,
în inima liniştită şi tăcută.
unica Bijuterie perfectă, aprins strălucitoare,
Tot ceea ce există
ceea ce Eşti! adevăratul Sine
–
priveşte şi vezi în Strălucire.
nu trebuie să faci nimic pentru a O cunoaşte:
nu gândi şi deja ştii.
când mintea este liniştită
când mintea este una cu inima
inima liniştită, tăcută, strălucitoare
–
priveşte înăuntru
nu rata asta!
nu-ţi trăi viaţa fără să vezi, fără să cunoşti
această supremă frumuseţe orbitoare.
priveşte şi fii
nu gândi – priveşte în interior – vei afla
cine Eşti.

8 iulie 2023

Link: youtube.com/watch?v=z-JIEjIA40c

Cap. 38 „O povară imposibilă”

**«Persoana nu este un lucru sau un proces,
ci o deschidere prin care se manifestă absolutul.»**

- Martin Heidegger

**«Numai Dumnezeu ştie; Dumnezeu îşi face planul.
Informaţia nu este disponibilă muritorilor...»**

- Paul Simon

I

Toată problema ar putea fi rezumată astfel: obiectul uman a muşcat mai mult decât poate mesteca, şi-a asumat mai mult decât este capabil. Înarmat cu doar atâta Conştiinţă cât poate curge prin el ca să-i dea destulă inteligenţă pentru a facilita funcţia numită gândire, omul crede că „sinele” său ar fi o fiinţă separată, independentă, autonomă, purtând responsabilitatea libertăţii şi a alegerii în deciziile şi faptele sale.

Dar, vezi tu, nu-i aşa. Aşa-zisa fiinţă umană este doar un obiect în Conştiinţă, oricât s-ar crede ea fiinţă conştientă independentă, oricât ar încerca (involuntar) să uzurpe rolul de Subiect.

Cum oare ar putea un obiect din jocul Conştiinţei, cu capacitatea absolut limitată a unui obiect, a unui personaj de vis, personaj de film, să nu fie total copleşit dacă încearcă să preia rolul şi responsabilităţile Subiectului, ale visătorului, ale scenaristului, producătorului şi regizorului filmului?! Personajul uman se auto-convinge că are o libertate aproape totală şi, prin urmare, şi responsabilitatea pentru acţiunile sale. Şi totuşi, se trezeşte apoi că face exact ceea ce-i este menit în desfăşurarea perfectă, în expresia infinită a Conştiinţei, jucându-şi rolul aşa cum a fost scris. „Dar nu am vrut să fac asta!” „Încerc să fiu o persoană mai bună, dar iar mă trezesc acţionând în acest fel.” „Acest lucru nu s-a întâmplat aşa cum am vrut eu.” „Continui să fac tot asta. De ce nu învăţ nimic?”

Cheltui atâta energie reproşându-ţi că nu te ridici la înălţimea la care te-ai convins că ar trebui să fii. Atâta vinovăţie. Şi cheltui încă pe atâta energie încercând să eviţi această vină, reproşându-i altcuiva că nu se ridică la aceleaşi aşteptări. Este ridicol. Organismul uman crede că este Dumnezeu şi îşi asumă responsabilităţile lui Dumnezeu, dar are doar

capacitatea unui obiect creat. Nu e de mirare că atât de mulţi se simt nemulţumiţi de ei înşişi în cea mai mare parte a timpului.

Cum oare ar putea să se ridice atât de sus?! Este o ştachetă imposibilă. Iar suferinţa pe care şi-o produce obiectul uman asumându-şi rolul de Subiect este, de fapt, aranjată şi inutilă.

Există o enormă confuzie de identitate. Ideea că ar exista un individ, un eu, o persoană, o fiinţă umană, este doar o mică şi nevinovată eroare. Se pare că există o întreagă activitate, gânduri şi emoţii, ceea ce diverşi autori numesc „fluxul conştiinţei", care dă iluzia unei continuităţi. Această aparentă continuitate a activităţii cerebrale este cea pe care o consideri „sinele" tău, dar el nu există de fapt, nu există un „ceva" acolo.

Ceea ce crezi tu că eşti, o fiinţă umană, este, de fapt, mult mai puţin: un personaj de vis, un aparent organism corp-minte cu rolul de mecanism ce intermediază exprimarea Conştiinţei.

Dar cine eşti Tu cu adevărat înseamnă mult mai mult; şi toate acestea, inclusiv viaţa minţii-corp care crezi că ai fi, se desfăşoară aievea perfect, fără cusur, în pura Conştiinţă total liberă, care eşti Tu de fapt.

II

Dacă visul este rezultatul „hipnozei divine", atunci de ce nu este hipnoza completă? Cum de, totuşi, se poate trezi cineva?

Înţelegerea este un har absolut, un cadou desăvârşit. Faptul că se întâmplă asta, că cineva se trezeşte din vis, este un mare mister. Ego-ul nu se lasă dat o parte fără luptă; nu renunţăm uşor la viaţa noastră. Adevărul este că, lăsaţi de capul nostru, nu am renunţa deloc la ea. Şi ce avem nevoie pentru a pricepe că „sinele" pe care ni l-am construit de când ne-am „născut" nu este real, nu există deloc? Uneori e nevoie de nişte măsuri destul de drastice. Suferinţa fizică şi mentală intensă, adesea până la limita morţii trupeşti, apare frecvent în mărturiile despre trezire. Nu zic că sugestia asta ne-ar fi de ajutor. Dar, după ce are loc trezirea, lucrurile sunt privite oarecum invers. „Harul înseamnă orice va fi nevoie pentru a-ţi deschide inima şi a te trezi." Poftim darul, iar acum totul este aşa cum este. Se desfăşoară perfect.

Psihologia sau psihoterapia au vreun rol în acest proces de trezire?

Este interesant că foloseşti cuvântul proces, pentru că tocmai asta-i diferenţa. Terapia este un proces, ceva prin care trec personajele de vis, aici, în vis. Procesul, creşterea şi devenirea se petrec doar în dualitate; aceasta este natura dualităţii. Trezirea nu este un proces, ci o ieşire bruscă din cadrul procesului, în afara dualităţii.

Dar, privind în retrospectivă, pot spune că psihoterapia, cu siguranţă, poate servi la stabilizarea senzaţiei de eu până în momentul când devine sigur sau chiar posibil să renunţi la el. Un ego foarte nesigur şi defensiv, cu o stimă de sine foarte scăzută, sau plin de frică şi nelinişte, se va simţi doar jignit sau agresat dacă i se spune că el nu există cu adevărat, că este doar o „falsă închipuire", o idee greşită care trebuie eliminată. Ironic, e nevoie de un ego destul de puternic pentru a putea auzi acest mesaj şi a accepta ideea.

Dar poate deveni cam chinuitor, în psihoterapie, să mergi pe cărbunii emoţionali ai evenimentelor trecute şi, la un moment dat, chiar complet contraproductiv, dacă ajungi să le iei prea în serios. Din perspectiva mea actuală, este clar că-i inutil să încerci să ştii sau să „descoperi" cine eşti: e doar o vânare de vânt. Eul individual, pe care psihoterapia are rolul să-l ajute, este, de fapt, o iluzie, şi asta-i marea problemă. Descoperirea-cheie constă în a înţelege cine sau ce NU eşti, iar psihoterapia nu are şanse să te conducă acolo.

Dar şi înainte, şi după trezire, organismul corp-minte funcţionează aşa cum este programat şi condiţionat; de aceea, este întotdeauna util să ne cunoaştem punctele psihologice slabe. Simpla aflare a ce şi unde sunt acestea, fără a încerca să le „reparăm", poate fi foarte folositoare; dar, dincolo de asta, nu prea are rost să lucrăm asupra ego-ului (de altfel, nici să încercăm a diminua ego-ul), căci el este doar o hologramă sau o iluzie care nu există de sine-stătătoare.

În învăţătura lui Ramana Maharshi se regăseşte deseori tema că, întrucât ego-ul nu are o existenţă reală proprie, el se năruie atunci când lumina investigaţiei de sine cade asupra lui. Când falsitatea ego-ului se dizolvă, rămâne adevărul. Atât este de simplu. Asta înseamnă să te trezeşti. „Realitatea este, pur şi simplu, pierderea ego-ului".

Se pare, totuşi, că mulţi oameni sunt nefericiţi, iar psihoterapia, diferitele tipuri de terapie, pot să-i ajute.

Desigur. Asta au la dispoziţie; personajele din vis sunt nefericite, aşa că merg la terapie în vis pentru a se simţi mai fericiţi în vis. Este un sistem închis. Există şi alte modalităţi în vis de a te simţi mai fericit. Dar, în fond, în cazul în care nu ai observat, nefericirea este inerent legată de vis. Aşa funcţionează dualitatea şi, atâta timp cât eşti „înlănţuit" în vis, va exista o relativă fericire şi o relativă nefericire.

În termeni practici, cel puţin nouă zecimi din problemă – această aşa-numită „înlănţuire" sau, mai concret zis, nefericire – se leagă de ideea de responsabilitate. Oamenii adoră conceptul de liber-arbitru, mizează totul pe el, cred că viaţa nu merită trăită altfel. Dar o examinare

riguroasă va releva că este doar o idee, nu experienţa ta reală din niciun moment. „Lanţul cauzalităţii” este atât de complex, încât nu poţi afirma că „liberul arbitru” ar avea vreo contribuţie la oricare acţiune a corpului-minte pe care îl numeşti „eu”. Oare ai putea găsi fie şi numai o singură acţiune de care să fii sigur, pe care să o poţi dovedi a fi fost doar a ta, sau a ta într-o proporţie semnificativă, sau, pur şi simplu, a ta şi nu rezultatul împletirii de influenţe amestecate provenite din genetică, mediu, instruire, cultură, condiţionări, „accidente” istorice, întâlniri „întâmplătoare” şi aşa mai departe?! În ultimă analiză, nu poţi găsi niciuna.

Odată înţeles acest lucru, devine posibil să nu ne mai îndoim că ceea ce noi considerăm a fi indivizi nu sunt chiar subiecţi, surse de iniţiative, ci sunt obiecte, instrumente prin care lucrează sau curge Conştiinţa, „forţa cosmică”, „energia divină”. Şi astfel, ideea de „responsabilitate” slăbeşte destul de mult şi dispare. „Tu” nu eşti mai responsabil de ceea ce se întâmplă prin corpul-minte pe care îl numeşti „sinele” tău decât este flautul pentru muzica cântată la el de un muzician.

Iar apoi înţelegi că asta-i valabil pentru orice alt corp-minte. Şi astfel, bineînţeles, odraslele responsabilităţii: vinovăţia, păcatul, ruşinea, mândria, aroganţa, răutatea, toate sunt aruncate pe fereastră. „Tu” nu „făptuieşti” nimic; şi nici alţii nu făptuiesc; evenimentele se întâmplă, şi se întâmplă prin intermediul organismelor minte-corp folosite ca instrumente, inclusiv cel pe care îl numeşti „eu”.

Nu prea îmi vine să accept că nu există o responsabilitate personală, dar îmi dau seama că ceea ce descrii ar fi o mare uşurare.

Este o povară imposibilă pentru obiect, pentru instrument, să preia sarcina de a fi decidentul, subiectul, cel responsabil, cel care aparent greşeşte şi face totul praf: este o misiune nebunească, după cum putem vedea uitându-ne la lume. Singurii oameni acceptabil de fericiţi şi sănătoşi la cap sunt cei care adoptă o anumită acceptare a ce există ca fiind desfăşurarea Conştiinţei; chiar dacă ia forma unei credinţe simple, precum „mă las în mâna Domnului”. Cei care sunt convinşi că pot şi trebuie să hotărască singuri, cu toate implicaţiile aferente responsabilităţii personale, se sforţează mult prea mult.

Însă da, bineînţeles că asumarea responsabilităţii personale este o atitudine mai matură decât a critica şi da vina pe ceilalţi şi, prin urmare, este deprinsă ca o strategie folositoare societăţilor şi indivizilor din vis. Dar, în cele din urmă, şi aceasta este percepută a fi o idee la fel de golită de conţinut ca şi cea de individ, pe care se bazează.

Ar trebui să renunţăm la noi înşine foarte mult.

Învăţătura de bază, centrală, ireductibilă, rostită într-o formă sau alta de orice învăţător care merită să fie ascultat, este cuprinsă şi în versetul din Scriptura ebraică: „Stai liniştit şi cunoaşte că Eu Sunt Dumnezeu”. De fapt, nu avem nimic de învăţat; e de ajuns să stăm liniştiţi şi tot ceea ce poate fi cunoscut există deja aici. Orice altceva sunt chestii din vis, orice altceva este doar zgomot, orice altceva este înlănţuire.

Dar şi ca să mă abandonez sau să stau liniştit trebuie să mă străduiesc cumva, or, învăţătura pe care am auzit-o spune că nu poţi face nimic.

În esenţă, ideea de non-făptuire este una destul de simplă, dar, cu toate acestea, este dificil să vorbim sau chiar să ne gândim la ea în mod clar la început, deoarece limbajul şi conceptele noastre nu sunt potrivite pentru ea. Chinezii au o expresie, wei wu wei. Wei înseamnă acţiune. Wu este negativul, deci wu wei înseamnă non-acţiune. Asta stabileşte dualitatea fundamentală; acţiune sau non-acţiune. Dar mai poate fi experimentată şi alternativa de wei wu wei, care înseamnă „acţiune care nu este acţiune”. Nici a sta degeaba, nici a alerga de colo-colo încercând să rezolvi lucruri, ci experienţa îndeplinirii acţiunii necesare. Cheia constă în ideea de cine acţionează. Nimeni. Acţiunea are loc fără un făptuitor. Aici limbajul şi conceptele noastre au o dificultate.

Mintea mea nu poate pricepe.

A cui minte? Care minte? Acel „tu” care crezi că are o minte este o iluzie; o idee în care am fost învăţaţi cu toţii să credem, dar care se dovedeşte a nu avea nicio bază în realitate. Acest lucru devine foarte clar. Când o analizezi, nu găseşti cu adevărat nicio „minte”. Ce este mintea? Nu există un astfel de lucru separat.

Ceea ce există, ceea ce experimentăm cu toţii, este un aparent flux mai mult sau mai puţin continuu de gânduri. Asta numim noi „minte”, crezând că acest flux de gânduri este generat în interiorul craniului. Aşa am fost învăţaţi să credem încă de mici copii; dar ia seama la propria experienţă. De fapt, ştii deja că gândurile „tale” vin din altă parte. Uneori spunem: „Mă întreb de unde a venit această idee!”. De unde vin toate: de la Conştiinţă, Sursă. Nu provin de la instrumentele umane minte-corp. Acestea nu sunt emiţători. Ci sunt doar staţii releu, mecanisme intermediare pentru Conştiinţă. De aici provine învăţătura „nu tu eşti făptuitorul”; „tu” nu poţi fi făptuitorul a nimic: lucrurile se întâmplă prin intermediul organismului corp-minte pe care îl consideri a fi „eu”.

Dacă nu eu sunt făptuitorul niciunei acţiuni, atunci cine?

Dacă simţi neapărat nevoia, poţi considera că lucrurile sunt realizate de Conştiinţă, prin intermediul instrumentelor care sunt organismele corp-minte. Dar, la urma urmei, chiar şi ăsta-i un mod de a proiecta „Conştiinţa" drept o fiinţă, o entitate precum „Dumnezeu", care face diverse lucruri. Adesea se spune că este Conştiinţa, sau Prezenţa, sau Iubirea, sau Prea-iubitul, cea care acţionează, gândeşte sau experimentează. O astfel de exprimare poate aduce consolare sau inspiraţie, dar este doar o folosire poetică a limbajului şi a conceptelor. În cele din urmă, se renunţă de tot la ideea vreunui făptuitor.

În fond, nu există nici făptuitor şi nici lucru făcut, ci doar fapta. Nu există nici experimentator şi nici experienţă, ci doar experimentarea. Exact asta este Conştiinţa; Conştiinţa nu face nimic: ea este totul. Totul este pe deplin şi complet impersonal, cu referire atât la presupusa existenţă a unei persoane „eu", cât şi a unei persoane divine.

Aceasta este esenţa non-dualităţii. Există doar Tot Ceea Ce Este. Asta este Eu Sunt. Nu există nimic altceva, nici un „eu" aici, nici un „dumnezeu" în altă parte. Totul este Eu.

Să-l ascultăm pe Wei Wu Wei:

«În concluzie:
Totul este Eu
şi Eu sunt nimic.
Toate fenomenele sunt manifestări obiective.
Ceea ce sunt Eu în mod obiectiv este totalitatea manifestărilor fenomenale.
Ceea ce sunt Eu în mod subiectiv este ceea ce toate fenomenele *sunt*.
Nimic personal, nicăieri şi nicio clipă.
Noţiunea de persoană nu este indispensabilă, ba chiar este *toată problema*!»

15 iulie 2023

Link: youtube.com/watch?v=UlHMi-0fWns

Cap. 41 „Vedere periferică”

«Când cineva mă întreabă cine este el sau ce este Dumnezeu,
Zâmbesc în sinea mea şi îi şoptesc Luminii:
„Iar te prefaci.”»

- Adyashanti

Poate că un motiv pentru care Înţelegerea nu se întâmplă mai frecvent ar fi că-i prea simplă, prea aproape, prea subtilă. Noi căutăm în direcţia opusă, spre altceva mai măreţ. Gândiţi-vă la următorul lucru: când apare Înţelegerea, o reacţie obişnuită este râsul. O reacţie obişnuită este: „O, atât!?”. Chiar aici, extrem de familiar, dar trecut cu vederea pentru că ai căutat altceva, ceva special. De aceea, vei descoperi numai oprindu-te, în linişte. „Stai liniştit şi cunoaşte că Eu Sunt Dumnezeu”. Starea ta naturală. Subtilă. Se pierde, e trecută cu vederea dacă există o mişcare pieptişă, o căutare directă, o gândire activă, orice altceva decât liniştea profundă.

Iată o metaforă. În retina ochiului funcţionează două tipuri de celule: celulele con şi celulele bastonaş. Conurile sunt grupate spre centrul retinei; asupra lor se focalizează tot ce se află în centrul câmpului vizual, ele receptând nuanţele fine ale luminii şi, mai ales, culoarea. Bastonaşele sunt mai numeroase la marginea retinei; ele captează ce se află la marginea câmpului vizual, prin vederea periferică. Acestea nu disting culoarea, ci pot doar deosebi albul de negru, dar sunt mai sensibile decât conurile la contrastul luminos. Din acest motiv, celulele bastonaşe sunt importante la vederea nocturnă şi explică un fenomen ciudat: faptul că pe întuneric vedem mai bine cu vederea periferică.

Plimbându-mă noaptea prin pădurile din Vermont, am învăţat de mic că ceea ce poţi vedea pe întuneric depinde de felul în care priveşti. În repetate rânduri, vedeam ceva mişcându-se cu vederea periferică, dar când mă întorceam să privesc direct, nu vedeam decât întunericul. În cele din urmă, am învăţat să nu mă mai răsucesc, să nu mă uit direct, ci să păstrez doar vederea periferică, aproape fără a mai privi deloc. Atunci poţi vedea cel mai bine.

Subtilă. Se pierde, e trecută cu vederea dacă există o mişcare pieptişă, o căutare directă, o gândire activă, orice altceva decât liniştea profundă. Dacă te concentrezi asupra ei, atunci dispare. Discuţiile, întrebările, cititul cărţilor, meditaţia, gândirea, concentrarea, căutarea, toate sunt contraproductive, deoarece te împing în direcţia greşită,

creând activitate, instabilitate şi zgomot. La fel cum există *wei wu wei*, acţiunea care nu este acţiune, acţiunea neplănuită, nepremeditată, ci având loc spontan; tot aşa există o vedere fără a privi, o înţelegere care se întâmplă fără să te strădui, fără să cauţi.

Adormit în vis, în activitatea cotidiană, priveşti fără a vedea cu adevărat. Ar fi nevoie să vezi fără să priveşti, să vezi fără să existe privitorul.

Poeziile lui Rumi şi Hafiz, Kabir şi Tagore, toate se referă la acest lucru, la această privire laterală, la crearea unei deschideri liniştite şi tăcute în care se pot înfăţişa subtilităţile care ar fi ratate printr-o căutare directă.

„Nu-ţi dori unirea!
Există o intimitate dincolo de asta...
Îndrăgosteşte-te în aşa fel
Încât să te eliberezi de orice legătură.
Iubirea este lumina sufletului, gustul dimineţii;
fără eu, fără noi, fără pretenţia de a fi...
Ca ochii în tăcere, lacrimile, faţa:
dragostea nu poate fi rostită." (Rumi)

Nu poate fi rostită, pentru că a vorbi înseamnă a privi direct. Este Principiul Observatorului în sens invers. Adevărata ta natură, Ceea Ce Este, este pură Conştiinţă Subiectivă. Aşadar, dacă devii un observator încercând să o găseşti, să o priveşti, să o transformi într-un obiect, atunci nu o vei vedea nicăieri, deoarece nu există ca obiect. Pura Conştiinţă în care apare totul este ceea ce tu, deja, eşti: cum ai putea să o găseşti altundeva? În linişte, o recunoşti.

Eşti uluit de enormitatea erorii de percepţie, a înţelegerii greşite. De aceea, apare râsul atunci când, în sfârşit, vezi cu adevărat: suntem cu totul pe de lături. Aproape întreaga activitate umană, de la viaţa de zi cu zi, cu gândurile şi acţiunile cotidiene, până la filozofie şi teologie, psihologie şi sociologie, biologie, fizică, istorie şi politică, toate se bazează pe o premisă complet eronată şi se îndreaptă necontrolat, nonşalant, inconştient în direcţia greşită.

Numai prin non-acţiune se poate întâmpla ceva semnificativ. Acesta este sensul îndemnului lui Krishna din *Bhagavad Gita*: „să fii treaz la ceea ce lumea e amorţită şi adormit la ceea ce lumea este stârnită". A fi liniştit în nemişcare, a nu face nimic, doar conştient, este singurul lucru care nu înseamnă o pierdere de timp.

Stai puţin. Dar inconştientul?

Care inconştient?

Ceea ce se numeşte inconştient. Mintea inconştientă, sinele inconştient.

Tocmai de aceea spuneam că totul se bazează pe o premisă greşită. Odată ce accepţi credinţa larg răspândită, dar nefondată, într-un eu individual şi o minte individuală, te poţi apuca de treabă şi să împarţi acea minte în parte conştientă, subconştientă, inconştientă şi supraconştientă şi să creezi ştiinţe întregi care să se ocupe de fiecare dintre ele. Dar te îndrepţi orbeşte pe un drum fără ieşire. Tu şi toţi cei pe care îi cunoşti veţi rămâne ocupaţi în vis pentru multe generaţii, dar nu veţi ajunge nicăieri.

Dar atunci când lucrez cu mine ca să-mi descopăr motivele inconştiente pentru care fac ceea ce fac sau simt ceea ce simt, mi se pare că intru în contact cu un nivel mai real şi mai important, nivelul inconştient, care este cel care conduce şi motivează acest nivel conştient mai superficial.

Sigur. Şi această muncă poate conduce la un nivel mai înalt de funcţionare a organismului corp-minte, odată ce înţelegi forţele care acţionează?

Da, cu siguranţă.

Da. Dar toate acestea se întâmplă în interiorul visului, în cadrul constructului mental în care aceste fenomene ale organismului corp-minte, ale sinelui individual şi ale minţii împărţite pe mai multe niveluri, toate au o aparentă realitate. În acest vis, există unele lucruri simţite ca plăcute şi altele, ca dureroase. Dacă un personaj din vis a avut o copilărie dificilă, ulterior, o mare parte din aşa-numita viaţă a acelui personaj poate fi nefericită. Dacă parcurge cu succces o terapie, poate că o parte din restul acelei vieţi va fi mai fericită. Multe lucruri se pot întâmpla în vis care să facă o parte a visului mai puţin neplăcută. Dacă personajul urmează un curs de bucătar, el are ocazia să se bucure de alimente mai gustoase decât fasolea la conservă. Dacă participă la un seminar şi învaţă o nouă strategie sau un nou mod de a gândi sau de a acţiona, visul va fi trăit într-un mod nou, care ar putea să-i placă mai mult personajului din vis. Lumea este plină de modalităţi de îmbunătăţire a experienţei visului, de la cele mai banale până la cele profund valoroase şi utile.

Dar nimic din acestea nu au vreo legătură cu ceea ce discutăm aici. Nu vorbim despre îmbunătăţirea experienţei din vis. Vorbim despre a vedea visul drept ceea ce este: un construct mental, o fantezie generată de minte, o proiecţie a ceea numim „minte” – dar care, de fapt, nu există, nici sub formă conştientă, nici inconştientă.

Cum adică, mintea nu există?

Care minte? Ce numeşti tu „minte”?

Ei bine, poate că aş fi de acord că nu există un „lucru” numit minte. Nu este un organ, căci cred că se află în tot corpul şi nu doar în creier, dar este aspectul mintal din structura corp-minte.

Deci, în loc de „lucru”, ai numi mintea o funcţie?

Bine, funcţia de gândire, funcţia de raţionament, dar mai mult decât atât; există şi intuiţia şi alte chestii care se întâmplă în subconştient, care şi ele fac parte din minte.

Sunt de acord că există o funcţionare în aceste organisme corp-minte. Există o activitate fizică şi o activitate mentală. Funcţionarea fizică se manifestă ca activitate corporală de diferite tipuri. Funcţionarea mentală este experimentată ca gânduri şi activitate mentală. Şi din cauza acestor activităţi – numite de tradiţia budistă *skandhas*, procesele de gândire, percepţiile senzoriale şi aşa mai departe, toată funcţionarea organismului corp-minte – se presupune că ar exista aici ceva, cineva care face aceste lucruri. Dar asta-i o presupunere nefondată. A percepe că *skandhas* sunt lipsite de un sine individual care le execută, asta înseamnă a te trezi. Tot ceea ce există este Conştiinţa. Există o aparentă funcţionare a Conştiinţei în şi prin aceste aparente organisme corp-minte, dar ele nu există ca entităţi separate ca atare.

De aceea îl numim vis; totul, inclusiv organismul corp-minte pe care îl numeşti „eu însumi”, nu există în sine ca ceva separat, ci doar ca o aparentă funcţionare în Conştiinţă. Nu există un sine sau o minte separată, ci doar personaje de vis în Sine sau Conştiinţă. În acest aparent organism, în aceste personaje de vis, nu există decât gândirea. Pe asta o experimentăm. Experimentăm apariţia unor gânduri; dar presupunerea că ele îşi au originea în interiorul capului, în ceva ce numim minte, este un salt exagerat. Din această percepţie greşită fundamentală decurge tot restul, tot dualismul, toată iluzia separării, toată *samsara*.

Deci asta... (pauză) Stai aşa. Ceea ce spun chiar acum, nu eu spun, nu provine din această minte?

Exact.

(pauză)... Bine, tot repeţi că ar fi un vis. Înţeleg analogia, este una simplă, dar nu văd cum se poate aplica.

Valoarea analogiei cu visul este că ne dă o idee de ce realitatea fizică, toată realitatea consensuală, în principiu, nu este reală, dar într-un anumit sens, este, totuşi, reală. Analogia se referă la modul cum ne raportăm la visele din timpul somnului. Dacă ai visat ceva noaptea când dormeai, când te trezeşti, nu ai spune că ceea ce s-a întâmplat în vis s-a

întâmplat „cu adevărat”; ci a fost doar un vis. Pe de altă parte, a fost un vis cât se poate de „real”; dacă povesteşti cuiva un vis pe care l-ai avut, nu înseamnă că minţi sau inventezi, ci chiar ai avut acel vis. Afirmând că visul nu este real în sensul realităţii consensuale, vrem să spunem că visul nu există independent şi de sine stătător, aşa cum considerăm alte obiecte; el există exclusiv ca vis al celui care l-a visat.

Ceea ce spun aici este că asta-i valabil pentru tot ceea ce luăm drept realitate, ceea ce numim realitate consensuală, ceea ce omenirea este de acord a fi real. Ea nu este reală aşa cum ai crede: ci există doar ca un vis în Conştiinţă. Are o anumită realitate, da, într-un anumit fel, chiar există. Tot ceea ce se manifestă este Conştiinţa, iar totul există în Conştiinţă ca expresie a Conştiinţei, deci are o anumită realitate. Dar nu există de sine stătător, în mod independent; apare aici doar ca o expresie, o proiecţie în Conştiinţă, visătorul suprem; atât, nu are altă realitate în afară de asta.

O altă analogie similară, apărută mai recent, este cu hologramа. O hologramă este doar o iluzie creată prin proiectarea unui fascicul de lumină coerentă laser. Şi totuşi, o hologramă foarte sofisticată poate arăta, suna şi părea foarte „reală”, la fel de reală ca şi realitatea fizică, astfel încât ai putea interacţiona cu hologramа unei persoane ca şi cum ar exista o persoană „reală” acolo – ceea ce, desigur, nu este cazul.

Da, dar o hologramă nu pare chiar reală, pentru că nu este substanţială; de exemplu, ai putea să treci mâna prin ea sau să mergi prin ea. Tocmai de aceea spun că nu înţeleg cum s-ar aplica; nu cred că tu sau acel perete aţi fi nişte vise sau holograme, pentru că conţineţi substanţă; n-aş putea trece prin tine.

Corect. Aşa că te întreb, în ce situaţie ar părea o hologramă foarte substanţială? Sau, altfel spus, cui i-ar părea hologramа ca fiind solidă?

Unei alte holograme...

Exact.

Eu... (pauză lungă)...

Nu te grăbi.

Am... (pauză) Scuze, se pare că mi-am pierdut firul gândurilor.

Rămâi aşa puţin. Relaxează-te, nu încerca nimic, stai liniştit pentru un minut... (pauză) Acum poţi să-mi spui despre ce vorbeam?

Ăă... Advaita, non-dualitate.

Care a fost ultimul lucru pe care l-ai rostit înainte de a-ţi pierde şirul gândurilor?

Mi-e teamă că nu-mi prea amintesc.

E în regulă. Te simţi puţin dezorientat?

Da. Sunt bine, dar a fost, cu siguranţă, ceva ciudat.

„Atunci, ca unui străin, urează-i bun venit!” (din piesa „Hamlet”) Păstrează puţin această dezorientare, până să se risipească. Savureaz-o, simte-o. Este ceva foarte frumos. Exact asta căutai, de fapt, fără să-ţi dai seama.

Ultimul lucru, înainte de a-ţi pierde şirul gândurilor, a fost că ai recunoscut posibilitatea că totul pare real doar pentru că nici „tu însuţi” nu eşti real. Ai spus că doar o altă hologramă ar putea vedea hologramele ca fiind substanţiale sau „reale”. Şi ţi-a venit ideea că poate „tu” eşti doar o hologramă.

O, da.

Aşadar, dacă nu ai fi luat-o ca pe o posibilitate serioasă, ar fi părut doar o idee interesantă şi ai fi trecut cu uşurinţă peste ea fără nicio problemă. Dar, din cauza atmosferei create aici, ego-ul – acea senzaţie fabricată, născocită, senzaţia de eu individual – s-a confruntat cu posibilul adevăr că ceea ce ai considerat întotdeauna ca fiind „eu” – acest aparat minte-corp care acţionează în lume – nu există absolut deloc ca ceva real, ci doar ca o hologramă, o proiecţie, un vis; iar ego-ul nu este capabil să facă faţă la asta, aşa că se retrage.

Aceasta este diferenţa dintre înţelegerea intelectuală, în care aceste idei sunt discutate teoretic, şi Înţelegerea mai profundă; care atinge un alt nivel, unde ego-ul, impresia de sine individual, este fărâmiţată, anihilată. Nu-i de mirare că acest fapt va fi resimţit ca o mică confuzie, nu-i aşa?! Senzaţia de sine separat, ego-ul îşi petrece tot timpul încercând să ţină totul sub control, încercând să te ferească de aceste momente de dezorientare, când totul se prăbuşeşte şi nu mai ştie ce să facă.

Este atât de frumos. La asta mă refer când spun să pui întrebarea periculoasă, întrebarea care poate pune capăt vieţii „tale”. Ideea că acest „tu” nu este real, ci doar un gând, o proiecţie, te-a blocat. De aceea ţi-am spus să savurezi acest sentiment de dezorientare. Să-l cunoşti, să nu te temi de el, să îl saluţi. Te vei întoarce din nou acolo. Acel loc în care ego-ul este complet dezorientat este ceea ce cauţi. Practica zen de a reflecta la *koan*-uri de nerezolvat, de exemplu, este concepută pentru a aduce mintea egotică în acea stare în care nu poate face faţă şi se pierde complet. Într-o zi, în loc să îţi revii din acea stare, întorcându-te la ce-ţi este familiar, nu o vei mai face. Vei rămâne aici, vei cădea tot mai adânc, vei pătrunde în partea cealaltă. Apoi nu te vei mai întoarce deloc. Atunci nu vei mai exista deloc. Va fi perfect evident că nu există nici minte, nici sine, nici „tu”, nici partea asta sau partea aia, nimic unde să te mai întorci. Asta se numeşte trezire.

Dar te rog, nu încerca să te dezorientezi de unul singur. Ajungem iarăşi la confuzia dintre prescriere şi descriere. Ţi-am oferit doar o descriere a ceea ce se întâmplă, nu-i ceva ce ai putea face. Nu o poţi provoca. Doar salut-o când soseşte.

Sună cam înfricoşător, e ca şi cum mi-aş pierde minţile.

Nu ai nicio minte de pierdut. Vei pierde doar ideea greşită că ai avea una. Dar este înfricoşător, da. Frica vine de la ego, senzaţia de a fi un sine individual, care vrea să se impună şi nu vrea să meargă acolo unde nu mai conduce el. De aceea spun uneori că, lăsaţi de capul nostru, nimeni nu ar alege asta. Ego-ul nu-şi poate alege propria anihilare. Din fericire, nu depinde de noi.

Suntem cu toţii condiţionaţi să ne speriem în această împrejurare şi să ne facem griji că vom înnebuni. Atunci când păşeşti dincolo de cadrul aproape universal acceptat al visului, al realităţii consensuale, şi îţi apar gânduri cu adevărat „din afara cutiei", din afara peşterii lui Platon, atunci este foarte posibil să experimentezi suferinţă psihologică sau agitaţie. Şi, de asemenea, ceilalţi din jur aflaţi încă în vis vor crede că te comporţi cam ciudat. Dar, crede-mă, starea cu adevărat nebunească este cea în care te afli acum, crezându-te a fi separat; necunoscându-ţi adevărata natură, crezând că eşti acest obiect, fără să realizezi că Tu eşti Tot Ceea Ce Este, pura Conştiinţă total liberă în care apar toate acestea; Fiinţă - Conştiinţă - Fericire (Sat - Chit - Ananda), Revărsare de Graţie.

21 iulie 2023

Link: youtube.com/watch?v=73a6bF9IOj0

Cap. 44 „Cum se poate descrie Asta?”

«Mintea trebuie să ştie că nu poate înţelege
ceea ce urmează să descriu.
Vastitatea se percepe pe ea însăşi din ea însăşi
în fiecare moment, în fiecare particulă a sa,
peste tot, simultan.»

- Suzanne Segal

«Când rostesc cuvântul „tu”
înţeleg o sută de universuri.»

- Rumi

Cum se poate descrie Asta? Se poate percepe extrem de clar, dar numai cu acea viziune periferică; când te întorci direct spre ea pentru a o cuprinde într-un concept, pentru a o exprima în limbaj, a şi dispărut. Toţi învăţătorii, maeştrii tradiţiei, se învârt în jurul ei; îmi vine să zâmbesc de fiecare dată când dau peste un citat care indică pieziş spre ea. Căci nu se poate rosti. Este genială. Mai presus de geniu: absolută strălucire uluitoare. „Hipnoza divină” este hipnoza ce şi-o aplică Sinele.

Ai încercat vreodată să te joci de-a v-aţi ascunselea cu tine însuţi? Nu-i prea amuzant: ştii întotdeauna unde să cauţi, şi nu-i deloc verosimil să te prefaci că nu ştii. Unde să mă ascund de mine însumi, astfel încât să nu mă pot găsi... până în clipa când o să mă găsesc? Ştii răspunsul. Doar că nu ştii că îl ştii.

Ştii că e ceva în neregulă cu lumea, cu întregul sistem. E ca acea aşchie înfiptă în minte. Pur şi simplu, nu are sens; ceva este în neregulă cu acest tablou, dar nici în ruptul capului nu poţi să-ţi dai seama ce anume. Cauţi şi iarăşi cauţi, te străduieşti, încerci, speri, te rogi, asculţi, afli şi, de fiecare dată când crezi că ai înţeles, îţi scapă. Şi înţelegi că asta-i o parte din ce-i în neregulă: că e o nebunie, că nu ar trebui să fie atât de greu. Apoi, dintr-o dată, ţi se dă ceea ce vrei; şi îţi dai seama că nu ar trebui să fie atât de uşor. Nu-i chiar ceea ce voiai cu adevărat. Şi începi din nou să cauţi, să cercetezi şi te străduieşti să afli.

Nepricepând niciodată că asta este tot.

Nu numai că te apasă o viaţă de istorie personală, cu toate experienţele, gândurile, amintirile, durerile, rănile, iubirile, victoriile şi ceea ce crezi că ai învăţat, ai câştigat şi ai pierdut. Dar şi mai mare este greutatea şi inerţia moştenită de la acest minunat experiment, format din

miliarde de corpuri-minte ca al tău, dar diferite, toate orientate în aceeaşi direcţie şi oferindu-ţi încurajare, sprijin, înţelepciune comună. asigurându-te că vei primi călăuzire din leagăn până la mormânt. Fie că te alături revoluţiei sau Partidului Republican sau Grupului Proprietarilor de Harley sau Bisericii Catolice sau Jihadului Islamic sau unei mânăstiri Zen sau Alcoolicilor Anonimi sau devotaţilor lui Sri Ram sau echipei locale de fotbal sau Programului de slăbire sau voluntarilor de la azil sau Greenpeace sau puşcaşilor marini, toţi sunt la fel. Toţi te vor încuraja să faci ceea ce fac ei şi să gândeşti aşa cum gândesc ei, şi ţi-ar plăcea să-i crezi, dar o parte din tine ştie că toţi vorbesc tâmpenii.

Ai dreptate în această privinţă. Însăşi ideea de plecare este greşită. Temelia pe care se bazează toate presupunerile despre viaţă, univers şi orice altceva, este deviată faţă de ţintă cu 180 de grade. Ideile în care, îndeobşte, se crede şi care sunt învăţate şi susţinute şi răsplătite ca fiind naturale şi normale, corecte, sănătoase fizic şi mental, bune şi adevărate, valoroase, utile şi cumsecade, chiar sacre şi sfinte, dacă le vei urma, te vor dezamăgi, în ciuda hotărârii cu care le aplici, şi vei rămâne complet adormit în vis.

Unul dintre lucrurile năucitoare ce ţi se descoperă este că întreaga tradiţie, istorie, mişcare şi tendinţă a omenirii către „spiritualitate", „divin" şi „sacralitate" este cu totul pe de lături. Este total neîntemeiată. Nu există nimic sfânt sau spiritual sau sacru sau divin în Ceea Ce Există. Este total a-teist. Este complet şi cu desăvârşire impersonal, de la început până la sfârşit. Tendinţa umană spre venerare, mister şi divin este doar atât: o simplă tendinţă, făcând parte din programarea organismelor corp-minte.

Nu-i nimic în *neregulă* cu ea, nu trebuie să fie respinsă, evitată sau corectată. Acest corp-minte al meu, cu origini atât nativ-americane, cât şi romano-catolice, are din plin acea tendinţă devoţională, *bhakti*, care îi aduce lacrimi în ochi când ascultă *bhajans* sau citeşte din Rumi; şi, după cum poate aţi observat, tinde să se exprime ca atare. Este o calitate minunată şi adorabilă a acestor obiecte corp-minte din vis şi, de fapt, poate fi chiar frumoasă.

Dar este doar modul lor de funcţionare, doar o chestiune de perspectivă. Nu-i nimic spiritual sau sfânt în înţelegerea că acela care are impresia că se simte spiritual sau sfinţit, de fapt, nici nu există. Există doar Ceea Ce Este.

«Vezi tu, căutarea spirituală te îndepărtează de tine însuţi; merge în direcţia opusă; n-are absolut nicio legătură. Căutarea se face întotdeauna în direcţia greşită, aşa că tot ceea ce consideri foarte profund, tot ceea ce consideri sacru, produce o contaminare în această conştiinţă. Poate că nu-ţi place cuvântul "contaminare", dar tot ceea ce consideri sacru, divin şi profund este o contaminare.» (U.G. Krishnamurti)

Adevărul este opusul a tot ceea ce ai învăţat. Lucrurile nu sunt aşa cum par şi nici aşa cum ai fost îndemnat să crezi. Gândirea nu este starea ta normală. Angajamentul personal nu este starea ta naturală. Chiar şi ceva atât de „sacru" şi elevat precum ceea ce se numeşte „iubire" nu este starea ta naturală. Străduinţa, grija, aspiraţia, dorinţa, convingerile, opiniile, nevoia de a apăra aceste poziţii, nevoia în general; nimic din toate acestea nu reprezintă natura ta originară, adevărata ta fiinţă. Toate aceste comportamente condiţionate sunt învăţate, o hipnoză necesară a te menţine adormit în vis. Condiţionarea merge atât de adânc, încât crezi că ea ar fi adevărata ta natură, dar te asigur că nu-i deloc aşa. Întoarce-te. Sinele tău este dinainte de orice eşti încredinţat a fi adevărat sau real.

Iar atunci când Sinele, acest Adevăr, acest nimic ce constituie natura ta originară, va exploda şi îţi va anihila conştiinţa din vis, îţi vei da seama că a fost întotdeauna mai aproape de tine decât orice credeai că ştii.

«V-am spus tot ceea ce constituie esenţa Adevărului: nu există nici tu, nici eu, nici Fiinţă Superioară, nici discipol, nici guru.» (Dattatreya)

Nihilism?! Asta numeşti tu nihilism?! Nici n-ai idee cât de departe de nihilism este. Am ajuns la vreo concluzie aici?! Am rostit cumva ceea ce nu poate fi spus?! Bineînţeles că nu.

«Existenţa lumii este ca lumea de vis a unui visător. Simţim că lumea este reală pentru că ne simţim trupul nostru a fi real, şi viceversa. Aceasta este iluzia primordială. Oamenii cred că lumea este străveche. De fapt, ea ia naştere odată cu conştiinţa noastră.»

«Ceea ce vezi este reflectarea propriei tale conştiinţe.»

«Tu te vezi pe tine însuţi în lume, în timp ce eu văd lumea în mine însumi. Din punctul tău de vedere, te naşti şi mori, în timp ce din al meu, lumea apare şi dispare.»

(Nisargadatta Maharaj)

Înţelegi ceva? Poate o străfulgerare, poate o licărire, dar n-are niciun rost, pentru că tu cunoşti inefabilul la fel de bine ca şi mine. Tu eşti eu. Şi iar o luăm de la capăt.

Aici se întâmplă întotdeauna un singur lucru. Ştiu, mereu spuneam că nu se întâmplă nimic. E acelaşi lucru. Pare uimitor, infinit de complex, cu miliarde de lucruri care interacţionează şi sunt interconectate în mod complicat; dar nu-i deloc aşa. Este foarte simplu. Ştii şi tu asta. Se întâmplă întotdeauna un singur lucru, un dans, „singurul dans care există", iar cel care dansează este Eu. Şi dansul este Nemişcare.

Odată, am petrecut o după-amiază ascultând un învăţător care explica realitatea astfel: Să zicem că ţi-ai petrecut toată viaţă privind fotografia unui copac. Frumoasă, colorată, cu o rezoluţie fină. Aşa că tu crezi că doar atât există: acea frumoasă fotografie a copacului consideri tu a fi realitatea. Dar eu mă aflu aici, spunea el, pentru a vă trage un pas înapoi, înainte de fotografie. (Îl citise pe Maharaj.) Şi iată negativul după care a fost făcută fotografia. (Era înainte de aparatele foto digitale.) Dintr-o dată, îţi dai seama că toată realitatea are un revers. Aici, în dualitate, totul are un opus, alături de care coexistă. Aşadar, dacă aşezi negativul peste fotografie, observi că se anulează reciproc. Acolo unde există întuneric în fotografie, există lumină în negativ şi viceversa. Chiar şi culorile sunt opuse una faţă de cealaltă. Deci ceea ce obţii când le aşezi împreună este: absolut nimic. Pozitivul anulează negativul şi viceversa, aşa că nu există nici pozitiv, nici negativ, nu există nimic. Vid. Şi asta este cu adevărat realitatea. Nu ceea ce credeai întotdeauna că ar fi, şi nici opusul ei, ci existenţa şi inexistenţa simultană a ambelor. Când a terminat, m-am ridicat şi am ieşit.

Ceea ce spunea, desigur, este perfect corect. Şi atunci? Care-i problema?

Copacul, prostule! Doamne, omule, fă un pas înapoi! E un copac acolo afară, în ploaie şi soare, cu rădăcinile în pământ, cu frunzele în vânt, spre care cineva a îndreptat un aparat de fotografiat pentru a obţine acel negativ şi apoi fotografia. Iar adevărul viu al acelui copac este atât de departe de toată logica elaborată despre fotografie şi negativul său şi nimicul rezultat din combinarea celor două, încât nici măcar nu-l poţi bănui. Parcă am fi în peştera lui Platon! Trezeşte-te! Toată această discuţie este inutilă. Adevărul a Ceea Ce există este atât de departe de ceea ce percepi, gândeşti şi teoretizezi, încât toate astea sunt cam inutile, într-adevăr.

Dar şi tu ştii asta.

«Asta, ce percepem acum,
nu este imaginaţie.
Asta nu-i suferinţă sau bucurie,
nu-i o judecare sau o euforie,
sau o tristeţe. Acelea vin şi pleacă.
Asta este Prezenţa care nu vine şi nu pleacă.
Ce altceva şi-ar mai putea dori cineva?
Asta care suntem acum
a creat corpul, celulă cu celulă;
universul, stea după stea.
Corpul şi întregul univers
au crescut din Asta;
Asta nu a crescut
din nimic.» (Rumi)

24 iulie 2023

Link: youtube.com/watch?v=D3PB1AmfqXo

Cap. 45 „Foarte ciudat”

«Trebuie să înţelegi că cei mai mulţi oameni
nu sunt pregătiţi pentru a ieşi din sistem.
Şi mulţi dintre ei sunt într-atât de obişnuiţi,
depind cu disperare de sistem,
încât vor lupta pentru a-l proteja.»

- Morpheus în „The Matrix”

«Nimeni nu mi-a spus că vor urma zile ca acestea.
Zile ciudate, într-adevăr.»

- John Lennon

Un străin într-o ţară străină: aşa pot rezuma felul cum mă simt în această lume de când cu transformarea mea din junglă: Strălucirea, Tot Ceea Ce Este, cunoaşterea că nu există un „david”, ci doar Conştiinţa care curge în acest trup. M-am adaptat oarecum la această trăire şi astfel ea continuă prin acest personaj de vis, mereu reversându-se pretutindeni Strălucitoarea Neclintire perfectă, percepând-o permanent; acum, mereu, nu din acest obiect minte-corp.

Personajele din vis continuă să fie aşa cum sunt: oameni obişnuiţi care îşi văd de viaţa lor, visul se derulează, iar personajele din vis îşi joacă rolurile prevăzute în scenariu, uitând de Adevăr şi crezând că „sinele” lor ar fi real. Fără să fie conştienţi de Strălucirea care „ei” sunt. Cei mai mulţi nu sunt foarte fericiţi în majoritatea timpului, dar au şi astfel de momente; şi, oricum, interacţiunile cu ei sunt cele relativ simple dintre personajele de vis în cadrul parametrilor visului.

Da, mai apar şi momente în care se pare că înţelegerea se întrerupe şi rămâne doar o gravă confuzie şi o incapacitate de a comunica. Şi da, viaţa este trăită în sălbăticia ei nefiltrată, şi uneori devin foarte evidente serioasele limitări ale aparatului minte-corp. Dar chiar şi aşa, din această perspectivă, totul este uimitor şi frumos şi întotdeauna total impersonal. Doar privesc ceea ce se iveşte; oare ce va aduce scenariul de astăzi?

Este un pic suprarealist: pe de o parte, acolo curge fluxul Conştiinţei, pretinzând cumva că a uitat cine este, iar de pe altă parte, aici este foarte clar cine este. Visul este neconvingător, lipsit de credibilitate, şi sunt mereu uimit că nimeni nu vede cât de falsă şi improvizată este, de fapt, toată această iluzie. Este plină de găuri, plină de indicii. Are toate incoerenţele şi părţile lipsă specifice oricărui vis. De multe ori pe zi, apar

şi momente cadou, când camuflajul visului se năruie; dar nimeni nu-şi dă seama, pentru că sunt cu toţii condiţionaţi să-l repare, căci altfel s-ar dărâma întregul castel din cărţi de joc. „Ai văzut asta? Nu, nici eu n-am văzut”. „Ce-a fost asta? A, da, nimic. Nu putea fi.” E chiar o nebunie, dar are o anumită coerenţă şi e, într-un fel, simpatică.

Diferenţa dintre a fi treaz şi a nu fi treaz este incredibil de subţire, încât cu greu s-ar spune că există. Este ca şi cum, folosind o imagine ciudată, nu-i nevoie decât de o foarte mică mutare a minţii, adică a-ţi deplasa metaforic mintea foarte puţin în lateral faţă de unde se află, aproape imperceptibil; şi această mutare, această scurtă mişcare bruscă ar fi de ajuns pentru a schimba perspectiva, încât totul să fie perceput aşa cum este. Infinitezimală; atât de minusculă, încât nu-i nevoie de aproape nimic. Eu o numesc „schimbare de fază”, probabil de la faptul că m-am uitat prea mult la *Star Trek*; totul rămâne aşa cum este, doar că percepţia este adusă în aceeaşi fază cu Ceea Ce Este. Ce s-a schimbat? Nimic; iată cât de mică trebuie să fie schimbarea.

O altă analogie. Să zicem că ai avut un vis sau o viziune în care totul este un flux de lumină. Numai atâta există, doar un curent de lumină. Şi o parte din fluxul luminos se transformă într-un scaun, aşa că te aşezi. Apoi lumina care curge mai încolo se transformă într-o persoană care spune: „Vreau să mă pot trezi şi să văd lumina”. Te uiţi la acest flux luminos care a luat forma unei persoane şi spui: „Dar ceea ce eşti tu este, evident, un şuvoi de lumină”. Fluxul luminos spune: „Nu, nu cred că este aşa, nu simt asta. Mă simt foarte întunecat şi singur şi sufăr foarte mult. Arată-mi cum pot să văd acea lumină despre care vorbeşti”. În acest timp, revărsarea de lumină care a luat forma de persoană, efectiv, te orbeşte cu frumuseţea şi strălucirea ei, iar tot ce mai poţi gândi este: „Ce naiba se întâmplă aici?”.

Când vezi lucrurile astfel, uneori îţi vine greu să-ţi aminteşti că, din punctul de vedere al personajelor din vis, diferenţa nu pare deloc infinitezimală, ci atât de mare, încât pare infinită. Dar înţelegi clar că nu există niciun motiv, nicio raţiune să fie aşa.

E ca şi cum tocmai ai fi intrat în rai. Perfecţiune, frumuseţe, minunare, libertate, fericire, abundenţă, iubire, tot ce ţi-ai putea imagina. Uimitor. Inima îţi cântă. Apoi, într-un colţ, observi un mic personaj nenorocit, ghemuit, acoperindu-şi ochii cu mâna, ţinându-şi strâns câteva lucruri murdare şi rupte, mormăind ceva pentru sine. Te apropii şi încerci să-i vorbeşti; „Hei, prietene, hei, deschide ochii, uită-te în jur şi vezi unde te afli!”. El te înjură, se răsuceşte, îşi strânge haina pe el, bombănind. Încerci din nou: „Hei, haide omule, uite, totul este în regulă!

Haide, dă drumul la lucrurile alea, nu ai nevoie de ele, ai totul asigurat aici, lucruri frumoase, tot ce vrei". El se răţoieşte la tine, ţipând: „Lasă-mă în pace, nu-mi lua lucrurile!". Acum nebunia nu-i deloc simpatică, ci chiar jalnică.

Ceea ce este ciudat la personajele de tip „căutător spiritual", cele care vorbesc despre dorinţa de a se trezi, este că, deşi spun asta, în acelaşi timp şi complet fără să-şi dea seama, îşi cheltuie majoritatea timpului şi a energiei făcând totul pentru a împiedica să se întâmple asta. Serios. Poate credeţi că exagerez, dar nicidecum. Căutătorii vorbesc despre trezire, despre iluminare, dar aproape niciunul nu are idee despre ce vorbeşte. Se gândesc la ceva ce pot obţine, ceva la care pot ajunge sau „realiza", care îi va schimba pe ei şi modul în care îşi duc viaţa. Este evident că aceste personaje de vis au asimilat cândva o idee în vis despre „trezire" care ar semnifica o anumită schimbare în vis, dar care, în mod clar, nu implică trezirea efectivă – căci ea ar însemna că visul, şi ei înşişi, ar înceta să mai existe.

«Căutarea porneşte de la individ şi se termină cu anihilarea individului.»
(Ramesh Balsekar)

„Anihilare" nu semnifică aici vreun joc de societate. Este vorba de ceva total şi radical, adesea sângeros şi brutal, numit anihilare; radierea; încetarea existenţei; moartea. Nu moartea trupului; căci când moare trupul, sinele nu moare. Moartea reală; singura moarte care este reală, cât se poate de reală: moartea sinelui individual, senzaţia de persoană.

Căutarea spirituală este arta de a umbla în cercuri foarte mici. Aşa ne reuşesc două lucruri: ne creează iluzia de mişcare, că ne-am îndrepta undeva; şi ne împiedică să ne oprim, să rămânem nemişcaţi, moment în care am putea privi în jur şi am vedea inutilitatea tuturor acestora. Ce-i mai important este că nu îl deranjează pe ego, acea senzaţie de sine individual. Dimpotrivă, străduindu-te să fii „spiritual", întăreşti senzaţia de sine, ceea ce nu-i provoacă ego-ului nicio daună, cu atât mai puţin să ducă la moartea sa.

Fluxul de lumină este deja lumină. Micuţul din colţ este deja în rai. Efectiv, nu trebuie să facă nimic pentru a ajunge undeva sau pentru a deveni ceva. Singurul lucru care te împiedică să înţelegi asta este încăpăţânarea blestemată cu care te agăţi de bietele obiecte rupte care crezi că ar fi tot cei ai; ideea că ai fi un cineva. Această credinţă, această poveste, că ar exista o persoană aici, cu nepreţuite amintiri şi răni şi vise şi speranţe şi aspiraţii şi însuşiri şi gânduri şi teorii; acestea sunt lucrurile

pe care le strângi foarte tare la piept în timp ce te angajezi în această căutare, dar care te împiedică să găseşti ceva, să vezi unde te afli şi ce eşti Tu.

Oare ce ar avea nevoie acel mic personaj chircit într-un colţ al Cerului ca să se ridice, să deschidă ochii şi să vadă unde se află? Gândeşte-te bine; pentru că ceea ce ar avea el nevoie are nevoie orice căutător ca să se trezească, să „intre în Împărăţia Cerurilor".

«Mulţi oameni chiar cred că nu O „văd", dar eu cred că mai întâi trebuie să O vezi pentru a o respinge; O vedem pentru scurt timp, dar O respingem imediat, inconştient. Cred că ar fi şi imposibil să nu O vezi.» (Douglas Harding)

Ca acel turist de bibliotecă care adoră cărţile şi revistele despre călătorii, dar care nu se duce nicăieri, pentru că nu-şi asumă riscurile călătoriei. Căutătorii vorbesc despre trezire şi citesc toate cărţile şi revistele spirituale, ba chiar efectuează toate practicile, retragerile, meditaţiile, serviciul în slujba semenilor şi devoţiunea cerută, dar învârt roţile de rugăciune numai atâta timp cât nu riscă anihilarea în acest proces.

Chiar trebuie să renunţi cu totul. Atât este de simplu. Nicio trezire nu se poate întâmpla atâta timp cât te mai agăţi de acel „eu". Să mergi la *satsang* şi să pui tot felul de întrebări despre teoria spirituală pe care o aplici, sau despre vindecarea sinelui rănit, sau cum să capeţi o mai corectă înţelegere, toate acestea sunt inutile şi, din perspectiva mea de acum, sunt chiar de neînţeles.

«Aşa-numita realizare de sine înseamnă să descoperi pentru tine şi de către tine că nu există niciun sine de descoperit. Asta va fi ceva foarte şocant – „De ce naiba mi-am irosit viaţa?". Este şocant, pentru că-ţi va distruge fiecare nerv, fiecare celulă, chiar şi celulele din măduva oaselor. Îţi spun, nu va fi un lucru uşor... Trebuie să devii complet dezamăgit, iar apoi adevărul va începe să se exprime în felul său.» (U.G. Krishnamurti)

Dacă chiar ai de gând să faci ceva, atunci fă treaba asta. În primul rând, gândeşte-te dacă această trezire, iluminarea este într-adevăr ceva ce îţi doreşti. Vrei cu adevărat să mori? Vrei cu adevărat ca „tu" să nu mai existi; şi ca viaţa să continue, dacă va mai fi cazul, dar nu sub forma persoanei pe care o cunoşti şi iubeşti, ci ca un pai gol pe dinăuntru în care suflă Conştiinţa impersonală? Dacă asta este ceea ce doreşti (cum ar fi posibil?), atunci chiar te referi la trezirea din falsul vis al individualităţii, şi atunci poţi merge mai departe. Gândirea ta,

rugăciunea ta, meditaţia ta, întrebările pe care le pui în *satsang*, tot ceea ce „faci”, va fi însoţit de conştientizarea faptului că ceea ce crezi că ai fi „tu” este iluzoriu şi de intenţia de a face să explodeze, de a şterge acea iluzie numită „tu”.

Poţi să „faci” aşa ceva? Bineînţeles că nu; „tu” este un personaj de vis care îşi joacă rolul în vis. Dar cine poate şti ce presupune acest rol?! Dacă rolul cere ca personajul să se trezească, atunci trebuie să înceapă de undeva, iar personajul se pomeneşte implicat în lucruri care, în cele din urmă, îi vor aduce propria moarte. Nu moartea fizică. Corpurile sunt recipiente de unică folosinţă; priveşte în jur, sunt reciclate în mod constant. Ci moartea reală, cât se poate de reală. Moartea celui căruia îi pasă.

Dacă hotărăşti că ceea ce-ţi doreşti cu adevărat ar fi altceva decât această „trezire” completă şi finală, atunci să fii sănătos! Să ai o viaţă minunată; să te bucuri de incredibilul banchet cu bunătăţi materiale şi spirituale şi psihologice şi New Age. Creşte şi lărgeşte-te şi transformă-te şi dezvoltă-te şi îmbunătăţeşte-ţi nemăsurat viaţa; evoluează şi devino mai matur şi mai profund şi mai înţelept şi mai frumos. Descoperă-ţi sinele superior şi scopul superior al vieţii şi împlineşte-l. O spun absolut sincer; şi chiar, observ, cu o notă de plăcută nostalgie după ce a mai rămas din obiectul david. În niciun caz nu-i atribui un statut inferior; nu există aşa ceva. Ia ceea ce-ţi oferă visul; pentru asta există visul, ca să fie savurat. Conştiinţa se bucură de el şi îl percepe doar prin intermediul personajelor din vis, şi trebuie să existe unele prin care să poată fi experimentată plăcerea oferită de toată panoplia pieţei spirituale.

Dar, în acest caz, nu-mi veni aici să vorbeşti despre trezire; nu are absolut niciun sens.

30 iulie 2023

Link: youtube.com/watch?v=4BRD9qtvVtM

Cap. 47 „O lume magică”

«Lumea este iluzorie. Numai Brahman este real.
Brahman este lumea.»

- Ramana Maharshi

«Întreaga lume, în toate cele zece direcţii ale sale,
este o unică bijuterie strălucitoare.
Cum ar putea fi înţeleasă asta?»

- Gensha

I

Totul este aşa cum este.
Este o lume magică; totul e făcut cu oglinzi.
Dacă acest vis are vreo regulă,
una ar fi că, dacă te îndepărtezi de un lucru,
te vei întâlni din nou cu el.
De ce anume te îndepărtezi
şi spre ce anume te întorci
eşti tu însuţi.
Doar cel care îşi vede adevărata faţă
fără o oglindă
cunoaşte Sinele.
Atunci bula magică se sparge
şi orice proiecţie încetează
pentru că nu există decât unul singur
fără al doilea.
Nu există separare sau distanţă
pentru că nu există nimic de care să fii separat sau îndepărtat.
Acela ce priveşte
prin ochii unei persoane dragi, prin ochii unui străin,
(ochii de şoricel, de şoim,
cea mai strălucitoare stea, această piatră;)
este acela ce priveşte prin
ceea ce numeşti ochii „tăi”.
Şi, la un anumit „nivel”, toţi ştim acest lucru.
Aceasta este şoapta, nostalgia, simţirea,
(adeseori înţeleasă greşit)

ca o aşchie în minte:
Acela care priveşte este Totul.
Şi Totul este aşa cum este.

II

În remarcabila cărticică „*Gifts of Unknown Things*" (*Cadouri cu lucruri necunoscute*), biologul Lyall Watson menţionează, printre multe alte vietăţi, calamarul oceanic. Din punctul de vedere al unui biolog, există câteva aspecte ciudate legate de calamar care nu prea pot fi înţelese sau chiar n-au niciun sens.

Calamarul are un ochi, ceea ce este uimitor pentru o moluscă ca el, o nevertebrată destul de neevoluată şi nesegmentată. Ochiul calamarului este extraordinar de dezvoltat: un iris, o lentilă care poate focaliza la distanţe variabile şi o retină cu celule bastonaşe şi con pentru a percepe atât contrastul, cât şi culoarea. Ochiul calamarului este la fel de dezvoltat ca şi ochiul uman şi are capacitatea de a vedea la fel de bine. În ciuda acestui fapt, animalul la care este ataşat acest ochi are un creier care nu poate procesa informaţiile vizuale furnizate de acest ochi uimitor. De fapt, nu are deloc un creier. Sistemul său nervos conţine ganglioni nervoşi foarte rudimentari care servesc funcţiilor motorii de bază ale organismului; dar fără un creier, fără un centru optic care să formeze imagini din enormele informaţii primite de ochiul său complex.

Şi există, efectiv, miliarde de calamari. Sunt foarte mobili şi prezenţi peste tot în ocean; la orice adâncime, la orice temperatură, în toate oceanele din lume, zi şi noapte.

Un ochi capabil de cea mai bună vedere de pe planetă. Ataşat la un organism extrem de mobil şi omniprezent, dar extrem de simplu şi care se reproduce uşor, cu un sistem nervos rudimentar, aproape fără capacitatea de procesare optică.

Am citit cartea cu mulţi ani în urmă, dar îmi amintesc că eram absolut uluit de implicaţiile următoarei fraze amuzante cu care Watson îşi încheia analiza despre calamar:

«Vizitatorii sunt avertizaţi că acest loc este supravegheat în permanenţă cu camere video.»

Mă întreb acum dacă Watson ştia cât de aproape era:

«A vedea cu adevărat nu înseamnă doar o schimbare a direcţiei privirii, ci o schimbare în chiar centrul ei, prin care însuşi văzătorul dispare.» (Ramesh Balsekar)

Este clar că nu corpul-minte, nu organismele, fie ele de oameni sau de calamari, sunt cele care privesc.

Acela care priveşte
prin ochiul calamarului
este acela ce priveşte prin
ceea ce numeşti ochii „tăi”.
Acela care priveşte este Totul.

Cap. 48 „Totul este bine”

«O, cel ce locuieşti înlăuntru,
Tu eşti lumina din lotusul inimii.
În fiecare inimă exişti.
Şi dacă măcar o dată
Mintea celui care caută
se va deschide pentru a Te primi,
cu adevărat, acela este liber pe veci. »

- Shankara

Atâta îngrijorare, atâta nelinişte, agitaţie. Toate aceste miliarde de organisme corp-minte tot încearcă, tânjesc, speră, se străduiesc, se luptă. Aproape nimeni nu scapă de acel strigăt interior, de acea teamă tăcută. *Dukha*: suferinţa. Este modul de a trăi pe Pământ.

Dacă citiţi „*Tăcerea inimii*”, transcrierile discuţiilor lui Robert Adams, îl veţi auzi spunând mereu şi mereu: „totul este bine”. Cel care i-a fost învăţător (aşa cum mi-a fost mie Ramesh) fusese Ramana Maharshi, care răspundea foarte des la tot felul de întrebări în acelaşi mod: „totul este bine”.

De multe ori spun că această Înţelegere, această învăţătură, nu este una mângâietoare. Nu ajută ego-ul să se simtă în siguranţă şi confortabil. Recunoaşterea Sinelui este o anihilare, pur şi simplu. Adevărul este că tu nu exişti; nu se pune problema ca acel „tu” să fie consolat. Şi este adevărat: aici nu-i vorba despre consolare, ci despre adevăr. Dacă adevărul trebuie să fie cunoscut, eul individual nu trebuie să fie consolat, ci total pierdut, anihilat, dizolvat. Nu există altă cale: nu există posibilitatea de a te trezi rămânând adormit confortabil. Mângâierea, stabilizarea, întărirea senzaţiei de eu individual nu poate decât prelungi suferinţa. Senzaţia de eu individual, cel care caută consolarea, trebuie să se simtă întotdeauna frustrat, să iasă întotdeauna cu mâinile goale, pentru că el nu există deloc.

Şi totuşi. Şi totuşi, dacă măcar o dată, măcar pentru o clipă, ar apărea acea relaxare sau abandon de sine, dacă ar apărea acea schimbare bruscă de focus şi dacă eul individual ar putea fi privit din afară, văzut întocmai cum este, „un ecou, un curcubeu, o fantomă şi un vis”, atunci ar fi altceva. Atunci eul individual va fi dispărut, nemaiavând nevoie de mângâiere. Eul individual era, pur şi simplu, un gând, o idee; o „falsă imaginaţie” care striga după consolare. Când adevărata natură a

lucrurilor este văzută, aperceptă, atunci apare ceva cu mult mai presus de mângâiere, deşi nu mai există nimeni care să aibă nevoie de ea.

Se percepe că eşti Tot Ceea Ce Este, iar Asta e curgerea continuă a Iubirii de dincolo de iubire, a Frumuseţii de dincolo de frumuseţe, a compasiunii, a fericirii, a recunoştinţei, a gloriei, a minunii, a perfecţiunii; curgând, revărsându-se, mai presus de orice înţelegere.

Tot Ceea Ce Este mai este descrisă ca *Sat Chit Ananda*. Nu o fiinţă, ci Fiinţarea însăşi; existenţa însăşi, nu un lucru care există. Aceasta este pura Conştiinţă, pura Conştienţă. Fiinţa-rea care este Conştiinţa-rea este absolută, perfectă, nu cunoaşte limite şi se revarsă în ea însăşi, neîngrădită; întotdeauna este totul şi pretutindeni.

Această curgere, această revărsare a Fiinţei Conştiinţă ca ea însăşi este *Asta*. Tot acest univers, planeta, lumile simţurilor şi ale ideilor, lumile obiectelor şi ale non-obiectelor, aceste corpuri, aceste minţi, aceşti copaci, drumuri, case, veveriţe, insecte, telefoane.

Toate acestea, toate lucrurile de pretutindeni nu sunt aşa cum par, ca nişte obiecte materiale solide şi separate. Iată ce vă vor spune fizicienii: priviţi suficient de îndeaproape şi acest corp sau această masă nu vor mai apare ca o substanţă solidă, căci sunt compuse din molecule, apoi din atomi, apoi din particule subatomice, care la rândul lor, nu sunt deloc particule, ci impulsuri de energie. Eu vă spun că această energie, care este totul, este Ceea Ce Sunteţi; este Conştiinţa, Fiinţa, care se revarsă în ea însăşi. Asta se numeşte *Ananda*, pentru că însăşi natura Conştiinţei care se revarsă în ea însăşi este iubire perfectă, frumuseţe, desăvârşire. Beatitudine. Această curgere este cea *percepută* ca fiind toate acestea, toată această lume nebună, inclusiv corpul-minte care credeţi că sunteţi „voi”. Dar, privind realitatea aşa cum este, acesta nu eşti tu, această maşină nu este o maşină, aceste alimente nu sunt alimente; ci ele toate sunt pură iubire, lumină, conştiinţă, fericire, revărsându-se aici.

Acest lucru este evident. Aşa îl văd aici mereu; odată văzut, nu mai poate să nu fie văzut. Este inexprimabil. Nu am cum să-l comunic fără a părea un nebun care vorbeşte aiurea sau ca eticheta de pe o sticlă Dr. Bronner. Dar este adevărat. Totul este bine. Totul este incredibil de bine. Toată lumea doarme şi nu înţelege asta. Şi astfel, ei „duc o viaţă de disperare tăcută” (Henry David Thoreau), o viaţă de nelinişte şi frică. Dar acei puţini care sunt treji şi înţeleg asta trăiesc viaţa într-o uimire neîntreruptă şi totală.

Şi din moment ce totul este, literalmente, alcătuit din pură Iubire mai presus de iubire, revărsându-se; din moment ce această pură Iubire

mai presus de iubire este „materia” din care este făcută creaţia, aşa cum o percepem noi; atunci cum ar putea ceva, chiar şi cel mai mic lucru, să nu fie bun? Totul, cel mai mic lucru, este Dumnezeu, este Sinele, este adevărata ta natură şi adevărata natură a Tot Ceea Ce Este, pură Conştiinţă, pură Iubire, revărsându-se pe Sine.

Specia umană habar nu are ce este iubirea.

Eu nu pot oferi consolare eu-lui individual care o caută. Poate că, într-un mod limitat, alţii o pot face, spunând poveşti aici, în vis, care aduc o mângâiere fictivă acestor eu-uri fictive.

Dar atunci când apare renunţarea totală la ideea că ai fi un eu separat, atunci se percepe iubirea, compasiunea, fericirea care eşti şi care cel mai mic lucru este.

În orice caz, aveţi încredere în ce spun. Nu există nicio posibilitate ca ceva să nu fie bine. Totul este perfecţiune, o revărsare de fericire şi iubire pură. Orice altă percepţie contrară acesteia este, pur şi simplu, neadevărată. Totul este bine. În totalitate.

Svaha! *

* termen budist în sensul de Aşa să fie! Amin!

1 august 2023

Link: youtube.com/watch?v=wRfMSj0CTn8

Shunyamurti: CINE ESTE EU?
Recunoaşterea care pune capăt karmei

În acest videoclip, maestrul spiritual **SHUNYAMURTI** vorbeşte despre Atma Vichara, adică investigaţia recomandată de Ramana Maharishi: *Cine este eu?* şi descoperirea uimitoare că, efectiv, gândurile NU au un gânditor, ele apar din vid. Dacă poţi suporta acel vid, atunci tiparele egotice de gândire sunt reduse la tăcere, ceea ce pune capăt karmei şi începe libertatea. În finalul satsang-ului, Shunyamurti răspunde la întrebări din public. Citiţi şi comentariile traducătorului, care încheie articolul.

Satsang (împărtăşirea înţelepciunii de către maestru)

De ce insistă Sri Ramana asupra faptului că singurul mijloc de a obţine recunoaşterea Sinelui este prin Atma vichara? Toate celelalte tehnici şi abordări, spune el, sunt preliminare, dar nu te vor duce la realizare. Înţelegerea directă a Sinelui poate veni doar prin investigaţie-de-sine, care constă în ce? Este simpla adresare tăcută a întrebării „cine este eu?". Iar dacă faci acest demers cu seriozitate şi iei în serios rezultatele care apar, vei descoperi că în spatele tuturor cuvintelor şi imaginilor minţii egotice care se perindă prin conştiinţă în mod repetitiv, constant, şi a tuturor efectelor pe care le aduc cu ele, în spatele tuturor acestor simboluri, există oare un sine? există oare cineva acolo care generează gândirea? Nu. Efectiv, gândurile nu au şi un gânditor. Este foarte important să înţelegem acest lucru.

Poţi să te uiţi şi vei vedea: este vid. Nu e nimeni acasă. Ego-ul este doar o maşinărie care repetă gândurile pe care a învăţat să le gândească, le repetă ca un papagal. Va repeta chiar şi jargonul spiritual. Dar în spatele cuvintelor nu se află, de fapt, nimeni. Înseşi cuvintele sunt cele care creează iluzia că ar exista cineva acolo. Se face o prezumţie automată: dacă există gândul „eu" care spune „voi face asta, nu voi face aia, vreau asta, nu-mi place aia", dacă există gândul de „eu", atunci trebuie să existe şi un eu care îl gândeşte. Dar nu există. Este doar vid.

Deci ego-ul este complet lipsit de esenţă, de substanţă, nu are niciun sine. Iar aceste gânduri continuă... nu logic, nu conform raţiunii adevărate, ci conform fanteziilor şi proiecţiilor. Şi aşa cum ne-au învăţat toţi înţelepţii – şi Shankara Acharya, şi Buddha, şi Isus, şi toţi marii înţelepţi – aceste fantezii, aceste dorinţe pe care le produce ego-ul aduc

inevitabil dezamăgire, dacă nu chiar mai rău. Buddha le spunea remuşcări, dar poate fi devastare sufletească, poate fi moarte.

Gândurile nu sunt în concordanţă cu realitatea pe care omul o va descoperi, de obicei, pe propria piele. Şi totuşi, gândurile vor continua chiar şi după aceea să producă la nesfârşit aceleaşi dorinţe şi aceleaşi tipare.

Ego-ul nu învaţă. Cu adevărat, nu este capabil să înveţe. Pentru că nu are inteligenţă, este un reflex condiţionat, produs de comenzile pe care le primeşti de la părinţi şi de la societate, începând chiar înainte de naştere, în faza de dezvoltare intrauterină, şi în copilărie. Iar până pe la vârsta de cinci ani, este deja construit. Mai poţi adăuga diferite straturi deasupra, dar abordarea de bază a ego-ului este deja determinată de acele instrucţiuni şi proiecţii pe care le-ai primit, care vor continua, impulsionându-te să faci anumite lucruri, cum ar fi să încerci să îi faci pe ceilalţi fericiţi sau să te revolţi împotriva celorlalţi – dacă aceasta este comanda pe care ai primit-o, să fii independent şi să faci opusul a ceea ce ţi se spune. Orice ar fi, nu ai liberul arbitru să decizi. Totul se întâmplă în acord cu acel set de comenzi primite.

Iar ego-ul nu se poate schimba pe sine însuşi, nu se poate reprograma. Poţi trece prin chiar şi zece ani de psihanaliză şi eşti la fel ca atunci când ai început. Uitaţi-vă la Woody Allen. A avut parte 30 de ani de psihoterapie. Se poate observa că niciun proces terapeutic nu funcţionează cu adevărat, deoarece ego-ul este limitat la impulsurile inconştiente bazate pe acel set de comenzi, despre cum „trebuie să fii loial părinţilor şi familiei, trebuie să-ţi serveşti ţara orice ar fi, trebuie să mergi la biserică în fiecare duminică, trebuie să faci asta sau aia”. Sau „trebuie să te droghezi şi să mergi la concerte rock şi să faci alte genuri de lucruri”. Şi orice credeţi că reprezintă propriul stil şi tendinţe, de fapt, este o imitaţie. Îi imităm pe ceilalţi. Îi imitaţi pe copiii mai populari de la şcoală şi le adoptaţi stilul, sau îi imitaţi pe cei care credeţi că vor ajunge în frunte şi vor avea cel mai mare succes. Dar nu aveţi o înţelegere reală a ceea ce sunteţi şi, prin urmare, a ceea ce este cu adevărat important. Astfel, sistemul vostru de valori este hotărât în totalitate din exterior.

Iar odată ce urmezi acel sistem de valori şi acele ordine, plus interdicţiile – lucrurile pe care ţi se spune să nu le faci, pe care nici măcar nu trebuie să le cunoşti, cunoştinţele interzise – odată ce te cenzurezi într-atâta, inteligenţa ta este paralizată, capacitatea ta de a te descurca în orice problemă este foarte limitată, deoarece repertoriul tău de gânduri şi de raţionamente şi capacitatea de a vedea dincolo de iluzie a fost total eliminată. Eşti deja o parte din iluzie.

Deci singura cale de a ieşi din această capcană a infernului egotic este să înţelegi că nu eşti ego-ul. Iar singurul mod în care poţi realiza acest lucru este să practici cercetarea-de-sine şi să înţelegi că nu numai că nu eşti ego-ul, ci nu eşti nimeni. Şi asta e de-a dreptul terifiant. Iar ego-ul o ştie, desigur, şi de aceea orice ego pare fals, de genul „eu doar pretind că sunt asta sau aia, dar nu pot dovedi ce spun". Este o cacealma, o latrină.

Şi dacă ai un ego negativ care spune, dimpotrivă, „sunt jalnic şi lipsit de valoare şi nimeni nu mă vrea şi toţi mă vor respinge" şi chestii din astea, atunci vei trece prin viaţă proiectând şi provocând oamenii să-ţi facă exact asta – lucru pe care, de obicei, îl poţi obţine – ceea ce te va întoarce la o senzaţie de genul „e bine, mă simt ca acasă", aşa-i?! Dar nu poţi scăpa de acea senzaţie, din cauză că nu este nimeni care să-ţi spună „asta nu-i adevărat, şi asta este tot doar o mască pe care ai pus-o peste un gol".

Dar golul este atât de înspăimântător, încât preferi să rămâi chiar şi cu o mască urâtă decât fără mască deloc. Şi chiar dacă ştii că, urmând impulsurile ego-ului, vei sfârşi întotdeauna într-o fundătură, aşa cum spuneam, într-un sentiment de pierdere, totuşi nu te poţi opri. Este irezistibil, este un impuls pe care ego-ul trebuie să-l urmeze, din cauză că, dacă nu o face, se va rupe de propria identitate. Ceea ce, într-o stare obişnuită, dacă nu s-a realizat recunoaşterea Sinelui, va duce la o depersonalizare malignă, cum o numesc psihiatrii, sau la o prăbuşire psihotică. Iar ego-ul este întotdeauna doar la un pas de o astfel de prăbuşire, este foarte fragil.

Dar dacă poţi tolera vidul, dacă poţi rămâne în vid şi să îţi dai seama că nu eşti nimeni şi nimic, atunci, din sânul acelui vid, se va dezvălui puterea Sinelui, adevăratul Sine.

Iar când se întâmplă asta, acea putere dizolvă toate acele tipare de gândire, ego-ul e redus la tăcere. Şi după anihilarea acelor tipare şi după ce tăcerea devine permanentă, atunci începe să curgă înţelepciunea, nu în cuvinte – deşi poate fi pusă şi în cuvinte, dacă este necesar sau util în slujba celoralţi – ci este o cunoaştere tăcută a Realului.

Iar atunci omul ştie cum să trăiască. Toate problemele vieţii sunt uşor de rezolvat după recunoaşterea Sinelui. Numai că ego-ul vrea răspunsurile acum. „Ce să fac eu acum?". Dar întrebarea pleacă de la o premisă falsă, anume că ar exista un eu care poate face ceva. Şi nu există.

Trebuie să depăşeşti această iluzie. Şi uneori vei jeli după această iluzie, vei deplânge pierderea iluziei de sine. Dar gândul de „eu" (mintea

gânditoare) nu poate realiza nimic. Din start, se află într-un cadru de referinţă fals, pentru că nu există niciun individ.

Astfel, odată ce recunoşti că acel cadru de referinţă este Maya, adică iluzia, nu vei mai dori să rămâi acolo. Dar oare cine este cel care nu va dori să rămână acolo? Nu se poate realiza din dorinţa egotică de a atinge tăcerea. Ai putea face afirmaţii de genul „eu sunt Sinele, nu sunt ego-ul", ceea ce poate fi un ajutor. Dar singurul lucru care funcţionează cu adevărat este observarea tăcută a gândurilor şi rămânerea în starea de martor.

Asta necesită şi angrenarea voinţei la început. Dar odată ce apare recunoaşterea că nu eşti ego-ul, ci că eşti tăcerea, că nu doar te agăţi emoţional de tăcere, ci ea este adevărul fiinţei tale, deci odată ce acest lucru este recunoscut, atunci puterea care sălăşluieşte în acea dimensiune a fiinţei îţi oferă tot sprijinul, împlinirea, bucuria, iubirea, sensul şi capacitatea de a naviga perfect prin viaţă.

Asta, datorită faptului că este dincolo de viaţă şi de moarte şi, prin urmare, este lipsită de teamă şi de dorinţe şi vede lucrurile aşa cum sunt ele cu adevărat. Aşa este mintea sattvică. Nu mai este rajasică, ca atunci când fuge de ea însăşi, încercând să fie productivă, să facă bani, să facă lucruri, să obţină aprobare. Şi nu este nici tamasică, ca atunci când este euforică de la droguri, sau se uită la televizor sau stă pe internet, pierzând timpul şi ocaziile de a evolua.

Nu mai cade în niciunul dintre aceste două tipare. Şi nu mai trăieşte în mod frivol pentru plăceri senzuale. Toate acestea nu fac decât să creeze karmă. Dar în momentul în care ego-ul moare, în momentul în care ai anihilat tiparele de gândire, se termină şi karma. Acesta este punctul-cheie. Ego-ul va crea tot mereu karmă în acord cu credinţele sale, căci nu poate face altceva.

Iar acea karmă, pentru că se bazează pe iluzie şi este falsă, va provoca tot mai multe ciocniri cu realitatea, mai multe conflicte pe plan interpersonal, intrapersonal şi la toate nivelurile. Astfel, cu cât mintea egotică încearcă să lupte pentru a ieşi dintr-o situaţie proastă, cu atât îşi sapă o groapă mai adâncă.

Dar odată ce există vidul şi lipsa de dorinţe, vine şi claritatea. Şi pacea şi seninătatea, care îţi permit să reacţionezi cu echilibru, cu graţie, cu putere, pentru că prin corpul tău va vorbi Realul, nu ego-ul.

Iar Realul va penetra foarte uşor prin fals. Realul este de o mie de ori mai inteligent decât ego-ul.

Dar Realul nu apare decât după ce s-a finalizat sacrificarea ego-ului. Până atunci, poţi primi licăriri ocazionale, dar ele nu te vor susţine, iar

ego-ul va recădea în tendinţele sale, pentru că sunt tendinţe de o viaţă întreagă, de fapt, de multe vieţi şi care nu pot fi depăşite decât printr-o predare totală către Sinele cel vid.

Nimic altceva nu e de folos. Dacă ai fi putut să iei o pastilă roşie şi să ieşi din matrix, ar fi fost minunat. Nu cred că există astfel de pilule. Dar există recunoaşterea adevărului. Pe care o poţi avea doar percepând că nu există nimeni, că nu există niciun sine ca ego.

Acest matrix este, într-adevăr, o hologramă, este un film care a fost deja turnat. Nu poate fi schimbat.

Dar recunoaşterea a ceea ce eşti pune capăt traiectoriei a ceea ce se întâmpla în acel film. Asta înseamnă sfârşitul karmei. Abia acum poate veni libertatea. Dar nu este acel liber-arbitru individual, ci conştiinţa lui Dumnezeu, este voinţa lui Dumnezeu care operează pentru a produce rezultate benefice optime.

Însă atâta timp cât ego-ul vrea să aibă controlul asupra propriei vieţi şi să fie stăpânul destinului său şi toate acele lucruri pe care eşti învăţat să le faci ca ego – să nu te predai niciodată, să nu renunţi niciodată, să ţii mereu sus steagul dorinţelor egotice – ei bine, atâta timp cât se întâmplă asta, vei ajunge la lupte din care nu va câştiga nimeni.

Deci ieşirea este înăuntru, iar interiorul produce percepţia nimicului, a vidului, care, fiind recunoscut drept întreaga Realitate, acest vid nu mai este doar nimic, ci conştiinţă. Dar ce este conştiinţa? Conştiinţa nu poate fi înţeleasă ştiinţific. Nu este vorba de nişte reacţii chimice în neuronii creierului. Conştiinţa este anterioară corpului, anterioară lumii.

Lumea este conţinută în această conştiinţă. Dar ea nu are arome sau calităţi perceptibile. Este nirguna (fără gune). Şi totuşi, odată ce recunoşti pe deplin că eşti această conştiinţă care este cosmică şi chiar mai mult, este nelimitată, deci odată ce te-ai dizolvat total în ea, atunci această conştiinţă, care pare nimic şi vidă, este percepută ca fiind vasta plenitudine şi potenţialul inteligenţei creatoare care a produs această lume, acest univers şi mai mult decât atât.

Odată ce înţelegi acest lucru, poţi alege între a trăi o existenţă finită în iluzie, care este zadarnică, sau a trăi cea mai de preţ existenţă posibilă, care conduce la Prezenţa eternă fără de moarte.

Şi ai libertatea să o alegi pe una din cele două. Dar, din nou, nu poţi alege decât din poziţia la care ajungi prin Atma vichara, de martor al ego-ului, care vede ego-ul aşa cum este şi nu mai vrea să trăiască închis în acea cutie.

Odată ce înţelegi asta, atunci realizezi şi că nu eşti în acea cutie. Că nu ai fost niciodată în acea cutie. Vidul nu poate fi pus într-o cutie. Vidul este întotdeauna liber şi trezit şi puternic. Şi acea goliciune este plinătatea. Iar atunci totul se schimbă.

Poţi avea toate acestea, cu toate miracolele care le însoţesc, foarte uşor. Dar e uşor doar dacă nu există distrageri, de genul „70% din mine vrea asta, iar restul de 30% vrea sex, droguri şi rock and roll", ei bine, atunci nu, nu vei obţine Asta. Din cauză că eşti încă dependent de identitatea egotică. Din această cauză, foarte puţini oameni ajung la eliberare. Ei nu pot lua cu toată inima decizia de a căuta Realitatea supremă.

Şi aşa este. Nu poţi lua această decizie cu ego-ul. O poţi lua după ce ai practicat Atma vichara şi apoi înţelegând, în acel gol, că „Asta e Realul, Asta este Fiinţa". Restul e o aparenţă. Aparenţa este un flux trecător. Corpul tău durează doar o anumită perioadă de timp. Iar dacă te identifici cu corpul, atunci, la moarte, te vei simţi distrus.

Dar dacă realizezi că nu eşti corpul, eşti fără de moarte, eşti etern. Şi beatitudinea nu se mai termină. Şi frumuseţea, bunătatea, puterea şi inteligenţa creatoare nu se mai termină. Numai că aparţine puterii supreme, nu mai aparţine unui individ. Dar ego-ul individual vrea să monopolizeze, să deţină, să se umfle în pene. Puteţi vedea asta tot timpul la acei guru care spun „eu sunt iluminat". Ar fi bine să aveţi grijă! Nu, nu m-aş apropia prea mult de unul ca ăsta, pentru că acel „eu" este, evident, un megaloman.

Desigur, vedem asta la oameni din orice profesie. Dar iese în evidenţă atunci când cineva pretinde că ar fi iluminat. De aceea, în sadhana voastră este foarte important să nu pretindeţi „O, am avut nişte experienţe nemaipomenite, sunt foarte special, am făcut toate astea, sunt foarte aproape de iluminare". Atâta timp cât încă există un eu care pretinde ceva, este blocat pe o chakră foarte joasă, dând pe dinafară de aroganţă şi îngâmfare.

Până când nu apare o totală umilinţă, care vine doar din goliciune, ego-ul îşi va continua jocul. Care se bazează întotdeauna pe viciile de ataşament, lăcomie, poftă senzuală şi aroganţă.

Dar ego-ului îi vine foarte greu să suporte liniştea şi va încerca s-o întrerupă ori de câte ori poate pentru a te readuce în cadrul lui de referinţă. Nu-ţi va permite să fii liber.

De aceea, singurul mod în care îţi poţi câştiga libertatea este să nu te mai identifici cu gândirea egotică. Nu există altă cale de ieşire.

Nimic real nu poate fi obţinut prin gândire. Filosofii, care sunt atât de mândri de gândirea lor, de logica lor, cei mai mulţi dintre ei sunt mai angoasaţi şi mai tulburaţi decât alţi oameni.

Psihiatrii au o rată de sinucidere mai mare decât în orice altă profesie. Căci, încercând să schimbe ego-ul din interior şi nereuşind, ei se epuizează şi devin depresivi şi apoi disperaţi, deoarece cariera lor este un eşec.

Aşa că, dacă vreţi libertatea autentică şi nu doar o contrafacere... pe care, desigur, o puteţi obţine dacă aveţi mulţi bani sau dacă faceţi mult sex sau dacă folosiţi droguri din plante care vă aduc temporar în stări modificate... dar nimeni nu a obţinut vreodată eliberarea prin niciuna dintre acestea; Terence McKenna avea, la sfârşitul vieţii, tot atâta ego ca şi înainte de a lua prima doză de LSD sau ciuperci halucinogene. Nu l-au condus nicăieri.

Deci dacă vreţi libertatea autentică, este nevoie de o anihilare radicală a minţii egotice. Unii oameni care au o karma foarte bună aud asta o singură dată, au înţeles şi gata. Foarte puţini, dar se întâmplă. Altora le va lua ani şi ani de practică înainte de a putea reduce mintea la tăcere. Şi ce dacă?! Tot e mai bine să o faci în această viaţă şi apoi să fii liber şi să nu mai trebuiască să te întorci pe aici. Pentru că orice samskaras rămase din ego vor trage conştiinţa înapoi într-un corp pentru a împlini aceleaşi dorinţe şi aceleaşi ataşamente faţă de anumite situaţii.

Aşa că drumul spre libertate este unul singur, anume tăcerea care rămâne continuă. Iar când este întreruptă, îţi aminteşti cui aparţine acel gând, anume ego-ului. „Eu nu sunt gândul, eu sunt martorul" şi te întorci la tăcere până când, nemaihrănind gândurile, acestea se dizolvă. Se vor stinge, pentru că funcţionează pe baza unei reacţii condiţionate. Şi dacă nu sunt recompensate prin faptul că te-au agăţat, îşi pierd energia. Tu sufli viaţă în ego în mod constant şi, de îndată ce n-o vei mai face, ego-ul se va dezumfla automat şi va muri.

Dar nu există nicio modalitate de a-ţi îmbunătăţi viaţa într-un mod cu adevărat semnificativ pornind din interiorul ego-ului. Chiar dacă situaţia se schimbă, ego-ul îşi va aduce infernul şi în noua situaţie.

Dacă înţelegeţi cu adevărat acest lucru, veţi face din el principala prioritate şi veţi obţine libertatea. Cu cât aspiraţia voastră este mai serioasă, cu atât se va întâmpla mai repede.

E posibil ca ego-ul tău să nu-şi dorească acest lucru. Probabil că nu şi-l poate dori. Iar unele ego-uri nici măcar nu-l pot asculta, nu-l pot asimila, vor respinge imediat această cunoaştere.

Dar dacă poţi înţelege adevărul şi dacă există acea fărâmă de recunoaştere că aceasta este calea, atunci vei putea rămâne în tăcere suficient de mult timp pentru a-ţi atinge scopul de a fi liber.

Toţi aceia cu cele mai înalte niveluri de înţelepciune de-a lungul istoriei au spus „aceasta este calea". Că au formulat-o în acest fel sau în alt mod, folosind alţi termeni pentru realitatea ultimă, este irelevant. Totul se reduce la acelaşi adevăr şi la acelaşi proces, care este simpla întrerupere a identificării cu corpul şi cu mintea.

Asta este tot. Învăţătura este foarte simplă.

Am depăşit timpul, dar voi răspunde la câteva întrebări, dacă aveţi.

Întrebări şi răspunsuri

1. *

- Mulţumesc, mă simt foarte inspirată. Spre sfârşit, spuneaţi că ego-ul nu-şi poate dori acest lucru, iar eu am un sentiment foarte puternic că mi-l doresc! Şi atunci mă întreb, cine şi-l doreşte?

- Cred că *buddhi*-ul tău, inteligenţa ta doreşte să se elibereze de ego. *Inteligenţa* este un pivot între ego şi nivelul de conştiinţă al sufletului. Ştie că există un nivel mai înalt şi o viaţă şi o conştiinţă mai bune decât cele oferite de ego. De aceea ţi le doreşti. Iar când buddhi intră complet în tăcere, devine un Buddha. Şi atunci este împuternicit pe deplin de către Sine pentru a fi liber.

Bine? Deci trebuie să menţii constantă această nouă conştientizare, dacă este nouă, dar să o păstrezi şi să nu cazi înapoi în vechile tipare. Este necesară vigilenţa, da? Însă cred că ai făcut deja un pas foarte important pentru a te elibera... Mulţumesc.

2. * *

- Cred că aceasta este calea, sunt total convinsă, dar îmi puteţi da un exemplu cum să-mi încep săptămâna de lucru după ce voi pleca de aici?

- Cu meditaţia tăcută.

- Da, dar după aceea? Într-o zi obişnuită, când trebuie să mă aflu în două locuri în acelaşi timp, din moment ce ego-ul e cel care acţionează...?

- Un rol va trebui să fie jucat, viaţa ta joacă un rol. Dacă înţelegi că este doar un rol pe care îl joci şi eşti detaşată de rezultat, nu-ţi mai faci griji. Da, ai o treabă de făcut, fă-o. Ai lucruri pe care trebuie să le realizezi, se vor îndeplini. Dar rămâi atentă şi tăcută şi prezentă, şi destul de curând te vei trezi că îţi simplifici viaţa şi nu mai trebuie să fii decât

într-un singur loc la un moment dat. ☺ Şi îţi vei organiza mult mai bine viaţa, astfel încât o mare parte din timp, de fapt, nu va trebui să fii nicăieri. Şi vei putea să stai şi să meditezi mai des. Bine?

Dar practică asta în timp ce eşti la serviciu, în timp ce conduci, în timp ce faci orice. Observă detaşată cum ego-ul îşi interpretează rolul, dar nu eşti el. Asemenea unui actor care îl joacă pe Hamlet. Ştii că nu eşti cu adevărat Hamlet, dar rosteşti „A fi sau a nu fi" de parcă ai fi în realitate. Dar eşti doar un actor, bine? Când îţi dai seama de asta şi că este doar o piesă de teatru – un vis, după cum spunea Shakespeare, asta-i tot ce este – nu o mai iei în serios. Ia în serios prezenţa tăcută. Şi cu cât mai mult o consideri ca fiind adevăratul „tu", cu atât mai multă putere vei avea să schimbi rolul cu altul care să servească scopului tău de autorealizare.

Bine. Asta a fost tot pentru seara asta. Sper că v-a fost de folos. Namaste.

Comentariile traducătorului

* Referitor la primul răspuns, am scris despre *buddhi*, într-o interpretare personală, în articolele: „**Antahkarana, filosofia despre eu**" (2013) şi „**Jnana marga, Laurenţiu Marga**" (2019). Totuşi, *buddhi* face parte dintr-un model explicativ care nu se îndoieşte de realitatea ego-ului. Din contră, **nondualismul radical** neagă existenţa reală a ego-ului, abordează lucrurile de la un nivel mai înalt. Trebuie să avem grijă când şi cum amestecăm paradigmele de gândire.

* * Al doilea răspuns al lui Shunyamurti confirmă ceea ce ştiam deja că nu ştim. Ce poate face un căutător spiritual care vrea să se ilumineze? Să se comporte ca şi cum ar fi iluminat, deşi nu este, ceea ce speră că îl va face să devină iluminat. Asta ne întoarce la vechea dilemă, ce a fost mai întâi: oul sau găina?

Pur şi simplu, maestrul nu avea cum să răspundă mai elegant decât atât la întrebarea bietei femei, prin care vorbea ego-ul.

9 august 2023

Link video: www.youtube.com/watch?v=mFBEkDVIqWY

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Sat Yoga Institute [20], videoclip publicat de Shunyamurti pe 1 iunie 2019.

[20] https://www.youtube.com/@satyogainstitute

A răspunde la întrebări despre Asta, despre starea de Nimic-Tot, Fiinţa, Iluminarea, este ca şi cum ai încerca să strângi apă în strecurătoare. Nu va fi un răspuns final, ci doar va ridica alte întrebări. Dar este foarte distractiv. Aşa că, hai să începem.

Iluminarea înseamnă inconştienţă

- Este iluminarea ceva mai presus de conştiinţă? Şi dacă da, cum ai putea descrie cel mai bine a fi conştient de ceva, dar fără conştiinţă? (Ray Callie)

Iată cum stă treaba. Nimeni nu este conştient de nimic. E o stare de inconştienţă. Nu eşti conştient de stare. Doar se pare că ai fi conştient de stare, te comporţi ca şi cum ai fi conştient în această stare, dar în realitate, Ceea-ce-există nu este nimic. Nimeni nu este conştient de nimic. Nu se întâmplă nimic. Aşa că, cel mai bine aş descrie „a fi conştient de ceva fără conştiinţă" prin faptul că NU eşti conştiinţa şi NU eşti conştient de nimic.

Ştiu că nu aceasta era întrebarea, dar întrebarea este pusă greşit. Nu poţi fi conştient de ceva fără conştiinţă, pentru că, în momentul în care nu eşti conştiinţa, nu poţi fi conştient de nimic.

N-ai nevoie de speranţă, Tu deja eşti Asta

- Până acum, am citit şi ascultat suficient de multe pentru a înţelege că nici tu, nici altcineva nu ne poate oferi ceva care să ne ajute să percepem Adevărul realităţii noastre. În ciuda acestui fapt, orice feedback este binevenit şi preţuit. Semnat: Fără-speranţă. (Ray Callie)

O, eşti ca regele care vine la un cerşetor şi îi cere bani disperat.

Mai întâi, trebuie să înţelegi că Tu şi cu Mine suntem una. Oare nu Mă pot ajuta?! Ba sigur că pot. Eu sunt Tu. Deja Mă ajut pe Mine. Am făcut deja asta împreună. Ce grozav e! Hai să fim fericiţi împreună!

Nimeni nu ar trebui să se lase ispitit de cineva care spune că îţi poate arăta adevărata Ta natură. Nimeni nu poate face asta. Asta nu înseamnă să deznădăjduieşti, pentru că Tu eşti natura realităţii tale, adevărul realităţii tale. Deci singurul lucru pe care trebuie să-l faci, Fără-speranţă, este să recunoşti, dragă Rege, că Tu eşti Asta. Nu ai nevoie de ajutorul nimănui. Aici nu eşti tu ascultând-o pe Simcha şi încercând să pricepi. Ci este Unimea care îşi vorbeşte Sieşi, şi de aceea Simcha şi alţii descriu această stare. Şi cred că ajutorul constă în elevarea stării de spirit a

formei separate, căreia îi este suficient să reflecteze şi să se amuze de acest gând că, într-adevăr, nu ai nevoie de niciun fel de ajutor.

Iar dacă alegi să fii lipsit de speranţă din cauza acestei ignoranţe, îmi pare rău, dar nu cred că îţi va folosi. Ar trebui să fii cât mai plin de speranţă şi de bucurie şi să o răspândeşti în jurul tău şi să râzi cât mai mult şi să te bucuri de viaţă şi să o priveşti în acest fel. Aşa eşti mai aproape de Mine, de acest Nimic-Tot, care vrea să se joace, vrea să fie fericit. Nu vrea ca cineva să fie disperat din cauză că nu se poate găsi pe Sine.

Nimicul-Tot nu a creat nimic, ci doar Se exprimă

- Este oare Nimicul-Tot cel care a creat toate formele şi această lume iluzorie? (JD Imaging Corp)

Nu a fost creat nimic. Când spui „creat", insinuezi că aceasta ar fi o creaţie, adică El a făcut ceva. Nu a „făcut" Asta. Nimicul-Tot nu a făcut niciodată nimic, niciodată. Nu se poate întâmpla nimic în interiorul Nimicului-Tot.

Deci Nimicul-Tot NU a creat toate aceste forme, NU a creat lumea iluzorie. Când rosteşti cuvântul Nimicul-Tot, ori numeşte-l cum vrei, tu înţelegi că El ar fi altceva decât această iluzie a lumii şi a formelor.

Dar există o diferenţă între a crea şi a se exprima. A crea înseamnă a face „ceva". Or, a se exprima este altceva diferit. E ca diferenţa dintre ceea ce se întâmplă în mintea ta şi lucrurile pe care le faci cu mâinile tale. Reflectează la asta: ceva pe care-l faci sau ceva la care te gândeşti. Sunt două chestiuni diferite, unul dintre ele înseamnă că nu s-a întâmplat nimic, ci e doar un gând.

- Dacă da (parcă ai spus odată că a creat lumea pentru că Nimicul-Tot nu are sentimente sau emoţii), atunci a creat formele pentru a experimenta toate emoţiile diferite pe care le aduce viaţa? (JD Imaging Corp)

Nu e vorba că Nimicul-Tot nu ar avea sentimente sau emoţii şi ar vrea să înţeleagă cum este să le simtă. Din nou, este o interpretare foarte omenească, ca şi cum ai zice: „O, eu sunt Nimicul-Tot, nu pot simţi nimic, nu am nimic propriu. O, mă voi răspândi în milioane de lucruri diferite şi voi înţelege prin aceste lucruri diferite ce este simţirea". Nu. Nimicul-Tot ESTE orice expresie posibilă. Nu e nevoie ca cineva să simtă ceva pentru ca s-o simtă şi El. Este o Unime. Descrierea ta seamănă cu ideea că Dumnezeu te trimite să experimentezi ceva pentru ca să înveţi ceva din asta şi, prin tine, să poată experimenta şi El.

Deci El nu a „creat" formele pentru a experimenta emoţiile pe care le aduce viaţa. El nu le-a creat, ci doar Se exprimă. Experienţa este altceva,

experienţa aparţine minţii, corpului, personajului. Exprimarea este un simplu cuvânt, doar o expresie, nimeni nu experimentează nimic.

- Şi dacă da, nu cumva intenţia Lui şi necesitatea este ca formele să NU găsească starea de iluminare, pentru că atunci nu s-ar mai atinge scopul creaţiei? (JD Imaging Corp)

Nu. Nu există niciun scop, nu există nicio mare călătorie şi, de aceea, Simcha nu simte nevoia de a-i ajuta pe „bieţii oameni" să crească şi să se dezvolte spiritual şi să ajungă la această stare. Nu simte nevoia. Lui nu-i pasă dacă te vei ilumina sau nu. Nu. Adică Ţie nu-ţi pasă.

Şi nu se anulează niciun scop. Nu există niciun scop. Cum ai putea să-ţi anulezi propriul scop?!

Iluminarea este monotonă

- Te afli în starea de iluminare de cinci ani. A evoluat în acest timp? (JD Imaging Corp)

Iluminarea sau această stare este destul de plictisitoare, este la fel în fiecare zi, în fiecare secundă, în fiecare milisecundă. Asta este. Nu poate evolua. Nu mai există altceva în afară de această stare. Nu se poate schimba.

Lipsa relaţiei dintre subiect şi obiect înseamnă nimic

- Majoritatea guru-şilor de pe YouTube vorbesc despre iluminare ca fiind starea de Conştienţă. A fi conştient de Conştiinţă înseamnă că nu există subiect-obiect, ci doar subiectul, care este conştiinţa pură... starea iluminată? (JD Imaging Corp)

Spui că a fi conştient de Conştiinţă înseamnă că nu există relaţia subiect-obiect, ci doar subiectul. Şi dacă ţi-aş spune că nu există nici subiect, nici obiect, deci nimic?! Asta înseamnă a fi conştient de Conştiinţă. În momentul în care eşti conştient de Conştiinţă, această stare elimină atât subiectul, cât şi obiectul. Există doar Nimicul care nu vede nimic... Şi nu există nimic, ci doar o exprimare. Nu-i adevărat însă că lumea, Unica clipă eternă care Se exprimă, ar fi obiectul, iar Tu l-ai observa. Nu există nici măcar aşa ceva. Această stare înseamnă eliminarea a tot. Există doar un neant pur. „Totul" din cuvântul Nimicul-Tot este iluzia pe care o percepi chiar acum ca fiind toate lucrurile, obiectele. Dar a fi iluminat sau a fi în această stare elimină atât subiectul, cât şi obiectul. Nu rămâne nimic.

Privirea fixă şi iluminarea

- *Simţi nevoia să clipeşti sau poţi privi fix timp de o oră şi mai mult fără a clipi?* (Ramunaz)

Când am făcut un videoclip stând şi privind fix la camera de filmat, am clipit într-un mod foarte natural pentru mine. La fel ca tot ceea ce manifestă corpul meu – mâncatul, dormitul şi tot ce mai face el – şi clipitul e un aspect şi nu aspir la abilitatea supranaturală de a nu clipi. Nu ştiu ce legătură ar avea cu această stare. Probabil că are legătură cu tradiţiile străvechi, dar nu cunosc nimic despre treaba asta. Iar, pentru mine, este irelevant.

- *Poţi adormi pe spate sau doar pe o parte?* (Ramunaz)

Niciodată nu am putut să adorm pe spate. Nu mi-e în fire. Nu pot să adorm pe spate. Mă răsucesc şi trebuie să adorm pe o parte, încă de când eram copil.

Iluminarea îţi şterge memoria?

- *Ai uitat amintirile din copilărie sau cărţile pe care le-ai citit?* (Ramunaz)

Cred că întrebarea încearcă să afle dacă mi-am pierdut memoria. Nu am uitat nimic din ceea ce mi s-a întâmplat în copilărie sau lecţiile pe care le-am învăţat din cărţi. Această experienţă nu şterge niciuna dintre informaţiile din minte. Nu le pierzi. Oamenii nu ar trebui să se teamă că s-ar pierde pe ei înşişi şi că le-ar dispărea personalitatea. Nu înseamnă că informaţiile sunt şterse, ci doar că se află în alt sertar, nu mai dirijează lucrurile. Pot să rememorez o amintire din copilărie, dar ea nu va mai conduce personajul, nu îi va provoca personajului o durere psihologică. Simcha ştie ce s-a întâmplat în trecut, îşi aminteşte foarte bine, dar această amintire nu mai dirijează spectacolul. Este doar un ornament. Există acolo, poate pentru a explica ce se întâmplă pe moment, poate pentru a închide un capitol sau ceva de genul acesta. Dar nu are nicio influenţă sau vreun efect asupra Stării. Deci nu se pierde nimic.

- *Cum ai reacţiona dacă un şobolan ţi-ar cădea pe umăr într-un subsol?* (Ramunaz)

O, cred că aş râde.

Un singur Văzător, un singur punct de vedere

- *Este oare adevărat că Nimicul-Tot (Unicul) priveşte viaţa din diferite puncte de vedere?* (Wandering Moon)

Când spui puncte de vedere diferite, vrei să spui că tu ai un punct de vedere şi eu am un punct de vedere, iar atunci când eu privesc din acest

unghi şi tu priveşti din acel unghi, ar fi două puncte de vedere. Dar dacă ţi-aş spune că cel care priveşte este Acelaşi?! Nu contează prin ce punct de vedere priveşte pe moment, căci este acelaşi Văzător. Deci este acelaşi punct de vedere. Nu există decât un singur punct de vedere, care este al Tău chiar acum.

Celelalte puncte de vedere prin care priveşte Nimicul-Tot sunt doar mijloace sau instrumente pentru ca forma separată să exprime Ceea-ce-există. Punctul de vedere al mesei pe care-mi odihnesc mâinile mele în acest moment este conceput pentru ca mâinile mele să se odihnească în acest moment. Tot ceea ce o înconjoară pe Simcha este conceput şi creat pentru a-i permite să-şi exprime personajul. Totul. Deci acestea nu sunt puncte de vedere diferite ale lucrurilor care privesc din unghiuri separate în acest moment. Ca şi cum ar exista un moment şi puncte de vedere care ar privi momentul. Nu este aşa. Există un singur punct de vedere, dar în interiorul acestuia, există nenumărate puncte de vedere ale expresiilor şi formelor din jurul acestui punct de vedere, necesare doar pentru a-i permite lui Simcha să se exprime.

Ce merită căutat?

- Dacă vrei să afli ceva, cum ai proceda pentru a găsi răspunsul? Ai zice că există vreun răspuns care merită căutat? (AeroCell)

Nu am întrebări la care să caut răspunsuri. De aceea nu mă apuc să caut răspunsuri, în afară de cele imediate, cum ar fi, unde a plecat fiul meu ca să ştiu dacă întârzie. Astfel de întrebări îmi ocupă mintea, dacă am întrebări. Dar cred că există un răspuns care merită să fie căutat, care este răspunsul la întrebarea „cine eşti" şi „ce eşti". Şi cred că toţi oamenii ar trebui să-şi pună aceste întrebări şi să încerce să-şi răspundă cât mai bine, pentru că acest răspuns este cel mai profund şi mai adevărat lucru care există în această realitate iluzorie. Doar atât, doar să afli ce este Asta, ce este în jurul nostru, „ce sunt eu?". Aceasta este o întrebare la care merită să cauţi un răspuns. Din nou zic, caută-l în modalitatea proprie, nu luându-te după alţii.

- Eşti de părere că întrebarea trebuie pusă în modul corect? (AeroCell)

Nu. Întrebarea ta este întotdeauna corect pusă. Principalul lucru este să vrei să ştii, nu contează cum pui întrebarea. Este neimportant cum o formulezi, care este propoziţia, ce spui. Astea nu contează. Ci contează că ai voinţa de a şti, că ai curiozitatea şi dorinţa puternică de a vrea să ştii ce se întâmplă în jurul tău şi cine eşti. Iar modul cum o faci dă farmec jocului.

Nu există nicio cale generală, aventura e doar a ta

- De asemenea, ai spune că există o cale care se potriveşte tuturor? (AeroCell)

Nu aş spune nicidecum că există o cale care să se potrivească tuturor.

Să pornim de la faptul că nu există o cale. Nu există o cale către Asta. Prin urmare, nu poate exista nici vreo cale potrivită oricui. Cum ar putea?! Nu există o cale, nu există nici o cale potrivită tuturor, aşa ceva nu se poate. Singura posibilitate este să înţelegi că există o cale doar a ta, datorită curiozităţii şi dorinţei de a te cunoaşte pe Tine însuţi aşa cum ţi se pare adecvat, doar aşa cum ţi se pare interesant şi fascinant să cauţi. O aventură, aventura ta, viaţa ta. Este aventura ta, nu se poate potrivi altora.

Căutarea iluminării este dăunătoare

- În căutarea iluminării, ca să fiu sincer, urmăream cu adevărat doar să capăt o garanţie a vieţii în „viitor" şi pentru „mine". Dar realitatea nu este deloc aşa, nu-i aşa? (Frankie)

Însăşi căutarea este dăunătoare pentru personaj şi schimbă modul în care personajul crede şi gândeşte.

Şi, da, nu este deloc aşa. Nu se va întâmpla niciodată în viitor, pentru că nu există viitor. Există doar acest moment şi, în acest moment, dacă realizezi Ce eşti, atunci eşti în siguranţă şi fericit. Însă dacă proiectezi Asta artificial în viitor şi te străduieşti să ajungi în acel punct, nu vei reuşi niciodată.

- Frankie, cel care a pus întrebarea, nu poate afla niciodată un răspuns, asta nu se întâmplă niciodată pentru nimeni, inclusiv pentru Frankie, şi nu se va întâmpla niciodată. Ce zici? (Frankie)

Ai dreptate, Frankie nu a pus niciodată întrebarea, nimeni nu are niciodată întrebări, nu se întâmplă nimic şi nici nu se va întâmpla vreodată. Este adevărat.

Acest sentiment beatific de siguranţă nu ţi se va întâmpla niciodată în viitor. Nu există Frankie, nu există viitor. Această anticipare doar... nu ai nevoie de ea. Lasă-te dus şi bucură-te de clipă. Aşa cum ştim amândoi, poţi. Doar exprimă Asta, acest Nimic-Tot cât mai bine. Bucură-te de el, sărbătoreşte-l. Nu-ţi poţi dori mai mult decât atât.

Paranormalul este doar un spectacol de distragere a atenţiei

- Am văzut multe forme ale lui Dumnezeu, inclusiv „forma fără de formă”. Am avut viziuni profetice planetare care s-au dovedit sută la sută exacte. Toate acestea sunt doar un spectacol pentru distragerea atenţiei? Toţi aceşti aparent reali Zei şi Zeiţe sunt doar o parte a piesei de teatru? Un scenariu pentru a ne distra? Asta mă scoate din minţi, căci, după atâţia ani de experienţe, n-am NICIO idee cine este Dumnezeu CU ADEVĂRAT. Şi nici măcar dacă „Dumnezeu” ar fi termenul potrivit pentru transcendenţa pe care tu o trăieşti sau o întruchipezi. Mi-ar plăcea să aflu părerea ta în această privinţă. (Gary Levitan)

O, da, ai dreptate. Este o formă de divertisment în cadrul piesei de teatru, nu este Dumnezeu. Îmi pare rău. ☺ Atâta timp cât se leagă de ceva şi de o situaţie şi seamănă cu o poveste şi se întâmplă ceva şi este o interacţiune între lucruri – tu şi profeţia sau tu şi Dumnezeu, spunându-ţi lucruri despre viitor – este tot un divertisment, aşa cum este şi channelling-ul sau alte modalităţi prin care oamenii comunică cu forţele şi energiile şi aurele. Nu ştiu, nu ştiu nimic despre aceste lucruri.

Însă ştiu că, la fel ca orice altceva în realitatea Mea, ele există. Capacitatea personajului de a face aşa ceva, de a fi deschis la comunicări mai înalte este frumoasă, este misterioasă, este minunată. Dar astea nu sunt cine eşti. Cine eşti cu adevărat este foarte, foarte diferit şi fără nicio dramă, pentru că nu se întâmplă nimic, este vid, este Ceea ce-i real.

Nimeni nu are vreo idee cine este Dumnezeu, nimeni.

Până când nu devii Ceea ce eşti, nu poţi avea nicio cunoaştere a lui Dumnezeu. Aşa că nu te lăsa scos din minţi, căci aşa este procesul, bucură-te de el. Aceasta este părerea mea.

O sclipire de iluminare în tinereţe

- Ai menţionat că, în urmă cu circa 20 de ani, ai trecut printr-o experienţă similară. S-a întâmplat vreun eveniment la acea vreme care ţi-ar fi putut provoca acea experienţă? (Lysdexic)

Răspunsul este: nu. S-a întâmplat pe când eram în vacanţă cu proaspătul meu soţ şi copilul. Eram căsătorită de curând, de un an şi jumătate, şi am decis să mergem în Spania cu bebeluşul nostru frumos, totul era uimitor de perfect. Viaţa abia începea pentru Simcha. Totul îi era uşor pe atunci, pentru că totul mergea foarte bine. Se căsătorise cu bărbatul pe care îl iubea, avea un copil frumos, erau în cel mai frumos loc şi nu ştia nimic despre ceea ce avea să urmeze, cât de grea este viaţa. Atunci când eşti tânăr, nu te aştepţi ca viaţa să fie atât de grea. Se gândea

că-i este bine, era la facultate, se căsătorise şi totul era atât de uşor. Dar viaţa nu e uşoară, lucru de care şi-a dat seama în anii care au urmat.

În acel moment, se simţea foarte fericită, împlinită şi uşoară. Conducea maşina printre acele minunate câmpuri de grâu, imaginează-ţi o maşină în mijlocul unor imense câmpuri nesfârşite de grâu, cu o melodie frumoasă pe fundal. Cred că acea licărire a Adevărului a venit dintr-o extremă bucurie şi mulţumire.

Fii ca un copil!

- Cum ar putea o persoană să se scufunde atât de mult în sine, încât să uite de moarte şi să fie, pur şi simplu? (Lysdexic)

Cred că aceasta este cheia, să fii, pur şi simplu. Nu trebuie să aştepţi ca să-ţi vină din altă parte. „Cum pot să mă scufund în Asta?". Tu eşti deja Asta. Doar acceptă că eşti deja Asta. Aşa că doar fii ceea ce eşti şi acceptă-te şi bucură-te de Asta, sărbătoreşte-O, relaxează-te în Asta, în ceea ce te înconjoară în acest moment, acum. Nu aştepta până când vor exista condiţii speciale care îţi vor permite s-o faci. Nu vor exista niciodată acele situaţii speciale care să permită dizolvarea formei separate, nu se vor întâmpla niciodată, pentru că toate acestea fac parte din Tine. Aşa că, fiecare moment este „acel" moment special, este „acel" loc, pe care trebuie doar să-l accepţi.

Cred că pare un pic naiv sau inocent să fii aşa, ca un copil. Dar acesta este sfatul meu, fii ca un copil, permite-ţi să fii ca un copil, un copil vulnerabil şi plin de uimire. Ai fost aşa cândva în trecut. Ai construit foarte multe pe această vulnerabilitate şi pe capacitatea de a preţui ceea ce te înconjoară. Încercă să-ţi aminteşti acel sentiment. Aşa cred că te poţi conecta cu această Stare.

Cunoaşterea de Sine

- Care este definiţia ta pentru cunoaşterea de sine? (Chardo)

Când spun cunoaştere-de-Sine sau autocunoaştere sau Asta, nu spun să-ţi cunoşti personajul. Este şi acest lucru important şi face parte din procesul de evoluţie spirituală. Dar când spun cunoaşterea-de-Sine, mă refer la a cunoaşte că Tu eşti altceva. Nu eşti ceea ce crezi că eşti, dar nu-ţi dai seama. Deci a te cunoaşte pe Tine însuţi înseamnă a cunoaşte Ceea ce eşti cu adevărat, a te uita în oglindă şi a Te vedea pe Tine cel adevărat, Ceea ce eşti cu adevărat. Nu această minciună, nu acest lucru pe care îl percepi ca fiind tu. Este un joc atât de frumos, pentru că este foarte înşelător şi poţi gândi mereu „Ăsta sunt eu, mă cunosc pe mine însumi",

dar apoi îţi dai seama că nu erai Tu. Era doar o parte a jocului, o parte a personajului.

A te cunoaşte pe Tine însuţi înseamnă că nu mai ai dubii. Este o recunoaştere. Te recunoşti instantaneu. Aceasta este cunoaşterea pură a Ceea ce eşti, aceasta este recunoaşterea a Ce eşti. Şi este o ocazie atât de fericită să afli cine eşti, pentru că te întâlneşti cu Tine însuţi pentru prima dată. Te întâlneşti cu Tine însuţi, scapi de vechiul tu şi rămâi cu Ceea ce ai fost întotdeauna, acest Tu loial şi de neclintit. Este o mare, mare bucurie doar să afli Cine şi Ce eşti.

Vă mulţumesc pentru întrebări. Este o modalitate minunată pentru ca Nimicul-Tot reprezentat de Simcha să se conecteze cu El însuşi prin intermediul vostru şi al întrebărilor voastre.

14 august 2023

Link video: youtube.com/watch?v=htFyJdC2aek

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Simcha Lev [21], videoclip publicat pe 13 iulie 2023.

[21] https://www.youtube.com/@Simcha_Lev

Sindhu Menon - Doar perfecţiune, chiar şi în haos

Indianca Sindhu Menon este profesoară de yoga şi, mai recent, iluminată nondualã. Mai jos, ne împărtăşeşte câteva gânduri inspirate de trăirea nondualităţii.

Acest mesaj, mesajul non-dualităţii, cel puţin când este împărtăşit de aici, nu se referă la experienţa resimţită aici. Vorbeşte doar despre Asta, Ceea ce există. Şi nu-i vorba că ceva personal s-ar fi modificat aici sau că experienţa persoanei de aici s-a schimbat.

În aparenta desfăşurare a poveştii, se pot ivi unele schimbări doar pentru că în corp există o relaxare generală şi o odihnă completă, care altfel s-ar fi exteriorizat ca energie a căutării. Iar căutarea tocmai a murit şi a rămas doar Ceea-ce-este, aparent. Deci nu-i vorba că „persoana" de aici ar fi făcut ceva şi ar fi căpătat o soluţie pentru povestea vieţii sale. Ci că aparenta poveste nu mai este acum în centrul atenţiei şi nu mai există o persoană care vrea să se schimbe şi să devină mai bună. Aparenta poveste a fost absolut perfectă aşa cum s-a desfăşurat.

De fapt, este atât de perfectă, încât toate imperfecţiunile sale aparente au apărut exact aşa cum trebuiau să apară – dacă s-ar face un fel de raţionament filozofic – atât de perfectă încât să distrugă „persoana separată" în cele din urmă. Iar ceea ce a rămas este Totul. Este nimicul care este Totul. Şi nu mai există aici nimeni care să simtă nevoia de ceva.

Deci nu-i vorba că vreun cineva ar fi aici conştient de schimbare sau ar compara ce era înainte cu ce este acum, fiindcă nu există un „atunci" şi nici un „acum". Şi nu există o schimbare reală, deoarece există numai Asta. Şi nu există cineva care să fie conştient, fiindcă, pur şi simplu, nu există nimeni.

Aparenta „conştienţă" este, de asemenea, doar o aparenţă, nimicul care apare ca atare. Nu are nicio realitate. Este real şi ireal, în sensul că pare să aibă realitate, ceea ce poate reieşi din conversaţiile sale despre ceea ce s-a întâmplat şi ce se întâmplă acum şi ce se va întâmpla, şi toate cuvintele astea. Dar niciunul nu are vreo semnificaţie reală.

Dintotdeauna există numai Asta.

Privind din această libertate sau vorbind ca această libertate, când în faţă apare o contracţie şi din ea [din acel eu personal] apare o comunicare, atunci de aici se iveşte un răspuns care îi sugerează că vorbele sale, care dau atât de multă importanţă simţirilor sale, de fapt, nu

au niciun sens. Iar asta, pentru că nu există nicio reală contracţie şi care, deci, să poată simţi ceea ce spune că simte.

Experienţa pare reală pentru contracţie, fără îndoială. Dar să vorbeşti cu acea contracţie (adică persoană) şi să admiţi că povestea relatată de ea ar fi adevărată, o va face pe acea persoană să se simtă reală: „Uite că exist aici", fie că discuţia o face să se simtă mai bine, fie că nu. Nu trebuie deci să găseşti vreo soluţie pentru acea „persoană separată", ci să-i sugerezi că nu există nicio persoană şi că nu există nicio problemă şi că nu există nicio poveste şi că nu se întâmplă cu adevărat nimic – ci doar Asta există.

Privind din poveste, când persoana îşi relatează necazurile şi se identifică cu personajul care trece prin experienţa respectivă, s-ar putea să aibă impresia că o asemenea sugestie nu-i răspunde la problemă. S-ar putea să simtă că se evită răspunsul. Dar nu este o evitare, ci doar o sugerare a faptului că şi întrebarea însăşi este ceea ce cauţi, este Totul. Ceea ce doreşti este Totul. Chiar şi durerea aparentă, senzaţia aparentă de contracţie este tot Asta. Dar când te identifici cu contracţia, simţind că „sunt separat de tot restul", atunci durerea devine „a mea" sau personală.

Altfel, este doar o durere, este doar nimicul care se simte ca o aparentă durere, o aparentă confuzie.

24 august 2023

Link video: youtube.com/watch?v=VeVXBK9UXgE

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Sindhu Advaita [22], videoclip publicat pe 3 mai 2023.

[22] https://www.youtube.com/@silence7ful

Andreas Müller - "Oarbă şi sălbatică"

Introducere

Ce să vă spun? Nu am niciun mesaj, nu-i nimic de spus. Ceea ce pare să se întâmple este întreg şi complet prin simpla sa existenţă. Nu are nimic de-a face cu acele idei spirituale romantice, care presupun că ar fi o experienţă foarte frumoasă. Dar nu-i aşa ceva. ☺

Însăşi faptul experienţei este iluzoriu, este visul: „Sunt conştient şi trăiesc ceva real" – acesta este visul. Iar senzaţia de neîmplinire, această trăire energetică că ar lipsi ceva, face parte din acel vis. Senzaţia că ceva nu ar fi în regulă face parte din impresia de a fi o persoană. Ele merg întotdeauna împreună.

Bineînţeles că persoana încearcă să găsească un răspuns, încearcă să scape de senzaţia asta. Inclusiv această căutare face parte din acea înscenare că ai fi o persoană separată – senzaţia de neîmplinire şi încercarea de a o rezolva cumva. Şi nu este nimic greşit în asta, pentru că, aparent, să te simţi ca „cineva" este cam inconfortabil. Iar dilema persoanei este că nu poate scăpa de această senzaţie nicidecum. De aceea, toate căutările eşuează în cele din urmă sau îndeamnă la o şi mai multă căutare.

Totuşi, vestea bună este că toată această înscenare este iluzorie. Această nevoie să se întâmple ceva, că ar trebui să apară o anumită realizare, face parte din vis.

Nu trebuie să se întâmple nimic şi nu trebuie să apară nicio realizare viitoare. Şi, de fapt, nici nu are cum, pentru că senzaţia că ar exista cineva neîmplinit este un simplu vis. În acest sens, se poate spune că, pur şi simplu, nu este adevărată. Nu există nimeni care să fie neîmplinit.

Pur şi simplu, acest „eu" nu este real. Nu trebuie să fie înlocuit cu vreo experienţă superbă. Efectiv, nu e nevoie. Totul este întreg şi complet şi, în acest sens, este bine, dacă vreţi. Fără un „eu", totul fiind exact aşa cum este, nu-i nicio reală problemă în nicio privinţă. Deja.

Deci realitatea naturală este Asta. Nu există nimic altceva decât ceea ce pare să se întâmple. În afara timpului. Acum.

Suferinţa şi sensul ei

- Da, te rog.

- Bună, Andreas.

- Bună.

- Eul urăşte pe cineva, apără pe altcineva fizic, vrea întotdeauna să ajungă undeva. Dar nu se întâmplă nimic. De fapt, nu s-a întâmplat niciodată nimic şi nu se întâmplă nimic.

- Da.

- Şi nimic nu se va întâmpla vreodată.

- Da, da. ☺

- Nu se întâmplă nimic adevărat.

- Da, şi nici nu va deveni real vreodată. Da.

- Există oameni în această lume aparentă care sunt torturaţi fizic şi psihic, aparent, de către alţi oameni, aparent. Deci ei suferă, aparent, dar nu se întâmplă nimic şi nu s-a întâmplat niciodată nimic.

- Da, exact. Absolut că da. Iar suferinţa, tortura şi alte lucruri de acest gen se pare că se întâmplă, dar nu există un răspuns la ele. Nimeni nu ştie, nimeni nu poate răspunde. Da. Nu e nimic adevărat.

- Mulţumesc.

- Şi eu mulţumesc... Dar nu este deloc logic. Acest lucru nu poate fi înţeles, ceea ce vorbim aici... Asta, care-i totul şi care-i întreagă şi completă, orice forma aparentă ar lua, nu poate fi înţeleasă. Nu este logică. Nu are niciun sens.

- Din această perspectivă, fericirea nu are sens. Suferinţa nu are sens. A fi torturat nu are sens. A sărbători aniversări nu are sens. E doar ceea ce pare să se întâmple. Nu poate fi înţeles. ☺

Licărirea nondualităţii şi tânjirea după ea

- William!

- Aş vrea să-ţi împărtăşesc ceva, deşi nu ştiu dacă este potrivit, dar o voi face.

- Hai să vedem.

- Ieri, ştii, te-am sunat după întâlnire, fiind destul de abătut. Tot restul zilei avusesem o depresie sinucigaşă. Dintr-o dată, îmi amintisem de prima licărire nondual pe care am avut-o. Şi nu mă puteam opri din plâns, pentru că tânjeam cu disperare după ea. După simplitatea ei. Şi îmi vine acum în minte când mi s-a întâmplat prima dată, când a apărut acea străfulgerare a nondualităţii:

Mergeam prin aeroport cu doi prieteni, câte unul de fiecare parte. Unul dintre ei era foarte entuziasmat că plecăm în străinătate. Celălalt prieten îmi povestea de problemele lui cu fata pe care o iubea. Şi mă străduiam, ca un „eu", să-l ajut pe prietenul cu probleme. Dar, deodată, nu a mai existat decât mersul şi doar simplitatea faptului de a merge. Nu pot găsi niciun cuvânt despre ce a fost, dar era evident că nu mai exista nicio străduinţă de a ajuta, nici măcar o întâmplare reală, ci era doar mersul.

Dar ceea ce m-a frapat înainte de a începe această întâlnire prin Zoom, când mă gândeam la ce-mi amintisem ieri, este că eu pot pune aceste întrebări, iar tu să-mi dai aceste răspunsuri, dar nu vom putea niciodată să

exprimăm cum este atunci când există doar mersul, simplitatea de a nu avea nimic de rezolvat.

Da, exact, despre asta vorbim aici, despre cum experimentezi viaţa de obicei şi cum lipseşte experienţa când doar se întâmplă ceea ce se întâmplă.

Oare nimic nu-mi va mai readuce vreodată Asta?

- Nimic.

- Oricâte întâlniri, oricâte întrebări adresate ţie sau altcuiva?

- Niciodată. Nu va fi niciodată dobândită, nu va fi niciodată obţinută. Da. Nu există nicio legătură între ceea ce persoana consideră că ar fi viaţa şi căutarea fericirii şi Asta, când nu mai exişti.

- Dorinţa după Asta e atât de puternică, dar eul o să...

- În fond, toate dorinţele se referă la Asta. Desigur, în mod inconştient, căci persoana nu ştie cu adevărat după ce tânjeşte, dar tânjirea face parte din Asta.

- ...persoana se va împotrivi până la capăt.

- Da, va lupta pentru viaţa sa, desigur.

- Bine.

- Da, da.

- Mulţumesc.

- Mulţumesc.

Amintirea romanţată a licăririi nonduale. Lipsa oricărui control

- Ce mai faci?

- Bună, fac bine.

- Cred că, cum să zic... Când apare o licărire nondual, pare a fi ceva pitoresc, că totul e bine şi e grozav şi în regulă. Însă e totul, inclusiv lucrurile urâte. Dar se pare că, în acele momente, n-ar fi aşa, adică îţi aminteşti numai partea romanţată.

- Mda, da şi nu. Adică, ce-i frumos la o licărire este că atunci nu mai există nicio căutare. Dar cunosc oameni care spun că au avut astfel de licăriri în situaţii foarte normale. Şi nu au avut neapărat nişte trăiri nemaipomenite...

- Da, da.

- Ci, deodată, nu a mai existat nicio căutare.

- Dar există şi părţile mai urâte.

- O, da, desigur.

- Ca şi cum...

- Inclusiv eul, aparent.

- Da, la asta mă refer.

- Da, desigur.

- Dar eul nu vrea Asta.

- O, nu, bineînţeles că nu. Nu va putea niciodată să o dorească sau să o accepte. Aşa e construit.

- Eul doreşte un fel de versiune romanţată.

- Exact, şi nu poate accepta că el – sau separarea, dacă vrei – este, de asemenea, întreg şi complet, pentru că nu aşa se simte.

- Vorbeam cu Jim [Newman] în acest weekend şi îi spuneam cum am simţit în majoritatea acestor licăriri că există întotdeauna o urmă a persoanei pe acolo, pe undeva. Nu contează. Dar aşa pare să fie în cazul meu, că încă mai este ceva acolo.

- Da, de ce nu?! De aceea, spun uneori că eliberarea nu seamănă cu o licărire prelungită.

- Exact, este total diferit, asta vreau să spun.

- Da, toate se topesc în ceva complet necunoscut şi de nedescris şi neaşteptat. ☺ Pentru că nu conţine opuse. Asta-i chestia, eliberarea nu cunoaşte opuse sau dualitate: ba licărire, ba fără licărire; ba cu eu, ba fără eu, ci totul se topeşte în ceea ce se întâmplă.

- E atât de amuzant: am înţeles că este imposibil ca persoana să priceapă că nu există control de niciun fel şi în nicio măsură. Chiar şi atunci când credeam că „Da, pot să am această conduită cândva". Dar e dincolo de orice control, lucru inacceptabil pentru persoană.

- Absolut, desigur, persoana are impresia că poate controla. Şi chiar dacă-i vorba doar de un control foarte, foarte mic...

- Da, exact.

- ... tot are impresia că joacă un rol.

- Absolut.

- Desigur. Şi nu contează cât de des aude sau cât de mult acceptă ideea că nimeni nu controlează nimic. Iar lucrul amuzant este că, pentru persoană, chiar şi numai faptul că înţelege conceptul că „nimeni nu deţine controlul", îi confirmă cumva impresia că deţine controlul. „Cel puţin, am putut înţelege conceptul".

- Da.

- N-are ce face, aşa simte.

- Este uimitor, pentru că am observat la mine tipare repetate de comportament, prin care mă menţin în roată.

- Da, te limitezi să le priveşti.

- Da, nu contează. Şi le văd, iar apoi îmi spun: „Gata, acum o să încetez cu apucătura asta". Şi nu pot, nu pot s-o opresc!

- O, nu, bineînţeles că nu.

- E o nebunie! Am încercat să mă opresc şi... e ridicol. Şi mă simt atât de rău că am acea apucătură, dar nu mă pot opri. ☺

[Râsete]

- De fapt, nu-i nimeni acolo. Chiar şi când crezi că ar trebui să faci ceva în vreo privinţa, acolo nu-i nimeni care vrea. Mai întâi vrei să opreşti gestul, apoi vrei să nu mai vrei să opreşti gestul. ☺

- Asta vreau să spun, parcă înţelegerea clară a acestui mesaj este total neimportantă.

- Nu are nimic de-a face cu eliberarea. Nu are nimic de-a face cu această fiinţare totală. Absolut nicio legătură. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile. Înţelegerea faptului că nimeni nu ţine nimic sub control n-are nicio legătură cu lipsa efectivă a controlului, deloc. Acceptarea ideii că nu există separare nu are nimic de-a face cu perceperea non-separării. Pur şi simplu, aşa este.

- Şi este atât de amuzant cum se infiltrează gândul că aş fi un fel de entitate independentă care poate să genereze evenimente şi să facă lucruri, gândul aparent că eu fac asta şi că pot face să se întâmple lucruri.

- Impresia mea este că acest gând sau naraţiune provine din senzaţia că-i aşa. Dar, din nou, nu există niciun răspuns de ce apare acest simţământ. Cum de se poate întâmpla asta, ca să zicem aşa. Ei bine, asta pare să se întâmple, fără acţiunea niciunui suflet.

- N-are absolut niciun sens. ☺

- Nu, deloc.

- Sfinte Sisoe!

- Toate, inclusiv iluzia de a fi cineva, nu au sens. La fel cum spuneai despre control, nu are sens în niciun aspect. Nu există niciun control la niciun nivel.

- Iar eul se autoperpetuează.

- Da, tot continuă, da.

- Merge mai departe cu speranţele şi visele de viitor, da, când va veni eliberarea. Atunci, nu acum!

- Nu care cumva! ☺

- Doar în viitor. Când voi avea..., cândva în viitor..., care este întotdeauna dincolo de orizont, este o momeală...

- Da, iar experienţa îi confirmă că lucrurile n-au cum să fie aşa. Deci este întotdeauna „Nu acum!”. Pe baza experienţei.

- Se pare că este o energie în mişcare, aparent.

- Da.

- Care îţi încordează foarte tare corpul, din cauză că, în realitate, nimic nu se mişcă cu adevărat.

- Da.

- În regulă.

- Bine, mulţumesc.

Valoarea discuţiilor nondualiste

- Andreas, ai spus că oricâte întrebări şi răspunsuri sau participări la aceste întâlniri nu va aduce vreodată Asta. Crezi că de aceea spune Tony [Parsons] că ceea ce se întâmplă în aceste întâlniri este complet energetic şi nu are nimic de-a face cu cuvintele care se spun aici?

- Poate că da.

- Poate că eu încerc să găsesc o valoare în aceste întâlniri. Dar, desigur, oricine poate avea o licărire nondual înainte să fi auzit de eliberare. Sau eul ar putea chiar să se dizolve complet fără a şti de chestiile astea – de pildă, pe când se plimbă. Dar eu simt în aceste întâlniri o rezonanţă mai puternică decât dacă aş sta la bar cu o bere în faţă. Însă, desigur, se poate spune că nu e nevoie de nicio condiţie prealabilă.

- Păi, da, cam nu contează. Chiar dacă este aşa cum ai spus cu rezonanţa, nu se poate trage nicio concluzie din asta.

- Da.

- Pur şi simplu, aşa se întâmplă, simţi o rezonanţă puternică în aceste întâlniri.

- Iar dacă adaug o semnificaţie aparte, cum că ar fi bine să particip la întâlniri, nu are absolut nicio semnificaţie?

- Da, exact.

- Mulţumesc.

- Şi eu mulţumesc.

Mesajul nu transmite nimic, dar receptorul îi dă sens

- Bună, Andreas!

- Bună ziua!

- Atunci când aud că „tot ceea ce există e doar ceea ce se întâmplă”, încerc s-o interpretez la modul personal.

- Aşa-i.

- Şi să-i adaug o descriere din perspectiva personală. Dar îmi dau seama că nu asta se spune aici. Şi chiar nu se poate afirma că s-ar „întâmpla ceva”, căci nu se poate afirma nimic despre ceea ce se întâmplă, nu se poate descrie, nu se poate cunoaşte.

- Da. Nici măcar conceptul că „ceva se întâmplă” nu poate fi cunoscut cu adevărat.

- Da.

- Chiar şi ca simplu indicator, este inutil.

- Da.

- Acest mesaj sau ceea ce facem noi aici, de fapt, nici măcar nu indică spre ceva.

- Când spui că te uiţi la ecran, asta nu înseamnă nimic. ☺ De fapt, chiar facem asta? Căci nu există nimeni care să poată afirma că ne uităm la un ecran, nu-i aşa?

- De aceea spun uneori că, chiar şi atunci când se rostesc cuvinte, de fapt, nu se spune nimic. Este, într-adevăr, un non-mesaj. Nu transmite niciun fel de informaţii. Şi, aşa cum ai spus, nici măcar nu sugerează ceva.

- Deci mesajul nu transmite nimic cu adevărat.

- Da. ☺ E amuzant, dar aşa este.

- Tocmai în asta constă frumuseţea.

- Da, într-un fel. Adică, dacă vrem neapărat o poveste, când spui „asta e tot ce există", arăţi cu degetul spre Tine însuţi. Afirmaţia „tot ce există" e şi ea tot ce există, ca să zic aşa...

- Dar chiar şi când spunem „tot ce există", nu ne referim la ceva concret, nu este un lucru...

- Exact. Nu sugerează un anumit tip de realitate.

- Auzind acest mesaj, am încercat să-l înţeleg, dar îmi dau seama că nu-l pot înţelege dintr-o perspectivă personală, pentru că este dincolo de asta. Şi repet, chiar şi afirmaţia că „se întâmplă ceva" nu reflectă realitatea.

- Da, exact.

- Deci ai spune, mai degrabă, că „aparent, se întâmplă ceva", dar de fapt nu este nimic?

- Ceva în genul ăsta, sună bine. Conţine toate aceste idei. ☺ Nu este o poziţie fixă, de genul că „chiar nu se întâmplă nimic". Cine ar putea şti dacă *chiar* nu e nimic sau *chiar* e ceva sau altceva?

- Da, orice încercare de a o pune într-o perspectivă personală este greşită de la...

- De la bun început, exact. Chiar simpla încercare...

- Aşa e.

- ...încercarea de a o pune într-un cadru personal reprezintă căutarea.

- Corect.

- Căutarea începe cu încercarea de a o înţelege dintr-o perspectivă personală şi continuă cu frustrarea de a nu reuşi.

- O, ce tare! Mulţumesc.

- Şi eu mulţumesc.

Licăririle nu oferă nimic eu-lui

- Bună, Andreas!

- Bună.

- Mai devreme s-a discutat că nu se obţine nimic din aceste întâlniri.

- Da.

- Nu-i nimic de obţinut. Dar oare asta nu-i la fel de valabil pentru orice, că nu se obţine nimic?! Adică, dacă acest sine iluzoriu nici măcar nu există, atunci nu există nimeni care să obţină ceva, nu există nimic de obţinut de nicăieri.

- De nicăieri. Deci nu-i specific doar acestor întâlniri. O, da. De fapt, asta e problema „persoanei". S-ar putea spune că persoana nici nu ar veni aici dacă altceva ar fi funcţionat înainte. Dar nu a funcţionat. Nimic nu a funcţionat înainte, persoana nu a obţinut nimic din ce căuta care s-o împlinească.

Iar în ce priveşte acele lucruri pe care persoana spune că le-a obţinut... Că uneori auzi spunându-se „Totuşi, am făcut interogaţia de sine şi am avut nişte revelaţii frumoase" ca şi cum ar fi fost măcar ceva. Nu. Nu a fost nimic, nu a oferit nimic. A fost ceea ce părea să se întâmple şi nu-i nimic în neregulă cu asta, dar în sensul de a deveni mai împlinit, nu a oferit nimic, nimic.

- Da, nici măcar licăririle nu oferă nimic.

- O, nici măcar un pic...

- Oferă însă o nouă amintire.

- Care, din nou, nu are nimic de-a face cu o mai mare împlinire. Poate că persoana va avea la ce reflecta niţel, dar doar îşi ocupă timpul...

- Dacă nu cumva doar îi alimentează nemulţumirea, pentru că acum are un termen de comparaţie.

- Exact. Este probabil să se întâmple asta persoanei.

- Da, aşa este, pot să depun mărturie. ☺ Bine, mulţumesc.

- Mulţumesc. Acesta este partea amuzantă legată de persoană. Totul pare atât de preţios şi real şi, ştiu, persoana chiar simte că ar fi ceva de obţinut în această lume şi că, parţial, a funcţionat. Dar nu a fost aşa. Nu are cum. O realitate goală nu poate oferi conţinut, ca să zicem aşa. Este imposibil. Iar conţinutul pe care îl caută persoana ar fi: valoare, sens, împlinire. Care, pur şi simplu, nu există, este un vis. Persoana trebuie să fantazeze mereu ca să se simtă bine, fantezii de genul „O, asta îmi oferă ceva", ca apoi să fie fericită „O, grozav, aici am prins ceva". Dar nu a primit, de fapt, niciun răspuns la căutarea şi dorinţa sa. Este uimitor!

Lipsa dorinţei nu vine din mulţumirea cu ce este, ci din lipsa eu-lui

- Andreas, ai putea spune că tu (deşi întreb ca şi cum te-ai simţi o persoană), dar ai putea spune că nu îţi doreşti să se schimbe nimic?

- Păi, da, ca să fiu sincer, da.

- Pentru că totul este deja complet, de aceea?

-Ei bine, nu, ci pentru că dorinţa face parte din iluzia de a fi cineva. Adică, aici nu e nimeni care să fie mulţumit de cum stau lucrurile. Pur şi simplu, nu e nimeni aici, aşa că capacitatea de a dori să fie altceva nu mai există. Dar, aşa cum am spus, nu pentru că ar exista cineva care să fie mulţumit de cum e. Nu e nevoie. Eu nu sunt mulţumit de cum stau lucrurile. În primul rând că nu am niciun fel de cunoştinţă despre această stare. Şi nu am nici cea mai mică idee ce mi-aş putea dori să se schimbe şi apoi să mă gândesc ce anume ar fi bine să se schimbe. Deloc. E imposibil.

- Deci nici măcar nu ai cunoştinţă despre această stare?

- Desigur. Acela ar fi punctul de plecare pentru a dori ca ceva să se schimbe, acum că aş fi conştient de ce este.

- E uimitor să te aud spunând asta, într-adevăr, mă face să mă simt bine. Dar în acelaşi timp, mă face să mă întreb cum naiba vine chestia asta. Că nici măcar nu ai cunoştinţă despre această stare...

- Da, exact.

- E incredibil! De la aşa ceva n-ai cum porni nicăieri.

- Da, exact, asta vreau să spun. Nu există nici măcar punctul de plecare pentru a căuta, pentru a dori, pentru a merge undeva.

- Încă nu pot să pricep asta.

- Păi, „tu" nu vei putea niciodată.

- Iar aşa-zisa eliberare este o inconştienţă totală, cum spuneai în weekend, e ca şi cum ai adormit şi nu te-ai mai trezit. Şi totuşi, corpul tău pare atât de însufleţit şi eşti pasionat şi iubeşti anumite lucruri! Ştiu că am zis „tu", dar e vorba de corp. Când mă gândesc că acolo nu există absolut nimic care să fie conştient de toate astea...

- Mda. Pentru persoană este aproape trist. Şi de neînţeles.

- Şi când mă gândesc că, în tot acest timp, am crezut şi încă mai cred că discut cu cineva care, în speranţele mele, este cumva ca mine.

- Cumva, tot un „eu" ceva mai special, un pic mai de succes. ☺

- Da, bine, mulţumesc.

- Mulţumesc.

Iluminatul mai visează noaptea?

- Poate că este ceva clar pentru toată lumea, dar mă întrebam din nou: Percepţiile, gândurile şi emoţiile se întâmplă aparent, dar nimănui, aşa-i?

- Da, exact.

- Deci ar fi o întrebare incorect pusă dacă întreb: Ai vise uneori?...

- Vrei să spui noaptea?

- Noaptea, da.

- Da, uneori. Dar nu prea mi le amintesc. Uneori îmi amintesc visele, nu foarte des, dar se mai întâmplă.

Vrei să-i fie bine celuilalt?

- Ai spus că nu doreşti să schimbi ceva. Dar, aparentul Andreas, dacă ţine la o persoană care trece printr-o perioadă dificilă, este deprimată, atunci ceva din el n-ar dori ca acelei persoane să-i fie mai bine?

- Ei bine, nu chiar, nu. Nu. ☺

Îmi pare rău, nu. ☺ Corpul ar putea avea o reacţie de genul să-i ofere o batistă sau ceva de genul ăsta. Dar nu ar exista nicio naraţiune interioară, cum că „vreau ca celălalt să fie mai fericit”... Nu, îmi pare rău, nu.

Mila provine din dorinţa eu-lui de a primi milă

- Andreas, într-un fel, aceasta este pura libertate. Am conversat cu Tony [Parsons] acum câteva săptămâni despre faptul că, într-un videoclip mai vechi, el spunea că dacă o persoană moare de cancer şi în acea cameră intră cineva care nu mai are un eu, nu va proiecta asupra acelei persoane că ceva ar trebui să se schimbe sau că ar fi ceva în neregulă în acea situaţie. Iar când vorbeam la telefon, a adăugat că acest lucru poate fi incredibil de vindecător. Nu-i obligatoriu să se întâmple o vindecare, dar nu se proiectează energetic asupra acelei persoane că ceva ar fi în neregulă cu situaţia ei sau că ar trebui să se schimbe.

- Da.

- Şi mă gândesc prin comparaţie (nu că ar fi ceva rău în asta), dar în comparaţie cu modul în care majoritatea oamenilor, când văd pe cineva suferind, ar vrea să facă ceva pentru el...

- Vor să facă ceva pentru celălalt, fiindcă vor ca şi ei să fie ajutaţi.

- Da. În felul acesta, simt o uşurare.

- Da, bineînţeles, aceasta provine din impresia comună că ar fi ceva în neregulă.

- Da.

- Însă nu e vorba că nu se va oferi ajutor. S-ar putea da un ajutor, dar nu ca urmare a poveştii sau impresiei că ceva ar fi în neregulă.

- Referindu-mă la tine, nu ai simţi deloc acea nevoie ca totul să revină la normal ca să te simţi uşurat?

- Sigur că nu. „Ca să fiu din nou împăcat cu mine însumi”. Nu.

- Mulţumesc.

- Mulţumesc.

Niciun mesaj nicăieri

- Andreas, când spui că acesta este un non-mesaj, asta se aplică la orice mesaj, la toţi.

- Absolut, desigur. Oamenii doar pretind că au ceva de spus. Dar desigur, mesajul lor este la fel de gol. Nimeni nu spune nimic.

- Aşa este. ☺

- Ei doar pretind că ştiu ceva care ar fi util, dar nici această pretenţie nu este conştientă, desigur.

Părăsirea închisorii spiritualităţii

- Andreas, mi se pare interesant că, cu cât ascult mai mult acest mesaj, cu atât mai puţin interes şi chiar toleranţă am pentru ceea ce mă interesa foarte mult înainte, cum ar fi autoperfecţionarea şi alte lucruri de acest gen. S-au stins complet...

- Da, se sting, desigur. ☺

- Poate pentru că acest mesaj nu indică nimic, nu promite nimic şi doar trage covorul de sub eu, poate de aceea mă atrage? Şi am descoperit că şi alţi oameni cu care am vorbit s-au oprit treptat de la vechile practici de îmbunătăţire personală.

- O, absolut. Cred că, mai mult inconştient, poate şi aparent conştient, nu mai poţi suporta închisoarea în care te vâră acele practici.

- Da, poate că asta e.

- Şi este ceva mai mult energetic, nu atât conştient. Desigur, în toate acele idei este prezentă această aparentă închisoare. Şi mai e ceva, pentru majoritatea oamenilor nu-i doar un interes oarecare... Nu ştiu cum funcţionează creierul sau despre comportamentul uman, dar atunci când există un eu, întotdeauna există un ataşament. Adică, nu vorbeşti despre aceste lucruri fără un "motiv profund". Ele sunt întotdeauna foarte importante pentru eu şi au legătură cu energia căutării. Şi exact aceasta este închisoarea.

- Da, conştientizez faptul că acele mesaje sunt doar un fel de închisoare reambalată sub diverse forme.

- Absolut. Promit mereu ceva pentru persoană, şi nu-i nimic în neregulă cu asta. Dar este o aparentă închisoare. Şi desigur, când nu mai există rezonanţă sau când nu mai există cineva care caută, atunci nu mai e interesant. Este o stingere.

- Se pare că se stinge tot mai mult. Parcă spuneai că, atunci când te-ai îndepărtat de gurul tău, ai început să ai treptat acelaşi sentiment faţă de el. Cred că aşa ai spus, dacă nu am înţeles eu greşit.

- Faţă de *toate* aceste lucruri, faţă de *toată* această căutare, care chiar nu mai are sens. Şi nici interesul pentru acele lucruri. Totuşi, încă mai există aici un fel de interes, de exemplu, pentru comportamentul uman. Dar este un interes marginal, nu pentru i-aş acorda vreo valoare. Deloc. Pur şi simplu, se întâmplă. Ar putea fi înlocuit cu interesul pentru fotbal sau timbre sau orice altceva. ☺ De colecţionat timbre acum, nu, nu colecţionez. ☺

Deci nu văd nicio valoare în toate astea şi în niciun tip de căutare, adică să fiu foarte interesat de anumite lucruri. Ştiu că mulţi oameni vor să-şi îmbunătăţească reacţiile psihologice sau ceva de genul ăsta. Da, nu este greşit, nimic nu este greşit; dar ideea că ar exista un sine care trebuie să lucreze asupra lui însuşi este... nu-i în neregulă, dar exact asta este aparenta închisoare. Mulţumesc.

Când „nimic nu are sens" devine o poziţie

- Cred că a spune că „nimic nu are importanţă" poate deveni o atitudine prin care încerci să stai degeaba şi să repeţi că nimic nu este important...

- Da, dar nu despre asta am vorbit aici. Căci această atitudine ar deveni atunci ceva "foarte important".

- ...Când îmi repet că nimic nu-i interesant, decât să mă cunosc pe mine însumi şi să dispar.

- Da, dar cine ar conştientiza atunci că "nimic nu este interesant"? Aşa că nu despre asta vorbesc, nu despre o anumită luare de poziţie. Aşa cum am spus, această poziţie ar deveni atunci foarte interesantă şi ar părea importantă.

- Te referi la poziţia că „nimic nu are sens"?

- Exact.

- Încerc să nu rămân în acea stare de indiferenţă faţă de orice.

- Sigur că da. E o stare foarte plictisitoare. ☺ Bine, mulţumesc.

Încheiere

Cam asta a fost. Nu există niciun mesaj. Nu există nimeni. Nu există nicio separare. Nimeni nu a pierdut nimic şi ceea ce se întâmplă este perfect în mod natural. Este Asta. Asta este perfecţiunea naturală, dacă vreţi. Nu este a cuiva. Nimeni nu o experimentează, nimeni nu o deţine. Şi nici nu are nevoie de persoană. Asta nu e necesar să existe pentru cineva. Este foarte bine aşa cum este: OARBĂ şi SĂLBATICĂ.

Vă mulţumesc foarte mult că aţi participat. Vă doresc o zi minunată. Mulţumesc. Mă bucur că v-am văzut. Mulţumesc foarte mult.

26 august 2022

Link video: youtube.com/watch?v=2W1pmAndGVA

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube "The Timeless Wonder" al lui Andreas Muller [23], videoclip publicat pe 27 iulie 2023.

[23] https://www.youtube.com/@thetimelesswonder7437

Lisa Cairns: Iubirea în trezirea nonduală

Iluminata Lisa Cairns vorbeşte despre cele două aspecte ale trezirii nonduale: iubirea şi vidul; şi despre practica interogaţiei de sine "Cine sunt eu?".

Deci, ce rol joacă iubirea în trezirea non-dual㠖...

Cred că, deseori, se întâmplă două lucruri diferite în Trezire. Există Trezirea ca vid, ca impersonalitate, ca un loc gol, înţelegerea – dar nu ca un gând sau ca o idee – ci transformarea energetică sau perceperea faptului că Asta este nimic, este vid. Apare percepţia că aici este gol acum, că nu există nimic aici, nu-i nimeni aici.

Acesta ar fi aspectul de Vid. E constatarea că nimic nu s-a întâmplat vreodată cu adevărat, că ceea ce se întâmplă este complet gol şi lipsit de orice, şi totuşi, în Asta există totul. Astfel că Totalitatea este şi Vidul.

Deci poate exista acest tip de Trezire; iar apoi mai există şi Trezirea ca iubire.

Aspectul de iubire este un sentiment de conexiune şi intimitate cu totul, senzaţia de lipsă de distanţă faţă de orice. Tu şi tot restul sunteţi una.

Iubirea este o intimitate. O intimitate cu totul.

Cele două aspecte merg mână în mână. Uneori se vede doar partea de gol, fără cea de iubire. Dar când sunt total împreună, când Nimicul fuzionează cu Totul, atunci este ca o moarte absolută, de parcă nu se întâmplă nimic şi nu există lume, nu există spaţiu, este o experienţă de Unitate.

Când există senzaţia de vid, senzaţia de nimic şi îţi pui toată atenţia în ea, cel care îşi pune atenţia începe să dispară – nu în toate cazurile, dar poate începe să dispară.

Iar apoi există această Iubire. Dar nu o iubire ca ceva intelectual, nu ca ceva personal.

Când suntem mai tineri, credem că iubirea este personală, că eul de aici iubeşte pe cineva. Dar de fapt, atunci când există un eu aici, e întotdeauna vorba despre o nevoie. Pentru cineva care iubeşte pe cineva, iubirea înseamnă să fie împlinit la un anumit nivel. Deci este vorba de o nevoie sau de o dorinţă – nu că ar fi ceva greşit în asta, doar că nu este Iubirea adevărată. Este o iubire bazată pe condiţionări, care vine şi pleacă şi se modifică. Deşi există o sămânţă de iubire acolo, totuşi, nu este Iubirea adevărată, ci doar o altă experienţă sau senzaţie. Este plină cu alte simţăminte, de genul a obţine ceea ce vrei, a te simţi satisfăcut, sau,

poate, a te simţi superior sau competitiv. Sunt implicate şi alte simţăminte în ea.

Dragostea adevărată este necondiţionată. Nu iubeşte ceva doar în anumite condiţii. Nu se desfăşoară în timp. E simpla dispariţie a sinelui uman. Ca şi cum te-ai dizolva în Ceea ce eşti. Atunci apare această dragoste vie, naturală, care este Tot ce există.

Când iubirea se desfăşoară în timp, ea vine şi pleacă. Însă când apare recunoaşterea, această transformare energetică, atunci Iubirea nu vine şi nu pleacă. Poate scădea sau creşte în intensitate – din cauză că, atunci când eşti concentrat mai mult asupra lumii umane, trebuie să te focalizezi mai mult pe aspectele personale şi pe ceilalţi şi, prin urmare, eşti mai atent la acestea. Dar atunci când stai singur sau meditezi sau citeşti sau faci ceva foarte simplu, atunci acea Iubire poate prelua complet controlul, pentru că nu mai este nevoie de acel personaj care să navigheze prin lume.

Aşa că, deşi este mereu prezentă, Iubirea pare să varieze – cel puţin, pentru mine pare să varieze în intensitate – în funcţie de ceea ce se întâmplă. Dar este mereu acolo, este mereu accesibilă, este mereu dedesubtul a orice.

Şi îmbrăţişarea tuturor lucrurilor vine la pachet cu Vidul, cu detaşarea de orice.

Cred că asta sună cam gogonat, ca din gura unui hipster New-age (ceea ce şi sunt! ☺), dar este şi foarte practic, pentru că aşa se simte în realitate atunci când ieşi din minte şi gânduri. Totuşi, pentru mintea care mă ascultă acum, pare imposibil, din cauză că tot ce ştie ea se bazează pe relaţia subiect-obiect într-o realitate mentală. Dar oare ce erai tu înainte să intri în realitatea ta mentală? Ce eşti când realitatea ta mentală dispare?

Este fascinant că, atunci când dispare gândirea, nu mai există logică. Prin urmare, nu-ţi poţi aminti starea. Este un nu-ştiu-unde şi un nu-ştiu-ce. Noi ne amintim evenimente, ne amintim lucruri, ne amintim gânduri despre evenimente. Dar nu ne putem aminti nimicul. Şi asta-i fascinant.

Aşa că se pune întrebarea *cine* are Trezirea sau *cine* percepe Asta? S-ar părea că eu [Lisa] ştiu Asta, pentru că a existat un „înainte" şi un „după". „Înainte" trăiam într-o realitate condiţionată şi acum există acest aparent „după". Dar acel „înainte" este doar o amintire. Sunt chiar dispusă să renunţ la ea şi să recunosc că „nu ştiu". Cu adevărat, numai această neştiinţă există. În fond, ce am putea să ştim aici, ce este această libertate când nu ştii nimic?

Care este dreptul tău din naştere? Dreptul din naştere nu a fost acela de a gândi. Nu toată lumea are capacitatea de a gândi într-o manieră complexă. Iar unii oameni nu vor putea gândi niciodată. Unii îşi pierd memoria, au leziuni cerebrale. Dreptul din naştere nu a fost acela de a gândi.

Atunci care a fost dreptul din naştere? Am putea răspunde în multe feluri, dar dreptul din naştere este să percepi Asta, mai presus de orice altceva. Să percepi Asta.

Şi nici măcar nu este cineva care percepe Asta. Am putea spune: Să fii Asta. Lucrul care nu se schimbă niciodată în decursul experienţelor este Asta, orice ar fi. Această Prezenţă vie şi trează.

Lucrul întotdeauna prezent este Asta. Ai avut vreodată un moment în care să nu fi existat Asta?

Acest moment.

Ceea ce se întâmplă.

De multe ori ai simţit Asta fără să existe persoana, fără gând, dar niciodată nu ai putut simţi Asta fără Asta. Iar ceea ce înţeleg prin Asta este „ceea ce se întâmplă". Iar ceea ce se întâmplă este cu adevărat misterios, dar putem spune că are anumite calităţi, de pildă, există o percepţie acestei întâmplări. Dar nu o percepţie separată de Asta. Această întâmplare se percepe pe sine.

Iar această percepţie nu provine din interiorul corpului. Simţirea pe care o ai acum nu vine din interiorul corpului. Acela e doar un gând adăugat, anume că percepţia ar veni „din interiorul corpului". În momentul în care se întâmplă, este experienţa pură ce cuprinde totul, inclusiv porţiuni din corp. Acum îmi pot vedea genunchii, îmi pot vedea mâinile, pot vedea o parte din păr, dar chiar şi astea sunt nişte interpretări mentale. În trăirea intimă dinainte să intervină gândirea, există doar Asta, fără altceva. Există doar această clipă şi nimic mai mult. Absolut fără niciun gând, fără nicio conceptualizare.

Conceptualizarea excesivă apare de la senzaţia din corp că un eu limitat experimentează lumea, iar acel eu raportează totul permanent la sine.

Există o impresie energetică, de parcă chiar ar fi cineva acolo. Iar în Trezire, tocmai impresia asta se schimbă şi se mai întâmplă o mulţime de chestii legate de Kundalini. Dar impresia asta nu este adevărată. Nu există un „eu" ca o energie în interiorul corpului. Se pare că Totalitatea priveşte prin acest corp – asta putem afirma intelectual, după eveniment – dar în momentul respectiv, nu se priveşte de nicăieri. Pur şi simplu, totul se întâmplă fără niciun martor. Atunci nu există nimeni care să ştie

ce se petrece sau să poată gândi la Asta. Gândirea apare şi dispare în Ea. Acel „eu” care ştie sau nu ştie dispare în Ea. Apare şi dispare în Ea. Această Cunoaştere este pretutindeni şi nicăieri. Această mare Cunoaştere, această Cunoaştere fără gândire, această Cunoaştere care nu este cunoaştere. Este aici, pur şi simplu, trează şi nu ştie că este trează. Nu ştie că este adormită. Nu ştie că există un corp uman sau orice altceva. Doar este trează.

Şi atâta iubire... Este baza experienţei, baza fiinţei. Şi este complet goală.

Chiar acum, Cel care percepe este vidul. Ideea că ar exista acolo un „tu care percepe” este numai o idee, care creează o mulţime de gânduri inutile, care tind să se transforme în suferinţă, din cauză că mintea are impulsul să se gândească la probleme şi cum să le rezolve şi, astfel, „tu” devine o problemă. Iar atunci încep să se manifeste tot felul de tipare psihologice. Dar, de fapt, nu există acolo niciun „tu” care percepe.

Aceasta este o învăţătură extrem de profundă şi poate fi foarte periculoasă în mâini greşite şi cu o interpretare greşită. Aşa că, vă rog să citiţi derogarea de răspundere de pe site-ul meu şi vă rog să aveţi grijă când ascultaţi aceste videoclipuri, pentru că este o învăţătură atât de profundă. Practic, ce vă spun este că nu există nimeni care percepe acum. Însă, dacă timp de 50 de ani aţi crezut că „voi” percepeţi, acest lucru v-ar putea declanşa o adevărată criză existenţială. Iar dacă aveţi 20 de ani şi nu prea aveţi experienţă de viaţă, acest lucru ar putea să vă conducă la bizarerii în gândire. Şi totuşi, Asta este libertate absolută atunci când este recunoscută de „nimeni”. Numai că, adesea, persoana creează tot felul de interpretări şi probleme din Asta.

Deci cine este cel care priveşte acum? Cine priveşte? Cine aude? Cine gândeşte? Cine simte? Apare această reacţie reflexă, de genul „eu, eu fac toate astea”. Dar cine este acel eu? Cine este acel eu care pretinde a fi ceva?

Acea iubire, acel nicăieri orchestrează totul. Orchestrează totul.

Dar nu ca o entitate personificată. Căci natura minţii este să creadă că există o entitate în interiorul nostru numită Marea Conştiinţă, sau Marea Neştiinţă, care ne animă. Dar se întâmplă spontan, totul se iveşte din acel nicăieri. Nici măcar nu răsare, pentru că nu apare ca un val sau o mişcare unduită... ci se întâmplă instantaneu.

Iar pentru mine, asta este creativitatea. Toată viaţa m-a fascinat cum se iveşte din acel nicăieri. Într-un fel, viaţa este mereu animată din acel loc, chiar şi prin intermediul unui ego identificat, care pare să fie atât de suferind. Pe mine m-a fascinat să dau la o parte toate straturile rând pe

rând, până când ajungi în acel loc în care creativitatea apare prin acest personaj. De acolo simţi că apare această Iubire faţă de tot şi acolo parcă totul este gol, totul pare impersonal.

Adică, vorbirea se întâmplă, dar nu este Lisa cea care vorbeşte. Creativitatea apare, dacă eşti un artist, dar nu persoana o produce. Vine din acest loc al Iubirii, vine din acest loc gol prin intermediul personajului Lisa. Şi creează personajul Lisa cu anumite emoţii şi sentimente, pentru a o anima în anumite moduri. Ajungi în acel punct critic de unde începe devenirea; senzaţia de a fi un „eu" e iniţiată chiar la marginea acelui vid sau gol. „Eu" intră în creaţie din acel vid.

Şi sentimentul este că totul apare din Iubire. Chiar şi când personajul este furios. Chiar şi pentru mine, uneori, când se manifestă vechile tipare de căutător spiritual, simt că ele provin tot din acea Iubire. Aşa că, unde este acel loc în tine? Tu, care stai acolo ascultându-mă, unde este acel loc al golului şi al iubirii? Este în inima fiinţei. Este esenţa ta. Este acolo tot timpul.

Dar atunci când te identifici cu persoana, este atâta focalizare pe identificare şi pe ceea ce ai şi nu ai, pe ceea ce simţi, pe ceea ce ai nevoie, pe ceea ce îţi doreşti, atâta focalizare pe astea, încât Esenţa este acoperită.

Deci acum este ca o întoarcere la ceva inerent în toate. Am putea spune că intri în inima fiinţei. Şi unii oameni o simt ca pe o retragere – înapoi, înapoi, înapoi – dar, de fapt, nu este nici înapoi, nici înainte, pentru că este peste tot în toate lucrurile.

Este ceva cu adevărat radical să regăseşti acel loc în tot ceea ce se întâmplă: în tristeţea şi disperarea personajului, în bunătatea personajului. Toate lucrurile par să se aşeze, suişurile şi coborâşurile personajului, când apare recunoaşterea. Dar ea există, de asemenea, şi dacă se întâmplă ceva foarte nasol. Eşti în acel loc al Iubirii chiar şi atunci când se întâmplă ceva nasol şi te întinzi în pat, te ghemuieşti şi plângi.

Ce fac majoritatea oamenilor este că încearcă să-şi găsească salvarea într-un eveniment viitor sau evitând un eveniment trecut. Deci îşi caută salvarea şi libertatea în orice altceva: în a câştiga suficienţi bani, în a avea copii, în a diminua durerea, în mâncare, alcool, sex, atenţie, faimă. E ca un continuu vis înceţoşat al unui „eu" iluzoriu care trebuie să obţină aceste lucruri pentru a fi liber.

Iar ceaţa asta-i foarte interesantă, fiindcă se transformă constant. Chiar dacă ai mai jucat acest joc de o mie de ori înainte, de pildă, încercând să-ţi găseşti un partener de viaţă, jocul se transformă şi simţi

de parcă nu ai mai făcut-o niciodată şi că acesta ar fi cel mai important lucru din univers. Iar acest joc îţi menţine atenţia intens fixată pe persoană şi pe visul persoanei.

Imaginează-ţi că joci un joc pe calculator şi e foarte intens. Intensitatea acestui joc al căutării umple ecranul cu povestea „eu-lui" şi cu ceea ce ai realizat, cu ceea ce vei realiza, cu modul în care te văd oamenii, dacă eşti iubit sau nu eşti iubit, toată această dinamică intră în scenă. Dar nu e real.

Căci tu cauţi, de fapt, salvarea în propria-ţi inimă a fiinţei. Este cel mai frustrant şi frumos joc care a fost creat vreodată. Tu crezi că miza este acolo, în lumea personajului, unde „tu" încerci să obţii ceva, dar miza este în inima jocului, în Tine însuţi. Aşa că, câştigarea jocului înseamnă să te întorci la Tine însuţi.

Acesta este jocul vieţii...! Tot ceea ce ai căutat şi cauţi este în Tine însuţi. Pur şi simplu, nu este nicăieri în afară. Da, există plăcere şi durere şi, da, acest corp va fi atras întotdeauna de plăcere şi se va îndepărta de durere, aşa este el programat. Dar este vorba de a renunţa la această identitate care crede în joc. În loc să fie doar o întâmplare, este o identitate care crede în joc şi care îl joacă şi înregistrează permanent povestea lui „eu" şi trece prin suişurile şi coborâşurile tărâmului fermecat al lui hocus-pocus. „El nu mă iubeşte, ea mă iubeşte prea mult; eu doresc această persoană, eu nu vreau acea persoană; iar acea persoană vrea altă persoană" şi se tot petrec astfel de drame. Dar, pur şi simplu, nu este adevărat. Nu acolo e iubirea.

Despre practica interogaţiei de sine „CINE SUNT EU?"

Nu ştiu prea multe despre practica interogaţiei de sine. Nu am practicat-o. O ştiu de la alţii care vorbesc despre ea, dar nu am stat să mă interiorizez şi să mă întreb „Cine sunt eu?".

Cred că o parte din scopul ei ar fi să epuizezi căutarea. Deci tot întrebând şi răspunzând la întrebare şi văzând că nu dai peste adevăr, epuizezi subiectul. „Eu sunt şi omul de succes, dar eu sunt şi ratatul care tocmai a dat-o-n bară, eu sunt toate aceste lucruri."

Deci ar fi vorba de a observa aceste gânduri şi că nu sunt adevărate. Bănuiesc că, pe măsură ce progresezi în practica investigaţiei de sine, începe să nu mai apară niciun răspuns şi te dizolvi în Tine însuţi. Dar am constatat că mulţi căutători se cam grăbesc după rezultate.

Însă chiar şi asta este o idee bizară: ca şi cum ar exista un „tu” aflat într-o zonă a nimănui, aşteptând să devină liber, aplicând investigaţia de sine în mod corect pentru a deveni liber în viitor.

Observă cum practica asta îţi evocă unele imagini în minte. De asemenea, îţi evocă şi sentimente. Astfel că toate se combină şi te fac să simţi că sunt adevărate pentru tine, că aceasta chiar ar fi realitatea ta, pe baza acestor simţăminte.

Se întâmplă acelaşi fenomen şi atunci când citeşti o carte şi te raportezi la un personaj din roman, doar că acela este ceva mai îndepărtat de tine. Adică te implici, dar nu foarte mult. Te bucuri odată cu personajul, poate plângi cu el, dar există şi această cunoaştere profundă că ce se întâmplă este o piesă de teatru, o scenă în imaginaţie.

Dar când vine vorba de tine, cel care mi-ai pus întrebarea, ai sentimentul că totul e real şi nu vezi că totul este un vis înceţoşat care apare şi dispare. Iar în prezent, visul este că există un „tu” care practică investigaţia de sine şi vrei să ştii cum să îţi potoleşti mintea, ca să poţi avea acea Trezire sau experienţă non-dual㠠. Ceea ce este o întrebare foarte logică. Şi, cum am făcut în alte ocazii, ţi-aş putea sugera câteva tehnici pentru a-ţi linişti mintea. Dar ce simt în acest moment este să te întreb: cine este acel „tu” care mi-a pus întrebarea?

Cine este această ceaţă?

Iar acum mintea caută răspunsul: cine să fie? cine caută liniştea? Dar cheia este, de fapt, doar să te abandonezi în faţa diversităţii acestei experienţe, fără să te ataşezi de vreun element al ei.

2 septembrie 2023

Link video: https://www.youtube.com/watch?v=_FrTCDCosFY

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube al Lisei Cairns [24], ca selecţie din videoclipul publicat pe 20 august 2023.

[24] https://www.youtube.com/@LisaCairns

Ce-ar fi dacă tot ceea ce ai crezut vreodată se dovedeşte a fi neadevărat?! – cu Emerson

Emerson îşi continuă neobosit seria de live-uri, de întâlniri online cu entuziaştii nondualităţii, molipsiţi de entuziasmul său pentru nondualitate. Iată o selecţie dintr-o conferinţă recentă, în care ies în evidenţă dialogurile cu Casey, care se pare că s-a trezit şi el la Realitate şi schimbă nişte replici memorabile cu Emerson.

Introducere

Deci, aparent, iată care-i sugestia: ce-ar fi dacă, într-o zi, tot ceea ce ai ştiut sau ai crezut vreodată că ar fi real, vezi că nu-i real? Ar fi năucitor, pentru că totul ţi se pare acum foarte real, de un realism incontestabil.

Acel „tu" care pare că percepe realitatea este un mare semn de întrebare la care nu se poate răspunde. Nu va exista niciodată un „eu" care să afle că „eul" nu a existat niciodată, pentru că acel presupus „eu" nu exista de la bun început.

Deci tot ceea ce crezi că ai cunoscut vreodată este necunoscut, deşi ţi se pare cunoscut. Tot ceea ce vede aparentul personaj „tu" este un truc optic. Vezi un miliard de culori, dar de fapt nu există culori. Peste tot vezi numai culori, dar culorile sunt o iluzie. ☺

Deci ceea ce crezi că este adevărat este şi neadevărat, dar pare adevărat. Este ca şi cum toate curcubeele pe care le-ai văzut sunt incolore.

În plus, toţi cei pe care i-ai cunoscut vreodată sunt necunoscuţi.

Tot ceea ce ai simţit vreodată este ireal, dar pare real.

Chiar şi universul, pe care îl crezi absolut real, nu este real.

Timpurile când adunai toate acele clipe preţioase este doar o aparenţă a veşniciei. Este ca păcăleala cu Moş Crăciun, pe care-l credeai ca fiind absolut real când erai copil, dar odată ce afli că-i o poveste, e ca un efect de domino, şi totul se prăbuşeşte. Dar adevărul este adesea ignorat. Deşi ai intuiţia atemporalităţii, totodată crezi că timpul există, ai această credinţă oarbă de care te ţii cu dinţii, unele lucruri ţi se par absolut adevărate, dar există nişte fisuri în scenariu.

Pe care nu le pui niciodată la îndoială. Nu te întrebi niciodată. Atât de multe lucruri nu sunt reale, dar sunt percepute ca fiind reale, doar pentru că cel care le percepe crede că sunt reale, şi continuă în această buclă. Cel care le percepe nu este real, dar se simte real şi stabileşte adevărul acestor credinţe, idei de care se agaţă şi pe care le reciclează.

Este doar un vârtej ciclic care continuă să se învârtă şi se învârte şi se tot învârte.

Reiau sugestia, ce-ar fi dacă, într-o zi (deşi nu există timp), tot ceea ce ştiai că este adevărat se dovedeşte a fi fals?! Dar acum eşti convins, complet convins că ar fi adevărat. Poţi jura „ştiu exact ce s-a întâmplat, am văzut ieri, am văzut un copil născându-se, văd miliarde de culori". Doar că nu există culori! Sunt doar diferite frecvenţe ale unei iluzii, ale acestei aparenţe fantastice care Este. Nu există nici măcar sunete! Nu există nici măcar o realitate, ci doar percepţia unei realităţi.

Nu este nici asta, nici cealaltă. Şi nu-i vorba de a ajunge la o anumită realizare şi a înţelege ceva. Deşi, de multe ori, s-ar părea că asta ar încerca nondualiştii să sugereze (aşa se întâmplă, pur şi simplu, nu-i nimic greşit sau corect în asta). De pildă, cineva spune „Am văzut Culoarea. Culoarea absolută este albastrul". ☺ Şi oamenii spun: „Păi, şi eu am văzut albastrul". Numai că nu există albastru. Nu există negru, nu există albastru, nu există roşu, nu există culori. Totul e doar o iluzie. Este doar o iluzie optică.

Chiar acum, spaţiul gol, tăcerea vorbeşte, dar pare ceva absolut cert. Şi poţi vedea uneori pe Facebook cele mai „iluminate" discuţii despre ceea ce cred unii că ar fi adevărat. ☺ Ceea ce consideră ei a fi „adevărul meu".

Dar, din nou, aşa cum vorbeam mai devreme, sunt doar vorbe. Cuvinte convinse că sunt reale. Iar aceste cuvinte se tot învârt (ca şi culorile), un milion, un miliard de cuvinte care încearcă să descrie ceea ce Este, dar niciodată nu pot surprinde Ceea-ce-este, pentru că nu există cuvinte, aşa cum nu există nici culori.

Atunci, cum de se vorbeşte despre Asta când nu există cuvinte, nu există absolut nimic? Păi, Asta nici măcar nu este comunicată. E doar o iluzie, este doar o aparenţă. „Hai să trecem de zidul aparenţei!" Dar nu se întâmplă nimic aici. Nu există un „tu" care ascultă acum ce spun, dar simţi că chiar ar exista un „tu" care ascultă acum. Aşa se simte.

Dar cum oare de se simte aşa? De unde oare această idee convingătoare că există Absolutul, că există Sinele, că există Sursa, că există un Adevăr, că există ceva superior, că există ceva inferior, că există niveluri, că există toate lucrurile despre care se vorbeşte?! Este ca şi cum ai vedea culori, deşi nu există culori. Este ca şi cum ai auzi cuvinte, când totul este doar tăcere. Sau ca şi cum ai trăi într-o parte a universului, dar nu există niciun univers. Este ca şi cum te-ai trezi dintr-un coşmar, scuturând din cap „Pfuu, asta nici nu s-a întâmplat!".

De obicei, când apare acest „Aah! Tot ce am ştiut vreodată nu este adevărat!”, odată ce apare o mică străfulgerare, poţi simţi o uşurare, toate acele probleme care te apasă sunt văzute ca efemere. Ceva trecător, o aparenţă care apoi dispare. Dar ai putea simţi şi multă durere. Ai putea jeli după anumite relaţii sau chiar după piedestalul pe care ai pus punctul tău de vedere sau al altora. Un doliu după poziţiile la care ţineai, de genul: "la asta ţin foarte mult" sau „acesta este adevărul meu” sau „în asta cred eu”. Acea convingere păstrează şi menţine aparenta realitate a personajului numit „tu”.

Dar e o realitate foarte subţirică, foarte transparentă. Pe când ea este ca musculiţele alea ce apar ici şi colo. Şi este ca o iluzie optică, cum îţi arată televizorul tău 4K, 8K, 8 miliarde de culori, deşi nu există culori, de fapt.

Aşa că, ar putea fi „Ura!” sau ar putea fi ca acea melodie „Să ardă casa până-n temelii”, ☺ stând să priveşti cum arde totul. „O, s-a dus convingerea mea! O, s-a dus adevărul meu! O, s-au dus relaţiile mele! O, s-a dus credinţa mea! O, s-a dus chiar şi speranţa mea!”

Şi unul dintre cele mai importante lucruri, sacru pentru mulţi, este convingerea că există Sursa, Sinele, Eu-Sunt. Deci când priveşti cum arde totul (şi arzi inclusiv „tu”), rămâne acest nimic necondiţionat. Totul este, cu adevărat, pentru nimic.

Şi asta-i foarte greu de acceptat, pentru că tot ceea ce ai cunoscut vreodată este un fel de mişcare, este o dinamică. Dar, de fapt, totul este doar linişte, care apare ca această mişcare de aici până acolo, călătoria mea, calea mea, căutarea mea, înţelegerea mea, cunoaşterea mea. Tot ceea ce ai cunoscut vreodată este acum văzut ca fiind doar acest necunoscut pe care nu l-a cunoscut nimeni vreodată – pentru că, repet, nu va exista niciodată vreun „eu” care să-l cunoască, pentru că nu a existat niciodată un „eu”. Deci cum să cunoşti „eul”, dacă nu există un eu?! Pur şi simplu, ne învârtim într-un cerc. Este un vis frumos sau un coşmar, plin de certitudini. Iar „certitudinile” sunt cele care îţi garantează această continuitate, această idee că ceva se întâmplă, că a existat un viitor care acum este trecut.

Dar se pare că asta-i o distragere a atenţiei de la Ceea-ce-este, care se exprimă ca această aparentă infinitate, această totalitate, această completitudine, unde totul este lăsat să apară – inclusiv ideea de anterior, ca şi ideea de ulterior – idei care sunt un fel de bule, urzeli de poveşti, care captează acest public, care eşti „tu”, semnul de întrebare, acest „tu” care nu va putea afla niciodată că nu a existat niciodată un „tu”, pentru că, din start, nu a existat niciodată vreun „tu”. ☺

Este ca o ghicitoare. ☺ Cum poţi să pierzi pe cineva care nu a existat niciodată? Cum poţi să cunoşti ceva ce este de necunoscut? Cum poţi să înţelegi ceva ce nu poate fi înţeles? De aici, aparentul stres, frustrarea de a căuta ceva ce există deja. Sau de a căuta ceva ce nu este niciodată ceea ce crezi, pentru că gândul este doar o altă iluzie. Gândirea este ca şi culorile. Există un miliard de gânduri sau idei diferite despre ceva, dar nu există culori şi nu se întâmplă nicio gândire. Este doar o aparenţă.

E ca şi cum te-ai prăbuşi în această iluzie uimitoare şi apoi ai încerca să ieşi din ea, numai că iluzia este doar o iluzie. Nu se poate intra şi ieşi din iluzie, pentru că este doar o iluzie. ☺

E o nebunie, dar şi sănătate mintală în acelaşi timp. Când pare că nu există cale de ieşire (pentru că nu a existat nicio cale de intrare, nimic nu a început, aşa că nimic nu se va sfârşi vreodată), e ca şi cum te aşezi, întinzându-te pe spătar cu mâinile la ceafă, privind cum arde totul: „E în regulă. Totul se duce de râpă."

Aşa că, dacă aveţi întrebări, hai să le ardem, dacă doriţi! ☺

Dialog cu Casey

- Deci e ca şi cum priveşti cum arde casa şi nu poţi salva nimic. ☺ Nici măcar nu-i o poziţie de genul „eu am dreptate şi ei greşesc". Ci totul se duce de râpă.

- *Este mai rău decât atât.* ☺

- E ca şi cum te întinzi pe un şezlog şi te uiţi cum arde totul şi ronţăi liniştit nişte snaks-uri... ☺

- *Este o analogie grozavă, dar lucrul cel mai nasol este că şi „tu" arzi.*

- Da, şi „eu" e cuprins de foc.

- *Conceptele, viziunea „eu-lui".*

- Conceptele, ideile, adevărurile, credinţa, autoritatea care crezi că există.

- *Da, da.*

- Cel mai cumplit este că pierzi acel Eu Superior, versiunea ta mai înaltă. E ca şi cum **Dumnezeu a murit**. Iar asta-i greu de înghiţit, ideea că „Dumnezeu e mort". Şi atunci totul devine doar Ceea-ce-este. Care însă nu cuprinde ideea de ceea-ce-ar-trebui-să-fie. Căci orice gânduri despre trecut sau viitor, de asemenea, sunt arse din temelii. E ca şi cum ai privi cum absolut totul e distrus. Şi, repet, pentru unele personaje

poate fi o uşurare, dar altele se întristează, e ca un fel de doliu pentru ele, se gândesc „Off !”.

Sau altora, pur şi simplu, nu le vine să creadă…

- Da. S-a dus… Cel mai amuzant e când, după aceea, spui „Tocmai am avut o străfulgerare!”. ☺ Nu, nu am avut. Doar cred că am avut.

- Da, dar nu-i nici bine şi nici rău. Aşa se întâmplă. Şi e fascinant. E atât de „Uau!”. Simultan, este atât splendid, cât şi nesemnificativ. Este grandiosul nimic. Este un mare nimic. Dar nici măcar ideea asta nu poate descrie Ceea-ce-este. Şi mai e ceva… Da, Lauren scrie că e „suprema vacă sacră”. Da, aşa-i. Toate acele „vaci sacre” de care se agaţă toţi, cum ar fi credinţa, ceilalţi, toate acele chestii istorice fictive, când le vezi arse… Dar nici măcar nu mai este un „tu” care să le vadă, pentru că şi „tu” arzi. Totul s-a dus.

Îmi place documentarul numit „It's all gone, Pete Tong”. Este vorba despre un DJ care a pierdut totul. Totul s-a dus, Casey! ☺

- Ce s-a dus?

- Totul şi nimic.

- Oricum, nu exista nimic, de la bun început.

- Da.

- Dar asta nu o poate şti nimeni… da, omule. E mai rău decât că dispare totul. Nu numai că totul s-a dus, dar nu vei putea afla asta niciodată.

- Niciodată nu vei şti, da.

- Dar nici nu ai cum verifica că nu vei şti niciodată.

- Aşa e…

- Şi tot aşa, la nesfârşit.

- Cel mai amuzant este că nu va exista niciodată un „tu” care să fie martor că nu a existat un „tu”. ☺

- Aici e capătul. ☺ E ca în emisiunile alea unde eşti eliminat cu trei de „X”.

- Este ca şi cum un semn de întrebare întreabă un semn de întrebare. Este incognoscibilul care întreabă incognoscibilul.

- O, da.

- Şi totuşi, e distractiv să vorbeşti despre asta…

- E atât de distractiv!

- E ca şi cum te-ai plimba în fiecare dimineaţă, privind culorile frumoase, când nu există culori. ☺ Ca şi cum ai privi răsăritul soarelui, când nu există soare. E un vis şi nu există decât acest vis, care-i destul de frumos sau de înfricoşător, sau amândouă. Dar, de fapt, nu există nimic.

Eul poate fi întărit?

Lauren: „**Cum se face că anumite lucruri par să întărească eul sau ideea asta-i o iluzie a unora care vor să aibă dreptate? Aici m-am cam pierdut...**”

- Hai să luăm chestiunea de bază, de exemplu, **culorile par** absolut reale: există culoarea roşie, dacă ajungi la un semafor, ştii că este roşu. La fel este şi cu aceşti aparenţi oameni care vor să aibă dreptate. Nimeni nu alege a avea dreptate sau a greşi sau altceva: este o piesă de teatru. Iluzia este perfectă, este o iluzie perfect de bine jucată, ca într-un film cu un jaf foarte elaborat, în care totul merge perfect. Există aparenţa unei Realităţi absolute, dar din moment ce nu există absolut, absolutul este destul de discutabil (din moment ce nu există un final). Căci oare cum ar putea exista finalitate sau certitudine în eternitate sau în infinit?! Este doar o aparenţă. Deci ideea că „eul ar fi întărit” este doar o idee a eu-lui pentru a menţine eul. Din start, nu există niciun „eu” care să poată fi întărit. Ideea că „eul trebuie să dispară” doar menţine eul.

Dar atunci când totul arde din temelii, inclusiv „Eu Sunt”, „Eu sunt Acela” – ştii, toate „vacile sacre” sunt arse – „Sursa”, atunci nu mai apar decât aceste bule efemere, nişte fugare aparenţe. Eul, identitatea, este un moment trecător, este ca acele musculiţe care îţi dau roată – uneori le alungi, alteori nu, plutesc pe lângă tine. Deşi nu există cu adevărat. Eul nu-i ceva permanent.

Deci există această agăţare (deşi nu cineva se agaţă) de ceea ce se pretinde a fi real. De exemplu, personalitatea, eul, istoria, memoria, lucruri de acest gen.

Dacă vrei să admiri nişte aparenţi „cineva” care pretind că au dreptate, intră pe nişte forumuri despre nondualitate. ☺ Este amuzant, când intri pe unele forumuri despre nondualitate, că auzi tot felul de afirmaţii pretenţioase, dar toate sunt ca nişte musculiţe.

Există o mulţime de fisuri în poveste şi, totuşi, povestea este considerată reală. De exemplu, vorbeam cu cineva şi zicea: „*Poţi spune că asta nu este real? asta nu este real? asta nu este real?*”, şi trăgea de nişte obiecte.

Nici măcar persoana care arăta acele obiecte nu este reală. Dar totul pare absolut real. Deci este ambele: real şi ireal. Se desfăşoară şi, simultan, se înfăşoară. Este ca şi chestia aia cu particulele subatomice: sunt reale şi ireale. Particula apare şi dispare, nu există distanţe, fiindcă nu există localizare.

Şi toate aceste date ştiinţifice ne sugerează, în esenţă, că, dacă nu există culori, dacă nu există localizare în univers, atunci cum se face că există această credinţă despre un „eu” care trebuie să dispară?! ☺ Dacă nu există un „eu” care să fie martor la „dispariţia eu-lui”, pur şi simplu, totul este de necunoscut, nu-i aşa?! Prin urmare, avem nişte aparenţe care nu sunt niciodată puse la îndoială.

Folosesc mereu următorul exemplu. Atunci când visezi noaptea că zbori sau ai nişte puteri de super-erou, nu îţi pui la îndoială capacitatea de a zbura. Dar când te trezeşti dimineaţa, te gândeşti „O, dar cum să zbor?!”. Tot aşa, acum nu îţi pui la îndoială identitatea personală, dar când percepi adevărul: „O, nu există nicio identitate!”.

Port unele conversaţii prin Zoom şi este foarte amuzant când aud: „*Nu-l pot găsi, Emerson, nu-mi pot găsi sinele, nu pot găsi eul! Ce-ai făcut cu el?*”. Nimic, nu există niciun „eu” care să fi făcut ceva aici. ☺ Chiar nu există nimeni. Deşi totul pare absolut real. Dar, în fond, ce este real? Realul este doar un alt cuvânt, un alt concept, este doar o altă naraţiune.

Aşadar, cuvintele se răsucesc într-un vârtej, conducând mereu înapoi la nimic. Întotdeauna este nimic. Nimic nu poate fi dovedit. Nimic nu este cunoscut.

Însă, după toate astea, cineva va sări cu o remarcă de genul: „*Dar de chestia asta ce zici, ha?*” ☺

Vorbeam cu cineva despre faptul că nu există culori, ci frecvenţe diferite, iar în timp ce vorbeam, persoana respectivă a şi început să verifice imediat pe Google. ☺ Trebuia să verifice informaţia…

Sunt cu adevărat fascinante poveştile nimicului despre nimic. Mereu ne conduc la golul a Ceea-ce-este.

Dialog cu Casey

- Aveam microfonul închis. Poveştile sunt interesante, mai ales când susţin existenţa nimicului. Cum face ***ştiinţa****.*

- Deşi ştiinţa este doar o altă poveste.

- E doar o altă poveste, dar şi o capcană, pentru că încearcă să stabilească o certitudine: „Iată ce am descoperit noi!”.

- O, da.

- Există această capcană, chiar dacă pare să indice către nimic.

- Dar ei nu vor înţelege niciodată.

- Da, n-ai cum indica către Asta.

- Ştiinţa are o abordare pe baza unor teorii. Chiar dacă-i doar o simplă teorie, devine o poziţie de apărat. Iar apoi vine altcineva şi combate acea poziţie, aduce alta. E o constantă descoperire că nu e nimic. Dacă observi atent, ea doar exprimă continuu că „nu-i nimic de găsit". Şi este fascinant, pentru că există unele teste despre timp, experimente despre tot felul de chestii care arată ştiinţific că povestea are mari fisuri. Ştiinţa dovedeşte că există o mulţime de lacune în credinţe. Iar efectul de domino începe cu surpriza „cum adică nu există Moş Crăciun?". Şi apoi totul se dărâmă pe rând şi eul caută nişte răspunsuri. Dar cel care caută este, de asemenea, un semn de întrebare, este incognoscibil. Deci căutătorul este incognoscibil, pentru că nu este cunoscut. Arată-mi secretul!

- Da, sigur, arată-mi unde eşti „tu" acum!

- Arată-mi un eu! ☺

*- Da. Aseară m-am gândit puţin la asta, că tot auzi „**tot ce există este Asta**". Şi nimeni nu ştie ce este Asta. Există cu adevărat numai această experienţă directă.*

- Şi nici măcar asta.

- Nu ştii ce este, nimeni nu ştie. Da, nici măcar asta. Acestea sunt doar cuvinte. Aparent, există un cineva care încearcă să definească şi să înţeleagă – aşa se întâmplă, pur şi simplu. Sunt doar nişte definiţii, dar de fapt, nu există nicio definiţie pentru nimic. Cine poate şti măcar cine conduce totul?!

- Da, e doar...

- Eul, ideea de „eu" presupune că cineva conduce, că ar fi ceva acolo.

- Păi, este ca un program implantat, este ca un program de simulare, un fel de inteligenţă artificială şi o realitate virtuală în 4D imersivă şi tot tacâmul. Totuşi, pentru cine este? Aici comparaţia se duce de râpă, din cauză că nu-i pentru nimeni. ☺ Deci este o simulare pentru nimeni, este o inteligenţă artificială pentru nimeni, este o programare pentru nimeni. Nu există public. Dacă ar exista public, atunci ar apărea automat relaţia dintre un subiect şi un obiect. Dar nu există subiect şi obiect. Este un amuzament circular. Distracţia se distrează de una singură.

Şi e fascinant, desigur, dar de fapt nu e nimic. Nu există niciun sine care se distrează. Chiar şi sinele este o capcană, pentru că nu există...

- Asta vreau să spun, da, este o capcană.

- Dacă ar exista, ar fi orb faţă de el însuşi, nu s-ar auzi, nu s-ar vedea, pentru că ar fi doar el însuşi. Aşa cum o cană nu-şi va da seama niciodată că este o cană.

- O pisică nu-şi va da seama niciodată că este o pisică. Nici măcar tu nu ştii că este o pisică. Nimeni nu ştie.

- Nimeni nu ştie.

- Cine ar fi acolo să te informeze, ce autoritate?

- „Tu” nu va fi acolo pentru a afla că nu a existat niciodată un „tu”. ☺

- Este atât de frumos şi paradoxal!

- Este, dar până când nu mai este, fiindcă deja nu există niciun „tu”. Deci întrebarea n-are rost atunci când nu există nimeni. Şi nu-i vorba de a o şti, ci este o percepţie.

- Se vede clar că nu există nimeni şi nu a existat niciodată cineva.

- E fascinant, pentru că putem defini că nu a existat niciodată „tu” şi „ei”. Există percepţia că nu a existat niciodată un „eu”, dar cine e cel care o percepe?

- Nu se poate spune, da.

- Se intră mereu în acea iluzie ciclică de a dori, de a găsi. Iar această mişcare circulară este percepută ca un fel de vârtej, vârtejuri iluzorii care nu vor întrerupe niciodată ciclul. Şi nu există niciun „tu” care să întrerupă acel ciclu – este doar un ciclu, doar o aventură. Îmi place asta: e precum pisica lui Schrodinger, ce frumos. Şi nici măcar asta. E fascinant şi mă simt ca un copil în Ţara Minunilor.

Mai demult, căutam cum anume să-mi pierd „eul”. Dar acest personaj rotund nici măcar nu este real, deşi pare această apariţie autentică care vorbeşte despre nimic şi despre orice în acelaşi timp. Ba nici măcar nu vorbeşte. Şi nu face nimic. Este pisica lui Schrodinger (nu prea ştiu cum se pronunţă ☺).

- Şreodingher. Nici nu ştiu dacă aşa se pronunţă. ☺ Te simţi ca un copil. Şi devine chiar adorabil, pentru că e drăguţ să vezi ce anume considerai înainte a fi acel „tu”. Dar acum vezi că acela e doar un personaj. Şi e frumos aşa, cu toate defectele lui, fiind ferm convins că „el” face şi drege. Şi devine înduioşător.

- În momentul în care te maturizezi şi îţi dai seama că Moş Crăciun nu este real, devii din nou copil. ☺

- Păi, da, şi atunci cine a „ieşit din Prezenţă”?

- Pentru că acele credinţe bine structurate se duc la vale una după alta. ☺

„Ce?! Moş Crăciun era tata?!” ☺

- Nu mai râde, omule, copiii plâng când află.

- O, da.

- Tu ai plâns, îţi aminteşti?

- Fraţii mei mai mici au plâns.

Extazul de a nu şti

„Bună Emerson, mi-a plăcut foarte mult când ai pomenit despre extazul de a nu şti. Poţi, te rog, să ne vorbeşti de ce este extatic?”

Asta-i doar o poveste, dar mă simţeam apăsat de povara cunoaşterii, povara adevărului, povara certitudinii, de greutatea a ceea ce credeam că ştiu, a unui punct de vedere, pe care trebuia să-l apăr mereu şi care trebuia să fie mereu cel corect. Sau mai aveam suspiciunea că ceea ce credeam a fi adevărat nu era chiar adevărat, dar era susţinut de convingeri de genul: „Păi, aşa ştiu eu, că asta-i adevărat”, chiar dacă erau o mulţime de fisuri, de chestiuni discutabile.

De exemplu, când eram activ în spiritualitate sau non-dualitatea aplicată, mă refeream mereu la incontestabila Sursă – „vacile sacre”, cum spunea Lauren. Vaca mea sacră era Sursa, Sinele, mă închinam la tot ceea ce era scris cu majusculă. ☺ În momentul în care ceva era scris cu majusculă, înălţat pe un piedestal, atunci nu-l mai puneam la îndoială, era inefabil. Iar asta îmi amintea cum mi se spunea când eram copil: „Nu trebuie să pui niciodată la îndoială asta”, fiind crescut în credinţă catolică.

Aşa că, am căzut în aceeaşi capcană când am trecut la acest gen de cunoaştere transmisă, de obicei, pe o linie iniţiatică, ca un lanţ de aur al învăţătorilor, care te conduce la această înţelepciune. Şi este susţinută de texte sanscrite şi de transcrieri şi tot restul. Deci este o cunoaştere sfântă, sacră şi nu ar trebui s-o pui la îndoială, deşi fiecare fibră a fiinţei tale şovăie „Chiar aşa?”. „Da, chiar aşa!”

Când mijeşte percepţia adevărului, când sesizezi că există o iluzie, chiar dacă nu vei înţelege niciodată iluzia, totuşi, sunt chestiuni care nu au niciun sens. De exemplu, un Sine superior nu are niciun sens. ☺ Cam râd de asta acum, pentru că obişnuiam să spun „O, acum o să mă conectez la Sinele superior, o să îl accesez”. Asta şi predam la cursuri cu 50 de elevi şi aveam un caiet unde scriam cu s mic şi cu S mare. Dar oare cine se conecta la Sinele său superior? Cine a practicat asta?

Şi ştii ce, mă înşelam mereu, mereu mă înşelam. Nu există nicio ierarhie reală. Nu există ierarhie în iluzii. Nu există iluzii superioare şi iluzii inferioare. Practic, ideea asta doar îmi menţinea superioritatea: nu numai că eram un Sine superior cu majusculă, ci mai era şi caligrafiat cu litere înclinate. ☺ Atât de special eram! Iar cerneala folosită era una din aia invizibilă. ☺

Toate chestiile acestea se bazau pe cunoaştere, pe o poziţie, pe un punct de vedere. Se bazau pe adevărul pe care îl susţineam, pe care am

vrut să îl pun la îndoială – dar din moment ce provenea de la o linie de înţelepţi şi sfinţi, nu îl puteam pune la îndoială. Şi mă simţeam ca un sclav al acestor adevăruri, ca un sclav al acestor dogme.

Însă, atunci când a apărut această percepţie că totul este un întreg, ceea ce înseamnă că totul este gol şi lipsit de semnificaţii ascunse şi fără rost, la început am fost foarte mâhnit, pentru că, în fond, priveşti cum îţi arde castelul. Îţi creaseşi acest castel cu monograma ta scrisă cu litere de aur, crezând că ai devenit foarte special. ☺ Şi, de fapt, nu era nimic. Şi acum totul arde din temelii. Dar apoi vezi că asta înseamnă libertatea: prăbuşirea clădirii speranţei, arderea castelului credinţei.

Şi apoi celelalte, Sursa sau orice alte credinţe, sunt demolate. Libertate, în sfârşit, libertate necondiţionată! Nu acea libertate prescrisă de cutare învăţătură şi menţinută de cutare practică. Este atât de eliberator! Căci, dacă trebuie să întreţii libertatea, asta înseamnă sclavie. ☺

Şi asta fac practicile spirituale. Dar, repet, nu este nimic greşit sau corect în privinţa lor. Dar tot timpul mă ocupam cu menţinerea, menţinerea, menţinerea. Şi totul se învârtea în jurul ideii de a te conecta la Sine, „Eşti conectat?”. ☺ Şi aşa dispărea bucuria.

Revenind la întrebare. Extazul de a nu şti este cam aşa: „Mă simt ca un leneş acum. Nu-mi pasă de nimic pe lume. Mă simt ca un adolescent”. Şi asta-i tot o poveste, desigur. E un fel de „O, da, şi ce dacă? Nu dau doi bani”.

E o stare plină de vitalitate. În schimb, când eşti apăsat de cunoaştere, devine foarte complicat totul. „Păi, conform tradiţiei..., stai să verific dacă sunt în limitele cunoaşterii, dacă percep eu corect”.

Dar când există această Libertate, orice s-ar întâmpla se întâmplă, pur şi simplu, şi orice ar fi este luat aşa cum este. Pe când, dacă ţii cont de o aparentă autoritate, atunci negi realitatea „O, asta nu!” şi eşti prins în capcana distorsionării percepţiei. Dar din moment ce nu mai este nimeni prins aici, totul este văzut aşa cum este, pur şi simplu. Aşa că este uşor să iei totul mai în glumă, în loc să duci lumea în spinarea ta.

Înainte mă simţeam ca Atlas, cărând lumea în spate, eram un fel de păstrător al adevărului, gardianul moştenirii sacre, ca un personaj din „Game of Thrones” (Urzeala tronurilor). ☺

Întrebare despre arhitect

„**Bună Emerson. Sunt atât de multe perle în discursurile tale. Mi-a plăcut când ai menţionat ceva de un arhitect.**”

Am menţionat un arhitect? Cred că da.

Da. Deci există un arhitect iluzoriu care construieşte structuri. Asta-i doar o poveste, repet, vorbim aici doar de dragul naraţiunii, încercând să exprimăm că nimic nu este real, chiar dacă pare real.

Deci există acest arhitect care creează structuri de cunoaştere, un sistem de credinţe şi devine o autoritate, clădind nişte castele de nisip. Cred că vorbeam despre castelele de nisip care sunt percepute ca fiind structuri stabile şi reale. Deci acest arhitect iluzoriu creează un castel de nisip care apoi, noaptea, e făcut una cu nisipul de către maree. Şi, cumva, el recreează iarăşi acest castel de nisip, gândind că-i o realitate absolută.

Aşadar, menţinerea realităţii absolute sau a adevărului seamănă cu ce face arhitectul imaginar când înalţă un castel de nisip, clădit doar din nisip, de fapt, nefiind nimic. Nu este nimic aici. Nu e nimic.

Şi atât de mulţi oameni se închină castelelor de nisip ale Conştiinţei şi ale Conştienţei şi ale Sinelui şi ale Sursei şi altor chestii. Nu-i nimic greşit sau corect în asta. Dar e amuzant că întotdeauna vor exista astfel de închinări şi dispute că unii nu se închină: „Dacă ai recunoaşterea, de ce nu te închini şi tu?”. ☺

Fiindcă este tot o vacă sacră. Este un alt fals, o altă credinţă. Este un castel de nisip devenit templu. Este o structură arhitectonică. Poate fi frumoasă, dar este efemeră. Este trecătoare, apare şi dispare. Şi se vede ce e cu adevărat. Anume că toată această structură de ierarhii şi niveluri este Absolutul.

Comunicare proaspătă

„Bună, Emerson! Cum de reuşeşti să păstrezi această comunicare atât de proaspătă de fiecare dată când te aud?”

Mănânc multă mentă. ☺ Mestec multe frunze de mentă, pentru a o menţine proaspătă.

Nu. E aici o creativitate care vrea să exprime ceea ce nu poate fi exprimat pe deplin. Dar fără nicio solemnitate. Fără sentimentul de autoritate, fără dorinţa de a păstra o tradiţie. E o libertate completă, absolută, incontestabilă şi necondiţionată în exprimarea a ceea ce este deja evident. Şi nu trebuie să sune într-un anume fel, nu trebuie să aibă o anumită formă. Desigur, nu-i nimic greşit sau corect să sune într-un anumit fel. Dar aici există această libertate de exprimare – pentru nimeni, desigur, şi nu aparţine nimănui, neavând în spate nicio

autoritate. Fiindcă nu există nimeni care ar putea pretinde că are cunoaşterea. Cum ar putea nimenea să ştie ceva?!

Atunci când există această libertate, ea apare ca acest râs, căci se exprimă atât de slobod, încât se poate compara cu castelele de nisip şi cu orice altceva, în diverse poveşti, pentru că totul este o poveste.

Tăcerea e dată la maximum

"Emerson, te-am auzit altădată spunând că tăcerea este dată atât de tare, încât pare să înghită totul."

Am spus asta? Da. Este această tăcere. Se pare că, atunci când există doar tăcerea, pur şi simplu, e atât de copleşitoare – pentru nimeni, desigur – încât orice gânduri despre trecut sau viitor ar apărea, sunt imediat înecate în ea. Există doar această fiinţare pură. Şi nu contează dacă există pălăvrăgeală sau orice altceva, aceeaşi tăcere apare şi ca pălăvrăgeala. Nu există nicio preferinţă. Dar ceea ce pare să se simtă este o uriaşă tăcere. O imensă mulţumire, încât pot să stau cu orele şi să nu fac nimic, doar uitându-mă la un copac – acea aparenţă fără culori reale. Există doar ceea ce apare.

Din nou, asta-i doar o poveste, nu-i cu nimic mai bună sau mai rea decât orice altceva, nu-i o capacitate specială. Dar există această uimire copilărească în legătură cu ceea ce există, această bucurare de nimic. Nu are motive, nu are nicio semnificaţie şi e doar Asta. E ca şi cum reporterul care dă ştirile importante tace, pentru că nu mai există nimic important.

Şi nu există ataşare de vreo idee despre ce anume ar trebui să fie important. Aşadar, când există această tăcere, este absenţa a orice. De exemplu, apar nişte gânduri despre ceva, dar nu mai sunt luate în consideraţie. Totuşi, luaţi-o ca pe o simplă poveste. Nu este ceva special, nu-i o abilitate deosebită. Pur şi simplu, este o nemărginită tăcere. Şi când este percepută (deşi nu-i o percepţie propriu-zisă) această Neschimbare (şi nu ceea ce-i impermanent), nu mai dai atenţie la ceea ce-i trecător, provizoriu sau la întâmplări şi schimbări. Deşi şi acestea sunt tot Ea. Mulţumesc pentru întrebare. Da, nu are nicio importanţă...

17 septembrie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=1iJyntxim1U

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Emerson Non-Duality [25], videoclip publicat pe 17 ianuarie 2023.

[25] https://www.youtube.com/@EmersonNonDuality

Tim Cliss - "Vorbind cu nimeni"

Selecţii din întâlnirea de *duminică* despre nondualitate, susţinută la Copenhaga în 2023 de iluminatul Tim Cliss.

«[...] Mi-aş dori ca nimeni să nu ştie adevărul.

Mi-aş dori ca toată lumea să nu se îndoiască de faptul că adevărul este de necunoscut. Pentru că asta aduce cu dragostea.

- Vrei să repeţi?

Dar ce am spus?! 😊 Majoritatea oamenilor şi-ar dori... Deci dacă ai o credinţă într-un adevăr fundamental, indiferent că este o credinţă politică, religioasă, nu contează, non-dualistă, spirituală, nu contează... De pildă, cineva are credinţa că oamenii sunt nişte suflete, nu-i aşa, şi pe oriunde merge le spune tuturor că greşesc, treaba asta-i cumplit de... Însuşi conceptul de adevăr sau realitate — „eu ştiu ce este real, eu ştiu adevărul despre realitate" — este îngrozitor în relaţiile cu alte fiinţe umane.

Asta-i părerea mea. 😊 Chiar cred că aşa este.

Mulţi oameni încă îmi spun „Păi, da, totul ţi se pare în regulă, fiindcă tu cunoşti adevărul. 😊 Ai avut realizarea absolutului." Nu pot să subliniez îndeajuns de mult că motivaţia mea de a vorbi nu vine deloc din asta. Ci motivaţia de a vorbi despre aceste lucruri este de a spune oricui vrea să asculte: Ştiu că vrei să ştii, ştiu că vrei să ştii. Dar nu poţi să ştii. Şi nu pentru că cunoaşterea absolutului ar fi imposibilă, ci pentru că nu există cunoaştere absolută. Toată cunoaşterea este doar relativă. Şi atunci, cunoaşterea se eliberează şi ea. Este minunat. Pentru că astfel cunoaşterea rămâne doar ceea ce este: cunoaştere relativă. Şi atunci îi poţi admira cu adevărat pe cei care au cunoştinţe despre subiectele care te interesează. Iar viaţa devine şi mai interesantă, nu mai puţin interesantă.

În acest sens, nu eşti deloc nihilist. Doar că nu vei fi interesat de nimeni care vrea să-ţi spună că a găsit adevărul. Poţi spune politicos „O, ce interesant!". Dar din acel moment să nu mai asculţi nicio iotă din ceea ce spune. 😊 Ceea ce, recunosc, îmi face mare plăcere s-o fac. „O, da, e interesant!". Gata! Nu mai ascult nimic nimic din ce are de gând să-mi înşire...

Deci motivaţia de a vorbi despre aceste lucruri vine din a spune oricui vrea să asculte: Dacă ai putea, ar fi bine să te opreşti din căutare.

Nu poţi. ☺ Dar dacă ai putea... Dacă aş ştii că există o cale către aici, dacă ar exista o cale, atunci te-aş învăţa-o. Cu siguranţă că aş face-o. Am fost profesor toată viaţa mea. Pot să predau orice dacă ştiu unde trebuie să ajung. Aş face-o, te-aş învăţa calea, dacă aş crede că există o cale. Dacă ar exista o cale. Dar nu există nicio cale către aici, nu-i aşa?! Nu există nicio cale. De aceea se poate descrie Viaţa ca fiind întreagă şi completă: pentru că nu există nici o cale care să te conducă la ea şi nu există nici căi care să te îndepărteze de ea.

* * *

Nu ştiu dacă v-aţi căutat vreodată eul. Bănuiesc că aţi făcut tehnici din astea, se numeşte „investigaţia de sine". Nu ştiu ce aţi găsit voi. ☺ Am făcut investigaţia sinelui timp de cel puţin 10 minute. ☺ După primele 30 de secunde, era evident că nu-i nimic de găsit, dar am perseverat. Şi am insistat timp de 6-7 minute, am perseverat şi nu am găsit nimic. „Ei bine, mi-e destul de clar că nu-i nimic de găsit". Şi cu asta basta. ☺

Dar apoi am citit sau am întâlnit pe cineva care-mi spunea: „*Eu fac investigaţia sinelui de 37 de ani*". ☺

Mă uit la el uşor nedumerit. „După ce te-ai aşezat prima dată în meditaţie – ori că ai citit despre treaba asta, ori te-a învăţat cineva şi ai practicat-o – şi nu ai găsit nimic, nu-i aşa, imediat, după un minut, nu ai găsit nimic, nu-i aşa?!...

Şi zice: „*Da*".

„Atunci de ce ai continuat?"

„*Păi, îmi căutam sinele...*" ☺

Nu râdeţi, că asta e, asta e. Asta înseamnă căutarea spirituală. Asta-i natura ridicolă a căutării.

„Deci nu ai găsit nimic."

„*Da, nu am găsit nimic.*"

„Şi atunci, te-ai gândit să o faci din nou a doua zi. Ce ai găsit?"

„*Iarăşi, nu am găsit nimic.*"

„Deci te-ai gândit că ar fi o idee bună să faci asta timp de 37 de ani. Şi ce ai găsit?"

„*Nimic.*" ☺

- Dar nu-i ăsta rolul personajului, al eu-lui?

Totuşi, e amuzant. Desigur, acum fac puţin mişto de el, dar e tragic.

Însă e atât de evident, bineînţeles că „nimic” nu e un răspuns. Deci ce vei face? Vei persevera, pentru că nu ai găsit ceea ce cauţi – adică acel răspuns care nu există.

Aici nu-i vorba de ştiinţă avansată sau neuroştiinţă, nu-i aşa, la care să nu găseşti soluţia. Însă nimicul este foarte direct. Prea simplu! Asta e. E prea simplu.

Deci nu găseşti nimic şi ai impresia că nu poate fi asta, nu-i aşa?! E imposibil să nu fie nimic de găsit. Asta nu-ţi dă nicio satisfacţie. Nu găseşti nicio satisfacţie în nimic. E doar nimic. Deci, găsind nimic, nu ai găsit acel ceva, acel ceva absolut.

Dar ce-ai zice dacă Asta e absolut nimic?!...

Nu vei găsi nimic. Nu-i nimic de găsit. Ce mai glumă! 😊

* * *

- Atunci când postezi un videoclip pe YouTube, îl urmăreşti?

Bineînţeles că da.

Cineva mă întreba zilele trecute: „*Pe cine mai urmăreşti?*”. 😊 Şi i-am zis: „Mda, sunt câţiva vorbitori care îmi plac”. În principal, mă urmăresc doar pe mine. 😊 😊 Este singurul care are sens. 😊 Dar să vedeţi ce chestie – şi nu glumesc, e real!

Fratele meu m-a prins zilele trecute... e chiar mai rău decât să fii prins masturbându-te de către frati-tu. Ceea ce oricum ar fi jalnic, ar fi umilitor, dar nu la fel de umilitor ca atunci când frati-tu intră şi zice „*La ce te uiţi? La naiba, chiar la tine!*” 😊 😊

Şi a însemnat atât de mult pentru moartea ego-ului. Ziceam: „Dar e bun, e bun, vorbeşte pe înţeles.” Da. Şi mă simţeam foarte jenat, a fost amuzant. Râdeam. Mda, e destul de jenant. Iar acum m-am confesat lumii întregi... 😊 Asta da confesiune!

Dar trebuia să spun ceva în legătură cu ce? O, da! Deci există unii vorbitori care îţi plac şi crezi că unii vorbesc, din nou zic: mai aproape de adevăr, cu mai multă claritate. Dar tot ce înseamnă asta – şi urmează o revelaţie! – este că ei se exprimă mai în acord cu gândurile, opiniile, sentimentele tale. Desigur, nu sunt ale „tale”, dar asta înseamnă. Deci adevărul e doar – asta da, revelaţie! – acel ceva mai aproape de ceea ce consideri tu că ar fi adevărat. Nu-i nimic altceva! Nu-i aşa că-i amuzant?!

De orice ar fi atrasă fiinţa umană sau cu ce ar rezona – ăsta-i un cuvânt popular. Iar rezonanţa înseamnă „spune ce aş spune şi eu”. Asta-i tot ce înseamnă adevărul. Nu-i aşa că e amuzant?! Iată câtă semnificaţie au cuvintele cuiva. Singura lor semnificaţie este cât de apropiate sunt de

ceea ce aş spune eu, nimic altceva. Ăsta e marele Adevăr. Ce mai glumă! 😊

Asta aduce multă uşurare. E minunat!

„Chiar îmi place de el.” Da, fiindcă vorbeşte ca tine! 😊 De aia. Asta înseamnă.

„E foarte bun!” Da, la fel ca tine! Crezi că eşti bun sau vrei să fii bun şi apare o rezonanţă cu ce ai gândit tu. Chiar dacă nu ai gândit-o niciodată, cineva o spune şi este exact ceea ce ai fi vrut să gândeşti sau ceea ce ţi-ar fi plăcut. Şi atracţia vine din „este ca mine”. Amuzant!

Iar atunci consideri că ar fi spus vreun adevăr absolut, doar pentru că îţi place. E ca şi cum ţi-ai alege un guru pentru că îi place aceeaşi marcă de cafea ca şi ţie. E la fel de semnificativ. Nu-i aşa că e amuzant?! Şi totul se învârte în jurul acestui mit că trebuie să existe Adevărul, Realitatea, dar nu orice realitate învechită, pentru că ştiu că nu aia te interesează, ci tu vrei Realitatea absolută. Ei bine, Realitatea absolută este acea micuţă realitate relativă pe care ţi-ai făurit-o singur. 😊 Aia e. E minunat să îţi dai seama! Este extrem de eliberator.

* * *

Nu sunt un fan al fericirii, deoarece ideea că „fericirea este corectă şi tristeţea este greşită” face ca mare parte din viaţă să fie greşită. Există oameni care vorbesc despre nondualitate ca şi cum ar fi vorba, cumva, despre fericire. Nu sunt deloc de acord.

De fapt, astfel respingi cea mai mare parte a vieţii, consideri cea mai mare parte a vieţii ca fiind greşită. 😊 Fericirea apare în mod spontan, la fel ca şi tristeţea şi jalea, plictiseala, furia, resentimentele, gelozia, invidia. Şarada spirituală despre starea de iluminare – dacă o vei obţine, chiar dacă ţi se sugerează că „tu” nu ai putea s-o obţii, dar dacă va fi obţinută – e impresia că ar fi o stare permanentă, orice fel de permanenţă. Dar nu există nicio permanenţă, iluminarea este anihilarea oricărei idei de continuitate, nici măcar de permanenţă, ci continuitate. Până şi ideea sau impresia că te-ai putea feri de o stare, un sentiment, o senzaţie pentru o perioadă de timp – e un nonsens! Totul apare şi dispare. Nimic nu rămâne.

Ştiţi cum se spune: „Am fost fericit toată ziua”. Nu e adevărat. Ştiţi deja că nu e adevărat, oricine o ştie. Fericirea nu e o stare continuă. „Am fost trist toată ziua”. Rahat! Nu-i adevărat. Eşti trist numai când te gândeşti că eşti trist. Când e doar tristeţe fără gândul „sunt trist”, nu poţi să-i spui tristeţe. E aşa cum e.

Dorinţa de continuitate se referă adesea la fericire, când te simţi bucuros, extatic, când simţi libertatea. Dorinţa iluzorie e să poţi păstra

starea asta. Mai bine zis, dorinţa de a păstra ceea ce vrei şi de a pierde ceea ce spui că nu vrei. Ăsta-i un nonsens. Pur şi simplu, nu aşa este viaţa.

Îmi amintesc cum eram în depresie. Ştiu sigur că atunci când sufeream de depresie – diagnosticată, cu medicamente şi terapie, toată lumea crezând că am o boală mintală – nu eram deprimat tot timpul, nu. Nu aşa stau lucrurile. Nu aşa e viaţa. Nu e ceva permanent.

E ca atunci când cineva te întreabă „Ce mai faci?". Nu ştii niciodată cum te simţi până când cineva nu te întreabă „Ce mai faci?". Şi atunci începe gândirea. „Deci cum mă simt?" şi inventezi ceva şi îi răspunzi. Iar apoi te simţi obligat: „Dar tu ce mai faci?". 😊

Numai că el a avut timp de gândire şi are răspunsul pregătit.

Şi totuşi, încă nu există prea multe fiinţe umane care trebuie să se gândească serios la cum se simt, fiind în starea naturală în care nu există „tu" şi „cum te simţi". Nu este nimic, nu e nimic spectaculos. Nu e nimic. Nu e nimic extraordinar.

Dar în schimb, acest „ce mai fac" este o poveste pe care întâi ţi-o spui ţie însuţi în gând şi apoi... când eşti întrebat, de obicei, minţi. 😊 „Sunt bine". Nu îţi mărturiseşti cele mai negre gânduri. 😊

Dar adevărul este că nu ştii cum te simţi, pentru că nu exişti deloc. Poftim, situaţie! Ce eliberare mai mare decât asta vrei?!

Este ceva atât de obişnuit. Nici n-ai nevoie să fii întrebat, te întrebi singur: „Tocmai m-am trezit dimineaţa, deci cum mă simt?".

Aici, când există tristeţe, nu eşti trist, există doar tristeţe. Când e bucurie, nu-i bucuria ta, nu tu simţi bucurie. Nu tu eşti fericit, ci există fericire. Când există anxietate, nu-i anxietatea ta, ci există gânduri anxioase, sentimentul de anxietate. Şi chiar şi noţiunea de anxietate este un nonsens, sunt doar nişte senzaţii în corp. O mică greaţă la stomac. Când există frică, e doar frică.

Dar apoi apare toată acea poveste psihologică: „Din ce cauză mi-e frică? De ce anume mi-e frică? Cum pot rezolva asta? Ce trebuie să fac?" Şi bineînţeles, cel mai rău, „Unde am greşit, ce eroare am făcut de lucrurile sunt aşa cum sunt?" Nu ai făcut nicio greşeală. Nu există erori în ce face cineva.

* * *

De ce mă deranjez să vorbesc despre asta, în afară de faptul că mă bucur de succesul pe care îl are ego-ul? În afară de asta, motivul pentru care vin şi fac acest lucru este compasiunea. Să vă împărtăşesc, credeţi sau nu, că a nu ştii este, pur şi simplu, uimitor. Nu uimitor în acel mod în care cel care vrea să ştie şi-ar putea imagina. Ci doar simpla uimire de a

nu şti. Desigur, uimirea înseamnă chiar asta, să nu ştii. Motivul pentru care viaţa nu este uimitoare este că spui că ştii totul. Ştii ce sunt lucrurile, ştii cum funcţionează, ştii relaţiile dintre lucruri, ştii ce s-a întâmplat ieri, ştii ce se întâmplă acum şi, probabil, crezi că ştii ce se va întâmpla mâine. Aşa că nu-i de mirare că viaţa e banală, pentru că cunoaşterea ucide, e moartă. Cunoaşterea nu e vie, pentru că este falsă.

Realul este de necunoscut. Mă refer la totul, fără excepţie. Nu ştii nimic. Nu există un „tu" care să cunoască ceva şi toată cunoaşterea nu-i altceva decât cineva care crede că ştie, afirmând că ştie ceea ce crede că ştie şi colindând cu întrebatul pe la toţi ceilalţi cunoscătorii naibii.

„Ştii mai multe decât mine? Te rog, spune-mi, ca să fiu şi eu la fel de minunat de mort ca şi tine!". 😊 Hai să nu zic mort, pentru că nu vreau să fac din cunoaştere un lucru negativ, dar este goală. Nu este ceea ce spune „eul" că ar fi. Pur şi simplu, nu-i.

Şi astfel, cunoaşterea este eliberată şi înţelegerea este eliberată pentru a te juca cu ea. Nu înseamnă nimic.

„Tu" crezi: „Cunoaşterea este foarte importantă pentru mine, pe ea mă bazez. Altfel m-aş simţi atât de nesigur." Ei bine, nu există siguranţă. Nu există siguranţă. Şi doar „tu" te bazezi pe cunoaştere. Când însă totul dispare, dacă orice siguranţă se evaporă şi nu există nicio posibilitate de siguranţă, înseamnă că nu este nevoie de ea. Numai „tu" ai nevoie de ea. Viaţa nu are nevoie de nimic. »

14 noiembrie 2023

Link video: youtube.com/watch?v=ydIJyCjn32o

Traducerea de mai sus provine din canalul YouTube Tim Cliss [26], videoclip publicat pe 18 octombrie 2023.

[26] https://www.youtube.com/@timclissnonduality

RSS NONDUALITATEA...!

Noutăţi de la nondualişti/iluminaţi români

"Toate-s vechi şi nouă toate..."

Ştiri periodice de la *"non-persoane" cu domiciliul declarat în non-dualitate.*

YouTube@

- Laurenţiu Marga (@LaurentiuMarga)
- Cristian Cotea (@TerapiaPrezentului)
- Atmaji (@atmajim42)
- Tukaram (@PaulAvramTukaram)
- Mooji (@Moojiromana)
- Marius Ghidel (@MariusGhidel1 + @scoalaiubiriicumariusghidel)
- Marius Chirilă (@MariusChirila + mariuschirila.wordpress.com)
- Cătălin Manea (@CatalinManeaAuthor)

Postări ocazionale:

- "Nondualitate, advaita" (@spiritus.romania playlist) [27]
- Marius Mihai Lungu (nondualitatea.wordpress.com + @nondualitatea3500)

Videoclipuri subtitrate

- Krishnamurti Foundation (playlist în română) [28]
- Jiddu Krishnamurti (interviu cu dr. Anderson) [29]
- Gaia Michael Zipf (@GAIASatsangRomania, *dublat*)

Traducători entuziaşti

- Leo Kamarius (leokamarius.blogspot.com)
- Emilia B. (@non-dualitateromania3567)
- Răzvan A. Petre ("*Nondualism radical*") [30]

---

[27] https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUtUvJE2vEpHGKqBqa2brwbb

[28] https://www.youtube.com/playlist?list=PL1n30s-LKus5I4SrtColhBKIqO6bxSkbb

[29] https://www.youtube.com/playlist?list=PLlNFPvX4NxmUu66PyqofSS2ZFx0r6AS_m

[30] https://www.spiritus.ro/RAZVAN/nondualitate-radicala.htm

Postări regulate pe **Facebook.com**/

Marius Creţu /marius.cretu.5264
Laura Averchi /laura.averchi
Atmaji M. /ionut.spiridon.165
Laurenţiu Marga /ZenLaurentiuMarga
Cristian Cotea /TerapiaPrezentului
Cătălin Manea /author.catalinmanea
Mooji România /MoojiRomania
Marius Ghidel /MariusGhidel

Postări regulate în alte limbi

Romanians in English:
- Cristian Cotea (Bucureşti) youtube.com/@ChrisNoThing + facebook.com/cotea.cristian

Magyar etnikumú románok:
- Agnes Gajai (Oradea) youtube.com/@gajaiagnesmagnes2224 (+)

(1916-2004)

ILIE CIOARĂ - primul nondualist declarat din România

Ilie Cioară - Date biografice, audio, video, cărţi PDF, referinţe, capitolul "Cărarea îngustă" [31]

Ilie Cioară - Fragmente extinse din "Cartea cărţilor" [32]

Marius Ghidel comentează "Moartea morţii şi desăvârşirea" de Ilie Cioară (playlist YouTube, 11 episoade) [33]

rubrică de Răzvan A. Petre
lansată în 25 septembrie 2023

[31] https://www.spiritus.ro/tezaur/viata-spirituala/ilie_cioara.htm

[32] https://www.spiritus.ro/RAZVAN/ilie_cioara-calea_spre_iluminare.htm

[33] https://www.youtube.com/playlist?list=PLOOJJ4OAZhUsC71-8KyWYCkLmUXfXLOGv